C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hendee_J_C&Barb-Vzneseni_mrtvi_2-Zlodej_zivotu.PDB

PDB Name: Hendee_J_C&Barb-Vzneseni_mrtvi_
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.3.2007
Modification Date: 18.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Krysařík na poslední chvíli uhnul, takže mu Leesil místo do krku zabodl zbraň pod klíční kost. Leesil vložil do rány celou sílu a tíhu.
Krysařík ztuhl. Jeho štíhlé tělo narazilo do zdi a nohy opustily podlahu. Nedokázal vykřiknout. Zahleděl se na čepel, kterou měl až téměř po rukojeť vraženou do horní části hrudníku.
Obyčejné zbraně nedokázaly nemrtvého ani zpomalit, ale otevřená rána v těle jakéhokoli stvoření u něj způsobí zmatek, nebo dokonce paniku. Tím se alespoň Leesil řídil, když nové zbraně vymýšlel. Teď jen litoval, že nemá druhou čepel, aby mohl malé zrůdě useknout hlavu. Levou rukou opsal oblouk a zabodl Krysaříkovi dýku do levého oka.

Prolog
Tento úkol mu nepřinášel potěšení ani u něj nevyvolával rozechvělé očekávání. Byl to jen další krok na stezce a on vždy dokázal udělat, co bylo potřeba.
Pouliční lucerny, zapálené noční hlídkou, visely na vysokých sloupech a železných hácích, čnících ze stěn budov. Vzdálenosti mezi nimi byly v této ulici mnohem pravidelnější než v jiných částech královského města. Mdlé světlo se odráželo od vlhkého dláždění místo od udusané hlíny a chatrče z proutí a hlíny či ze dřeva nahradily kamenné domy. Byla to vznešená čtvrť, která se nacházela těsně za zdí, jež obklopovala pozemky zámku a v níž žila šlechta, hodnostáři a nejvyšší městští úředníci. Okna zde byla zasklena skutečnými skleněnými tabulemi a zpoza napůl zatažených závěsů vyzařovalo světlo, teplo a útěcha. V noci zde panoval klid a ticho.
Obhlédl ulici, aby se ujistil, že tudy v brzké době neprojde stráž ani hlídač, pak se tichým krokem vydal po dláždění k cíli.

Noční vzduch okořenila vlhká vůně moře, přicházející ze zálivu na západní straně města. Vánek s sebou nesl chlad, jemu však zima nevadila. Přesto si ovinul dlouhý, černý vlněný plášť těsněji kolem sebe. Jeho tmavá barva mu dovolila splynout s nocí a chránila ho před zvědavostí obyvatel okolních domů, kteří ještě naposledy vyhlédli z okna, než se uloží ke spánku. Natáhl si černé rukavice z jehněčí kůže a zahýbal prsty, aby je uhladil.
Když dorazil k cíli, vstoupil železnou bránou do dvora a zamířil cestičkou k domu. Zatímco stoupal po třech schodech k velkým vstupním dveřím, zlehka se dotýkal rukou zábradlí. Jasanové dveře byly ozdobeny různými barvami, jež zdůrazňovaly holubice a šlahouny rostlin, které do nich trpělivý umělec vyřezal. Po stranách dveří hořely lucerny. Natáhl ruku vpravo, pak vlevo a stáhl lampám knoty. Světlo potemnělo, až téměř zhaslo. Vzal do ruky mosazný kruh klepadla a dvěma klepnutími oznámil svůj příchod.
Uběhlo několik okamžiků, pak se dveře pootevřely.
Ven vyhlédla mladá ženská tvář. Na šestnáct let byla malá, na ramena jí spadaly tmavě hnědé prstýnky vlasů a oblečená byla do šatů levandulové barvy se šafránovým lemováním. Na tváři měla zpočátku zdráhavý výraz, pak se však teple usmála. Poznala jej.
Věděl, že otevře. Její otec pokaždé uprostřed týdne večer opustil dům, aby si zahrál faro s ostatními džentlmeny a šlechtou. Dívka se vždy slitovala nad přepracovanými sluhy a dala jim bez otcova vědomí večer volno. Zůstala tak sama v domě v nejtišším, nejváženějším sousedství.
„Ach, otec není doma," řekla. „Zase šel hrát karty do Rytířova doupěte."
Neodpověděl. Jeho levá ruka vystřelila vzhůru a popadla ji za krk. Přitáhl si ji blíž k otevřeným ústům. Zprudka se nadechla, ale už nevydechla.
Zakousl se do odhaleného hrdla dřív, než se mohla pokusit jej odstrčit. Prodloužené špičáky pronikly kůží a čelisti se s cvaknutím sevřely, vyrvaly kus masa a odhalily žíly a tepny. Bolest a šok ji ochromily. Nedokázala vykřiknout. Ruce, jimiž se již téměř dotýkala jeho hrudi, jí ochable klesly k bokům a křečovitě se zatřásly.
Její váha pro něj nic neznamenala, a tak ji podpíral jen rukou, kterou jí svíral hrdlo. Její srdeční tep se zpomalil, zeslábl a stal se nepravidelným. Zatřásl s ní, aby krev začala volně téct. Sledoval, jak vsakuje do límečku, rozlévá se po hrudi, potřísňuje živůtek, stéká dolů po rameni a dál po paži a štíhlých prstech, odkud začala kapat na zem. Nakonec její tep neslyšel už ani on. Oči jí vychladly a zůstaly prázdné. Prstýnek hnědých vlasů se přilepil na vlhkou kůži na hrdle a hlava klesla ochable na stranu.
Volnou rukou jí roztrhl šaty a odhalil zakrvácenou spodničku pod nimi. Také ji rozdrásal a tělo odhodil na podlahu přede dveřmi jako špinavou, rozlámanou panenku. Pak se obrátil, zamířil bránou na ulici, kde se krátce zastavil, aby se rozhlédl oběma směry. Když se ujistil, že je všude pusto a prázdno, vydal se pryč směrem, odkud přišel.
Z kapsy vytáhl kapesník a utřel si ústa.
Události se daly do pohybu.

1. kapitola

N

a tomto místě málem zemřel a sem se také každé ráno před úsvitem vracel.
Leesil stál na lesní mýtině, obklopen jedlemi s prořídlými korunami. I přesto, že vzduch byl chladný, potil se. Slunce vyšplhalo nad stromy na východě a mrkající jiskřičky slunečního světla tančily na vrcholcích vln na západě. Na okraji mělkého zálivu stálo malé přístavní městečko Miiska, jehož střechy již ozářil východ slunce.
Leesilovy světlé, téměř bílé vlasy, se mu lepily na krk, ramena a úzkou tvář. Z jejich záplavy vykukovaly špičky protáhlých uší. Ačkoli jizvy již vybledly, stále mu na pravé straně viditelně hyzdily hrdlo a dolní část čelisti. Tenká béžová bavlněná košile mu lnula k zádům a nohy se mu v měkkých kožených botách potily. Zatímco si utíral pot, který mu stékal do očí, namáhavě dýchal a podrážděně se mračil. Zachvěl se. Chlad pozdně podzimního rána ho přiměl, aby se opět začal hýbat a zahřál se.
„Valhachkasej'â," zamumlal, ačkoli si nebyl zcela jistý, co tato slova znamenají.

Jeho matka - otec ji oslovoval Nein'a - si je pro sebe šeptala pokaždé, když byla rozčilená nebo podrážděná nebo když se náhodou při ostření zbraně pořezala. V takových chvílích sáhla zpět k elfštině, zkrabatila úzkou, trojúhelníkovou tvář s kůží barvy karamelu a zachmuřeně stáhla vysoko položené, úzké a téměř bílé obočí.
Odmítla Leesila svůj jazyk naučit a pokaždé, když o to požádal, se její velké, šikmé oči zúžily. A tak když se občas zapomněla, pečlivě naslouchal způsobu, jakým mluvila, tiše se po ní snažil slova zopakovat a přijít na to, co znamenají. Leesil již zaslechl spoustu sprostých nadávek v mnoha jazycích, takže dokázal odhadnout význam těchto slov. Z dětské posedlosti se stal mimovolný zvyk. Několikrát pronesla zvláštní způsobem také jeho jméno - Léshil - a víc než jednou označila sebe i jeho slovem „anmaglâhk“, nikdy se mu však nepodařilo zjistit, co to znamená.
Leesil ze sebe setřásl vzpomínku a vrátil se k cvičení. Klesl do podřepu a pravou nohou vykopl prudce do strany.
Tělo setrvačností následovalo nataženou nohu. Rychle se obrátil a obkroužil třetinu kruhu. Pata pravého chodidla se mu přitom zabořila do půdy mýtiny.
Zprudka otočil trup, oběma rukama švihl na pravou stranu, opřel se jimi o zem, aby udržel rovnováhu, a vykopl levou nohu prudce vzhůru.
Dnes cvičil déle než obvykle. Na tolik věcí si musel vzpomenout, tolik se toho musel znovu naučit a toto ráno se mohl naposledy vytratit dřív, než kdokoli, včetně jeho společnice Magiery, vstane. Brzy opět začnou žít v noci a vrátí se k rolím majitelů a provozovatelů hostince Lvoun. Magiera se bude starat o bar, on o herní stoly.
Opět pohlédl dolů z kopce na město. Nejbližší budova měla nejen novou střechu, byla nová úplně celá, postavená od základů. Čistý cedr mezi ostatními počasím ošlehanými střechami jasně zářil. Nový Lvoun byl konečně hotový.
O kus dál podél pobřeží, před malými doky, se mezi budovami nacházel velký prázdný kus spálené země. Byl třikrát větší než jakákoli z budov ve městě. Zbytky ohořelé konstrukce už byly dávno uklizeny, ale ani dlouhé měsíce podzimního počasí nedokázaly vymýt černou skvrnu z půdy v místě, kde kdysi stávalo největší skladiště v Miisce. Shořelo na popel… a byl to Leesil, kdo ho zapálil.
Opět pohlédl směrem ke Lvounovi. Také jejich hostinec shořel, byl však znovu zrozen z popela, trochu větší a jistojistě zářivější než jeho vybledlý a větrem ošlehaný předchůdce. Opět se stane domovem pro něj, Magieru a také pro jejich psa Chapa.
A někde pod ním ležely kosti zrůd, spálené na popel.
Avšak nemrtvý, jenž ho na lesní mýtině málem rozdrtil, unikl. Leesil jej nechal utéct.
V mysli mu vyvstal obrázek tří nemrtvých, jimž s Magierou čelili. Dva zničili, ale poslední z nich, Krysařík, zmizel.
Leesil se otočil směrem k východu, kde na okraji mýtiny stála vysoká, zjizvená jedle. Každé ráno s sebou přinesl malou krabici, zabalenou do kusu plachtoviny, a položil ji na zem u paty stromu. Jedle byla stará a statná a vítr a déšť odnesly hlínu a odkryly její hluboké kořeny. Světlá skvrna prozrazovala místo, kde se odloupla kůra, a také jedna z nízkých větví byla hrubě ulomena. Tyto rány nebyly tak staré.
Nemrtví z Miisky zmizeli. Všichni tři. Tato skutečnost však Leesilovi nepřinášela úlevu.
Ještě nebylo po všem. Nemohl to však říct Magieře, protože na to nebyla připravena. Ještě ne.
Leesil přistoupil k jedli, rozvinul plachtovinu a odkryl skříňku z tmavého dřeva, dlouhou jako jeho předloktí. Byla natolik plochá, že se dala zasunout za vytahanou košili, aniž by vytvořila příliš velkou bouli. Otevřel víko a při pohledu na obsah mu ramena ztuhla v napjatém očekávání. Skříňka ukrývala dary, jež mu matka dala kdysi dávno k sedmnáctým narozeninám.
Uvnitř ležely zbraně a nástroje, které se nedaly koupit u žádného zbrojíře či kováře. Leesil netušil, odkud pocházely, pravděpodobně je však vyrobil lid jeho matky. Nedokázal si však představit, k čemu by elfové takové věci potřebovali.
Zahleděl se na odporné nástroje. Garota, jejíž rukojeti a drát byly vyrobeny ze stejného kovu jako dýka s úzkou čepelí, z kovu jasnějšího než stříbro. Malá, zahnutá čepel, která se sice vešla do dlaně, dokázala však bez problémů protnout svaly i kost. A uvnitř víka, za skládacím poklopem, se ukrýval tucet tyčinek, drátů a háčků, opět ze stejného kovu, kterými se dal odemknout jakýkoli zámek. Poslední věcí byla

rukojeť dýky, jejíž čepel, silná jako prst, byla u chrániče ulomená, a jež se navlas podobala jílci té, kterou měl schovanou v pochvě.
Leesil vzal rukojeť do ruky a ucítil, jak jej zaplavuje vlna nechtěných vzpomínek,
Krysařík, špinavý, nemrtvý, pouliční výrostek, jehož hnědé oči zářily nenávistí a vítězstvím. Leesilova mysl byla té noci zastřená bolestí, přesto se mu však zdálo, že ta malá zrůda vypadá téměř lidsky.
„Možná že bychom se mohli shodnout na tom, že náš spor skončil nerozhodně," žertoval Leesil a snažil se znít sebejistě. „Slibuji, že ti neublížím."
Díky Krysaříkovým ostrým rysům vypadal jeho úsměv falešně a strojeně. „Ach, ale já ti ublížit chci."
Zaprášený nemrtvý se na většího protivníka vrhl jako krysa, kopl Leesila do hrudníku a odmrštil jej přes polovinu mýtiny. Leesilova žebra hlasitě zapraskala. Než se mu stačil projasnit zrak, překonal již Krysařík vzdálenost mezi nimi a popadl ho za košili.
Zatímco ho Krysařík vytáhl na nohy, stočil Leesil ruce a trhnutím otevřel popruhy na pochvách na předloktích. Z rukávů mu do rukou vklouzly dýky, které pak vrazil až po rukojeť Krysaříkovi do boků.
„Zásah… čas na další," vydechl a trhl oběma jílci směrem dolů.
Zaslechl praskání Krysaříkových žeber a kovové cinknutí. Pravá čepel se zlomila. Leesilova paže a zhmožděné tělo sebou bolestivě trhly. Krysařík otevřel ústa, chvíli na Leesila bezhlesně zíral doširoka otevřenýma očima, pak jej odmrštil stranou.
Leesil narazil do kmene staré jedle a ulomil její nejnižší větev. Při dopadu na zem mu tělem vystřelila tak silná bolest, že mu náhle vše připadalo vzdálené a neskutečné. Dýka i rukojeť bez čepele mu vypadly z ochablých rukou. Namáhavě se podepřel a sevřel v ruce ulomenou větev. Když na něj Krysařík znovu zaútočil, vykonaly upírova setrvačnost a váha za Leesila všechnu práci.
Krysařík se zvedl a zapotácel vzad. Rukama uchopil větev, jež mu trčela ze středu hrudníku, a ve tváři se mu objevily úzkost a strach.
„Leesile! Kde jsi?"
Někdo zavolal Leesilovo jméno, Krysaříkova otevřená ústa se však ani nepohnula. Zaprášený nemrtvý si vytrhl větev z hrudi a zmizel v lese dřív, než Magiera dorazila na mýtinu. Leesil ležel na zemi a snažil se zůstat při vědomí.
Šlachovitý, špinavý malý upír utekl.
A nyní, o měsíce později, prohlížel Leesil nástroje ve skříňce. Odložil jílec bez čepele stranou a vzal do ruky garotu. Drát se zkroutil, Leesil jej však rychlým trhnutím napnul. Vzduch naplnilo drnčivé zavibrování, z něhož se Leesilovi udělalo zle.
Nastal čas, aby se znovu naučil vše, co se mu jeho rodiče pokusili vštípit, aby znovu nabyl část zvráceného dědictví. Mnohokrát se zpil do němoty, aby ho noční můra z dětství nedokázala probudit. Už nikdy víc však nedovolí, aby ho překvapili nepřipraveného.
Ještě to totiž neskončilo.
Pověsti se rychle rozšíří. Chtěli vést s Magierou v Miisce klidný život, ale zprávy o jejích činech brzy zaslechnou zoufalí. Osvobodili Miisku, celé malé přístavní město na hlavní obchodní cestě podél pobřeží království Belaski. A udělali to všem na očích.
Magiera, lovkyně nemrtvých, nebude moct nikdy dlouho odpočívat.
Leesil vrátil garotu zpět do skříňky, zavřel ji a zabalil do plachtoviny. Pak balíček sebral a zamířil k městu a novému Lvounovi, kde se Magiera asi právě připravovala na večer, kdy hostinec poprvé otevřou. Přál si, aby si s ní mohl promluvit, říct jí o svých obavách a touze ochránit ji před tím, co určitě přijde. Byla to však jen další věc, kterou ještě nebyla připravena vyslechnout.
„Ach, Magiero…" zašeptal smutně a vydal se lesem dolů k novému domovu. „Nikdy to neskončí - teď už ne. A ty to ani nevidíš, že?"

Ani po měsících, strávených v malém přístavním městečku, Magieru neunavilo naslouchat vlnám, narážejícím na břeh. Nedávno zjistila, jak moc miluje život na břehu oceánu. Bylo pro ni záhadou, proč žila skoro pětadvacet let ve vnitrozemí. Ačkoli nepodléhala romantickým sklonům, považovala moře za tajemný zdroj života. Připadalo jí, jako by slaný vzduch očišťoval. Dlouhými kroky zamířila podél doků k malému skladišti.

Černé vlasy měla na krku staženy koženým provázkem a cítila, jak se jí cop kývá mezi lopatkami ze strany na stranu jako kyvadlo. Nezáleželo jí na tom, jestli lidé hledí na rudé, ve slunci se lesknoucí prameny v jejích vlasech. Byly její součástí stejně jako znamínka. Koženou zbroj už nosila jen zřídka, raději se oblékala do pohodlných tmavých kalhot, volné bílé košile a nadměrně velké kožené vesty. Na krku jí visely dva amulety - prostý topaz a kousek kosti, zasazené v cínu. Neskrývala je.
Po boku jí klusal Chap, velký, vlku podobný pes se stříbrnou srstí a modrýma, průzračnýma očima. Čas od času postavil uši a rychle se rozhlédl po davu dělníků, námořníků a obchodníků. Nic mu však nepřipadalo natolik důležité, aby za tím vyrazil, takže si nedělala starosti. S Leesilem to však bylo něco jiného.
Její napůl elfí partner si zvykl mizet před úsvitem do zalesněných kopců nad jižním koncem města. Magiera netušila proč nebo co tam sám dělá, zdráhala se však zeptat se ho. Každé ráno dávala pečlivý pozor, kdy se vrátí. Dnes se zdržel déle než obvykle. A zrovna dneska by ho potřebovala. To si alespoň namlouvala, když se zahleděla na zalesněný vrcholek na jihu města.
Jejich hostinec shořel téměř před dvěma měsíci. S pomocí měšťanů se jim podařilo Lvouna znovu postavit. Objednala dva soudky vína, tři sudy piva a zásoby do kuchyně, neboť očekávala spoustu zákazníků. Dnes večer je čeká slavnostní znovuotevření.
Když se však zastavila v hostinci, aby zkontrolovala sklad, zjistila, že nic nebylo dodáno. Vůbec nic. Leesil byl v těchto záležitostech lepší - řekl by, že taktnější - čekala na něj však skoro do poledne, a když se neukázal, rozhodla se vzít věci do vlastních rukou.
Chap odběhl, aby očichal hromadu beden. Starý muž, který poblíž spravoval síť, na něj pohlédl. Pes zvedl čenich. Muž sáhl do kapsy, vytáhl kus sušeného masa a vyhodil ho do vzduchu. Chap po něm chňapl, rychle ho pokousal a spolknul. Pak štěkl a zavrtěl v očekávání ocasem.
„Chape," zavolala Magiera. „Pojď."
Stařec se zasmál a ukázal prázdné ruce na znamení, že už nemá co nabídnout. Chapův ocas se zastavil, pes zklamaně zakňučel a svěsil hlavu.
Magiera měla neblahé tušení, že se tuto lest naučil, když pozoroval Leesila, jak mámí dortíky od jejich přítele, pekaře Karlina. Na okamžik zavřela oči.
„Chape, nech toho žebrání!"
V reakci na Magieřin neústupný tón se k ní pes rozběhl. Vydala se dál podél pobřeží. Chap někdy projevoval až překvapivou inteligenci.
A někdy se choval jen jako obyčejný pes.
Když se přiblížila k omšelému skladišti, všimla si, že zde pracuje méně dělníků než obvykle. Příliš málo. Všude kolem doků se pohybovaly spousty lidí, víc, než kolik jich tady v minulosti zahlédla, něco se však změnilo. Bylo zde tolik nových tváří, že ji přepadl nepříjemný pocit.
Mezi lidmi, kteří se obyčejně v docích pohybovali, se nyní nacházeli jiní. Zahlédla obchodníky, ale ne všichni uzavírali obchody se skladišti, jak bylo obvyklé. Místo toho se dohadovali přímo s kapitány a námořníky malých lodí, které se odhodlaly přistát v méně důležitém přístavu. Doky byly plné podomních obchodníků a rolníci se snažili zaujmout kupce balíky a žoky, rozloženými přímo na voze.
Magiera sledovala muže a několik žen, jak tahají a skládají na hromady sudy a balíky. Připadali jí víc otrhaní, vyzáblí a unavení než kdykoli dřív. Nebo jim možná jen do této chvíle nikdy nevěnovala skutečně pozornost. Nedokázala říct proč, cítila se však za jejich situaci zodpovědná.
Než se usadila v Miisce, trávila život podváděním. Kamkoli dorazila, obrala rolníky o všechny cenné věci, které vlastnili, a zase šla dál. Na živobytí si s Leesilem vydělávali cestováním od vesnice k vesnici na severovýchodě Straviny - nebo kdekoli jinde, kde rolníci umírali na podivné nemoci nebo z nevysvětlitelných příčin. Přesvědčila obyvatele, že za vším stojí nemrtví a že ona, lovkyně, dhampir, je za odměnu zachrání. V nocí se pak Leesil převlékl za bledou příšeru, za „upíra", objevil se ve vesnici a pohyboval se tmou mezi domy. V prudkém souboji jej nakonec Magiera „probodla" a vesnice byla zachráněna.
Ale neustálé cestování a nejistota už pro ni byly příliš. Potají si nastřádala dost peněz, aby mohla koupit hostinec, který nikdy neviděla a který se nacházel v tomto přístavním městečku. Toužila po klidu a míru a chtěla strávit zbytek života vedením hostince s Leesilem. Jaká ironie. Podvodnice, lovkyně nemrtvých, si

koupila hostinec pravděpodobně v jediném městě v Belaski, v němž žila trojice nemrtvých.
A co bylo ještě horší, její pověst ji následovala a pomalu se rozšířila po Miisce. Všichni očekávali, že má dostatečné znalosti i schopnosti, aby se mohla těmto stvůrám postavit, a dokonce i samotní upíři uvěřili, že je přišla zničit. Nakonec se nedokázala střetu vyhnout a dva z nemrtvých zabila. Jedním z nich byl i jejich vůdce Rashed.
Magiera pohlédla zpět směrem k pobřeží. Dnes prošla kolem zčernalé země a ani si prázdného místa nevšimla. Leesil spálil největší skladiště v Miisce, aby jim umožnil utéct z úkrytu nemrtvých. Zachránil jí tak život. Ale jeho čin nezůstal bez následků.
Rashed byl sice zrůdou, ukrývající se mezi měšťany, ale zároveň to byl dobrý obchodník. Jeho skladiště zaměstnávalo mnoho dělníků a bylo hlavní obchodní stanicí v okolí.
Magiera konečně poznala, odkud pramení její zdánlivě bezpředmětný pocit viny.
„Pohněte sebou, lenoši!“ zakřičel předák v košili bez rukávů. „Jestli je toho na vás příliš, čeká tady spousta dalších, kteří vaši práci rádi převezmou.“
Zachránili sice s Leesilem město před nemrtvými, ale bez Rashedova podniku, který by skýtal konkurenci, si mohla dvě menší skladiště dovolit platit dělníkům méně peněz za delší práci, stejně jako zadusit ceny přebytečného zboží kvůli menším skladovacím možnostem a omezenému vývozu. Každý, kdo protestoval, byl propuštěn. Bylo zde jednoduše víc dělníků než pracovních míst, a co bylo ještě horší, víc obchodu, než kolik dokázala malá skladiště zvládnout. A tak museli lidé sledovat, jak jejich živobytí přichází v niveč nebo ho prodat hluboko pod cenou.
Magiera se pokoušela si těchto věcí dále nevšímat. Sama měla obchod, o který se musela postarat. Popadla jednoho z otrhaných dělníků za rukáv.
„Kde najdu mistra Poyeska?“
Muž na ni unaveně pohlédl, pak však zúžil oči a napřímil se. Uvědomila si, že ji poznal, odmítla však uhnout pohledem. Oba chvíli mlčeli, pak se však ticho stalo nesnesitelným.
Ukázal na dveře skladiště. „Uvnitř.“
Magiera kývla. Vstoupila do tmavého skladiště a Chap ji následoval. Zalkla se prachem a její oči se snažily přizpůsobit přítmí uvnitř budovy. Stěny lemovaly bedny s vlnou, sudy s pivem a další zabalené zboží. Pak zahlédla malého muže s tváří lasičky, jak něco píše na kus pergamenu.
„Mistře Poyesku!“ zavolala Magiera. Do hlasují pronikl vztek.
Poyesk se obrátil. Zdálo se, že je její přítomností překvapen. „Paní Magiero,“ řekl úlisně. „Očekával jsem vašeho partnera.“
Ačkoli byl Poyesk oblečen do rudé sametové tuniky, měl zažloutlé zuby, mastné vlasy a od neštovic zjizvený nos. Magiera byla příliš podrážděná, než aby cítila odpor.
„Pokud očekáváte mého partnera, pak víte, proč jsem přišla,“ prohlásila. „Otvírám dnes večer, ale mé zboží ještě nebylo dodáno. Zaplatila jsem dopředu, takže proč to zdržení?“
Odložil pergamen na nedalekou bednu, promnul si ruce a omluvně se na ni usmál.
„Ano, ale v poslední době se obchodu v Miisce nedaří, víte? Připlouvá sem méně lodí a musíme zaměstnat tolik dělníků. Mé poplatky den ode dne rostou.“
Magiera nechápala, kam tím míří.
„Zaplatila jsem i za dodání,“ odvětila.
Odmlčel se, jako by chtěl zvážit svá slova, pak si poklepal prstem na rty.
„Samozřejmě, ale vyskytly se jiné problémy. O obchod v Miisce se stará tak málo lidí, že si musím dobře rozmyslet, koho obsloužím jako prvního, a to na základě… výnosnosti.“ Pokrčil rameny, jako by nemohl nic víc udělat. „Jinak nebudu mít peníze, abych zaplatil dělníkům, kteří se musí postarat o dalšího zákazníka.“
Magieře konečně došlo, oč Poyeskovi jde.
Leesil by tuto záležitost určitě vyřídil jinak, ale nebyl tady. Ruka jí sklouzla k boku, kde dřív nosila meč, uvědomila si však, že ho u sebe nemá. Během dne přestala chodit po městě ozbrojená.
„Žádáte o úplatek?“ zeptala se. „Chcete úplatek za dodání zboží, které jsem dopředu zaplatila… spolu s poplatkem za dodání?“
Slyšela, jak Chap na Poyeska tiše zavrčel. Tichý zvuk se mu vydral z hrdla a zavibroval skrz napůl

vyceněné zuby. Mistr Poyesk však nereagoval. Vzal do ruky pergamen a vrátil se zpět k obchodu, jako by se nic nedělo.
„Když na mě pošlete psa, své pivo nedostanete."
Magiera se mu právě chystala vysvětlit, co dokáže provést s hákem a různými tělesnými otvory, když na ni zavolal známý hlas.
„Ach, tady jsi, Magiero. Caleb říkal, že jsi se sem vydala."
Magiera se otočila a zahlédla, jak do skladiště vstoupili dva muži: Karlin Boigiesque, městský pekař, a Darien Tomik, konstábl a velitel stráže.
Karlinova přítomnost ji obyčejně dokázala uvolnit. Tento statný, holohlavý muž, který vždy voněl po hřebíčkovém mýdle, byl víc než jen obyčejný pekař. Zasedal nyní v městské radě a prosadil, aby město znovu vystavělo její hostinec. Byl to dobrý muž a přítel. Neměla mnoho přátel.
Dariena na druhé straně moc dobře neznala. Zdál se být schopný a tichý, ačkoli svoji pozici nezastával dlouho. Byl vysoký až vychrtlý, čněl o hlavu nad Karlinem, a vážně na ni pohlížel. Uvědomila si, že musí být rudá vzteky.
„Tahle malá lasička po mně právě chtěla úplatek, jinak nedodá objednávku, kterou jsem už zaplatila," vyštěkla.
Darien pohlédl na Poyeska. „Je to pravda?" zeptal se tiše.
„Ach, ne… Myslím, že mě paní Magiera nepochopila." Poyesk mírně znervózněl. „Pokoušel jsem se jí vysvětlit, že jsme její dodávku museli přesunout na odpoledne. Jsme dneska trochu pozadu."
„Pozadu, to určitě," vybuchla Magiera s rukou stále u boku.
Karlin položil Magieře přátelsky na rameno statnou ruku. Darien se postavil na její druhou stranu. Tichý, zamračený konstábl byl oblečen do koženého brnění, u pasu se mu houpal v pochvě krátký meč a v opasku měl zasunutý obušek.
„Teď už je ale všechno vyřízeno, že?" zeptal se Karlin zdvořile a přátelsky. „Pošlete jí odpoledne zboží?"
Poyesk se usmál, vycenil žluté zuby a dále ucouvl. „Ano, samozřejmě. Dodáme jí všechno před setměním."
Magiera si uvědomila, že Darienova přítomnost mistra Poyeska znervózňuje víc, než by odpovídalo jednomu pokusu o okradení zákazníka. Darienův výraz také naznačoval víc, než jen prostý nesouhlas městského konstábla. Napadlo ji, koho se ještě Poyesk pokouší odírat a byla stále méně ochotná nechat to být. Ale Karlin ji jemně zatahal za rameno a začal ji tlačit ke dveřím. Darien na okamžik zaváhal, pak je následoval. Magiera se ohlédla zpět na Poyeska.
„Doufám, že už nedojde k dalším nedorozuměním. A vy byste měl doufat, že místo mě nepřijde můj partner Leesil."
Mistr Poyesk se opět jen usmál.
Když vyšli ze skladiště, Magiera si zastínila oči před ostrým slunečním světlem.
„Měla jsem štěstí, že jste se objevili," řekla, spustila ruku a zamrkala.
Karlin neodpověděl, nýbrž pomalu pokračoval dál podél pobřeží. Magiera s Darienem se k němu připojili.
„Tak jo, řeknete mi, co se děje?" zeptala se.
Darien mlčel. Karlin pohnul rameny, jako by si chtěl urovnat nepohodlný šev na oděvu.
„Zašli jsme do Lvouna, abychom si s tebou promluvili," začal Karlin pomalu. „Když nám Caleb řekl, že jsi se vydala do doků, rozhodli jsme se, že se projdeme a pokusíme se tě najít."
„A našli jste mě," dodala Magiera. „Stalo se něco?"
„Ano a ne," odvětil. „Určitě sis všimla, že se situace v Miisce v poslední době změnila. Když jste s Leesilem… požár Rashedova skladiště změnil hospodářství města."
Pomalu se nadechla. Všechno se vždy vracelo zpět k Rashedovu skladišti.
„Dříve jsme měli peněz přebytek," vložil se do hovoru Darien. Jeho hlas byl vyrovnaný, zaznával v něm však tvrdý podtón. „Ale teď jsou naše peněženky skoro prázdné. Malá skladiště jako je Poyeskovo, tvrdí, že nevydělávají, a peníze města se spotřebovaly už před měsíci na pomoc těm, kdo ztratili při požáru živobytí. Po zaplacení daní už městu skoro nic nezůstane."
Magiera pokračovala v chůzi, nechápala však, proč s ní chtěli mluvit o městské pokladně.

„A co si myslíte, že mohu udělat já?“ zeptala se.
„Zaplať dlužné daně,“ řekl Karlin prostě.
Magiera se zprudka zastavila a zmateně pohlédla ze statného pekaře na hubeného konstábla. „Dlužné daně?“
„Daň za živnost a za obchod, které se rozdělí mezi městskou pokladnu a království. Naštěstí jsme svobodné město a nemusíme tedy platit procentuální podíl, vyplývající poddanství. To ale jistě víš. Tolik jsi Miisce pomohla, že městská rada nechtěla naléhat. Ocitli jsme se však v krizi a každý musí zaplatit svůj díl. Teď, když opět otevřete Lvouna, můžeme očekávat i vaši platbu.“
Existovalo mnoho důvodů, proč by s ní Karlin mohl chtít mluvit, tohle však neočekávala. Proč se jí o tom nikdo dřív nezmínil?
Za to, že zbavili Miisku nemrtvých, dostali sice s Leesilem zaplaceno, většinu peněz však vložili do znovupostavení Lvouna a zbytek zužitkovala na nákup zásob, aby mohla hostinec otevřít. To však nemohla Karlinovi a Darienovi říct.
„O účty se stará Leesil,“ zalhala a odkašlala si. „Budu si s ním o tom muset promluvit.“
„Samozřejmě.“ Karlin přikývl. „Chápeme, že právě otvíráš a všechno bude trochu zmatené. Stejně už musím jít. Přišel dopis z Belly, kvůli kterému svolali zasedání městské rady. Jeho obsah očividně vyžaduje okamžité projednání, ale zastavím se v hostinci dnes večer.“
Darien se kývnutím rozloučil a vyrazil do města. Karlin ji poplácal po rameni, pak ho následoval.
Magiera kráčela po molu a sledovala desky pod svýma nohama. Kde byl Leesil? Tolik ho nyní potřebovala.
Opustila doky a jejich zmatek a zamířila do nejbližší ulice, souběžné s pobřežím. Obchůdky kolem ní houstly a byly těsněji napojeny jeden na druhý. Některé z bočních ulic se táhly až do středu města. Stáhl se jí žaludek. Do večera musela dát dohromady daně, které za Lvouna dlužila. Miiska měla problémy a ona s Leesilem za to byli částečně zodpovědní. To nejmenší, co mohli udělat, bylo zaplatit svůj díl. Ale jak?
Minula stáje na konci ulice a spatřila Lilu, ševcovu ženu, jak míří jejím směrem. Byla to statná žena s hustou hřívou lesklých, kaštanových vlasů. V ruce nesla košík s bochníky chleba a ovocem. Byl to radostný pohled, jako by aspoň jedna část světa byla natolik klidná, že se mohla zajímat jen o koláče a jablečná povidla. Lila zahlédla Magieru a usmála se na ni. Ne všichni vinili z problémů Miisky ji a Leesila.
Právě když Lila míjela vstup do jedné z bočních uliček, vyrazili z ní dva chlapci, jako by tam v úkrytu čekali, až někdo půjde kolem. Magiera na okamžik nevěřícně ztuhla.
První z nich se ohnal pěstí a uhodil Lilu do čelisti. Okamžitě klesla na suchou, zaprášenou cestu. Druhý popadl košík a dal se na útěk. Magieřino celodenní podráždění našlo uvolnění ve vzteku.
„Chape, chyť ho!“ zakřičela a rozběhla se za prvním chlapcem.
Byl rychlý, ale nevšiml si Magiery, dokud nebylo pozdě. Popadla ho za límec košile, zprudka se s ním otočila a mrštila jím o zeď ševcova obchodu.
Chlapec se k ní otočil, jako by byl připraven bojovat, vypadal však vyděšeně, namáhavě dýchal a oči se mu leskly panikou. Pod roztrženou košilí se ostře rýsovaly jeho klíční kosti. Paže měl hubené a pěsti kostnaté. Nemohlo mu být víc než patnáct let.
Magieřin vztek se okamžitě vytratil. Zaslechla, jak Lila volá její jméno.
Magiera neochotně odtrhla oči od prvního chlapce a rychle pohlédla na podsaditou ženu, která se snažila odtáhnout Chapa stranou.
„Magiero, pomoz mi. Odvolej ho,“ zakřičela Lila.
Magiera ucouvla, nespustila však oči z chlapce, dokud od něj neodstoupila na bezpečnou vzdálenost. Protože neměla na výběr, nechala ho být a rozběhla se k Lile.
Chap vrčel a štěkal na druhého zloděje, kterého uvěznil za hromadou prázdných beden, jimiž byla ulice zatarasena. Magiera poznala, že pes nemá v úmyslu chlapci ublížit, chtěl však nadělat tolik hluku, aby se mladý zloděj skrčil a nehýbal se. Lila však Chapa tak dobře neznala, a proto nevěděla, co se děje.
„Odvolej ho,“ zopakovala Lila. „Jsou to jenom hladoví kluci.“
„Chape, to stačí,“ řekla Magiera. „Nech ho být.“
Pes naposledy zavrčel a stáhl se k Magieře. Kluk tiše zafňukal, vyškrábal se na nohy a dal se na útěk.

„Počkej, vezmi si tohle," zavolala na něj Lila a podala mu bochník chleba z košíku.
Chlapec se ani neohlédl a rychle zmizel v boční uličce.
Magiera se zahleděla na Lilinu nateklou čelist. Zítra bude černá a fialová. „Snažíš se nakrmit zloděje, který na tebe zaútočil?"
Na Lilině tváři se objevil tak smutný výraz, že Magiera zmlkla.
„Jsou to jenom děti a jsou tak hladové," řekla Lila tiše. „Ve městě není dost práce ani pro jejich rodiče, jestli nějaké mají, tak kde mohou sehnat jídlo?"
Magiera nedokázala odpovědět. Se staženým žaludek doprovodila Lilu bezpečně domů. Pak se s Chapem opět vydali k jižnímu konci města.
Lvoun stál na začátku malého, zalesněného poloostrova, který tvořil jižní okraj zálivu. Když se přiblížila k znovuzrozenému hostinci, pozdravily ji silné, čistě ohoblované stěny z desek, nově nabílené okenice a okrasný vývěsní štít, na němž byl namalován lvoun, plovoucí na vlnách. Přední dveře byly vyrobeny z pevného dubu a opatřeny železnými závorami a zámky, které si vyžádal Leesil. Pro okna v horním patře budovy nalezli dostatek světlých skleněných panelů, okenní otvory v přízemí se uzavíraly na okenice. Hostinec byl alespoň o polovinu větší než jeho předchůdce a zářil ve slunečním světle jako nová měděná mince. I v těžkých časech byli lidé ochotni přispět na pohodlí při pivě v dobré společnosti u teplého krbu. Lvoun v sobě nesl příslib smíchu a zisku. V tuto chvíli však Magieře do smíchu nebylo.
Chap přicupital ke vchodovým dveřím a posadil se, Magiera se však držela zpátky.
Někde uvnitř pravděpodobně dokončoval starý Caleb, správce, kterého zdědili, poslední přípravy k otevření. Malá Rose, jeho vnučka, si asi hrála v novém pokoji a čekala na Chapa, svého oblíbeného „mazlíčka".
Tíha událostí tohoto dne začínala být pro Magieru příliš. Odpoledne se toho ještě muselo hodně udělat, aby mohli hostinec večer otevřít.
Když se naposledy ujala role výčepní, našli si ji nejen zoufalí obyvatelé Miisky, nýbrž také upíři, jichž se báli. Tato vzpomínka, stejně jako skutečnosti, které o sobě zjistila, ji stále pronásledovaly. Magiera byla nucena postavit se nejen pravdě o svém životě, plném lží a podvodů, nýbrž také té části sama sebe, kterou nikdy nechtěla poznat. V přítomnosti nemrtvých se v ní začaly vzmáhat zuřivost a síla, proměnila se a získala schopnosti, které byly vlastní pouze upírům… prodloužily se jí špičáky a zostřily zuby… a dokázala se vyléčit tím, že se napila lidské krve. Tato proměna ji děsila, ačkoli se stala nezbytnou pro její přežití a ochranu Leesila. A během této zlé doby se také sblížili.
Magiera se náhle otřásla chladem. Cítila se odhalená.
Když vše skončilo, byl Leesil příliš těžce zraněný, než aby se mohla soustředit na něco jiného než na péči o něj. Starala se o něj, dokud se opět nepostavil na nohy. Během té doby o společných zážitcích nehovořili, neboť se rozhodla, že bude lepší hodit všechno za hlavu.
Pak se začal každé ráno někam vytrácet. Možná to bylo dobře. Její chladné chování mu očividně dělalo starosti, ale díky poutu, které spolu sdíleli, byl ohrožen jeho život, takže určitý odstup, který mezi nimi udržovala, byl jen pro jeho dobro. Byla to osamělá myšlenka, ale pravdivá.
Magiera pohlédla směrem k jihu. Pobřežní cesta zde mířila ven z města a stoupala vzhůru zalesněným kopcem do vnitrozemí. Leesil byl stále ještě pryč.

„Výpad," přikázal Chane a snažil se přitom nežívat nudou, „a znovu. Ne, mistře, držte čepel rovně a přeneste váhu dozadu. Neopírejte se o nohu, kterou máte vpředu." Líně odrazil ránu, nevyužil však otevřeného postoje, v němž se protivník opět ocitl - a znovu.
Toret, jeho žák při šermu a mistr ve všem ostatním, se podrážděně zastavil.
„Můj meč je rovný!" vybuchl. Jeho hlas se odrazil od stěn velkého sklepení, které vyklidili pro cvičení a další podloudné činnosti. „Proč to pořád opakuješ?"
Jejich třípatrový kamenný dům stál ve vznešené čtvrti Bely, hlavního města a největšího přístavu Belaski. Pro střední vrstvu to byl docela obstojný dům, dokonce snad i přehnaně výstřední, nedal se však srovnat s příbytky, v nichž byl Chane zvyklý žít. Obyvatelé města byli tak různorodí, že by zde mohl žít kdokoli. Avšak od chvíle, co Chane vstal z mrtvých, cítil se v přítomnosti svého mistra nepříjemně.
Vznešený mrtvý, nebo spíše upír, se z Chana stal teprve nedávno, proto stále ještě rozuměl

neproniknutelným hrázím, které stály mezi jednotlivými společenskými vrstvami. Za smrtelného života byl menším šlechticem z odlehlého baronství, který byl obeznámen s politikou a společenským chováním, běžným mezi šlechtou. A nyní - stejně jako po většinu doby, co byl při vědomí - pomáhal svému tvůrci, mistrovi, pozvednout se na vyšší úroveň. Tento protiklad, stejně jako rozdíl mezi nimi, byl tak směšný, že Chanovi připadal spíše absurdní než zábavný.
Chane byl vysoký muž s hustými kaštanovými vlasy, zastřiženými těsně pod ušima. Tmavé červenožluté kalhoty a půlnočně modrá tunika, které pro něj na míru ušil krejčí, obepínaly jeho široká ramena a štíhlé tělo. Hovořil čtyřmi jazyky, měl vzdělání šlechtice, sám si nastudoval méně známá umění a mečem se oháněl jako by se s ním narodil.
A v tom právě tkvěla zavrženíhodná ironie jeho nové existence s mistrem.
Toret měl hubené paže, vypadal sotva na sedmnáct a na svůj věk se zdál malý. Ačkoli byl vydrhnutý dočista, měla jeho kůže nahnědlou barvu, jako by byl neustále pokryt vrstvou špíny. Blátivě hnědé vlasy mu neposlušně trčely na všechny strany a zápěstí a tvář mu hyzdily jizvy. Hovořil docela dobře belaskiansky, běžným jazykem království, a zdálo se, že také ovládá hrubou řeč sumanského impéria, které se rozkládalo na opačné straně oceánu a daleko na jihu. I přes dohled učitele však sotva dokázal číst a psát. V drahé rudé brokátové tunice vypadal spíše jako sluha, který se vystrojil, zatímco byl pán pryč.
Ale Toret Chana zajal a proměnil, vyrval ho z náruče smrti a přinutil ho sloužit mu, a tak musel Chane nyní menšímu nemrtvému splnit i to nejvíce ponižující přání. Jakmile byl upír stvořen, nedokázal mistra odmítnout. Chane se stal otrokem.
„Ne, mistře," řekl a přinutil se k uctivému tónu. „Vaše čepel není rovná a přenášíte váhu příliš daleko. Podívejte se, jak to dělám já."
Chane provedl tři dokonale propojené útoky, ani na okamžik však nevěřil, že by si Toret všiml jemných detailů.
„No, já myslím, že jsi… skvělý!" dolehl k nim vysoký hlas z opačné strany sklepení.
Toret i Chane se otočili. Třetí člen domácnosti si vynutil jejich pozornost a Chane potlačil zhnusený úšklebek. Toret se usmál a odhalil sice rovné, ale mírně zažloutlé zuby.
„Zlatíčko," řekl Toret zálibně. „Byla jsi nakupovat?"
V záplavě volánků k nim zamířila další bolestná skutečnost Chanovy nové existence: Sapphire. Někomu snad mohla připadat svůdná nebo žádoucí, velmi hrubým způsobem, Chane ji však považoval za nejodpornější stvoření, s nímž se kdy setkal, a to před i po smrti.
Saténové šaty s hlubokým výstřihem, které měla Sapphire na sobě, byly tak růžové, že se jejich barva dala označit za fuchsiovou. Tmavě blond vlasy měla nakadeřeny v prstýncích kolem kulatého obličeje s hladkými, bílými tvářemi a často našpulenými, rudými rty. Z ušních lalůčků jí visely křiklavé rubínové náušnice, které by dokázaly nakrmit celou jednu vesnici. Avšak bez ohledu na to, kolik peněz na ni Toret v šatech a špercích navršil, stále si ponechávala vzhled dobře placené prostitutky bez špetky vkusu. Jejím jediným neposkvrněným rysem byly jasně zelené oči, podle nichž jí dal Toret jméno.
Skutečnost, že se toto stvoření nazývalo Vznešeným mrtvým, byla pro Chana neustálým zdrojem zneklidňující ironie. Když na ni však Toret pohlédl, hladově se na ni zahleděl, jako by před ním stála královna víl. Chanovi se z toho dělalo zle a připomínalo mu to událost z dětství, kdy mu rodinný kuchař předložil lososa, který se v letním horku zkazil. Chane strávil tři dny v kleku před vědrem.
„Skvělý?" řekl Chane a potlačil přitom úšklebek. „Naučila ses snad dnes nové slovo?"
Toret i Sapphire mrkli a předstírali, že ani nepromluvil. Chane věděl, že jeho společníci mají často problém rozlišit, kdy se chová uctivě a kdy urážlivě.
„Nebyla jsem nakupovat," řekla Toretovi, pak se upejpavě usmála a pohrávala si prsty s přední části jeho tuniky. „Byla jsem u krejčové. Charlotte nakoupila nádherné hořčicově žluté hedvábí, tak jsem si nechala ušít nové šaty. Její představa střihu však byla tak nudná, že jsem musela trvat na změnách."
Bezpochyby, pomyslel si Chane a raději se ani nesnažil si představit, co považovalo tohle stvoření za styl.
Chanovi se podařilo najít bankéře, obchodníky a krejčí, kteří zůstávali k dispozici dlouho do noci. Se správným přístupem nepřipadaly jejich požadavky v tak velkém městě, jakým byla Bela, nikomu podezřelé. Polovina šlechticů, které znal, prospala celý den a noc trávila politikou a intrikami. Toret a

jeho společníci byli díky pozdním návštěvám jednoduše považováni za „výstřední“. Platili ale dobře, a tak si nikdo nestěžoval.
„Už ses nakrmila, drahá?“ zeptal se Toret Sapphire. Sevřel jí ruku ve své, přitiskl si její dlaň k ústům a přivřel oči.
„Ne, čekala jsem na tebe.“ Usmála se na Chana a dodala: „Na vás oba.“
Chane přikývl, jak nejchladněji dokázal, aniž by přitom vypadal nezdvořile. Bez ohledu na to, jak špatně se k ní choval, neustále s ním koketovala, ačkoli nikdy ne příliš otevřeně, aby nepodráždila Toreta. Věřila, že ji všichni muži považují za neodolatelnou a také podle toho jednala.
„Chci navštívit Rowanwood,“ prohlásila šťastně.
Toret zavrtěl hlavou. „Je ještě příliš brzy.“
Sapphire měla sklon vyhledávat si kořist mezi smetánkou, což Chane považoval za nebezpečnou zálibu. Kdykoli jí to jen Toret dovolil, krmila se krví bohatých. Rowanwood navštěvovali bohatí zákazníci, ačkoli ne ti nejkultivovanější. Chane dokázal ocenit jeho bujnou atmosféru, jež vyhovovala vyšším vrstvám, které hledaly odvážnější noční zábavu. Ale častý lov poblíž proslulého podniku přitahovalo nechtěnou pozornost.
Sapphire se přestala usmívat a místo toho našpulila rty. Chane se obrnil. Očividně bylo načase zopakovat rituál manipulace.
„No, tak kam chceš jít?“ zeptala se Toreta hlasem tak vysokým, že z toho Chana zabolely uši. „Do nějaké hospody v docích, abychom se nakrmili krví smradlavých námořníků? Chceš snad celou noc páchnout pivem a potem? Já ne. Já ne! Chci jít někam, kde je hezky!“
Toret si povzdechl a vydal se ke stěně, aby odložil meč na polici.
„Slyšel jsi mě?“ zaječela Sapphire, šokována tím, že ji ignoruje. „Krysařiku! Slyšel jsi mě?“
Toret ztuhl uprostřed kroku. Když se otočil, měl obličej stažený zuřivostí a jeho zahnědlá kůže dostala jinovatkově bílý nádech.
Krysařík? Chane netušil, proč jej takto oslovila. Možná šlo o nějakou venkovskou nadávku? Nebyla zrovna nejlepší. Během častých výbuchů nálad zahrnovala Sapphire Toreta různými nadávkami a trucovala tak dlouho a uboze, až ustoupil.
Toret sebral z police cvičební dýku a rychle přistoupil k Sapphire. Než mohla uniknout, popadl ji za krk a přitiskl jí nůž pod bradu.
Chane pocítil něco podobného úžasu. Bylo to příjemné. Nikdy neviděl, že by se Toret dotkl Sapphire jinak než s náklonností nebo touhou.
„Už jsme o tom mluvili,“ zasyčel Toret. „Stvořil jsem tě a můžu tě taky zničit. Už mi tak nikdy neříkej. Rozumíš?“
Po čepeli pod bradou Sapphire stekla malinká kapka krve a její oči se rozšířily.
Při pohledu na hrůzu na Sapphirině tváři pocítil Chane na okamžik čisté potěšení. Takže večer nebyl tak úplně ztracený. Ta malá děvka mu dala námět k přemýšlení.
Krysařík.
Ať už toto oslovení znamenalo cokoli, rozčílilo Toreta víc, než cokoli jiného, nač si Chane dokázal vzpomenout, a to bylo hodno zapamatování.
„Omlouvám se… Torete,“ vykoktala Sapphire. „Můžeme jít kamkoli… kamkoli… je mi to líto… kamkoli.“
Toret sklonil dýku a pomalu uvolnil stisk, kterým jí svíral hrdlo. Na okamžik vypadal ustaraně, jako by si uvědomil, že za svůj čin později zaplatí. Určitě zaplatí.
Chane potlačil znuděné povzdechnutí. Všechno se odehrálo přesně tak, jak předpokládal.
„To je v pořádku, drahá,“ řekl Toret. Jeho náhlý klid byl v naprostém protikladu ke vzteku, který projevil před chvílí. „Do Rowanwoodu se ještě nějaký čas nemůžeme vrátit… ale už jsme dlouho nebyli v Damaškovém trůně.“
Sapphire okamžitě zapomněla na dýky a výhrůžky. Celá její tvář se rozzářila. „Ach, ano. Damaškový trůn? To bude… skvělé.“
Chane v mysli zasténal. Naučila se nové slovo. Poté, co se převlékl do vhodného oděvu, včetně večerního pláště a rukavic, vydal se přivolat zakrytý kočár.

V dávných dobách prvního krále sestávala Bela pouze z hradní pevnosti. Během let se však okolní vesnice proměnily v města, která pak splynula v jedno ohromné sídelní velkoměsto. Hrad se také rozrostl. Jak se město rozšiřovalo, byly stavěny nové hradby, které ho měly chránit. Královské město Bela nyní tvořily tři kruhy hradeb, které ho obklopovaly v téměř stejných vzdálenostech od hradu v jeho středu. Většina bank, městských úřadů, bohatých domů a vznešených podniků byla ukryta za vnitřním kruhem hradeb, kde byly nejlépe chráněny. Ačkoli vedly do doků hlavní ulice, jako například Přístavní, na nichž se obchodovalo i žilo, při cestě ze středu města k jeho okraji bylo očividné, že se pohybujete směrem dolů po společenském žebříčku.
Noční vzduch byl čerstvý, prosycený vzácným vánkem od moře, který dokázal potlačit zápach dřeva, lan, ryb, solných mlýnů a dalších pachů, které byly součástí každého přístavu. Jeli pouze chvíli, pak kočár zastavil poblíž Damaškového trůnu. Toret pomohl Sapphire vystoupit, zatímco Chane zaplatil kočímu. Dokonce i s velkými, hořícími lampami, rozmístěnými každých třicet kroků, se noc zdála příjemně temná. Chane vypadal se špičkou meče vyčuhující z dlouhého vlněného pláště jako skutečný ochránce. Toret a Sapphire představovali bohatý pár.
Kočár se vydal pryč ulicí a Sapphire zamířila do přepychového hostince, zatímco Toret s Chanem čekali venku - byla to obvyklá hra, kterou sehráli už mnohokrát. Chane si založil paže na hrudi a schoval se do stínů. Jen zřídkakdy s Toretem promluvil, aniž by byl tázán. Toret sledoval, jak Sapphire mizí v Damaškovém trůně, pak si povzdechl.
„Je půvabná, že?“ poznamenal.
„Ano, mistře,“ odvětil Chane bezvýrazně.
Během chvíle opustila Sapphire hostinec s mladým párem. Žena jako oběť Chana překvapila, neboť Sapphire se obyčejně soustředila na opilé muže, budižkničemy s modrou krví. Ale kromě ženy se tento pár v ničem nelišil od obyčejných zámožných obchodníků.
„Ach,“ prohodila Sapphire k novým známým, když přešli ulici. „Tady jsou mí přátelé. Říkala jsem, že se k nám brzy připojí.“
Představila pár jako Simaska a Luizu. Toret potřásl muži rukou a uctivě pozdravil ženu.
„Simask je synem stravinského výrobce vín a do Bely přijel za obchodem,“ pokračovala Sapphire. „Nikoho ve městě neznají, tak jsem jim nabídla, že jim ukážeme některé z večerních zábav. Ale teď, když jste tady, mi můžete pomoct je zabavit.“
Chane se soustředil na ženu: bylo jí sotva něco přes dvacet, měla bledou kůži a tmavé vlasy si vyčesala vzhůru pod hedvábný rudý klobouček. Náhle ho zasáhl rostoucí hlad. Jeho obvyklé pohrdavé myšlenky nahradily obrázky Luiziny tváře, zkřivené ochromujícím děsem, až si její teplé, měkké hrdlo přitáhne k ústům. Ucítil jemný, pomalý pohyb zubů. Špičáky se mu prodloužily a v ústech se mu nahromadily sliny. Tiše polknul.
Při lovu dokázal Chane zapomenout na nešťastné postavení sluhy.
Toret se na Simaska usmál. „Pojďte, pojďte. O kus dál je mnohem lepší hostinec. Jmenuje se Rowanwood. Podávají tam báječné jídlo a mají ten nejlepší vinný sklep v téhle části země.“ Na okamžik se odmlčel, pak předstíral, že jej právě něco překvapivého napadlo. „Možná byste mohl s majitelem uzavřít obchod?“
Toretovo uvolněné, přátelské chování mladý pár uklidnilo. Vydali se tedy pomalu směrem, který Toret naznačil. Po cestě občas potkali měšťana, jenž si užíval noční procházky, a jednou jim městský strážce uctivě pokývl na pozdrav.
Chane mlčel, zatímco se Sapphire a Toret bavili se Simaskem a Luizou. Zabočili do svažující se ulice, která vedla k obchodní čtvrti za vnitřními hradbami. Okolí během let zpustlo a po zavírací době zde bylo liduprázdno. Chane se už téměř nudil, když se Simask náhle zastavil, rozhlédl kolem a uvědomil si, že pouliční lampy prořídly, budovy kolem potemněly a nikde nebylo ani živáčka.
„Neminuli jsme Rowanwood?“ zeptal se. „Možná jsme zašli příliš daleko?“
Toret Simaska bez varování popadl a mrštil jím tvrdě o omítnutou stěnu zavřeného obchodu.
Rychlost a síla malého mistra přestala Chana už dávno překvapovat. Toret stáhl rty a odhalil prodloužené špičáky. Vydechl Simaskovi do tváře, pak uvolnil sevření.
„Utíkej,“ zašeptal.

Toret si s kořistí pohrával jen zřídka. Chane dával předehře a předstírání přednost, chápal však Toretovu snahu o utajení. Většina Vznešených mrtvých dokázala zmást nebo vymazat vzpomínky oběti, proto obyčejně nechávala kořist naživu. U některých se vyvinuly dokonce daleko výraznější schopnosti, ale Chane se Sapphire dokázali pouze poplést oběti mysl.
Tu noc se však Toret choval jinak. Chane se potichu zaradoval. Cítil, jak se v něm uvolnilo znechucení nad otroctvím, do něhož byl uvržen, a zalilo ho jako vlna tepla.
Simask se pokusil protáhnout kolem Toreta, aby se dostal k Luize, Sapphire mu však zastoupila cestu a rozesmála se.
„Tudy ne," řekla a ukázala na jednu z bočních uliček. „Tudy." Opět se tiše zasmála a odhalila prodloužené špičáky.
Simask se dal na útěk. Luiza šokovaně vykřikla, když postava jejího manžela zmizela ve tmě. Ucouvla doprostřed ulice.
Sapphire vyrazila za prchajícím manželem. Toret se zdržel jen natolik, aby pohlédl na Chana.
„Nikdo je tady nezná. Dělej si s ní, co chceš, ale nezanech po sobě žádné stopy."
Pak vyrazil uličkou za Sapphire.
Luiza hleděla na Chana a v očích se jí kromě hrůzy objevila… prosebná naděje? Chane věděl, že vypadá jako šlechtic nebo vazal, který ženy, jako byla Luiza, krásné a křehké, chrání.
„Pane," řekla. „Prosím…"
Potichu se k ní přiblížil a přinutil ji ustoupit na opačnou stranu ulice, pak pokynul hlavou k průchodu.
„Běž," řekl Chane.
Luiza vzlykla a dala se na útěk. Zakopla při tom o dlouhou sukni, podařilo se jí však nabýt zpět rovnováhu a běžet dál.
Chane ji nechal utíkat. Chvíli čekal a pak ji následoval.
Ohlédla se po něm. Klusal za ní a už se nesnažil být zticha. Opět hlasitě vzlykla a zakřičela o pomoc.
Uličkou se k ní tmou rychle blížily kroky. Nikdo ji neuslyší. A i kdyby ji někdo zaslechl, nepomůže jí.
Snadno Luizu dohonil, a když jí z hlavy strhl rudý klobouček a popadl ji za vlasy, pocítil mírné zklamání. Někdy bylo potřeba oběť rychle a tiše zabít. Ale teď ne. Bylo to příliš snadné.
K jeho překvapní se mu však vysmekla, oběma rukama uchopila prázdnou bednu od zeleniny a uhodila ho ze strany do hlavy. Bedna se roztříštila.
Zásah jej téměř zabolel. Vrátilo se mu vzrušení.
Chane ji popadl za zápěstí a sevřel je v jedné ruce. Druhou rukou ji chytil za přední část šatů. Pak s ní uhodil o zeď uličky a uvěznil jí paže nad hlavou.
Zapomněl na Toreta. Zapomněl na Sapphire. Zapomněl na svoji ztracenou smrtelnou rodinu, na matku a ostatní věci, které mu stále chyběly. Na tomhle záleželo. Na tomto okamžiku.
Luiza bojovala a Chane ji na okamžik nechal. Uchvacovalo ho, k čemu všemu dokáže své mrtvé tělo přimět a jak málo proti tomu dokážou živí lidé udělat. Pohlédl dolů na hrůzu v její tváři a sledoval, jak se o něj otřela lící, jak její slzy vsakují do jeho černého pláště.
Chvěla se pod jeho dotykem a on špičkami prstů cítil teplo, které jí vyzařovalo z kůže. Soustředil se a silou vůle přinutil své nehty ztvrdnout a prodloužit se. Odtáhl ruku a jediným máchnutím jí rozerval plášť, halenu a látku pod krkem. Pak se ústy dotkl její kůže.
Jen zřídka okusil chuť krve dřív, než pár okamžiků poté, co dopil, kdy mu po ní zůstala už jen slaná, měděná chuť v ústech. To jediné, co během krmení cítil, byly síla a teplo, které ho naplňovaly, jako by krev byla pouhým prostředkem, který mu přinášel život. Tomu pocitu se nic nemohlo vyrovnat. Bylo to to jediné, co mu v nemrtvém bytí přinášelo radost. Když Chane konečně ucítil, že už do něj nevplývají žádné pocity ani život, poznal, že by měl přestat. Pocit zapomnění a povznesení vyprchal.
Vrátil se zpět k současnému bytí - k životu otroka.
Toret od něj očekával, že ženino prázdné tělo hodí do stoky, kde jej po dlouhou dobu nikdo nenajde. Mříž kanálu se nalézala ani ne dvacet kroků od něj. Zamyslel se.
Po chvíli odtáhl jednou rukou Luizino tělo do boční uličky, která ústila na hlavní ulici a upustil ji na zem. Pak jí ještě víc roztrhl šaty i spodní prádlo. Musí to vypadat, jako by ji napadlo a znetvořilo něco nadpřirozeného.

Tu noc, kdy Toret Chana proměnil, mu přikázal: „Zůstaneš v Bele a budeš mi sloužit.“
Chane nemohl neposlechnout, ale v každém příkazu existovaly skuliny. Kdyby se našlo dost mladých žen s rozsápaným hrdlem a potrhanými šaty, možná by se konstáblové nebo městská stráž vydali na lov. Chane se o sebe dokázal postarat, ale kdyby mu osud přál, mohl by Toret přijít o hlavu.
Dřepl si a naposledy pohlédl do Luiziných prázdných očí. V těle mu nyní kolovala životní síla, když si však utíral krev ze rtů, pocítil smutek. Lov byl příliš krátký a nebyl skutečný. Vstal, upravil si plášť a natáhl rukavice. Pak se vydal zpět k Damaškovému trůnu.

2. kapitola

T
oho večera pohyboval Leesil kartami po herním stole a vrhal krátké pohledy po Magieře, která stála za barem, nalévala pití a občas prohodila pár slov s hosty. Všechno by mělo být stejné jako před měsíci. Lvoun byl úplně opraven - víc než opraven. Měl by být spokojený.
Po požáru zůstaly stát pouze výčepní místnost a krb v kuchyni. Místní tesař, který si dobře vzpomínal na původní bar, vyrobil jeho téměř dokonalou kopii, jež se leskla novým, tmavým nátěrem. Při přestavbě budovu hostince prodloužili a trochu rozšířili. Krb stál nyní téměř ve středu výčepní místnosti a byl otevřený zepředu i zezadu. Zákazníci ho obcházeli nebo si sedali poblíž, aby zachytili alespoň trochu tepla, které z něj vycházelo.
Ze strany od baru visel nad krbem meč. Caleb se ho snažil ze všech sil vyčistit, jeho čepel ale stále zůstávala zčásti zčernalá a poškozená. Leesil zpočátku uvažoval, že ho nechá spravit, pak se ho ale rozhodl nechat být. Byl to meč Rasheda, nemrtvého válečníka, kterého Magiera vlákala do plamenů hořícího Lvouna. Vytáhla čepel z popela, aby sloužila jako připomínka všeho, co spolu s Leesilem pro Miisku udělali. Meč nebyl znamením hrdosti nebo vítězství, nýbrž vzpomínkou a poctou všem, kteří zemřeli a neměli být zapomenuti - byli to mimo jiné kovář Brenden, jeho sestra a Beth-rae, Calebova žena. Čepel představovala vše, čemu se postavili a co s velkými ztrátami porazili.
Pokoje v prvním patře byly také větší. Před požárem měli Magiera s Leesilem každý vlastní pokoj, ale Caleb se musel dělit o jednu místnost s pětiletou vnučkou Rose. Ta nyní získala vlastní ložnici, kterou pro ni Leesil vybílil. Každé dítě by mělo vyrůstat na místě, které patřilo jen jemu.
Leesil se rozhlédl po výčepní místnosti. Měla nové dřevěné stěny, stoly a židle, které dostali, koupili nebo jiným způsobem získali ve městě. Leesilovi připadalo divné, že kdyby Rashed původního Lvouna nespálil, nestal by se jejich hostinec tím, čím byl dnes. Pohled mu zaletěl zpět k meči nemrtvého válečníka.
„Možná bychom ti měli poděkovat,“ zamumlal, jeho tón však byl spíše trpký než ironický. Otočil se, aby mohl opět pozorovat Magieru.
Dlouhá bitva s Rashedem a jeho „rodinou“ ji změnila. Než k té změně došlo, začala se k němu chovat otevřeněji. Existovala dokonce možnost, že se jejich blízké přátelství promění v něco víc, ale během posledního měsíce tato příjemná a dobrosrdečná Magiera zmizela. Občas se usmála, jednala s ním jako s dobrým partnerem a oblíbeným společníkem, stále se však pohybovala mimo jeho dosah. Čas od času si během večera všiml, že se za barem zastavila a soustředěně se na něj zahleděla tmavě hnědýma očima. Dával si pozor, aby nedal najevo, že si toho všiml. Nechtěl, aby se ještě víc odtáhla. Nedokázal přijít na to, jak překlenout propast, která se mezi nimi otevřela, a ani nechápal, co ji způsobilo.
Dnes večer si Magiera u příležitosti slavnostního otevření rozpustila vlasy. Padaly jí v jemných vlnách na ramena, byla zahalená do modrých šatů, jejichž živůtek měla sice pevně, ale ne nepohodlně, utažený. Bylo to teprve potřetí, co ji Leesil viděl oblečenou v něčem jiném než v kalhotách, botách, košili a vestě nebo v kožené zbroji. Pokud věděl, vlastnila pouze tyto jediné šaty. Potěšení, které cítil, když ji v nich viděl oblečenou, mu téměř působilo bolest. Dával si pozor, aby na ni nezíral, neboť se obával, že by mohla šaty podrážděně nebo natruc schovat a už je nikdy nevytáhnout. Obvykle se odívala jako válečník, u boku nosila meč a vlasy si stahovala koženým páskem, což také nebylo špatné. Oblíbil si obě její tváře, chtěl je obě, jen zřídka však dostal příležitost vidět ji tak, jak vypadala dnes večer.
Nikdo z hostů neměl zájem hrát, a tak Leesil poskládal karty na hromádku a protlačil se přecpanou

místností k baru, kde se na Magieru nevinně usmál. Zaváhala, pak se rovněž usmála.
„Jako za starých časů, že?“ poznamenala.
„Ne zas až tak starých,“ odvětil. „Než se tohle místo proměnilo v hromádku popela, patřilo nám teprve chvíli.“
Když se na něj zamračila, opět se usmál, tentokrát upřímně. Podrážděná Magiera, i když jen na okamžik, byla skutečná Magiera. Každý den si dokázala najít aspoň jednu věc, která ji rozčílila.
„Já vím,“ řekla, pak naplnila korbel pivem a postavila ho na tác, aby ho Caleb mohl odnést. „Ale jsme zase doma.“
Leesila přepadla melancholie. Kéž by dokázal zastavit čas a udržet ji navždy v této jediné noci jako kouzelník, kterému se mrknutím oka podařilo uvěznit v kleci všechna tajemství. Magiera, která si jeho tesklivosti nevšimla, se zamračila.
„Potřebuji s tebou mluvit… později. Musíme rychle sehnat peníze… víc, než jsem myslela. A já nemám tušení jak.“
Leesil okamžitě zpozorněl. Nebylo by to poprvé, co si nechala něco pro sebe a rozhodla se zasvětit ho až ve chvíli, kdy neměla na výběr. Když k tomu došlo posledně, prozradila mu, že potají shromažďovala peníze, aby si mohla koupit hostinec.
„Nezaplatili jsme daně,“ dodala.
Leesil pozvedl obočí. „Jaké daně?“
„Co se týče obchodů, chovala jsem se jako hlupák,“ přiznala Magiera. „Dneska za mnou přišel Karlin a ty jsi nebyl… neměla jsem čas si s tebou o tom promluvit.“ Založila si ruce na hrudi a pomalu a zhluboka se nadechla. „Máme dluhy. Ty sis asi neodložil nějaké peníze stranou, že?“
Mrknul a málem se rozesmál, pak si ale uvědomil, že nežertuje. Zafuněl a pohlédl na ni doširoka otevřenýma očima, plnýma upřímné naivity.
„Uvědomuješ si, s kým mluvíš? Jsem to já.“
Ztuhla jí čelist a zamračila se na něj. Rozzlobená Magiera byla někdy skutečnější než podrážděná Magiera.
Vstupní dveře hostince se otevřely a dovnitř vstoupilo několik námořníků.
„Přichází práce,“ řekl Leesil. „Brzy dostanou chuť si zahrát. Naliješ mi čaj?“
Dříve večer rád popíjel d'areelinské červené víno, v posledních dvou měsících však svůj zvyk změnil. Pokud měl Magieře skutečně pomoct, musel si udržet čistou hlavu a mít se neustále na pozoru. Sáhla pod bar, kde v železné míse, naplněné žhavými uhlíky z krbu, stála čajová konvice. Vytáhla ji a nalila mu do otlučeného šálku kořeněný čaj.
„Ještě jsme neskončili,“ upozornila ho a podala mu šálek. „Jde o vážnou věc. Musíme s tím něco udělat, jinak můžeme tohle všechno,“ mávla rukou kolem, aby zahrnula celý jejich nový domov, „ztratit.“
„Povinnost volá,“ odvětil Leesil. Vzal si od ní čaj a než mohla říct něco dalšího, zamířil místností zpět k hracímu stolu.
Zákazníci, kteří přicházeli brzy zvečera, byli obyčejně měšťané, kteří do hostince zašli na rybí polévku a pivo nebo kvůli dobré společnosti. Pozdější hosty tvořili námořníci a strážci mimo službu, kteří se přišli napít a zahrát si. V tuto chvíli se hostinec nacházel někde mezi těmito dvěma večerními návaly a výčepní místnost se zdála poněkud přeplněná. Mladý Geoffry, Karlinův syn, se nabídl, že ten večer vypomůže s roznášením, a Magiera zaměstnala dívku jménem Aria jako kuchařku. Caleb roznášel pití, Magiera nalévala a Leesil se staral o hrací stoly, takže se všichni nacházeli v místnosti, která už tak byla dost přecpaná. Všichni si užívali nového hostince, jako by zkoušeli šaty, které právě přinesli od krejčího. Všichni kromě Chapa.
Modrostříbrný pes obcházel neustále kolem krbu a uši měl vzrušeně vztyčené. Ve starém Lvounovi viděl od krbu snadno na bar, vstupní dveře i vchod do kuchyně. Při obnově hostince však byla výčepní místnost přestavěna, takže to teď už nebylo možné. Když chtěl zkontrolovat nějaký neobvyklý hluk nebo zvýšený hlas, musel obejít krb, protože ze žádného úhlu neviděl na celou místnost.
Ačkoli v hospodě panoval hluk, Leesilovi se zdálo, jako by pes po celou dobu vydával hluboký, nepřerušovaný a vrčení podobný zvuk. Rozhodl se Chapovi raději vyhnout, a tak se vydal k hracímu stolu oklikou.

Dveře hostince se otevřely a Leesil spatřil, jak dovnitř vstoupil Karlin - Leesila jeho příchod potěšil, neboť jej udivilo, že statný pekař nebyl mezi prvními hosty. Karlin byl dobrý přítel a ve Lvounovi peníze nepotřeboval. Pak ale vstoupila dovnitř další osoba a Leesil soustředil pozornost na nově příchozího. Karlinův společník byl vysoký a štíhlý a pohyboval se tak ladně, že to Leesilovi připomnělo jeho matku ještě dřív, než pohlédl muži do tváře. Hedvábné, medově zlaté vlasy měl stažené za špičatýma ušima a v úzké, trojúhelníkové tváři se mu vyjímaly velké a ostře zkosené oči mandlového tvaru a jantarové barvy. Jeho kůže byla tmavší než Leesilova, zároveň však stejně dokonalá jako pokožka Leesilovy matky. Vedle Karlina stál čistokrevný elf.
Magiera se o Lonim zmínila, takže Leesil věděl, že v Miisce žije příslušník národa jeho matky, nikdy však nepocítil potřebu ho vyhledat. Jeho vlastní matka nepovažovala za nutné naučit ho cokoli o svých lidech, ani jejich jazyk. Elfové žili v odloučení od ostatních a obyčejně se s lidmi nestýkali, proto byl Leesilův původ tak zvláštní.
Loni byl majitelem Sametové růže, nejdražšího hostince v Miisce, a tak měl pramalý důvod navštívit obyčejnou hospodu, jakou byl Lvoun. Co tady tedy dělal a proč přišel zrovna s Karlinem? Leesil se zastavil v půli cesty k hracímu stolu, kde už námořníci pokukovali po kartách. Sledoval, jak se Karlin naklonil přes konec baru, aby upoutal Magieřinu pozornost.
Magiera si k němu pospíšila s letmým úsměvem na rtech. Pekař s ní krátce promluvil, možná znovu nadhodil nudné téma dlužných daní. Leesil náhle pocítil rozmrzelost. Proč se tolik lidí zajímalo o takové věci? Dřív nebo později to přece vyřídí.
Loni poklepal Karlinovi na rameno a s vážným pohledem kývl hlavou k Magieře. Karlin si sáhl za vestu a vytáhl ven srolovaný pergamen, který jí podal. Překvapeně se zamračila, roztáhla ho a začala číst.
Z Magieřiných bledých tváří se vytratil okamžik štěstí.
Nakrčila zmateně obočí, pak se jí rozšířily oči. Ačkoli stál Leesil na opačné straně místnosti, všiml si, že když zvedla hlavu a pohlédla na Karlina, zatnula při tom čelist. Elf promluvil, Magiera však po něm mrštila pergamenem a začala na něj křičet. Několik hostů u baru se odsunulo a Leesil si rychle protlačil cestu zalidněnou místností.
Nezaslechl sice, co říkala, rozeznal však slovo „bastard“ a stravinskou nadávku, která zněla ještě hůř. Chap si také našel cestu davem a podařilo se mu dostat se k baru rychleji než Leesilovi. Pes zavrčel na Karlina a Loniho - spíše ale na elfa, protože si pekaře oblíbil, jako všichni ostatní obyvatelé Lvouna. Šum v pozadí se vytrácel, neboť se stále víc a víc lidí začalo otáčet, aby zjistilo, proč Magiera zvýšila hlas.
Leesil položil jednu ruku na prohnutý bar a chytil ji za paži.
„Tiše, ty dračice,“ zašeptal. „Lekáš venkovany.“
Bledou kůži měla zardělou a pohled, který po něm vrhla, mu napověděl, že by se neměl pokoušet dále žertovat. Ustoupila od Karlina a Loniho a přiblížila se k němu.
„Leesile, dostaň je odsud… nebo to udělám sama!“
Leesil se vzdal veškeré naděje, že situaci uklidní trochou humoru, protáhl se kolem Magiery a postavil se mezi ni a konec baru.
„Do kuchyně,“ řekl tiše a ohlédl se přes rameno. „Hned teď, Karline.“
Leesil popohnal Magieru kolem baru směrem k závěsem zastřenému vchodu do kuchyně. Byl rád, že neprotestovala. Vyškubla se mu však a odsunula závěs stranou takovou silou, že jej málem strhla. Leesil si pospíšil za ní.
„Co se stalo?“ zeptal se. Přitáhl ke kuchyňskému stolu židli a doslova ji na ni posadil. Když se jí dotkl, ucítil, jak se jí ramena napjatě chvějí. „Nejde o daně, že?“
Karlin odsunul závěs stranou a spolu s Lonim vstoupil dovnitř. Pekař vypadal ustaraně a zahanbeně, což vůbec neodpovídalo jeho veselé povaze. Elf na ně pozorně a ostražitě hleděl, jeho tvář však zůstávala naprosto bez výrazu.
„Můžeš prostě odmítnout, Magiero,“ řekl Loni. „Tenhle výstup je naprosto zbytečný.“
„Vypadněte,“ zavrčela s takovou nenávistí, až se Leesil zarazil.
„A co pak? Máme poslat jejich nabídku zpátky?“ Loni hodil pergamen před ni na stůl. „Moc dobře víš, že by se z těch peněz dalo postavit nové skladiště, které by bylo majetkem všech. Zase by se tady začalo zastavovat více obchodníků, plavících se podél pobřeží. Obchod by kvetl, místo aby uvadal. Dělníci by si

dobře vydělali a přinutili by tak mistra Poyeska a jemu podobné, aby jim buď lépe zaplatili, nebo zavřeli krám. Rolníci a řemeslníci by opět mohli hromadně prodávat zboží.“
„Co se děje?“ zeptal se znovu Leesil, neboť netušil, oč jde.
Karlin zůstal tiše a bezmocně stát.
„Nemohu uvěřit, že mě o něco takového žádáte,“ zašeptala Magiera.
Pohlédla na Loniho, pak sevřela jednu ruku kolem hrany stolu a celé její tělo ztuhlo, jako by se na něj chtěla vrhnout.
Leesil se jí rychle postavil do cesty. Nebylo to to nejlepší místo, kde by mohl být, kdyby Magiera podlehla záchvatu dhampirské zuřivosti. Byla skoro stejně vysoká jako on a v minulosti už dokázala, že v tak rozzuřeném stavu dokáže porazit v boji jeden na jednoho cvičeného nemrtvého válečníka.
„Ukaž mu to,“ přikázal a pokynul hlavou k Leesilovi. „Bylo to on, kdo spálil skladiště, nemám pravdu? Možná pochopí, co ses ty rozhodla ignorovat.“
Při Loniho narážce, pronesené naprosto nevzrušeným hlasem, sebou Leesil instinktivně trhl. Pak ucítil, jak jej Magiera tahá za ruku. Dotyk upoutal jeho pozornost, proto pohlédl dolů a zjistil, že mu do ruky strká pergamen.
„Přečti si to,“ řekla tiše.
Svinutý pergamen byl po hrubém zacházení částečně zploštělý, z voskové pečetě však zůstalo tolik, aby mohl rozpoznat otisk v ní. V jejím středu byl znázorněn belaskijský královský erb pod standartou královského města Bela, ozdobenou střapci. V Leesilovi se opět zvedla vlna trudnomyslnosti. Rozvinul pergamen.

Radě a vládnoucím občanům svobodného města Miiska v Belaski, království Jeho Výsosti:
Díky Siru Vidorovi Chasnitzovi, majiteli lodě a členovi rady našeho města, jsme se dozvěděli o Vašich nedávných hospodářských obtížích, do nichž jste upadli po ztrátě největšího skladiště. Jeho Výsost i my doufáme, že se Vaše situace brzy zlepší. To je také jeden z důvodů, proč se na Vás obracíme s žádostí, kterou může nejlépe splnit jeden z občanů Vašeho města a přispět tak k obnovení Vaší společnosti.
Z jiných zdrojů jsme se dozvěděli, že ve Vašem počestném městě žije Magiera, žena se zvláštními schopnosti, s níž bychom se rádi setkali. Slyšeli jsme mnohé o jejích dovednostech, které využila ve prospěch Vašeho města. A právě díky těmto dovednostem bychom si ji rádi najali. Obáváme se totiž, že naše velké město Bela trápí stejný problém, který se Miisce podařilo nedávno vyřešit. Pozornost rady upoutala řada zločinů, a to provedených nejhorším možným způsobem. Dcera našeho nejváženějšího předsedy byla zabita na schodech jeho domu. Okolnosti nevzbuzují žádné pochybnosti o tom, že viníkem je nadpřirozená bytost, která však městské stráži a konstáblům neustále uniká.
Žádáme Vaši radu nebo její zástupce, aby přednesla naši žádost paní Magieře, a pokud by byla ochotna nám pomoci, aby se vydala co nejrychleji na cestu do hlavního města. Z tohoto důvodu přikládáme k dopisu listiny, které ji i jejímu společníkovi, o němž je známo, že s ní pracuje, zajistí okamžitou a bezplatnou přepravu na jakékoli královské lodi, plující do Bely.
Za poskytnuté služby je rada oprávněna nabídnout jí částku padesáti zlatých královských mincí bez ohledu na dary, které obdrží od soukromých osob. Netrpělivě očekáváme Vaši odpověď a doufáme, že se naše žádost setká s pochopením a soucitem a bude jí vyhověno.
S úctou
Crias Doviak, sekretář
Pověřen radou Bely

Leesil odložil pergamen stranou, opřel se o stůl a nepřítomně se zahleděl na podlahu. Loni mu dovolil se sotva dvakrát nadechnout, pak promluvil.
„Nevypadáš překvapeně,“ poznamenal.
„Ne,“ odvětil Leesil.
„Ale… jak?“ zeptal se Karlin. Jeho pohled skákal zmateně z jednoho na druhého. „Darien nám ten dopis přinesl teprve dnes odpoledne. Jak je možné, že už jsi o něm věděl?“
„Ne,“ zopakoval Leesil. „Nevěděl jsem o tomhle dopise, ani jsem neznal jeho obsah. Věděl jsem však,

že něco takového přijde… jednou, i když se to stalo dřív, než jsem čekal.“
„Co tím myslíš?“ Magieřin hlas byl tichý, ale ostrý.
Leesil zvedl hlavu jen natolik, aby zahlédl, jak se na něj dívá. V očích se jí objevil zmatený výraz, bledé tváře však měla stále zardělé.
„Cos čekala?“ vybuchl. V hlase mu zaznělo víc hořkosti, než chtěl. „Pokud sis myslela, že už nic nedokáže překonat pověst, kterou jsi měla v zapadákovech Straviny, tak přemýšlej znovu. Pustili jsme se do otevřeného boje s třemi nemrtvými před očima celého města… přístavního města na obchodní stezce, kterou využívá celé království. Dva měsíce tudy proplouvali námořníci, obchodníci a další lidé - bylo jich dost, i když obchod poklesl. A co je ještě horší, vyhráli jsme. Tady už nejde o venkovské pověry a vesnické klepy.“
Z Magieřiny tváře vyprchal vztek a velké hnědé oči se jí naplnily sotva potlačovanou panikou.
Ten dopis byl pouze začátek. Nikdy to neskončí.
Magiera se schoulila v židli a zavřela oči. Leesil pohlédl zpátky na Karlina.
„Oni to ví,“ řekl. „Ví, že jsme s Magierou zodpovědní za spálení skladiště, a tak se u ní snaží vzbudit pocit viny. Jinak by ty peníze nabídli přímo jí. Věděli, že by je odmítla, že?“
Po chvíli přemýšlení Karlin přikývl. Jeho kulatá tvář byla příliš smutná, než aby promluvil.
„Vy jste za to zodpovědní,“ řekl Loni, střelil po Leesilovi tvrdým pohledem, pak se otočil zpět k Magieře. „Bylo by to opravdu tak strašné, kdybyste zničili i jejich nemrtvé? Kdybyste pomohli jiným lidem, jako jste pomohli nám? Nikdo netvrdí, že jste nám neprokázali velkou službu, ale my teď musíme žít s důsledky vašich činů. Teď máte šanci to napravit. Nemyslíte, že to Miisce dlužíte? Lov nemrtvých je přece vaše práce.“
Při poslední poznámce sebou Leesil trhl. Copak by mohli s Magierou někdy někomu přiznat, že než dorazili do Miisky, vydělávali si na živobytí hrou na upíry a podváděním venkovanů? Magiera složila hlavu do dlaní.
„Jdi domů, Loni,“ řekla. „Nemůžeš říct nic, co by mě přesvědčilo, abych se vydala do Bely… nic.“

Muž se ve spánku pohnul. Všude kolem něj, pod ním i nad ním, se rozprostírala nekonečná temnota a on se vznášel v jejím středu.
Pak se ale začala tma pohybovat.
Vlnila se jako pouštní duny pod bezhvězdným nebem. Ale když konečně hvězdy vyšly, nemrkaly na něj z nebe, nýbrž z vrcholků černých dun kolem něj. Jeho zrak se projasnil a zostřil a on si uvědomil, že nejde o hvězdy, nýbrž o lesk neviditelného světla, které se odráželo od černých šupin ohromného stočeného hada. Stáčel se všude kolem něj, nad ním i pod ním. Nebyl zde žádný začátek ani konec, žádná mezera. Zdálo se, jako by had byl prastarý, věčný a všeobjímající. Možná pocházel ještě z dob Zapomenutých, ze ztracených dějin světa.
„Kde?“ zeptal se znovu. „Kde to je? Už je to tolik let… desetiletí. Jsem už blízko?“
Stejná otázka jako vždy a jako obvykle se mu začaly po kouscích zjevovat malé, záhadné obrázky, dolehla k němu slova.
Vysoko… v zimě… a v ledu. Tíha těchto tichých slov pronikla do mužova vědomí a zadusila jeho vlastní myšlenky. Na stráži stojí staří… nejstarší z předků.
„Jak to mohu najít?“
Muž se pokusil nahlédnout za černé tělo a představit si věc, kterou hledal, ale dosud netušil, jak vlastně vypadá - věděl jen to, co mu had, strážce jeho snů, prozradil. Jakmile tu věc získá, navždy ho změní. Nebude k tomu potřebovat nic z vnějšku, neboť vše potřebné se nachází v něm.
Tělo hada se kolem něj začalo stáčet těsněji a on pocítil strach a vyčerpání. Sny, v nichž ho navštěvoval jeho bezejmenný dobrodinec a zrnko po zrnku mu předával vědomosti, ho dokázaly rychle vyčerpat. Chtěl zůstat a zeptat se na další věci, nedokázal to však.
Welstiel Massing otevřel oči. Byl sám, ležel na velké posteli s nebesy v pronajatém pokoji a černé tělo hada se začalo pomalu vytrácet z jeho myšlenek.
Jeho sny se ničím nelišily od snů ostatních lidí - když je snil, zdály se mu velmi ostré, jakmile však skončily, jejich ostrost otupěla. Pamatoval si černého hada ve tmě, nevzpomínal si však, jak vypadal

nebo jak zněl hlas jeho dobrodince. A s každým snem mu hlas prozradil několik odpovědí na jeho otázky. Pokud se mu podaří slíbený předmět získat, bude volný. Tomu věřil - a to si také pamatoval.
Vstal z postele, posadil se ke stolu, vzal do ruky brk a otevřel nejsvrchnější z hromady tenkých deníků. Ubytoval se v soukromých pokojích jednoho z nejpočestnějších hostinců v Bele. Poskytovaly mu potřebné soukromí. Bez přemýšlení napsal, co si ze snu pamatoval. Ruka se mu chvěla a jeho obvykle jasná mysl se zdála zamlžená, získal však dalších několik kousků, i když mezi nimi viděl jen pramalou souvislost.
Předmět byl schován na vysokém místě, které bylo natolik chladné, že se na něm celý rok držel sníh a led. A strážili ho „předkové“, staří. To pro něj sice nebyla nová informace, vzbuzovala v něm však neklid, neboť se neustále znovu objevovala. Jak staří? Stejně staří jako předmět sám? Možná ještě z časů zapomenutých dějin, což by znamenalo, že by pocházeli z dob před Velkou válkou.
Nemohl bojovat proti předkům sám; z narážek dobrodince během let pochopil, že se jim nemůže postavit sám, již dlouho se však připravoval překročit tuto překážku. Jeho pečlivě připravené plány čekaly na další krok.
Welstiel ustlal postel a oblékl se, přičemž si pečlivě všímal každého záhybu na košili, kalhotách a vestě. Učesal si vlasy dozadu a odhalil tak malé, bílé prameny na spáncích. Použil pravou ruku, neboť mu u levé chyběl první článek malíku. Pak se oděl do drahého černého pláště a hlavu si zakryl kápí.
Nakonec otevřel malou nefritovou skříňku a vyňal z ní mosazný prsten, do nějž byly na vnitřní straně vyryty malinké symboly. Navlékl si ho na ukazováček pravé ruky a zatajil dech.
Jako obvykle vypadalo všechno kolem něj naprosto stejně, cítil se však, jako by se od něj svět oddělil, jako by vůbec nevnímal jeho bytí. Uplynula už dlouhá léta od chvíle, kdy prsten vyrobil, a jen zřídka podlehl při jeho nasazování touze přesvědčit se, jak vypadá. Pohlédl do malého zrcadla na stole.
Ze zrcadla na něj hleděla jeho tvář, zdálo se mu však, jako by hleděl na jemnou malbu. Jeho vzhled se nezměnil, ale to, co měl uvnitř - myšlenky, pocity, jeho bytí - se stalo neodhalitelným.
Než opustil místnost, naposledy se rozhlédl kolem, aby se přesvědčil, že je vše na svém místě. O své deníky se nebál. Byly napsány v jazyce jeho domoviny, jež ležela daleko za mořem, v severských krajích Numanu. A co se týkalo knih, které měl schovány pod postelí - jejich zámky by mohly probudit zvědavost někoho, kdo by byl natolik pošetilý, aby prohledal jeho pokoj, byly však natolik složité, že by je žádný zloděj nedokázal otevřít. A pokud by se je někdo pokusil vypáčit, dopadl by velmi špatně.
Na nočním stolku vedle postele stála na železném podstavci koule z mléčného skla. Uvnitř skla tančily tři malé plamínky, které tlumeně osvětlovaly malý pokoj. Byla to ta nejstarší věc, jakou vlastnil, jeho první výtvor. Otevřel dveře, a aniž by se otočil, ostře přikázal: „Tma.“
Plamínky v kouli zhasly.

Poté co Karlin s Lonim odešli, podařilo se Magieře udržet na tváři příjemný výraz, dokud poslední z hostů o půlnoci neopustili hostinec. Poděkovala jim a pozvala je, aby se opět zastavili. Na opačné straně místnosti se Leesil rovněž loučil s rádoby hráči, kteří si sbírali výhry nebo sténali nad prohrou. Caleb posbíral talíře a šálky ze stolů na tácy, které pak Aria odnesla do kuchyně, aby začala s umýváním.
Magiera bezmyšlenkovitě pokračovala v zavírání. Když Leesil nakonec téměř vystrčil posledního hosta ven ze dveří, přistoupil ke vchodu do kuchyně. „Ario, nech to být,“ řekl. „Ráno se o to postarám.“
„Pane?“ dolehl k němu její překvapený hlas. „Ráno to tady bude páchnout jako rozbitý sud s pivem.“
„To nevadí. Nech to být.“ Pohlédl na Caleba, který rovnal židle. „Mohl bys doprovodit Ariu a Geoffryho domů?“
Obyčejně to byl Leesil, kdo doprovázel domů jejich mladé pomocníky, kteří nabídli pomocnou ruku také při přípravách na slavnostní otevření. Bylo jasné, že když o to požádal Caleba a malá Rose už spala, snažil se dostat všechny pryč, aby mohl být s Magierou sám.
„Nepotřebuji, aby mě Caleb doprovázel,“ řekl Geoffry uraženě, když vedle krbu složil hromadu dřeva a zamračil se na elfího míšence. Pod kšticí kaštanových vlasů se mu na tváři usadil podrážděný výraz.
„Propána, Leesile, pomáhal jsem vám bojovat s vlky a upíry. Mohu doprovodit Ariu domů sám.“
„Pojď, pojď,“ řekl Caleb a sebral plášť z věšáku u vstupních dveří. „Vsadil bych se, že vaši rodiče jsou stále ještě vzhůru, i když už je tak pozdě. Měli bychom jít pohromadě.“

„No, vy se sem budete vracet sám," odvětil Geoffry, neboť ještě nebyl připraven se podřídit.
Calebovi bylo přes šedesát, měl mírně nahrbená záda a stříbrné vlasy. Mluvil jen zřídka, silou své osobnosti však dokázal lidi přimět, aby se zastavili a naslouchali mu, když tak udělal. Pohlédl na Geoffryho s mírným podrážděním.
Geoffry si povzdychl, přistoupil ke dveřím a strhl z věšáku svůj plášť. Když z kuchyně vyšla Aria, sundal z háku i její. Leesil je všechny vyprovodil do tmy.
Magiera se posadila na kraj krbu. Kolena si přitáhla k hrudi, pak napřáhla ruku k Chapovi, který ležel poblíž, a poškrábala ho za velkýma ušima. Chap otočil hlavu a olízl jí dlaň. Jeho modrostříbrná srst byla měkká na dotyk. Připadalo jí, že se mu v jasných očích usadil soucitný výraz, jako by rozuměl jejímu utrpení. Pošetilá myšlenka, pomyslela si Magiera.
„Jsi v pořádku?" zeptal se Leesil a zamířil k ní. Stáhl si z hlavy šátek, potřásl hlavou, aby si rozpustil světlé vlasy, a poškrábal se v nich.
Hloupá otázka. Neodpověděla.
„Jednou se to muselo stát," řekl. „Očekával jsem to, ty jsi na to však do dneška ani nepomyslela. A tohle není poslední případ. Klepy se šíří. Někteří budou potřebovat pomoc… a jiní… Odmlčel se. Zdálo se, že se zdráhá větu dokončit. „No, jiní nabídnou hromadu peněz."
„Nepotřebujeme jejich peníze!" odsekla.
Byla to lež. Oba to věděli.
„Jo, správně. Samozřejmě že je nepotřebujeme," ujistil ji posměšně. „V tuto chvíli však nemluvím o nás a ty to víš."
Leesil si dřepl na podlahu před ni, aby jí mohl pohlédnout do tváře.
Zpod světlého, skoro bílého obočí na ni hleděly jantarové oči téměř mandlového tvaru, nebyly však ani tak velké, ani tolik zkosené jako oči Loniho. Bylo velmi těžké pohlédnout do nich, aniž by ji zaplavila vlna vzpomínek - děsivých a krvavých vzpomínek. Nechtěla už na jeho tváři vidět bolest, nechtěla, aby mu přibyly další jizvy. Pohledem zaletěla k jeho zápěstí, pak zase vzhlédla.
Ačkoli byly jeho úzké rty vždy jen krůček od ironického úsměvu, připadal jí stále smutný - nebo možná zahořklý.
„Loni byl možná hrubý," pokračoval, „ale měl zčásti pravdu. Byl jsem to já, kdo zapálil skladiště a… udělal bych to znovu - kdyby bylo potřeba."
Magiera si z útěku ze skladiště nic nepamatovala. Leesil ho tehdy podpálil, aby jim umožnil uniknout. Ale z toho, co se později dozvěděla, provedl svůj čin pečlivě a s velkým zanícením. Pokoušeli se zničit rodinu nemrtvých v tunelech pod budovou. Hlavou jí probleskla nechtěná vzpomínka na prudký boj s Rashedem. Zatímco bojovala s nemrtvým válečníkem, probudil se v ní s plnou silou dhampir a spaloval ji nenávistí, krvežíznivostí a hladem. Pak ji Rashed zasáhl mečem do krku a ona se propadla do temnoty.
Nepamatovala si, jak ji odtamtud Leesil dostal. Jediné, nač si vzpomínala, bylo, že když se probudila, léčil ji Leesil tím, že ji krmil krví ze svého zápěstí - a ona nechtěla, aby přestal.
Magieře vyrazil na kůži ledový pot a obrátil se jí žaludek. Tvrdě polkla. Nechtěla, aby si Leesil něčeho všiml.
„Miiska teď trpí kvůli tomu, co jsem udělal," pokračoval a pokrčil rameny. „Máme šanci to napravit. A možná získáme i něco pro sebe. Bez ohledu na to, co stojí v dopise, zaplatí tobě, ne městu. A i když bude spravovat nové skladiště město, neznamená to, že bychom z toho nemohli něco mít, když ho založíme."
Magiera nemohla uvěřit tomu, co slyší.
„Ty chceš jít," uvědomila si. „Ty to chceš."
Sklonil hlavu. Dlouhé vlasy mu zakryly tvář i špičky uší.
„Ne. Tady nejde o to, co chci já. Neznám ale žádný způsob, jak odmítnout."
„Jednoduše. Právě jsem to udělala. Nebo jsi mě v kuchyni neposlouchal?"
Leesil si jednou rukou promnul spánek, prohrábl si vlasy a opět je nechal, aby mu jako závoj zastřely tvář.
„Chceš, abychom tady zůstali a až do smrti vedli tuhle hospodu? Dobře. Ale co když se bude situace v Miisce dále zhoršovat? Jak budeme vydělávat, když nikomu nezůstane v kapse ani mince navíc, kterou

by si mohl dovolit u nás utratit? Co se stane s Karlinem a Geoffrym? S Arií a její rodinou? Jak si budeme moct dovolit platit Calebovi, aby se mohl dobře postarat o malou Rose?“
Leesil ukrýval tvář za vlasy, proto Magiera neviděla jeho výraz. Proběhla jí vlna otupělosti. Za jeho slovy se skrývalo víc než jen dobro Miisky. Nikdy Lvouna nechtěl. Byla to ona, kdo hostinec koupil. Bojoval s ní a ustoupil, až když bylo jasné, že nezmění názor. Teď se zdálo, že si to rozmyslel. Opřela se o kameny krbu.
„Pokud to chceš udělat,“ řekla, „tak mi to pověz na rovinu a přestaň se schovávat za starosti o město.“
Leesil zvedl zprudka hlavu a na tváři se mu objevil rozzlobený výraz.
„Tak to není a ty to víš!“ Klekl si na jedno koleno a opřel se rukama po obou stranách jejích nohou.
„Jenom se snažíš celou věc zjednodušit, abys ji mohla tím spíš ignorovat, ale to nejde.“
Magiera byla nucena mu opět pohlédnout do očí.
Obrátil se a protlačil bokem mezi její kolena, pak se posadil na podlahu mezi její nohy a pomalu se opřel vzad. Po chvilce se jí dotkl. Magiera si uvědomila, že nedýchá. Pomalu se nadechla a přinutila své ruce, aby se přestaly třást.
Napřed se jí dotýkal jen zlehka, pak se o ni naplno opřel a položil si hlavu na její hrudník.
„Pro nás není nic jednoduché,“ řekl tiše.
Jeho tělo bylo štíhlé, teplé a pevné. Po poslední bitvě se o něj dlouho starala, pečovala o něj, aby přežil. Svlékala ho, koupala, ovazovala mu rány a dělala vše, co bylo nutné, aby se uzdravil. Nikdy se však jeden druhého nedotkli, když byli oba zcela při vědomí.
Cítila vůni jeho vlasů - les, levandulové mýdlo z odpolední koupele, pach piva, kouře a dalších věcí, na které je možné narazit v hospodě. Přitiskl se k ní, zůstal zticha a nehýbal se. Přejela pohledem dlouhé světlé vlasy, které mu spadaly na záda a jí na šaty. Instinktivně zvedla ruce a položila mu je na ramena, pak jí ale oči sklouzly k jeho levé paži, jež mu spočívala na stehně.
Volný rukáv košile odhaloval pochvu se zbývající stříbrnou dýkou, připoutanou k jeho předloktí. A těsně pod koncem rukojeti dýky, která mu ležela na zápěstí, mu kůži hyzdily jizvy.
V Magieřině mysli zavířily vzpomínky na její první jasný okamžik po úniku ze skladiště. Do úst se jí řinula krev, stékala jí po jazyku, a když polykala, vnášela jí do těla život.
Leesilova krev.
Vzpomínala si, jak mu zabořila zuby do zápěstí, které si rozřízl, aby ji nakrmil. Ležela na posteli, on na ni obkročmo seděl a tiskl jí k ústům své zápěstí, dokud ji jeho krev neprobudila. Během prvních dnů v Miisce se její city k němu prohloubily, což ještě zesílilo její hlad. Byl přímo nad ní, a tak do něj zabořila zuby ještě hlouběji a přitáhla si ho blíž.
Byl tak teplý, tak blízko, že vše, co cítila, do ní mohlo pronikat z něj. A zabíjela ho. Kdyby tam tehdy Brenden nebyl a neodtáhl ho…
Vtom okamžiku se jedna její část spojila se světem nemrtvých, které zabíjela. Všichni, kdo jí byli blízcí, se ocitli ve velkém nebezpečí a ten, kdo jí byl nejbližší, dokonce ve smrtelném. Leesil to neviděl, odmítal to přijmout. Magiera nevěděla, co ji děsilo víc - to, čím byla, nebo co by mu mohla provést, kdyby se opět stala naplno dhampirem.
Jizvy, které mu na zápěstí zanechaly její zuby, nikdy nezmizí.
Magiera se od Leesila odtáhla, vstala a zamířila ke dveřím do kuchyně dřív, než se mohl postavit. Sevřela okraj závěsu tak silně, až ji zabolelo předloktí, uklidnila se a podívala se na něj přes místnost. Leesil na ni zmateně hleděl. Dokonce i Chap zvedl hlavu.
Leesil měl pravdu, alespoň co se týkalo Miisky. Pokud by město dále upadalo, přišel by Lvoun o zákazníky. Přišla by o všechnu naději, že zde začne nový život. Jestli město umře, zemře s ním i život, po němž toužila.
Kdyby záchrana jejich živobytí v Miisce byla jediným důvodem, proč Leesil přijal nabídku v dopise, smířila by se s jeho rozhodnutím snadněji. Ale on chtěl zase vyrazit na cesty, neustále vstříc něčemu novému. To, co tady měli, mu nikdy nebude stačit.
„Ráno zajdi za Karlinem a řekni mu, že nabídku přijímáme,“ řekla. „Vyrazíme do Bely na první lodi, která zamíří na sever, a zničíme jejich nemrtvé. Až se… až platba dorazí, může město znovu postavit skladiště.“

Do Leesilova hlasu se vkradla nejistota. „Magiero…“
„To je v pořádku,“ ujistila ho. Nebyla to jeho vina, opravdu ne. „Měli bychom si jít zabalit.“
Otočila se a zamířila kuchyní k zadnímu schodišti. Byla ráda, že ji nenásledoval.
Když Magiera vstoupila do horního patra, zastavila se. První dveře vlevo vedly do Leesilova pokoje. Zvolil si ho sám. Chtěl se jako první postavit útočníkům, kteří by napadli jejich domov. Přísahal, že pokud by se někdo, kdo k nim nepatřil, pokusil vyjít po schodech nebo se vplížit dovnitř oknem na chodbě, věděl by to. Když to řekl, uvěřila mu. Leesil měl velmi dobrý sluch.
Další pokoj byl její. Protože krb nyní stál téměř uprostřed výčepní místnosti, stoupal jeho komín podlahou mezi Leesilovým pokojem a jejím a teplo z něj zahřívalo ložnici. Calebův pokoj se nacházel na konci chodby a uvnitř něj, nalevo, vedly dveře do čtvrté a poslední ložnice, která patřila Rose, Calebově vnučce.
V Magieřině pokoji se nacházely pouze úzká postel s přikrývkou z husího peří - dárkem od Ariiny matky - malý stůl a truhlice, kterou nyní otevřela. Měla v úmyslu vytáhnout z ní starou brašnu, která jí zůstala z doby, kdy s Leesilem cestovali po Stravině. Ta však shořela spolu se vším ostatním.
Tolik toho ztratili. Modré šaty, které měla na sobě, neshořely jen proto, že se tu noc, kdy hostinec lehl popelem, převlékla v Sametové růži a nechala je u Loniho. Leesilovi zůstalo kromě zbraní jen pár věcí, nikdy toho však moc nepotřeboval. Byl zvyklý cestovat nalehko.
Dotkla se prsty amuletů, které jí visely kolem krku. Nástroje. Kdykoli se ocitla v blízkosti Vznešeného mrtvého, začal topaz jasně zářit, ačkoli nevydával žádné teplo. Aby jí pomohl, musela ho mít neustále na očích. Účel druhého byl tajemnější: šlo o malý kousek kosti, upevněné na oválném kousku cínu. Použila ho jen jednou. Tedy Leesil ho použil.
O jeho vlastnostech se dozvěděl od cizince jménem Welstiel Massing, který jim radil, jak bojovat se Vznešenými mrtvými. Dhampir, který je tak vážně zraněn, že se potřebuje napít krve, si musel přitisknout kost na holou kůži, aby dokázal z krve absorbovat životní sílu. Leesil ji přiložil Magieře ke krku, než ji nakrmil vlastní krví. V některých chvílích toužila amulet rozbít, ale neudělala to. Amulety a meč bylo to jediné, co jí zůstalo po otci.
Narodila se ve vnitrozemí, v Droevince. Nikdy otce nepoznala, během dětství se o něm však přece jen něco dozvěděla. Byl to vazal, patřil tedy k vrstvě, která vládla venkovanům a vybírala nájem z pozemků pro pány. Na jednom místě zůstávali měsíce, někdy i roky, nakonec však vždy odjeli a zamířili tam, kam je jejich pán poslal. Lidé ho vídávali pouze po setmění, když se vrátili z polí do svých chatrčí a chalup.
Její matka byla obyčejná mladá žena, která bydlela ve vesnici poblíž baronova domu. Šlechtic z ní udělal svoji milenku a téměř rok ji nikdo nespatřil.
Jmenovala se Magelie a zemřela při Magieřině porodu. Otce poslali na jiné léno, a tak zanechal malou dcerku u sestry její matky, u tety Biejy. Magelie byla krásná, měla dlouhé, husté černé vlasy, na rozdíl od Magiery však bez záblesků rudých pramenů. Také se o ní říkalo, že byla tichá, rozvážná a jemná. Ačkoli byla Magiera matce velmi podobná, narodila se s prudkou, výbušnou povahou. Klepy o tom, že její otec byl nadpřirozená zrůda, která se bála denního světla, pronásledovaly Magiera celé dětství. Kromě tety se jí všichni ve vesnici vyhýbali a nenáviděli ji. V den šestnáctých narozenin jí teta Bieja dala dědictví, které jí zanechal otec: dva amulety, koženou zbroj a meč se zvláštním znamením na jílci. Magiera si dary vzala a nakonec z vesnice utekla. Byla pak nucena probojovávat se životem sama, až dokud nepotkala Leesila.
Nyní už věděla, že její otec patřil k Vznešeným mrtvým. Z nějakého důvodu jí otec daroval zbraně, kterými mohla bojovat proti nemrtvým, proti jeho vlastním lidem, netušila však proč.
Od doby, kdy žila s tetou Biejou uplynulo už tolik času. Magiera se opřela čelem o otevřenou truhlici. Měla jen málo věcí, které si potřebovala sbalit. Zisk z dnešního večera nechá Calebovi, který dostane za úkol vést Lvouna, dokud se nevrátí. Ať už s Leesilem nebo bez něj.
Zdálo se jí, že na chodbě zaslechla zvuk tichých kroků a otevření a zavření dveří do Leesilova pokoje.

Toret odpočíval na světle fialové pohovce ve štědře zařízeném obývacím pokoji. Byl se svým domovem spokojený. Obrátil oči ke své nádherné milence. Krásná Sapphire se procházela v nových, hořčicově žlutých saténových šatech před ohromným oválným zrcadlem. Kolem kulaté, smyslné tváře se jí v

prstýncích stáčely tmavě blond vlasy.
Chane, sluha a ochránce, se opíral o římsu vyhaslého krbu. Vypadal stejně znuděně jako vždy. Byl sice užitečný, měl však malou představivost, hovořil jen zřídka a po většinu času měl ve tváři kyselý výraz. Byl…
Jak že znělo to slovo? Fádní? Ano, byl docela fádní.
To však Toretovi nevadilo. Během dvou měsíců se dostal tak daleko. Opravdu to byly sotva dva měsíce, co opustil Rasheda a Teeshu v Miisce? Zdálo se to být mnohem déle. Mátlo ho, že tolik let dovoloval Rashedovi, aby ho ovládal, aniž by si uvědomil, že je schopen vytvořit si vlastní dokonalý svět.
Při cestě vzhůru podél pobřeží Bely zjistil, jak úžasný může být život ve velkém městě. Zabíjel a krmil se, jak se mu zachtělo, a okrádal oběti o peníze. Změnil se a oblékal se jako šlechtic - stejně jako Rashed, jen lépe. Pak jedné noci lovil poblíž nevěstince a spatřil tu nejdokonalejší ženu na světě. Oči jí zářily a připomínaly mu nebe za jasného slunečného dne, které už dlouhá desetiletí nespatřil. Nemohl by ji zničit, prostě se jí nakrmit. Musel ji mít. Svoji Sapphire.
Byla to bohyně.
Probudila v něm touhu být opět někým jiným. Změnil si jméno z Krysaříka - z urážlivé nadávky, kterou ho označil jeho nemrtvý tvůrce - zpět na Toreta; jméno, které dostal kdysi dávno jako smrtelník.
Ale Sapphiřiny potřeby a touhy si nemohl dovolit. Když pak Toret našel a proměnil Chana, rozmazleného a arogantního mladého šlechtice, jejich situace se zlepšila. Chane zdědil dostatečně velkou částku peněz, aby mohli žít všichni v pohodlí. Toret použil část peněz, aby koupil třípatrový kamenný dům na okraji vznešené čtvrti Bely za druhými hradbami. Proč se neosamostatnil už dříve? Proč tolik let snášel Rashedovo panovačné chování? No, teď byl Rashed mrtvý, tak to alespoň Toret zaslechl, což bylo jen dobře.
„Není to dokonalé?“ zeptala se Sapphire a nadšeně se zahleděla na záhyby nových šatů. Měla je tak pevně utažené, že by se v nich smrtelná žena nedokázala nadechnout, vystavila tak však v krajkovém výstřihu na odiv obliny hladkých prsou.
„Ano,“ odvětil. „Ty bys ale vypadala dokonale ve všem… nebo v ničem.“
Chane ze sebe vydal podivný zvuk, jako by se dusil.
Když si vysoký nemrtvý odkašlal, Toret na něj poněkud ustaraně pohlédl. Slýchával od něj tyto zvuky tak často, že jej napadlo, jestli si do posmrtného života nepřinesl nějakou fyzickou vadu. Ale ať už byl Chanův problém jakýkoli, nenarušoval jeho schopnost sloužit mu, a tak se Toret nikdy neobtěžoval jej na to zeptat.
Kromě ložnice, kterou sdílel se Sapphire, přinášela Toretovi nejvíce potěšení právě tato místnost. Sapphire měla samozřejmě vlastní pokoj, kam schovávala klenoty, šaty a doplňky, Toret však trval na tom, aby přes den odpočívala u něj.
Byl to Chane, kdo nakoupil zařízení obývacího pokoje, a Toret s jeho výběrem souhlasil. Když dům koupili, byla tato místnost vyzdobená nádherně tesaným krbem a dřevěnou podlahou. Chane nechal přivézt silné sumanské koberce jantarové a světle červenohnědé barvy a schodiště, vedoucí do vyšších pater, ozdobil pasteveckými výjevy z Droevinky. Zbytek místnosti zařídil světlými dubovými stoly a tmavě fialovým, sametovým nábytkem.
Toret by málem řekl, že je Chane na svůj výtvor pyšný. Když však Toret pověsil na západní stěnu místnosti portrét Sapphire v životní velikosti ve zdobeném bronzovém rámu, nastal mezi nimi okamžik napětí. Co by mohlo být krásnější, co by dokázalo lépe doplnit tuto přepychovou místnost, než Sapphire?
Dům dříve patřil bohatému, ale osamělému obchodníkovi, který zemřel na souchotiny. Majetek pak připadl městu a dům byl na prodej téměř rok, než ho Toret koupil. Jedním z důvodů, proč tak udělal, byl tajný průchod ve zdi schodiště. Toreta zajímalo, do čeho se starý obchodník zapletl. Avšak jedna věc, kterou se Toret od Rasheda naučil, byla nutnost obstarat si únikovou cestu. V každém patře se na odpočívadle hlavního schodiště nacházel vstup do tajného průchodu a všichni obyvatelé domu věděli, kde ho hledat.
Toret se Sapphire měli pokoje v nejvyšším patře, proto bylo první patro úplně prázdné. V přízemí byly situovány přepychový obývací pokoj, jídelna a kuchyně. Sklep pak tvořily cvičební místnost a malý

pokojík za ní, kde Chane ukrýval své věci.
Sapphire se odvrátila od zrcadla a zářivě se na Toreta usmála.
„Půjdeme dnes večer ven? Chci se předvést.“
„Včera v noci jsme lovili. Ještě se nemusíme nakrmit.“
Její úsměv se vytratil. „Řekla jsem snad něco o krmení? Chci si vyjít v nových šatech.“
Toret považoval prostou „vycházku“ za nudnou. Když ji odmítne, určitě bude celou noc trucovat - a možná i házet věcmi - opravdu se mu však nechtělo jít ven.
„Chane, mohl bys?“
Zdálo se, že je sluha ztracen v myšlenkách, poslední slova rozhovoru mu však přesto pronikla do vědomí. Na okamžik se mu v obličeji objevil zděšený výraz.
Toret se na něj zahleděl. Chane pravděpodobně také neměl žádnou chuť vzít Sapphire ven za zábavou. Jen zřídkakdy však dával najevo nějaký pocit kromě nudy - pouze když lovil, pak jeho chování překvapilo i Toreta. Chane se narovnal a založil si svalnaté paže na hrudi.
„Chtěl jsem dnes dokončit nějaká studia, mistře.“ Chane si pohrával s přívěskem, který mu visel na řetízku na krku. Zdálo se, že jde o malou mosaznou urnu nebo lahvičku.
Sapphiřiny trucovitě našpulené rty se stáhly vzteky.
„Ano, ano,“ odvětil Toret rychle, „ale to může počkat. Tvá paní se chce bavit a ty přece nechceš, aby byla nešťastná, že?“
Stačilo, aby vydal přímý rozkaz, ale Toret vždy nenáviděl, když mu někdo něco přikazoval, takže se tomu snažil vyhnout, kdykoli to bylo možné.
Chane mrknul a pohlédl na Sapphire, pak zpět na Toreta. Právě se chystal promluvit, když někdo zaklepal na vstupní dveře.
Toret se zamračil. Ve snaze zapadnout co nejlépe do role šlechty bez pozemků si ve společnosti našli několik známých - někteří z nich zasedali dokonce v radě - bylo však nepravděpodobné, že by je některý z nich přišel navštívit. Asi šlo jen o další věci pro Sapphire. Ačkoli se jí v tom pokoušel zabránit, čím víc peněz dostala do ruky, tím víc tretek a šatů objednala.
„Chane, mohl bys jít prosím otevřít?“ požádal Toret.
„Chtěl jsem jít do svého pokoje a studovat,“ odvětil jeho vysoký sluha.
Chanovi se opět objevil ve tváři kyselý výraz a Toret podlehl podráždění.
„Jdi otevřít,“ řekl pomalu.
Chanovi zacukalo ve svalech. Toret viděl, jak se otřásl ve snaze zbavit se této automatické reakce. Jakmile se sebral, zamířil do vstupní haly. Když se vrátil, podal Toretovi malý, složený kus papíru, zapečetěný voskem.
„Tohle vám přinesli, mistře.“
Vzkaz? Toret byl v pokušení požádat Chana, aby mu ho přečetl, obával se však, že by to sluha považoval za projev slabosti. Zlomil pečeť, rozložil papír a přečetl si krátkou zprávu.

Kolem půlnoci Vás navštívím. Mám informace, týkající se Vaší minulosti v Miisce. Buďte sám.

Podpis chyběl.
„Co se děje?“ zeptala se Sapphire. „Pozvánka? Koná se nějaký večírek?“
Toret stále ještě neuměl dobře číst, proto si musel dopis projít dvakrát, aby pochopil každé slovo. Přepadla ho úzkost.
V hospodách a hostincích v přístavu se rozšířily zvěsti, že „lovkyně“ zničila v Miisce všechny nemrtvé. Nebyla to tak docela pravda. Toret přežil. Slyšel tolik verzí téhle historky, až jeho pobavení vyprchalo a podobné zprávy ho unavily. V těchto dnech se o tom hovořilo už jen zřídka. Když však pohlédl na vzkaz, začala jeho představivost pracovat na plné obrátky. Nikdo o jeho minulosti v Miisce nevěděl. Co když nebyl jediný, komu se podařilo uniknout?
Co když Rashed, pouštní válečník, přežil a vystopoval svého starého společníka až do Bely? Společníka, který ho opustil v nouzi.
Nadutý, arogantní, pouštní bastard… Obrázky vysokého, dokonalého Sumana zadusily všechny jeho

myšlenky i spokojenost. Rashed s křišťálově modrýma očima, tak nezvyklýma pro jeho rasu, se směšnou ctí a schopností poroučet. Při představě, že by se Sapphire měla dostat do jeho vlivu, se Toret rozčileně zavrtěl.
Kolik času mu zbývalo, než bude stát měsíc nejvýše?
„Chane," řekl rychle, „přines své paní plášť a vezmi ji, kamkoli bude chtít."
Sapphire se na okamžik zamračila, pak se jí ale rozzářila tvář. Toret věděl, že se nerada pohybuje v Chanově společnosti, alespoň však dostane příležitost předvést ve městě nové šaty. Chane zaváhal.
„Hned!" vyštěkl Toret.
Chane sebou opět cukl a zamračil se, pak zamířil do vstupní haly.
„Nechci plášť," zafňukala Sapphire. „Pokrčí mi šaty."
„Když si ho nevezmeš, budeš vypadat divně," řekl Chane. „Dámy nosí pláště."
„Až budu chtít slyšet tvůj názor na módu, zeptám se tě," obořila se na něj.
„Má pravdu," řekl Toret. „Obleč si ho."
Sapphire poslechla a vzala si od Chana plášť.
„Pospěšte si," pobídl je Toret. „Půlka noci je už skoro pryč. Brzy zavřou hostince."
Chane na něj podezřívavě pohlédl, pak jeho pohled zaletěl ke složenému papíru. Toret si ho schoval do tuniky, vzal do ruky Sapphiřinu bledou ruku a políbil ji.
„Pak mi z té vycházky povyprávíš nějaké zábavné historky, má lásko."
Sapphire se na Toreta jen mírně usmála, jako by si nebyla jistá, jestli se má zlobit, protože ji posílá pryč s Chanem, nebo být spokojená, že prosadila svou.
„Aby mě dostatečně ocenili, budu muset navštívit nějaké velmi drahé místo. Pomohlo by mi pár mincí navíc."
Toretova nervozita se začala měnit ve strach. Trhnutím odvázal od opasku měšec a strčil jí ho do ruky.
„Tady, tohle by mělo být víc než dost."
Sapphire zalapala radostně po dechu a následována Chanem zamířila ke dveřím.
„Postarej se o ni," zavolal za ním Toret. Pak byli pryč a on zůstal sám.
Měl jen málo času na přemýšlení. Možná vyvozoval směšné závěry. Většina zpráv o událostech v Miisce tvrdila, že Rashedovy kosti pohřbily ohořelé trosky hostince té prokleté lovkyně. Ale pokud byl Rashed mrtvý, kdo mohl vzkaz poslat? Nikdo ve městě nevěděl, odkud přišel.
Ze vstupní haly k němu dolehlo zaklepání. Toret zaváhal.
Stále napůl očekával, že za dveřmi spatří vysokou postavu Rasheda. Krysařík by utekl zadními dveřmi, ale Toret se ze svého území nedá tak snadno vyhnat. Rashed může jít k čertu! Přistoupil ke dveřím, uchopil kliku pevně do ruky a otevřel je.
Před ním stál cizinec. Byl vyšší než Toret, ale rozhodně nedosahoval Rashedovy výšky. Byl to muž středního věku s čistými rysy a tmavě hnědými vlasy. Spánky mu zdobily zářivě bílé prameny. Byl zahalen do drahého černého pláště.
„Dobrý večer," pronesl muž uhlazeně. „Děkuji, že jste poslal své společníky pryč. Mám pro vás zprávy o vaší minulosti. Asi vás nepotěší." Odmlčel se a zahleděl na Toreta. „Hodně jste se změnil. Mohu jít dovnitř?"
Cizincovo přátelské chování jej zastihlo nepřipraveného, ale zvědavost mu nedovolila nechat to jen tak být. Odkud ho tento muž znal? Pokud by z toho nic nevzešlo, mohl by ho Toret prostě zabít a všechno tak vyřešit. Ustoupil.
„Samozřejmě, pojďte dál."
Cizinec vstoupil dovnitř, vešel do salónu a rozhlédl se.
Toret se zhluboka nadechl ve snaze zachytit pach mužovy krve, jeho přítomnost. Vtáhl do sebe vzduch a naplnil jím svoji hlavu. Zornička se mu rozšířily a zrak rozjasnil. Zostřenými smysly se pak soustředil na cizince.
Nic necítil.
Žádný pach, žádné zachvění vzduchu. V těle muže nebušilo srdce ani netepala krev. To vzbudilo u Toreta podezření, nic jiného však nevypátral, ani tělesnou teplotu. Dokonce i Vznešení mrtví vytvářeli určitou přítomnost, u tohoto muže se však zdálo, jako by zde kromě fyzického vzhledu, zvuku kroků a šustění

šatů vůbec nebyl.
„Kdo jste?“ zeptal se Toret přímo.
Muž přistoupil ke krbu, na okamžik se zahleděl na tesanou římsu, pak se otočil k portrétu Sapphire a pozvedl jedno obočí.
„Přítel,“ řekl. „Sledoval jsem vás z Miisky. Viděl jsem, co se tam stalo, co lovkyně a její přítel míšenec provedli vašemu domu a přátelům.“ Téměř se usmál. „Přišel jsem vás varovat - lovkyně míří sem a vy se musíte připravit.“
Toretovi se stáhlo hrdlo. Byl to starý lidsky instinkt, ačkoli už nepotřeboval dýchat. Jediná bytost na světě, které se bál víc než Rasheda, byla lovkyně.
„Odkud… odkud to víte?“
„Dávám si pozor, abych takové věci věděl.“
Muž měl ve tváři vážný, upřímný, ale vzdálený výraz. Stejně jako Chane stál i cizinec vzpřímeně a s hlavou vztyčenou, takže se krkem vzadu dotýkal límce. Návštěvník byl šlechtic nebo se mezi šlechtici alespoň pohyboval. Toret se ale odmítal nechat lehce ovládnout.
„Odkud to víte… a proč mi to říkáte?“
Muž zaváhal, jako by si potřeboval svá slova promyslet.
„Městská rada Bely jí učinila nabídku, kterou nemohla odmítnout. Míří sem, aby zničila tvory noci, o nichž rada věří, že sužují město. Musíte se připravit na boj. Váš sluha, ten nevrlý muž, se vyzná v tajemných silách, že?“
Toret pomalu přikývl.
„Použijte ho. Dhampir se ještě nikdy nesetkala s magií, skutečnou magií. Tentokrát to bude mnohem obtížnější než posledně. Neudělá stejné chyby dvakrát a její společník také ne. Nepokoušejte se postupovat jako minule, doplatíte na to.“
Když muž domluvil, prosmýkl se kolem Toreta a zamířil ke dveřím.
„Počkejte,“ zavolal Toret a ztratil veškerou kontrolu, kterou se mu podařilo během rozhovoru získat. „Proč mi to říkáte? Co z toho máte?“
Muž se na okamžik zastavil.
„Připravte se,“ odvětil pouze, vyklouzl ven dveřmi a zavřel je za sebou.
Toret si pospíšil za ním, rozrazil dveře a vstoupil do noci. Pohlédl na jednu stranu ulice, pak na druhou, zostřil zrak, jak nejvíce mohl, až rozeznal rozdílné odstíny černé v nejhlubších nočních stínech.
Ulice byla prázdná.

3. kapitola

B
ylo svěží, jasné ráno. Magiera čekala s Leesilem a s Chapem v docích Miisky, až se bude moci nalodit na škuner. Trvalo několik dní, než našli loď, která mířila na sever a byla ochotná vzít je na palubu. U ústí přístavu se nyní na vlnách ladně pohupovala krásná dvoustěžňová loď. Byla příliš velká a měla příliš hluboký ponor, než aby mohla vplout do plytkých vod přístavu, a tak je na ni dopraví člun. Brzy budou moct vyrazit na cestu vzhůru podél pobřeží.
Magiera si stáhla vlasy do copu koženým provázkem a oblékla se do černých kalhot, červenohnědé košile a silných kožených bot. K pasu si opět připnula meč a její amulety visely všem na očích. Na molu vedle ní stála truhlice z její ložnice, do níž naskládala několik kousků náhradního oblečení, novou brašnu, brnění, zásoby a Leesilovu skříňku s nástroji.
Jako vždy věnoval Leesil svému vzhledu jen malou pozornost. Byl oděn do starých, volných, vybledlých kalhot, měkkých, obnošených bot a nadměrně velké košile se šněrováním pod krkem, která už byla příliš často vyspravena. Neměl u sebe žádné viditelné zbraně, šlo však jen o pečlivě nacvičené zdání. Magiera věděla, že má v rukávech určitě ukryté v pochvách dýky a možná i další malé nože na různých místech od bot až po vytahanou košili. Kolem hlavy měl uvázaný zelený šátek, jímž si stáhl vlasy a zakryl špičky uší. V minulosti už několikrát Belu navštívili, nikdy tam však nepotkali žádné z lidí jeho rodu. Leesil raději maskoval svůj původ, aby nepřitáhl příliš mnoho pozornosti.

„Ještě to nepotřebuješ," řekla a ukázala na šátek. „Ani jsme se nenalodili."
„Zkouším si převlek," odvětil. „Aspoň mám co dělat."
Kdykoli jindy by se usmála, zamračila nebo poukázala na jeho podivně zbarvené oči, které ho tak jako tak prozrazovaly, to ráno však jeho humor neuvítala. Od rozhovoru, který vedli v noci u krbu, spolu téměř nepromluvili. A nyní se měli vydat na cestu do Bely, kde se může opět proměnit v dhampira. Pokud by zase ztratila kontrolu a Leesil byl někde poblíž…
Magiera ze sebe tuto myšlenku setřásla. Pro jednou si přála, aby zvážněl a prozradil jí, co si doopravdy myslí. Měl skoro stejně hravou náladu jako během let, které strávili cestováním po zapadákovech Straviny. A to byla možná ta věc, která jí nejvíce vadila. Těšil se na cestu a na dobrodružství - na cokoli, kromě života ve Lvounovi.
Molo, na kterém čekali na velký, hranatý člun, jenž měl naložit cestující, se táhlo až k pobřeží. Všude kolem nich kotvily čluny s plochým dnem a malé lodě, které sem dorazily vyložit nebo opět naložit zboží.
„Haló," zavolal na ně někdo. Magiera se otočila a zahlédla, jak k nim pospíchá Karlin.
Viděla ho ráda, ačkoli by to za těchto okolností nikdy nepřiznala. Byl symbolem všeho, co jí bylo v Miisce drahé. Jeho velkorysost a rozvážnost, díky níž se mu vždy podařilo vyřešit jakýkoli problém, jí dávaly víru ve svět, v lidi.
Chap vyrazil Karlinovi naproti. Když k nim oba přiklusali, Magiera si všimla, že Chap netrpělivě přešlapuje a vyhlíží blížící se člun.
„Ty taky?" zamumlala k němu.
Leesil mrkl. „Taky? A copak?"
Chap se zastavil, pohlédl na ni a pozorně vztyčil uši.
„Nic," odvětila Magiera.
„Přišli jsme se s vámi rozloučit," řekl Karlin zadýchaně. Zástěru měl ušpiněnou od másla a mouky.
„My?" zeptala se Magiera.
Za statným pekařem k nim po molu mířil pomalejším krokem Loni. Vítr mu z obličeje odfoukl vlasy a odkryl jeho špičaté uši, takže vypadal se štíhlou postavou, podlouhlou trojúhelníkovou tváří a velkýma jantarovýma očima zvláštně a téměř nadpřirozeně. Přistoupil k ní a uchopil její ruku do své.
„Děkuji," řekl vážně. Jeho chování se naprosto lišilo od jejich posledního setkání. „Všichni si váží toho, co děláte."
Jeho slova na ni udělala jen malý dojem, proto vyprostila svoji ruku z jeho.
„Nedělám to pro tebe."
Klidně přikývl. „Stejně ti děkuji."
„Ano, ano," řekl Karlin. Obrátil se k Leesilovi a mírně se mu uklonil, jak to obvykle dělával Leesil, když se snažil vloudit do něčí přízně. „Oběma vám děkujeme. Ani nedokážu vyjádřit jak. Opět jste přispěchali Miisce na pomoc."
Poplácal Leesila po zádech, pak přistoupil k Magieře, jež si všimla, jak se její partner mračí na Loniho, jemuž to očividně vůbec nevadilo. Než o tom však mohla dále přemýšlet, Karlin ji sevřel pevně v náruči. Jeho velké, soudkovité tělo na ni působilo uklidňujícím dojmem. Nechtěla opustit ani jeho, ani Miisku. Na okamžik ji objal, pak odstoupil a pohlédl jí do tváře.
„Vrátíme se, jak jen to bude možné," řekla a pokusila se povzbudivě usmát. „A přineseme s sebou směnku, abychom mohli začít stavět."
Poklepal jí na rameno a v pravém oku se mu nahromadily slzy.
„Ach, tohle budete potřebovat," řekl a podal jí malý váček. „Cestovné. Jsou to poslední peníze města, ale vaše cesta je investicí. Ne, ne," dodal, když ucouvla. „Budete potřebovat peníze na jídlo a nocleh a kdoví, na co ještě. Vezmi si to… nebo to dám Leesilovi."
Magiera pohlédla na svého partnera. Obecní peníze v Leesilově opatrování?
„Raději si je nechám já," řekla.
„Prosím?" obrátil se na ni Leesil a zamračil se.
Ve skutečnosti peníze potřebovali, proto si je vzala a kývnutím poděkovala. Právě v tu chvíli dorazil k žebříku, visícímu z mola, člun. Chap zakňučel, strčil čenichem Karlina zezadu do kolena, a než stačili sebrat zavazadla, skočil z mola do člunu, který se divoce zakymácel. Dva veslaři začali hlasitě klít. Chap

se usadil na zem mezi sedátka a pohlédl vzhůru. Ocasem dutě bušil do dna člunu.
Leesil pohlédl dolů na Chapa, pak zpátky na Magieru. „No, aspoň ho nemusíme přesvědčovat, aby šel," zažertoval.
Tebe taky ne, pomyslela si Magiera. Když mu pomáhala zvednout truhlici, všimla si, že něco upoutalo Karlinovu pozornost.
„Co se děje?" zeptala se.
„Ach, Poyesk se opírá o dveře skladiště a pozoruje nás," odvětil.
Magiera sledovala Karlinův pohled až k vytáhlému muži na břehu.
„Vlastní skladiště. Možná je tady kvůli obchodu," nadhodila.
„Možná," pronesl Karlin pomalu. „Byl však proti tomu, abychom ti nabídku z Bely třeba jen ukázali. Poslední věc, kterou potřebuje, je konkurence skladiště ve vlastnictví města."
Dva námořníci pomohli cestujícím naložit zavazadla. Škuner se zbožím mířil do Bely. V Miisce se zastavil neplánovaně, aby vyzvedl případné cestující. Kromě Magiery a Leesila čekali na molu tři muži téměř bez zavazadel. Podle jejich oděvu odhadovala, že jde o nezaměstnané dělníky z doků.
Magiera si náhle přála, aby se s nimi Karlin nebýval přišel rozloučit. Jen celou věc ztížil.
„No…" řekla nejistě, neboť nevěděla, jak rozhovor ukončit.
„Na shledanou, Karline," řekl Leesil. „Brzy se zase uvidíme."
„Ano." Karlin se usmál. „Brzy. Tak už jděte. Chap na vás čeká."
Lehkovážné škádlení všechno usnadnilo. Magiera se kývnutím rozloučila s Lonim, pak sešplhala do člunu. Leesil ji následoval.
Námořníci odvázali lana a odstrčili člun od mola. Magiera poklekla na dno u okraje a ponořila prsty do šedomodré vody. Byla studená a osvěžující, jak obyčejně za podzimního rána bývá. Člun se s jemným kymácením vydal k čekajícímu škuneru. Zdálo se, jako by se přístav doširoka otvíral oceánu. Nebe, poseté oblaky, vypadalo z lodi větší než z pevniny. Magiera pocítila bodnutí špatného svědomí za to, jak Leesila odsoudila. Cesta by mohla být zajímavá a určitá malá část Magiery - velmi malá část - by si ji možná mohla i užít, alespoň prvních pár dní na moři. Sledovala, jak si Leesil, sedící vedle ní, rovněž užívá mořského vzduchu. Vítr si pohrával s prameny světle blond vlasů, které mu vyčuhovaly zpod okrajů šátku. Pozoroval, jak se za nimi přístav zmenšuje, a zdálo se, že je ztracen v myšlenkách. Jak se blížili ke škuneru, tyčily se před nimi k nebi stěžně, plachty a lanoví.
„Nad čím přemýšlíš?" zeptala se.
„Nad tím, jak moc toho elfa nenávidím," odvětil. „Jak si dovoluje popadnout tě za ruku?"
Potřásla hlavou. „No, možná že už nikdy nespatříme ani jeho, ani Miisku."
„Nebuď směšná," napomenul ji. „Samozřejmě že je uvidíme."
„Víš, co nás čeká."
Zaváhal. „Kolik peněz ti Karlin dal?"
„Nepočítala jsem je. Proč?"
„Jakmile dorazíme do Bely, musím najít nějakého dobrého kováře a nechat si udělat nové nože."
Magiera se na něj zamračila.
„Ano, poslouchám tě a vím, co nás čeká," odpověděl.
Zahleděl se směrem k dokům a něco v jeho tváři se změnilo. Oči se mu rozostřily a úzké obočí stáhlo, jako by se soustředil na něco uvnitř sebe, co doléhalo na jeho vědomí. Na rtech neměl ani stopu po úsměvu. Svaly na čelisti mu mírně ztuhly a bez své hřejivosti a vrozeného humoru vypadal náhle velmi strohý.
„Mám pár nápadů… jak zajistit, abychom se vrátili živí a zdraví," řekl.
Magieru Leesilův výraz zneklidnil a jeho slova ji překvapila.
„Takže se chceš vrátit?" zeptala se.
Jeho skosené obočí se zmateně nakrčilo a okamžik chladné odtažitosti pominul. „Samozřejmě. Jak se můžeš vůbec ptát?"
Potřásla hlavou. Cítila se o trochu lépe, byla však rozhodnuta nepolevit v ostražitosti. Bude lepší, když se mezi nimi nic nezmění, bez ohledu na to, zda si on či ona myslí něco jiného. Raději bude mít dobrého přítele než… někoho bližšího… ale v hrobě bez kapky krve v těle.

Dlouhý škuner se dvěma stěžni tančil na vlnách vedle nich. Námořníci spustili do člunu provazový žebřík. Jeden z pomocníků ve člunu sebral Magieřinu truhlici, hodil si ji na rameno a bez námahy vyšplhal nahoru.
„Raději by sis měla připravit dopis z Bely, abys ho mohla ukázat kapitánovi," řekl Leesil. „Určitě se mu nebude líbit, až zjistí, že z pěti pasažérů, pro které se zastavil, budou dva z nich - a pes - cestovat zadarmo."
Na to nepomyslela. „Dokážeš vynést Chapa nahoru po žebříku?"
Zazubil se na ni. „Překvapilo by tě, po čem všem dokážu vyšplhat."
„Ne, nepřekvapilo," odvětila a zamračila se. Nikdy spolu nemluvili o tom, co dělal, než se s ní seznámil, během boje s Rashedem a jeho bandou si však uvědomila, že Leesil není jen obyčejný potulný zloděj. Stále si však nebyla jistá, kdo vlastně je.
„Chape, nahoru!" přikázal Leesil, sklonil se a otočil k psovi zády.
Chap vyskočil nahoru a předními tlapami se zavěsil Leesilovi za ramena. Leesil podepřel jednou rukou Chapovy zadní běhy a pak rychle vyšplhal po žebříku.
Jakmile se dostal na palubu, pohlédl na ni dolů. „Jsi připravena?" zeptal se vážně.
„Ne," odvětila Magiera, přesto však sevřela provazový žebřík a následovala ho.

Během příštích čtyř nocí se Leesilovo špatně skrývané nadšení rychle vytratilo.
Ačkoli byl uchvácen představou čerstvého mořského vzduchu a pádícího klínu zčeřené vody, který za sebou zanechávala příď škuneru, ještě nikdy na lodi po moři necestoval. Druhého dne dopoledne se nepříjemný pocit kolem žaludku proměnil v silnou nevolnost. Mezi jednotlivými záchvaty zvracení mu ústa neustále naplňovaly sliny a jídlo mu připadalo asi stejně lákavé jako vědro pomyjí, které kuchař právě vylil přes zábradlí. Možná to byl důvod, proč lid jeho matky nerad cestoval.
Pokud to jen bylo možné, zůstával na palubě na čistém vzduchu. Když pak vítr zesílil a spolu s ním i kymácení lodi, odpotácel se dolů pod palubu, kde se na posteli stočil do klubíčka. A když zrovna nezvracel, trucoval a dával všemožně najevo špatnou náladu. Takhle si cestu rozhodně nepředstavoval. Doufal, že když změní rutinu a vydají se na cesty, umožní jim to překonat propast mezi nimi. Běžné každodenní záležitosti mělo nahradit plánování, strategie a taktiky, které je na začátku tak sblížily. Všechno mělo být jako za starých dobrých časů - měli s Magierou spát v hostincích, jíst, když mohli a co mohli, a trávit dny bez předem naplánovaných úkolů nebo nudných zodpovědností.
Zatím se nic z toho nestalo.
Bylo mu tak zle, že se obával otevřít ústa, protože nevěděl, co by z nich mohlo vyjít. Kromě toho měla jejich kajuta velikost skříně, v níž bylo sotva dost místa pro dvě postele, truhlici a Chapa.
Pravděpodobně to však byla největší kajuta, jaká se dala pronajmout na rychlé nákladní lodi, na níž byli cestující až druhořadou záležitostí.
Leesil se rozhlédl po kajutě, kterou ozařovala jediná lampa, visící na háku v koutě místnosti. Kývala se ze strany na stranu a nutila tak stíny tančit, což jeho žaludek zrovna neocenil.
Když kajutu poprvé spatřili, Magiera ho ve snaze dostat se co nejrychleji ven málem porazila. Na cestách spali celé roky venku a jediné, co je od sebe dělilo, byl oheň. Jednou po boji s nemrtvým, když se poprvé projevila její povaha dhampira, probděl celou noc se spící Magierou v klíně, aby se ujistil, že je jí teplo a ráno bude v pořádku. A teď s ním nechtěla ani sdílet kajutu?
Leesil ležel na dolním lůžku dvoupatrové postele, oči měl pevně zavřené a téměř si přál, aby byli nikdy neopustili Miisku. Náhle zaslechl u tváře čichání a něco teplého a vlhkého mu přejelo po nose. Otevřel oči. Chap mu znovu olízl obličej a tiše zakňučel. Znělo to téměř soucitně. Leesil psa pohladil po hedvábné srsti na hlavě, když však ucítil jeho dech, převrátil se mu žaludek.
„Ach, u pekelné propasti!" zasténal. „Co jsi zase sežral?"
Dveře kajuty se pomalu otevřely a dovnitř opatrně nahlédla Magiera, jako by chtěla zjistit, jestli je vzhůru. S mírným podrážděním si všiml, že vypadá zdravě a v pořádku. Na jejích hladkých, bledých tvářích se neobjevila ani stopa po jedovatě žluté a zelené barvě.
„Už je ti lépe?" zeptala se.
„Za jak dlouho dorazíme do Bely?" zavrčel.
„Kapitán říká, že pokud vydrží vítr, dostaneme se do přístavu zítra. Když se ale vítr ztiší, mohlo by to

trvat déle… ale tvrdí, že ať tak nebo tak, bude ti stejně špatně.“
Ach, krutí bohové, to je dokonalé, pomyslel si Leesil.
Magiera stáhla obočí. „Zdá se, že se některým lidem udělá špatně, a jiným ne, ale jakmile se tak stane, trvá prý asi týden, než si zvykneš na pohyb vln.“ Zaváhala ve dveřích. „Chceš se prospat? Potřebuješ nějaký čas o samotě?“
Čas o samotě? Co tím myslela?
Pokaždé když se objevil v kajutě, našla si nějaký důvod, proč odejít. Kam ale mohla jít? Škuner nebyl zas až tak veliký. Pak ho ale napadlo, že pravděpodobně chtěla kajutu pro sebe, což ho natolik podráždilo, že se mu podařilo překonat nevolnost. Při každém pomyšlení na jídlo se mu udělalo zle a jediné, na co dokázala myslet, bylo její soukromí. Leesil se převrátil na bok a vyškrábal z postele dřív, než se ho žaludek pokusil zastavit.
„Kam jsi dala měšec s penězi, který ti dal Karlin?“ zeptal se.
„Měšec s penězi?“
„Ano, půjdu si koupit trochu vína, abych si zklidnil žaludek - na palubě,“ řekl, pak dodal s těžko skrývanou hořkostí, „a ty si můžeš nechat kajutu pro sebe.“
Zamračila se a otevřela ústa, aby něco řekla, pak ale zamířila k truhlici a vytáhla z ní váček.
„Kolik potřebuješ?“
Vztek se proměnil v zuřivost, což jeho žaludku nijak neprospělo. Takže teď už mu nechtěla svěřit ani peníze?
„Nevím!“ vybuchl. „Za kolik prodávají námořníci zásoby vína?“
Magieře se na tváři objevil udivený výraz. Očividně byla jeho náhlým výbuchem zmatená, pokud však v sobě měla alespoň jiskřičku chápavosti, muselo jí být jasné, že si to zasloužila. Nedokázal pochopit, jak může být tak zabedněná. Sebral jí z ruky váček, nasypal si do dlaně několik mincí a vrátil jí ho zpátky.
„Dobře ho schovej,“ řekl jí, „jinak bych ho mohl prohrát, nebo ještě hůř, upustit přes palubu, až budu zvracet večeři, kterou jsem ještě nesnědl.“
„Leesile…“ Magiera začínala být rovněž rozzlobená. „Jsi nemocný, ty pitomče, a víno ti určitě nepomůže. Lehni si a odpočiň si.“
„Ach, myslím, že víno je dokonalý nápad.“ Ačkoli riskoval, že se skutečně pozvrací, máchnul teatrálně rukou, jak jen to úzký prostor kajuty dovoloval, a mírně se jí uklonil. „Nechávám tě samotnou.“
Protáhl se úzkými dveřmi a krátkou chodbou, pak vyšplhal po schodech na palubu. Nenásledovala ho, ani to však neočekával.
Leesil se opřel o zábradlí a v jedné ruce pevně sevřel lanový žebřík, vedoucí vzhůru do plachtoví. Příchod noci někdy utišil moře a uklidnil vlny. Zhluboka se nadechl čerstvého nočního vzduchu a cítil, jak se mu žaludek zklidnil a začal tiše kručet.
Když se mu trochu pročistila hlava, zalila ho hanba. Jestli se bude chovat jako trucovité dítě, nepřiměje Magieru, aby s ním trávila víc času. Zaslechl hlasy a otočil se směrem, odkud přicházely.
Přímo pod zdviženou zádí lodi seděli čtyři námořníci a hráli při světle lampy karty. Čas od času si mezi sebou podali láhev, jejíž hrdlo bylo ohmatané dlouhými roky, kdy se jí dotýkaly pouze hrubé, upocené ruce. Leesil okamžitě zapomněl na zbytky nemoci, neboť jeho hlava si našla jiné zaměstnání.
Kromě kapitána sloužili na škuneru první důstojník, jedenáct námořníků a plavčík. Tihle byli očividně mimo službu a rozhodli se, že se rozptýlí partičkou karet. Leesil k nim přistoupil, ale ještě si nesedl.
„Je v té lahvi d'areelinské víno?“ zeptal se s mimořádně nevinným výrazem ve tváři.
Námořník s jedním uchem a bez tří prstů na pravé ruce zaváhal a vzhlédl.
„Samozřejmě a k pozdní večeři ti uděláme pečeného bažanta s mandlovou nádivkou.“
Ostatní se zasmáli, ale nikdo ho nepozval, aby se přidal ke hře. Seděli na malých sudech nebo balících plátna a lan a jako hrací stolek používali starou prázdnou bednu. Nad hlavami se jim v mírném vánku pohybovala zašedlá plachta.
Byl to drsný život a Leesil si už uvědomil, že většina námořníků považuje pasažéry za nutné zlo nebo nepříjemnost. On však věděl, jak je přimět, aby ho přijali k hracímu stolu - tiše zacinkal mincemi v kapse.
„No, ať už je to víno, nebo ne,“ řekl, „ta zatracená mořská nemoc mi nedovolí spát. Mohl by se k vám přidat poctivý, nespavostí trpící chlápek a na chvíli si zahrát?“

Námořníci na sebe pohlédli. Pravděpodobně ho nepovažovali za nic jiného než hloupého budižkničemu, který je na cestě za novým dobrodružstvím. Muž bez ucha mu podal láhev.
„Neptej se, co v tom je. Děláme to z toho, co je po ruce.“
Leesil se zazubil jako blázen, pak se zhluboka napil z láhve. Okamžitě toho litoval.
Pití, které ho pálilo v krku, chutnalo jako shnilé brambory. Prázdný žaludek se mu stáhl a hrozil, že vyvrhne vše, co právě spolkl. Námořníci se opět zasmáli a nejmladší z nich, který měl vlasy slepené solí, popadl prázdnou bednu a přisunul ji k Leesilovi.
„Zvykneš si na to,“ ujistil ho dobrosrdečně, zatímco míchal karty. „Hraješ?“
Leesil hrával karty už v době, kdy byl Chap štěnětem, které čůralo na podlahu.
„Hm, možná,“ odvětil. „Zopakujete mi pravidla?“
Zatímco mu je vysvětlovali, opět se zhluboka napil.
Při první hře vsadil málo a úmyslně prohrál. Při třetím loku se začal cítit lépe. Pálení ustoupilo stejně jako nevolnost. Cítil se lehčí a přestalo mu vadit, že jej Magiera vyhnala z kajuty. Proč by ho to mělo trápit? Opět se napil.
Druhou hru vyhrál. Postaral se o to, aby to vypadalo, že měl štěstí. U nikoho nevzbudil podezření a námořník s jedním uchem mu opět podal láhev. Leesil věděl, že by při hře neměl pít, ale ať už bylo v láhvi cokoli, potlačovalo to nevolnost. Vyhodili ho z kajuty, takže si zasloužil trochu si užít.
Mysl mu začala plavat. Při páté hře nedostal žádnou dobrou kartu.
Leesil se rozhodl blufovat a přihodil několik mincí, aby odstrašil ty, kteří mohli prohrát jen málo.
Nejmladší z námořníků ho vyzval, aby odkryl karty. Sebral polovinu peněz, které mu Magiera dala.
Nevadí. Zase je vyhraje zpátky.
Opět se zhluboka napil z láhve.

Magiera zůstala v kajutě sama. Ležela na spodní posteli, zatímco Chap dřímal na podlaze. Leesilův nečekaný výbuch ji zmátl. Ačkoli mu bylo zle, obvykle se takto dětinsky nechoval. Vyštěkl na ni a zmizel. To se mu nepodobalo.
Obyčejně se s ní hádal tak dlouho, až měla chuť ho uškrtit nebo mu do úst nacpat kus mokré vlny.
Napadlo ji, že by za ním měla jít, pak si to ale rozmyslela. Dělaly mu snad nadcházející dny starost a byl jen příliš hrdý, než aby to přiznal? Okamžitě tu myšlenku odmítla. Leesil se nebál ničeho, s čím mohl bojovat.
Magiera si odepnula opasek s mečem a položila ho na zem vedle Chapa, který na ni hleděl nešťastnýma, křišťálově modrýma očima.
„Ach, netvař se tak ponuře,“ řekla. „Má prostě mořskou nemoc. Jakmile dorazíme do Bely, bude v pořádku.“
Převrátila se na posteli a rozhodla se ignorovat hlásek, který se jí ozýval v mysli.
Leesil ví, že se mu vyhýbáš… cítí, že se od něj odtahuješ.
Ne. Neměl rád, když o něj někdo pečoval. Během posledního měsíce uzdravování ho její neustálá starost rozčilovala. Proč by jinak každé ráno někam mizel? Možná potřeboval trochu času pro sebe.
Kajuta byla tak malá, že to jediné, co ve světle nízko zavěšené lampy viděla, bylo vybledlé, nabílené dřevo. Napřed chtěla lampu zhasnout, pak si to však rozmyslela. Leesil ji bude potřebovat, až se vrátí.
Pohnula se na staré, proleželé matraci, zavřela oči a snažila se najít pohodlnou pozici.
Proč vlastně toužil po víně? Po celou dobu uzdravování a ani později při slavnostním otevření si nevšimla, že by okusil byť jen kapku.
Magiera zavřela pevně oči a snažila se vypudit z mysli obraz svého nevrlého partnera. Spánek ji zbaví všech problémů a ráno bude všechno vypadat mnohem lépe. To jí vždy říkala teta Bieja a čas od času to byla pravda. Matrace byla neuvěřitelně tvrdá, proto se obrátila opět na bok a snažila se přivolat spánek.
Chap na podlaze tiše zavrčel.
„Ticho,“ zamumlala. „Není snadné usnout, i když neděláš rámus.“
Opět ji napadlo, že by mohla vstát a jít za Leesilem. Náhle však zaslechla, jak se dveře se zaskřípáním pootevřely. Byl zpátky. Magieru zalila nečekaná vlna úlevy. Doufala, že se vyškrábe na vrchní postel. Posadila se na lůžku, aby mu přesně to navrhla.

Pak ale ztuhla.
Ve dveřích stál jeden z otrhaných dělníků, kteří se s nimi nalodili na škuner v Miisce. V ruce držel nůž a překvapeně na ni hleděl.
Asi měl v úmyslu vykrást její truhlici a doufal, že bude spát nebo bude někde nahoře na palubě. Od chvíle, kdy před měsíci shořelo Rashedovo skladiště, bojovala ve městě o živobytí spousta lidí a mnozí z nich neuspěli.
Jeho pohled však nezalétl k truhlici ani k ničemu jinému v kajutě. Soustředil se pouze na ni.
Chap zavrčel, vyskočil na nohy, ohrnul pysky a odhalil ostré špičáky. Magiera sebrala z podlahy meč. Každý zloděj s alespoň trochou zdravého rozumu by se při pohledu na bdělého a ozbrojeného člověka a jeho ohromného, rozzuřeného psa obrátil a dal na útěk. Ani ti nejzoufalejší by neriskovali vážné zranění kvůli nejistému zisku. Tento muž však na ni místo toho zaútočil.
Překvapil ji nepřipravenou, takže Magiera neměla čas tasit zbraň z pochvy. Zbylí dva dělníci se tlačili dovnitř úzkými dveřmi těsně za ním. Když jejich vůdce pozvedl dýku, připraven zaútočit, a vykopl nohou směrem k jejímu meči, rozšířily se jí oči.
Magiera trhla mečem stranou. Byli to sice upachtění dělníci, nepřišli však loupit. Magiera uchopila zbraň, stále zastrčenou v pochvě, oběma rukama, odrazila jeho ránu a kopla ho do břicha.
Dělník se zapotácel a dopadl na své dva společníky, kteří stáli těsně za ním. Muži spolu na okamžik zápasili, neboť dva z nich se pokoušeli odstrčit toho třetího stranou, ten však zakopl o truhlici a převrátil se do kouta.
Chap se vrhl na muže ve dveřích, srazil se se statnějším z nich a zasáhl ho tlapami do hrudi. Pak skočil na muže, jenž ucouvl zpět do chodby, a dopadli spolu na podlahu poblíž postelí.
Chap se hlasitě rozštěkal. Nešlo o strašidelné vytí, které vydával při lovu, ani o zlé chňapání, jež užíval, když se snažil někoho zahnat do kouta. Štěkal hlasitě a hluboko, jako by se snažil upoutat pozornost.
Magiera pohlédla na vůdce, který stále ještě ležel na zemi v koutě. Byl prostřední výšky, prostřední postavy, měl obyčejné hnědé vlasy a oči a jeho šaty byly obnošené a vybledlé. Nebylo na něm nic výjimečného. Byl to typ muže, na nějž všichni okamžitě zapomínali. To ji z nějakého důvodu rozrušilo.
Už dlouho nebojovala s lidským protivníkem. Honit ulicemi zloděje nebylo totéž. Když bojovala s nemrtvými, vlila se jí do žil síla, rychlost a zuřivost. Byla to její výhoda, i když to mátlo její vnímání. Bez pomoci dhampira uvnitř sebe netušila co dělat a její nejistota způsobila, že váhala příliš dlouho.
Vůdce vyskočil na nohy, přivřel oči a opět na ni zaútočil. Trhla mečem v pochvě vzhůru, aby se ochránila. Muž se v malém prostoru kajuty napůl otočil a vykopl jí čepel z ruky.
Když se na ni opět vrhl, skulila se Magiera z postele. Doufala, že muž dopadne na postel a ona se mu dostane do zad. Útočník sice přistál na posteli, ona však dopadla na podlahu tak tvrdě, že než se jí podařilo opět vstát, svalil se muž z postele a přistál na ní.
Ode dveří k ní dolehlo Chapovo zavrčení a vyděšený výkřik muže, kterého přitiskl k zemi.
Magieřin protivník zaútočil nožem. Popadla ho za ruku a přidala sílu k setrvačnosti, která ho vedla dolů. Když se dýka zabodla do podlahy u jejího ramene, objevil se mu na tváři šokovaný výraz. Neváhala a uhodila ho čelem do obličeje.
Muž trhl hlavou zpět. Z nosu mu vytryskla krev a začala jí kapat na hruď. Ohnala se po něm pravou pěstí a zasáhla ho do úst. Zapotácel se vzad a uhodil rameny o kraj spodní postele.
Magiera se setrvačností otočila doleva a vytrhla nůž z podlahy. Ve chvíli, kdy na ni muž znovu zaútočil, ohnala se po něm dýkou. Rychle a hluboko se mu zařízla do krku.
Ruka mu instinktivně vylétla k hrdlu. Krev, která mu stékala z nosu po čelisti, se smísila s tmavě rudou, která mu prýštila skrz stisknuté prsty. Brzy se mu také začala řinout z úst.
Magiera ho odstrčila stranou, vyškrábala se na nohy a opět pozvedla nůž. Dělník se zhroutil na podlahu, kde se začal dusit vlastní krví. Magiera se rychle otočila ke dveřím.
Chap svíral v zubech horní část paže statného muže a drásal jej drápy. Muž hystericky křičel, nikdo mu však nepřispěchal na pomoc. Košili už měl rozcupovanou a zbrocenou krví. Magiera kopla psova protivníka do hlavy. Muž klesl na podlahu a nehýbal se. Chap se okamžitě sklonil nad omráčeného muže a soustředěně ho pozoroval.
Magiera se zhluboka nadechla. Kde byl třetí útočník?

Zpanikařil a utekl, když uviděl, jak rychle byli jeho společníci poraženi? Obešla Chapa a jeho zajatce a vyhlédla ze dveří do chodbičky s prudce stoupajícím schodištěm napravo. Z poklopu, který vedl na palubu, padalo dovnitř tlumené žluté světlo. Koutkem oka zachytila vlevo ve stínech pohyb.
Náhle zasáhlo Magieru něco tvrdého a těžkého zezadu do hlavy. Před očima se jí bíle zablýsklo, pak se propadla do úplné tmy, jako by někdo sfouknul lampu. Nohy se jí podlomily a ona narazila na stěnu chodby. Že dopadla na podlahu, si všimla teprve, až se přestala pohybovat a celé její tělo ochablo.
Ze všech sil se snažila zvednout hlavu, podařilo se jí však pouze obrátit se na záda. Stiskla pravou ruku v pěst, zjistila však, že je prázdná - nůž jí vypadl. Ze stínů se vynořil bledý ovál. Rozmazaný tvar se pomalu vyostřil. Objevila se nad ní ozářená tvář.
Stál nad ní mladý muž drobné postavy se špinavě blond vlasy. V očích mu svítil rozzuřený, rozhodný pohled a v rukou svíral železný kyj. Dovolil Chapovi, aby se vrhl na jeho společníka, zatímco on si za dveřmi počkal, až se vynoří.
Muž opět zvedl kyj. Magiera se pokusila sebrat sílu, něco vymyslet nebo udělat. Podařilo se jí však pouze rozechvěle zvednout jednu paži.
Přes mužovu tvář přeletěl stín. Něco zastínilo světlo, které sem pronikalo z paluby. Zaváhal a vzhlédl. Nad Magierou prosvištěly štíhlé nohy, oblečené do vybledlých plátěných kalhot a obuté do kožených bot, a koply útočníka do tváře. Obušek vyletěl muži z ruky a on se pozpátku odpotácel tmavou chodbou pryč z Magieřina zorného pole.
Boty švihly k dřevěnému stropu, následovány nohama v kalhotách a trupem, oděným do volné, obnošené košile, která byla jejímu majiteli poněkud velká.
Leesil se pustil okraje průchodu a rychle se ve vzduchu nad Magierou sbalil do klubíčka. Proletěl nad ní a zmizel jí z dohledu. Sotva se jí podařilo zahlédnout jeho tvář, orámovanou světlými vlasy, které se mu uvolnily ze šátku. Když přistál v chodbě u jejích nohou, otřásl jeho dopad dřevěnou podlahou.
Magiera se snažila přidržet stěny chodby a vyškrábat se na nohy. Mysl měla zamlženou a hlava se jí zdála příliš těžká, než aby ji dokázala udržet.
Leesil byl skloněn v podřepu zády k ní a v každé ruce svíral dýku. Magiera zaslechla Chapovo tlumené štěkání a vrčení, které přicházelo zpoza zavřených dveří kajuty. Útočník je asi zabouchl, aby se psa zbavil.
Kolem Leesilových nohou Magiera viděla, jak se mladý dělník zvedá z podlahy. Rukou si sáhl za záda, a když ji opět vytáhl, držel v ní něco dlouhého a tmavého. Vyrazil kupředu. Než se k němu mohl štíhlý muž přiblížit, Leesil se v úzké chodbičce zprudka otočil na pravé noze.
Když se obracel, pokrčil levou nohu těsně k tělu. Jakmile se dostal ze sevření úzkých zdí, jeho noha vystřelila a zasáhla dělníka do čelisti a lícní kosti. Než stačil muž otočit hlavu, zasáhl ho Leesil přesně do stejného místa jílcem levé dýky. Muž sebou trhl a zavrávoral zpět chodbou. Leesil dopadl opět na obě nohy a zapotácel se.
Zapotácel? Magiera se zvedla ještě víc z podlahy. Byl snad Leesil zraněný?
„Buď opatrný!“ podařilo se jí zavolat. „Nejsou to obyčejní zloději.“
Dělník po Leesilovi hodil věcí, kterou se oháněl, ten se jí však vyhnul a ona dopadla na podlahu. Muž se otočil a rozběhl se chodbou do tmy. Leesil vyrazil za ním, daleko se však nedostal a Magiera zalapala po dechu.
Zakopl o věc na podlaze, ale místo aby se jen zapotácel, převrátil se a dopadl tvrdě na podlahu.
„Leesile!“ vykřikla Magiera.
Z paluby zaslechla zvuk utíkajících nohou, výkřik a hlasité cáknutí.
Přidržela se stěny a vyškrábala na nohy. Hlava ji bolela a v uších jí zvonilo, větší starosti si však dělala o Leesila. Na nejistých nohou se k němu vydala a on jí vyšel vstříc. Dýky už měl schovány a v ruce nesl věc, která ho zastavila - další železná tyč. Upustil ji, chytil se příčle schodů, které vedly na palubu, a vrávoravě zůstal stát naproti ní.
Magiera se po něm natáhla a připotácela se blíž. Opřela se o schody a začala mu rukama přejíždět po pažích, ramenou a hrudi, přičemž odhrnovala stranou záhyby volné košile a pátrala po ranách a krvi.
„Jsi zraněný?“ podařilo se jí zeptat. „Zasáhl tě?“
Leesil zvedl úzkou, snědou tvář a zmateně na ni pohlédl.

„Jsem v pořádku… Je mi… fajn… to vyžle se ke mně ani nepřiblížilo… opravdu.“ Poněkud hrubě jí položil ruku na tvář, z čehož se jí roztočila hlava, a naklonil se blíž. „V pořádku… Už jsi v pořádku.“
Magiera škubla hlavou zpět a svět se jí roztočil před očima. Zahleděla se Leesilovi v přítmí do tváře. Táhlo mu z úst a měl zarudlé oči.
Zaútočili na ni nájemní vrahové a on byl opilý.

4. kapitola

D
vě noci poté, co doprovodil Sapphire do města, aby mohla předvést své nové šaty, se Chane procházel temnými ulicemi vně středního kruhu hradeb Bely. Byl v nezvykle dobré náladě. Jednou za týden mu Toret dal volno, aby si mohl dělat, co chce. Vždy zamířil na stejné místo: k nové belaskijské větvi Učeného bratrstva. Za těchto nocí se oblékal do obyčejných hnědých kalhot, bílé košile a prostého hnědého vlněného pláště - meč si s sebou nebral. Dával přednost tomu, aby jej považovali za bezvýznamného šlechtice, který se ve svém volnu živě zajímá o studium. Jediná věc, kterou si s sebou pokaždé bral, byla malá mosazná lahvička, kterou nosil na řetízku kolem krku, ukrytou pod košilí.
Pomalu si vykračoval dlážděnou ulicí směrem k jižní části města. Kdyby si najal kočár, urychlil by si cestu, dával však přednost chůzi. Neunavil se a měl rád staré čtvrti a jejich pestrou výstavbu, jež dokumentovala dějiny a růst města. Měly v sobě starou krásu, která se ještě nezačala rozpadat.
Trvalo půl desetiletí, než městská rada vyjednala, aby tito cizí mudrcové a učenci přišli z tak velké dálky až do Bely. Říkalo se, že to radu potěšilo, neboť tito vzdělaní muži a ženy zřídí ve městě archiv historických svitků a listin a budou o něj pečovat. Z několika málo svitků brzy vyroste velká knihovna. Byla to první odnož bratrstva na tomto světadílu. Během častých návštěv u učenců se toho Chane o jejich původu hodně dozvěděl.
Bratrstvo bylo založeno před dvěma sty lety v zemi zvané Malourné, která ležela za oceánem na západě a ještě na opačné straně tamního světadílu. Sídlo bratrstva tvořila stará královská pevnost a okolní pozemky, které dali učencům panovníci, když si postavili nové hrady. Malourné bylo nejstarším z království, jež nesla společné jméno Numan.
Na jižní polovině kontinentu existovala další větev bratrstva, založená v císařském městě Samau'a Gaulb - „Srdce nebes“ - hlavním městě sumanské říše a království il'Dha'ab Najuum. O třetí odnoži bratrstva se říkalo, že byla vytvořena v zemi elfů někde uprostřed světadílu.
Po Velké válce, která prý byla vybojována před půlkou tisíciletí, se civilizace na vzdáleném světadíle zhroutila a byla málem vyhlazena. Tolik toho bylo ztraceno, že malournští králové vytvořili ihned po založení říše Učené bratrstvo, jež mělo zabránit další podobné ztrátě historie.
Chane slyšel, že dějiny, které sahaly až do dob před královstvími Belaski, Stravina a Droevinka, byly sepsány právě tam. Bylo pravděpodobné, že válka, o níž učenci hovořili, zasáhla i tento světadíl, ačkoli představa tak dalekosáhlého konfliktu se někdy zdála přehnaná. Mezi lidmi kolovaly zvěsti o zrůdách a nadpřirozených armádách, o létech bojů a bitev s vetřelci, kteří přišli přes oceán. Tyto historky naznačovaly, že první lidé, kteří na tomto světadíle žili, byli také zničeni a později je nahradily kmeny a klany odjinud.
A nyní dorazili učenci bratrstva až do Chanovy domoviny.
Představa ohromných knihoven a archivů velkých jako hrady překračovala jeho představivost. Jednoho dne je spatří na vlastní oči, prsty se dotkne pergamenů, přečte si zvláštní jazyky, které hovořily o zapomenutých dnech a ztracených tajemstvích a naplní mysl vědomostmi, jež lidé shromažďovali celá staletí. Jaké nové poznatky o svých magických schopnostech by mohl v obsáhlých archivech najít? Možná by v nich stálo i něco o Vznešených mrtvých a o tom, jak se osvobodit od Toretovy nadvlády. V jeho zemi nyní sídlila odnož bratrstva a je možné, že mu pomůže objevit klíč ke svobodě.
S poněkud roztěkanou myslí mimoděk zabočil za roh a vstoupil na další dlážděnou ulici. Kousek před ním se nacházel ve střední hradbě města otevřený obloukový vstup. Na každé straně obrovské žulové brány stála v kroužkové zbroji uvolněně, ale pozorně Strážhy-shlyahketné, oficiální městská stráž. Muži mu věnovali sotva letmý pohled.

Místo, kam Chane mířil, se nacházelo těsně za kruhovou hradbou. Když k němu dorazil, na okamžik se zastavil a prohlédl si ho v tlumeném žlutém světle pouličních lamp. Jeho představa velkých, učených sborů se vytratila jako dým v nočním vánku.
Ve městě nebylo místa nazbyt a kromě toho se mezi lidmi šeptalo, že se městská rada obávala usídlit velmi cenné, ale přesto „cizí“ posly příliš blízko královských pozemků, a tak se novým sídlem Učeného bratrstva stala stará, opuštěná kasárna.
Během let se počet městských stráží rozrostl natolik, že se jim začalo nedostávat místa, proto byla postavena nová kasárna - jedna u vnějších hradeb a druhá poblíž vnitřních. Staré budovy zůstaly prázdné skoro rok, dokud nedorazili učenci. Šlo o starou, větrem ošlehanou budovu, která však vypadala docela udržovaně. Byla postavena ze dřeva, měla dvě patra a opírala se o vnitřní stranu městských hradeb. Ale i když se kasárna hodila pro stráže, nebyla tím, v co učenci doufali, že zde naleznou. Uvnitř budovy prostě nebylo dost místa pro všechny jejich věci, o knihovně ani nemluvě.
Chane nadzvedl závoru u vchodu a vstoupil. Dovnitř ho pozvali už před měsíci. Zahnul doleva úzkou hlavní chodbou k místu, kde se dřív nacházely pokoje seržanta Strážhy. Učedníci a najatí písaři běhali nahoru a dolů po schodech s náručí plnou svitků, svazků papírů, tabulek, knih a podivných věcí, které na první pohled nedokázal rozeznat. Několik z nich mu kývlo na pozdrav, když jej míjelo.
Přední pokoj starého seržanta, který byl kdysi užíván jako improvizovaná soudní síň pro drobné přestupky a občanské spory, se proměnil ve studovnu se stoly, židlemi, písařskými stolky a policemi. Kolem dokola místnosti byly rozestavěny podivné lampy, které jasně zářily a jejichž plamen nikdy nezakmital.
Dva učenci v čistých šedých hávech - jeden prostřední výšky, druhá malá a štíhlá - seděli na konci stolu a zaujatě hleděli do kůží pobité skříňky. Čekali na něj, a když vešel, pohlédli jeho směrem. Vyšším z nich byl starý muž, velmistr jménem Tilswith.
„Dobře… ve správný čas,“ řekl přerývaným hlasem a usmál se na něj.
Tilswithovi bylo už hodně přes šedesát, jeho zelené oči však zůstávaly stále ostré, ačkoli musel občas při čtení malých písmen použít zvětšovací sklo. V šedých vlasech mu stále ještě probleskoval jejich původní, uhlově černý odstín. Nosil je krátce zastřižené, stejně jako plnovous. Úzkou tvář a dlouhé ruce měl zvrásněné, ale ne nijak výjimečně.
„Pojď… sedni si,“ řekl Tilswith a pokynul mu přátelsky rukou. „Možná máme… novou stopu…“
Starcův hlas se vytratil. S velkým podrážděním rychle pokynul své společnici, která se naklonila blíž a něco mu pošeptala do ucha. Ačkoli byl Tilswith velmi moudrý a dokázal poutavě vyprávět, na muže v čele podobné organizace ovládal jen velmi špatně místní jazyk. Tilswith si poklepal prsty na čelo a podrážděně zamručel, jako by slovo, které mu před okamžikem vypadlo, bylo tak očividné.
„Ano, ano - Velká válka… Zapomenuté.“ Zhluboka si povzdechl. „Omlouvám se… někdy si myslím, že se váš jazyk nikdy nenaučím.“
Tilswithova malá společnice vstala ze stoličky a nabídla mu ji. Wynn Hygeorht byla štíhlá a dosahovala Chanovi sotva ke klíční kosti. Mohlo jí být nejvíce dvacet let, už však byla Tilswithovou nejlepší učednicí. Světle hnědé vlasy měla spletené v úhledném copu a její kulatou, nenalíčenou tvář s olivovou kůží zdobily pouze jemné rysy a hluboké hnědé oči. Jako Tilswithova asistentka a členka Rádu katalogářů se Wynn specializovala na vědomosti o vědomostech: jejich uchovávání, uspořádávání a péči o velké i malé knihovny. Vždy musela vědět, kde najít i tu nejposlednější poznámku, kterou někdo potřeboval jen jednou za deset let. Psala, četla a mluvila šesti jazyky včetně belaskijského. Ačkoli promluvila pouze tehdy, když měla skutečně co říct, bylo vždy poutavé vést s ní rozhovor. Po nocích Sapphiřina neustálého tlachání bylo těch pár slov, která Wynn pronesla, pro Chanovy uši hudbou.
Skutečně spokojený byl pouze během tří okamžiků své nové existence - při lovu, při vymýšlení nových kouzel a při hovorech s Tilswithem a Wynn. Vše ostatní bylo pouhým otročením.
Pohlédl na stůl a objekt jejich zájmu.
„Dal byste si čaj?“ zeptala se Wynn tiše.
„Ne, děkuji. Jak starý je ten pergamen?“
Dnes v noci měl obzvlášť zájem zapomenout na svět. Posadil se na stoličku, Wynn si sedla těsně za něj a spolu pak pozorovali, jak Tilswith otevřel podlouhlou, kůží pobitou skříňku a vytáhl z ní svitek. Pouzdro,

v němž byl ukryt, bylo vyrobeno ze žlutého dřeva a vypadalo docela nově. Chana napadlo, oč asi jde. Podle Tilswithova tichého nadšení pochopil, že si s sebou tento svitek do Bely nepřivezl.
Stařec stáhl pouzdro, rozevřel pergamen na stole a naklonil se nad něj, aby ho prozkoumal.
„Je kopie - nebo… originál našli poté, co my odejít a ukryt v bezpečí v sídle bratrstva v Calm Seatt. Na originálu žádné datum. Po opsání, jedna kopie poslána nám, jedna na odhadnutí… odhadnutí…“
„Pravosti,“ doplnila Wynn.
„Pravosti?“ Tilswith se ohlédl přes rameno, neboť si nebyl jist výslovností, dokud Wynn nepřikývla.
„Velká válka můj obor. Myslím, že tuhle část,“ ukázal na text, „napsán vojákem před nebo po bitvě.“
Chane mrkl. „To je málo pravděpodobné. I nejkvalitnější pergamen by nepřežil půl tisíciletí a já pochybuji, že by se takový psací materiál dostal do ruky vojákovi v poli. Pokud ovšem byl originál z pergamenu.“
Tilswith pozorně naslouchal. Chvíli mu trvalo, než Chanova slova pochopil, pak souhlasně přikývl.
„Podle poznámek a značek tady,“ ukázal na podivnou řadu teček mezi jednotlivými cizími znaky, „originál ne celý, ale lepší… lepší než ostatní staré texty. Podívej.“
Tilswith pomalu roztahoval pergamen a ukazoval na opakované, nepravidelné řady teček mezi textem i uvnitř něj.
„Tečky v místě, kde písař nenajit text, který umět přečíst. Kopie přesné místo, velikost a ostatní jako originál. Něco z textu ztraceno, ale hodně přečkalo… víc, než v co tenhle starý doufal. Hádanka jak.“
„Dokážete ten jazyk přečíst?“ zeptala se Wynn přes Chanovo rameno.
„Ne,“ odvětil. Znaky se podobaly spíše obrázkům než písmu. Byly seřazeny do řad jako při psaní. Během studií narazil na několik podobných obrázkových písem a všechna pocházela ze stejného zdroje.
„Vypadá to jako nějaká forma starého sumanského dialektu.“
„Dobře!“ Tilswith přikývl a ukázal na krátký řádek o dvou znacích. „To jméno ženy. Zbytek možná život ve vojenském táboře… a co k večeři.“ Jeho prsty sklouzly dolů k prvnímu celistvému odstavci, četl ho však zprava doleva. „Zájem… obyčejný voják psát domů.“
„Ale proč by použil svitek, a ne obyčejný list pergamenu?“ zeptala se Wynn. „Jeden list by se dostal na místo určení rychleji.“ Když se naklonila kupředu, aby se mohla podívat víc zblízka, cop jí sklouzl přes rameno na stranu a dopadl Chanovi na rameno. Ani si toho nevšimla.
Stejná otázka napadla i Chana, ale žádný z nich nedokázal přijít na rozumnou odpověď. Nadšená zvědavost učenců byla nakažlivá. Na okamžik ho napadlo, jestli by Toreta se Sapphire pět set let starý dopis obyčejného, bezejmenného vojáka z mýtické války vůbec zajímal. Očividně to však nebyl jen mýtus.
„Proč si myslíte, že byl ten dopis napsán za války?“ zeptal se Chane. '
„Tohle,“ Wynn ukázala na místo trochu dál na pergamenu, „je odkaz na síly ‚nočního hlasu', neznámého vůdce nebo spasitele nepřítele. Tady se zmiňuje, že je v K'malu, oblasti poblíž jihovýchodního okraje hor, které lemují rozsáhlé pouště na severu sumanského impéria. Během let jsme objevili důkazy o tom, že se tam na počátku doby, kterou označujeme za zapomenutou, ztracenou, nacházely velké vojenské tábory a byly tam vybojovány bitvy. O dějinách té války nebo o tom, co jí předcházelo, nevíme skoro nic.“
„Symboly jsou důležité,“ dodal Tilswith, „ale říkají málo, co nevíme. Dobré pro teorii. Svět byl víc…“
Opět se odmlčel a Wynn mu něco pošeptala do ucha. „…vyspělý, ne méně, před válkou - nebo stejně, jako nyní. Mnoho… všechno… ztraceno předtím. Proto naše bratrstvo vytvořeno… chránit vědomosti, aby už nikdy neztraceny.“
Starý Tilswith byl zapálený pro historii a obzvláště pro Velkou válku, o níž se říkalo, že zasáhla celý svět. Jednou se zmínil o tom, že se v jeho zemi stále ještě dohadují, jestli se odehrála tak, jak si mysleli. Tilswith se vždy velmi zajímal o každou zmínku o „nočním hlasu“.
O tomto tajemném vůdci, jenž měl vést hordy, které se přelily přes učencův světadíl a další části světa, se vědělo jen málo. Jeho jméno se lišilo podle původu zdroje, vždy však bylo spojeno s hlasem v temnotě. Jeho fyzický popis byl jen nejasný a nejednotný, čímž bylo nemožné odlišit skutečnost od ustrašených představ. Tilswith předpokládal, že jen několik jedinců, pokud vůbec někdo, spatřilo tehdy tuto bytost na vlastní oči. Pouze tři věci se nepravidelně opakovaly: byl to pravděpodobně muž, ohromný muž s

půlnočně modrou barvou kůže. Někteří říkali, že se podobal plazu, jiní člověku, nikdy však neuvedli podrobnosti. Bylo nemožné určit, kdo vlastně byl nebo proč po mnoho let, možná desetiletí, vedl válku proti všemu živému, jemuž nevládl. Tvorové pod jeho velením neměli žádný jiný úkol než zmasakrovat každého, kdo se jim postavil do cesty.
Učenci si byli téměř jisti, že válka začala na vzdáleném severu sumanského impéria a daleko na jihu, kde nyní leželo Malourné. Nějakým způsobem se podařilo „hlas“ přes noc porazit - některé zdroje tvrdí, že byl „zabit“ - a poté zmizel z povědomí lidí. Podle zdrojů z tehdejších dob byla civilizace téměř úplně zničena. Ve všech koutech světadílu se lidé vrátili zpět k volnému klanovému uspořádání a bojovali mezi sebou o tu trochu jídla a nezkažené země, které zůstaly.
Předtím, než se Chane stal Vzneseným mrtvým, se o historii nezajímal. Ve skutečnosti se naučil jazykům a boji s mečem jen proto, že se to od syna šlechtice očekávalo. K hněvu otce bylo jeho největší vášní kouzelnictví, dokázal však pouze ovládat vítr, kterým vířil prach a dělal jinou neplechu v jejich sídle.
Když nyní pohlédl zpět, poznal, že byl povrchním stvořením, neužitečným nafoukancem, který by během několika let zestárl a zemřel. Ale nyní…
Nyní bude žít věčně. Minulost měla očividně nekonečné budoucnosti co nabídnout. Toužil všechno pochopit.
Wynn pozorovala, jak soustředěně hledí na svitek, a Chane zachytil koutkem oka její úsměv. Měla půvabnou tvář s vyváženými rysy a inteligentníma očima. Byla by dokonalou šlechtičnou.
Slyšel, jak jí pod kůží tepe srdce a pulzuje krev.
Mimoděk zostřil smysly, dokud neucítil, jak se jeho tváře jemně dotýká teplo, jež vyzařovala.
Chane se rychle soustředil a potlačil hlad, který mu začal stoupat hrdlem. Inteligentní společnost pro něj byla stejně důležitá jako krev. Krev však mohl najít kdekoli. Společnost někoho, jako byla Wynn, však byla příliš cenná.
Obrátil pozornost zpět k matoucímu svitku.

Leesil sešplhal po krátkém žebříku do nákladového prostoru škuneru. Snažil se nemyslet. Byla to však zbytečná snaha, i když měl mysl stále ještě zamlženou pitím. Kolem krku mu visely dvě malé lahvičky - jedna s olejem, druhá s vodou. V ruce nesl lucernu a za otrhanou košilí měl schovanou skříňku s nástroji.
Magiera zabila prvního útočníka. Podřízla mu krk. Chap chytil druhého, kterého kapitán zavřel do skladiště pod palubou. A Leesil nechal kvůli opilosti třetího uniknout.
Užitečný, spolehlivý Leesil zase všechno pokazil.
Magiera je považovala za nájemné vrahy, ale Leesil znal pravdu. Zkušení nájemní vrazi byli pouhými stíny, které neviděly a neslyšely ani jejich oběti. Nepracovali ve skupinách. Nevráželi do kajut, neprobouzeli své oběti ani nepoužívali železné obušky nebo obyčejné nože. Někdo si najal obyčejné pobudy, aby Magieru zabili - někdo, kdo chtěl celou záležitost vyřídit co nejlevněji nebo nevěděl, jak opravdové nájemné vrahy najít. A Leesil se dozví, kdo to byl, ať tak nebo tak.
Zastavil se v temné, úzké chodbičce. Přemohla ho hanba. Celé týdny se připravoval na to, co věděl, že přijde. A když ho Magiera poprvé skutečně potřebovala, byl zase opilý. Tohle přece dělal pokaždé, když se dostal do potíží, ne? Aby se zbavil nočních můr o zradě a vraždách, k nimž ho rodiče vychovali, utápěl se ve víně, dokud se spánek neproměnil v bezesné útočiště.
Nikdy víc. Ani kapku.
Už nepodlehne. Po celé dva měsíce od jejich poslední bitvy nepil nic jiného než vodu a čaj, a přesto se mu podařilo prospat i ty nejhorší ze snů. Stane se tím, koho Magiera potřebovala, i kdyby už nikdy neměl spát.
O kousek dál se v chodbě nacházely dveře do malého skladu se zásobami pro námořníky. Leesil vytáhl zpoza košile skříňku, zjistil však, že se do místnosti nebude muset vloupat. Dveře byly zavřené pouze na hák.
Nadzvedl ho, tiše vstoupil do místnosti a opět za sebou dveře zavřel.
Pozvedl lucernu výš a v jejím světle zahlédl unaveného, obtloustlého muže, připoutaného k podlaze. Řetězy byly staré a opotřebované, avšak stále velmi pevné. Kapitán už vězně vyslechl, ten však odmítl cokoli prozradit, dokonce i své jméno. A ani Magiera se nedozvěděla, kdo útočníci byli nebo kdo je

najal. Nedala najevo žádný strach, Leesil však věděl, že ji tato záhada zneklidnila. Stejně jako jeho.
Na rozdíl od kapitána však Leesil věděl, jak správně klást otázky.
Muž k němu překvapeně vzhlédl. Jeho kulatá tvář se leskla potem.
Leesil si stáhl z hlavy zelený šátek a rozpustil své téměř bílé, po ramena dlouhé vlasy. Zastrčil si je za uši, aby odkryl jejich mírně zašpičatělé konečky, a postavil lucernu na zem u mužových nohou. Věděl, že s tmavou kůží a jantarovýma očima musí obyčejnému prosťáčkovi, který seděl před ním, připadat podivný a nadpřirozený.
Aniž by spustil oči z mužova obličeje, poklekl na zem, jeho vlastní tvář však zůstávala bez výrazu.
Podsaditý muž instinktivně ucouvl k zadní stěně místnosti. Když se Leesil k věžni přiblížil, ucítil zápach starého piva, potu a slabý závan moče. Mužovy neupravené vlasy byly spíše zaprášené než mastné. Bradu a tváře mu pokrývalo hnědé strniště. Kůže na něm trochu visela, jako by kdysi býval velkým jedlíkem a nyní už dlouhou dobu neměl nic v ústech. Možná byl dělníkem v docích Miisky, než shořelo skladiště. To však Leesila nezajímalo. Pokusil se zabít Magieru.
Leesil se náhle usmál. Muž sebou trhnul.
„Takže víš, kdo jsem," řekl Leesil, „ale neznáš mě. Přišel jsem, abych si tě vyzkoušel."
Otevřel skřínku s nástroji, čímž odkryl bílý kov dýky, garoty a zahnutého, krátkého nože. Pak stiskl páčku uvnitř krabice a otevřel panel ve víku, za nímž byly v látkových poutkách zastrčeny háčky, dráty a další nářadí. Vzal do ruky tenkou tyčinku z lesklého kovu.
„Pokusil ses zabít Magíeru," pokračoval Leesil, „a očividně tě najali, což z tebe dělá nájemného vraha."
Pozvedl kousek drátu výš. „Jak bys tímhle zabil někoho rychle zezadu?" Statný vězeň se namáhavě nadechl. Zápach potu kolem něj zesílil, nic však neřekl.
„Ani to nezkusíš?" zeptal se Leesil. „Jaké zklamání." Opatrně schoval drát zpět do víka. „Neměli bychom ale tolik pospíchat. Když se má člověk něco naučit, je třeba udělat to pořádně."
Tentokrát muž mrknul, pak otevřel a opět zavřel ústa. Leesil sáhl do skříňky, zaváhal nad tenkou dýkou, nakonec však zvolil kratší, zahnutý nůž.
„Ale napřed bych tě měl asi odvázat," řekl Leesil. „Tenhle nůž mi dala moje matka… měl by ses cítit poctěn. O matce nikdy nemluvím." Pomalu čepelí otočil, až se v ní odrazila zář lucerny a zasvítila muži do očí. „Bez problémů dokáže protnout kost, ale i daleko silnější věci. Sice přijdeš o ruce, zbavíš se však okovů."
Mužův pravidelný, hluboký dech přešel v krátké, přerývané lapání po vzduchu.
„Co chceš?" vyrazil ze sebe.
Leesil si rezignovaně povzdechl a ignoroval jeho otázku.
„Napřed jsem chtěl začít očima. Tenhle nástroj se na to sice zrovna nehodí, ale já bych si už poradil. Pak by ses ale nemohl dívat, jak ti uříznu ruce. Ne, začnu rukama a budu postupovat vzhůru."
„Přestaň plácat nesmysly!" vyštěkl muž. „Co chceš?"
Leesilova tvář si ponechala stejně kamenný výraz, jako by jejich rozhovor vůbec nezměnil směr. I tón jeho hlasu zůstal věcný.
„Kdo tě najal?"
Muž zachrochtal a strach z jeho tváře zmizel.
„Tohle chceš vědět? Měl jsem to vědět, ty ožralo. Cítíš se provinile, protože ses opíjel na palubě, co?"
Vězeň se ušklíbnul, pak se téměř zasmál. „No tak, klidně mě řízni. Viděl jsem, jak ses pokoušel oklamat námořníky při hře v karty. Nic mi neuděláš."
Leesil dlouhou chvíli nic neřekl, jen upřeně a bez mrkání hleděl muži do očí. Pak švihl nožem směrem k mužovu obličeji.
Statný vězeň rychle ucukl a uhodil se hlavou o stěnu. Na okamžik přestal dýchat a zahleděl se doširoka otevřenýma očima na Leesila, jenž opět klidně seděl a protáčel nůž mezi prsty. Na noži nebyla žádná krev.
Muž se opět uvolnil a zachechtal se. „Věděl jsem to."
„Jak jsem říkal, neznáš mě," odvětil Leesil.
Na mužově tváři se objevila tenká, tmavá linka. Vedla dolů čelem a levým obočím, přes oko a líc až ke koutku úst. Mužův úsměv se vytratil, když mu první kapky krve začaly stékat do vrásek kolem oka.

Mrknul a naklonil hlavu na stranu, aby mu krev nevnikla do oka. Po celou dobu na Leesila upřeně hleděl. Po chvíli se začal třást.
Ticho se začalo prodlužovat a stávalo se nepříjemným.
Leesil odložil nůž zpět do skříňky a sundal si z krku obě lahvičky. Jednou rukou vytáhl z kapsy svíčku a zapálil ji od svíce v lucerně, zatímco druhou odzátkoval lahvičku s olejem a potřísnil jím mužovy špinavé kalhoty.
„Hej!“ zakřičel vězeň. „Co to děláš?“
„Nikdo mě neviděl jít dolů. Nikdo neví, že jsem tady,“ vysvětloval Leesil trpělivě. „Když jste zaútočili na pasažéra lodi, pěkně jste námořníky zahanbili a tvůj přítel skočil do moře dřív, než ho stačili zastavit. Až tě najdou, kapitán nebude mít ani ponětí, kdo to udělal - nebo ho to nebude vůbec zajímat. A já dokážu lidi velmi snadno přesvědčit.“
Přiblížil svíčku k olejem napuštěným kalhotám vězně.
„Nespáliš mě,“ řekl muž. „Podpáliš loď a zabiješ svoji partnerku i sebe.“
„Voda,“ odvětil Leesil a potřásl druhou lahvičkou. Odzátkoval ji a postavil o kousek dál na podlahu „Vím, jak udržet oheň na kůži pod kontrolou. Malý oheň způsobí pouze puchýře, ty se však často po několika dnech zanítí. Jednou jsem viděl, jak muži zezelenaly a zčernaly nohy. Trvalo skoro týden, než zemřel.“ Opět vzal do ruky zahnutý nůž a zasvítil jím muži do očí. „Ty však puchýře neuvidíš. To bych ti přece neudělal.“
Tentokrát se muži na tváři objevil skutečný strach. Ze všech sil se přitiskl ke stěně.
„Kdo tě najal?“ zeptal se znovu Leesil.
„Nic ti neřeknu, ožralo!“
Leesil naklonil svíčku a podpálil kousek olejem napuštěných kalhot.
Vězeň vykřikl a mávl spoutanou rukou ve snaze plameny uhasit. Leesil ho rychle bodnul dvěma prsty do krku. Muž se převrátil a lapal po dechu, zatímco mu začala hořet noha.
Leesil plameny bleskově uhasil vodou z druhé lahvičky. Oheň se zasyčením zhasl a zanechal po sobě štiplavý zápach ohořelé látky. Leesil pak klekl muži na ruku a přidržel mu svíčku u tváře. Stále si udržoval klidný, téměř přátelský výraz, ačkoli se mu do tichého hlasu vkradly nenávist a vztek.
„Tohle by mohlo trvat celou noc. Nikdo sem až do rána… do pozdního rána nepřijde. Ten ubožák, co tě najde, pravděpodobně vyzvrací celou snídani.“
Obrátil se, připraven podpálit další olejovou skvrnu. Muž pod ním se zavrtěl.
„Mistr Poyesk!“ vykřikl.
Leesil zadržel ruku se svíčkou.
„Vlastní skladiště v Miisce. Proč by chtěl Magieře ublížit?“ zeptal se.
„Aby ji zastavil,“ vyhrkl muž. „Chce zabránit tomu, aby město postavilo další skladiště. Znamenalo by to pro něj konkurenci. Copak to nechápeš? Nelžu ti.“
Leesil usedl na paty.
Samozřejmě. To poslední, co Poyesk potřeboval, bylo, aby se Magiera vrátila se směnkou na peníze, za něž by město postavilo skladiště, které by zůstalo v obecním vlastnictví. Nemohl to však říct Magieře. Na tuhle cestu se vydala jen proto, aby pomohla Miisce. Kdyby se dozvěděla, že si jeden z jejích občanů najal vrahy, aby ji zabili, pravděpodobně by změnila názor. A co pak? Vrátila by se domů? Miiska by chátrala a oni dva by se vrátili zpět k napětí, které už po měsíce ovládalo jejich vztah. Ne, nemohl jí to říct. Museli splnit úkol a dostat za něj zaplaceno, jinak je nečekala žádná budoucnost. Ochrání ji, aniž by prozradil, kdo muže najal.
Leesil vstal a vylil muži olej z lahvičky na hlavu.
„Ne! Co to děláš?“ zakašlal muž.
„Najal si ještě někoho?“ zeptal se Leesil.
„Ne! Nikoho. Jen nás. Přísahám.“
Leesil na muže hleděl, dokud si nebyl jistý, že říká pravdu, pak se k němu naklonil. Vězeň ucouvl, ale elfí míšenec mu jen roztrhl nohavici, aby si prohlédl spáleninu. Kůže byla sotva zarudlá.
„I když kapitánovi řekneš, že jsem tady byl, nebude ho to zajímat. Bude mu záležet jen na tom, co jsi mi řekl, ne jak jsem ty informace získal. A já si tě dokážu znovu najít.“ Pečlivě si zabalil náčiní, popadl

lucernu a zamířil ke dveřím.
„Opravdu bys mi usekl ruce…“ zašeptal muž, „a vypíchl oči?“
Leesil vyšel bez zaváhání z místnosti a zajistil za sebou dveře.

5. kapitola

Magiera stála na přídi lodi a pozorovala sluneční záři, odrážející se na hladině moře. Byla oblečená do černých kalhot a obnošené kožené zbroje. U boku se jí houpal meč. Toho rána měli dorazit do Bely. Podzimní vítr jí uvolnil několik pramenů z copu, proto si vlasy znovu svázala. Pevně utažený kožený provázek jí jen zvyšoval bolest hlavy, ta však naštěstí přes noc polevila a také její tělo se rychle zotavovalo.
Všichni věděli, že byla v kajutě napadena. Všimla si, že se někteří členové posádky čas od času zastavili a zahleděli se na ni, na její vlasy a kůži. Rozhlédla se po palubě a zjistila, že ji sleduje dokonce i kapitán, stojící na zádi.
Magiera předstírala, že je nevidí, a zahleděla se na hladinu moře před přídí. Byla nyní stejnou zvláštností jako Leesil. Během společných cest po Stravině její vzhled nikdy tolik nevynikal. Krajina byla hustě porostlá stromy a posetá bažinami a mokřinami. I za jasných dnů pronikalo slunce vlhkými korunami stromů jen místy. Za bezmračného rána na moři si však lidé nutně museli všimnout krvavě rudých pramenů v jejích černých vlasech a dalších věcí.
Vyhrnula si rukáv a odhalila své předloktí. V poslední době si všimla velmi zvláštního pocitu. Nebyl příjemný ani odporný a dostavoval se pouze tehdy, když se delší dobu pohybovala na jasném slunci. Po bílé kůži jí přeběhlo jemné mravenčení. Vždy si myslela, že je bledá proto, že cestuje v noci a tráví spoustu času v tmavých lesích Straviny. Když se s Leesilem během cesty do Miisky poprvé přiblížili k pobřeží, ničeho si nevšimla. Ale po měsících, strávených ve městě a dnech na moři pod podzimním sluncem, její kůže ani trochu neztmavla. V porovnání s tmavou elfí pletí Leesila musela vypadat bledá jako mrtvola. Další připomínka jejího odporného dědictví.
Krvavé prameny ve vlasech havraní černi, mrtvolně bledá kůže a nyní nájemný vrah s podřezaným hrdlem v kajutě. Kdo by na ni z bezpečné vzdálenosti nezíral? Magiera toužila obrátit loď - jako by to bylo možné - a vrátit se zpět do Miisky, kde jí nehrozilo, že by se opět proměnila v polovičního něco, a to bez ohledu na následky.
Zezadu se k ní přiblížily lehké kroky. Nikdo jiný by si jich nevšiml, ona si na ně však již zvykla. S chladným pohledem se ohlédla přes rameno.
Stál za ní Leesil a v chladném ranním vzduchu si protíral paže a ruce. Kolem hlavy měl uvázaný kašmírový šátek, který kdysi míval zelenou barvu a jímž si přidržoval vlasy. Po dlouhých nocích, během nichž spali oblečení, byly jeho šaty zmačkané a pokrčené stejně jako její. Jakmile bylo po boji, uložil ji do postele a na zátylek jí přiložil studený obklad. Odvrátila se od něj, zatímco on se posadil na zem a čas od času namočil kus látky v míse s vodou. Ani jeden z nich nepromluvil. Když se dalšího rána probudila, spal Leesil v posteli nad ní a chrápal jako opilec.
Loď náhle narazila na vlnu, vznesla se a opět klesla. Leesil se chytil zábradlí, pevně zavřel oči a počkal, až se škuner opět vyrovná. Stále trpěl mořskou nemocí, byl bledý a už víc než den nic nejedl. Kromě toho měl nyní také zarudlé oči, a dokonce i na čerstvém vzduchu zachytila Magiera jemný zápach zvětralého rumu nebo co to minulou noc vlastně pil.
„Jak dlouho ještě… jak daleko?“ zeptal se Leesil. Jindy by jeho slova zněla popuzeně, nyní však očividně neměl dost sil, aby se předváděl.
„Už moc ne,“ odvětila. „Brzy.“ Obrátila pozornost k pobřeží.
„Magiero…“ začal Leesil. „Poslyš, je mi to…“
„Nechci nic slyšet. Kdyby tam Chap nebyl…“
„Já vím…“
„Ne, nevíš!“ Magiera se k němu otočila a pohledem přejela jeho neuspořádaný vzhled. „Ani teď, ani včera v noci.“

Nemohl říct nic, čím by ospravedlnil své chování. Do jejich kajuty se vloupali tři nájemní vrazi a on se zase někde opíjel. Kdyby jí Chap nepomohl…
Náhle ji napadlo, kde vlastně pes je, když teď oba s Leesilem opustili kajutu. Zahlédla ho, jak leží na hromadě beden, zachycených v síti uprostřed lodi. Vítr mu čuchal srst a on sledoval námořníky, zatímco ti se mu obloukem vyhýbali. Všichni věděli, že pes napadl obrovitého muže a přemohl ho.
„Tam, podívej!“ řekl Leesil trochu silnějším hlasem. Přistoupil blíž k Magieře a ukázal před loď.
Čára pobřeží se stočila do vnitrozemí a zmizela z dohledu. O kus dál se však znovu objevila a pokračovala dál na sever. Nyní měli na dohled už i jižní část zálivu. Její zlost na Leesila poněkud polevila a nahradil ji rostoucí neklid.
Ačkoli na cestách občas procházeli velkými městy, nikdy v nich nezůstávali příliš dlouho. Belu navštívili naposledy před mnoha měsíci, když zde Magiera cestou do Miisky vyzvedla kupní smlouvu na hostinec. Během let se občas v Bele zastavili. Přespávali v různých hostincích poblíž jižní brány, vedoucí do vnitrozemí, a Magiera si po troškách ukládala peníze v jedné z méně známých bank. Dále ve městě by v obchodní čtvrti jistě našla známější banku, zároveň by však jako ozbrojená žena přitáhla nežádoucí pozornost.
Královské město Bela leželo při vstupu na dlouhý poloostrov, který zasahoval přes třicet mil do moře ze severozápadního cípu Belaski. Na každé straně poloostrova se při jeho patě nacházely ohromné zálivy, s ústím osm až deset mil širokým. Byly známy pod jmény Vonkayshää u Vnútornä Zäliva, Vnější a Vnitřní záliv. První z nich ležel na straně poloostrova, obrácené k oceánu, druhý se otvíral do Zátoky Belaski. Bela byla postavena u Vnějšího zálivu.
„Ach, díky bohu!“ zamumlal Leesil. „Pevnina. Možná se mi dneska podaří udržet v žaludku jídlo.“
Magieřina podrážděnost rychle zadusila bodnutí soucitu. Škuner zamířil do přístavu.
O mořských lodích nic nevěděla. Po celé šířce přístavu kotvily lodě všech možných velikostí a původů, přičemž některé byly stejně malé jako škuner, mnohé však byly alespoň dvakrát tak velké a některé měly téměř nepředstavitelnou velikost. Když proplouvali kolem jedné obrovské zrůdy, všimla si Magiera, že po ní námořníci běhají sem a tam jako mravenci po větvích bezlistého keře. Šest stěžňů vytvářelo na nebi labyrint lan a provazů.
Lodě lemovaly celou cestu až k přístavu. Náhle však přitáhl Magieřinu pozornost záblesk, který zachytila koutkem oka. Objevil se na severu.
Napřed si nebyla jistá, jestli nešlo jen o odraz slunce na hladině. Světlo zářilo jako naleštěný kov, zároveň se však kymácelo ze strany na stranu, jako by se věc, která slunce odrážela, třepotala ve větru nebo plavala na hladině oceánu. Byla to však loď, plující hladce a možná i trochu příliš vysoko na hladině, neboť se dotýkala pouze vrcholků vln. Záblesk vydávaly její plachty, které se leskly jako bílý satén. Magiera přivřela oči a zastínila si je.
Příď lodi byla dlouhá a hladká a tyčila se rovně vzhůru. Její trup se ve slunci leskl zeleně, o chvíli později naopak zlatě a okraje paluby byly jemně zaoblené jako lístky cesmíny.
Leesil ukázal na loď a zavolal na námořníka, který stál poblíž: „Co je to?“
Mladý muž s pískově blond vlasy přestal kroutit lano a na okamžik pohlédl přes záliv. „Elfové,“ odvětil krátce, „z dalekého severu, na východní straně mysu.“
„Nikdy jsem neslyšel, že by měli lodě.“
„Nikdy jste…?“ Námořník na něj pohlédl, jako by to neměl v hlavě v pořádku.
„Škoda že se nemůžeme podívat zblízka,“ dodal Leesil.
Námořník k nim přistoupil o krok blíž.
„To bych radši plul s touhle skořápkou do zimní bouře!“ Odhodil lano stranou a zamířil rychle pryč.
Magiera nerozuměla námořníkově opatrnosti, rozhodla se však, že na ni raději nezapomene. Elfové byli tak samotářští, že jich za život viděla jen několik. Pokud byl Loni, který se usadil daleko od domova v Miisce, mezi svým lidem výjimkou, zajímalo by ji, jak tajnůstkářští elfové doopravdy jsou.
„Jak to, že toho o svých lidech víš tak málo?“ zeptala se Magiera zdráhavě, neboť se jí stále nechtělo s ním hovořit.
„Nejsou to moji lidé,“ opravil ji Leesil. „Jsou to lidé mojí matky a já o nich nevím nic víc, než co jsem odpozoroval u matky… a to už je hodně dávno.“

Když skončil, byl jeho hlas tišší než na začátku. Magiera se rozhodla nechat to být, alespoň prozatím.
„Ach, prosím, prosím, ať už přistaneme.“ Leesil se toužebně zahleděl na pobřeží a svá slova pronesl téměř jako modlitbu. „Po tom všem už nechci jet ani na člunu.“
„Přestaň si stěžovat,“ obořila se na něj Magiera.
Od pobřeží stoupaly prudce vzhůru kopce a v jejich středu stála Bela, královské hlavní město. Před třemi sty lety, v době, kdy Belaski ještě nebylo známo pod tímto jménem ani nebylo královstvím, byla Bela malou, hradbami obehnanou pevností na vrcholku hory. Během let se však rozrostla a nyní vypadala jako velká obluda z bílé žuly.
Vesnice kolem hradu přerostly v město, obehnané obrannou hradbou. Dále se však rozšiřovalo, obyvatelstvo se rozrůstalo, byly stavěny nové budovy a zvětšoval se také hrad, takže se osídlení roztáhlo na strany i dolů z kopce. Kvetoucí město bylo tedy obklopeno druhou hradbou. Spodní část této zdi ukrývala změť budov jako divoký, přerostlý plevel u stěny domu. Léta však ubíhala a město opět odmítlo nechat se uvěznit.
Nyní obklopovala město již třetí hradba s pravidelně rozestavěnými věžemi, sahající téměř k pobřeží a širokému přístavu s mnoha moly, u nichž kotvily lodě.
„Nepamatuji si, že by Bela bývala takhle velká,“ zamumlal Leesil.
„Protože jsme vždy přišli z opačné strany, z rovné pevniny,“ odvětila Magiera, „a nikdy jsme nezamířili do středu.“
Magieřin neklid zesílil. Byla bláhová, když nevzala v úvahu velikost Bely, další důvod, proč neměla nabídku městské rady přijmout. V Miisce se střetli se třemi nemrtvými, kteří již svoji přítomnost ve městě odhalili. Boj si nevybrali, nýbrž k němu byli přinuceni. Bela byla alespoň dvacetkrát větší než Miiska a oni měli za úkol najít uvnitř jejích tří hradeb jednoho nemrtvého - pokud vůbec existoval - a jedinou stopou bylo mrtvé tělo dívky.
Škuner se přiblížil k pobřeží. Svah před nimi prudce vyrostl a vnější hradba ukryla vnitřní město před jejich zraky. Budovy různých velikostí, tvarů a barev byly namačkány jedna na druhé tak těsně, že se Magieře podařilo rozeznat pouze několik svislých ulic, vybíhajících ze středu města jako paprsky kola. Každá z těchto ulic procházela opevněnou věží v hradbě, v níž se nacházela brána se zdviženou padací mříží. Z komínů domů ve městě se k nebi vznášely proužky kouře jako prořídlý, šedý les. Pobřeží lemovala skladiště a vzduch náhle naplnily pachy ryb, olejem napuštěného dřeva, slané vody, lidí a zvířat.
Palubou zavanul zapáchající vánek a Magiera nakrčila nos. Vpravo na pobřeží, na rohu městských hradeb, stála budova dvakrát až třikrát větší než skladiště, jež ji obklopovala. Na straně od zálivu kapala z ohromných dřevěných stavidel voda zpět do zátoky, zatímco se na opačné straně budovy točila obrovská kola, která vynášela vzhůru slanou vodu a nechávala ji téct do širokých žlabů, jež se táhly celou stavbou.
„Solný mlýn,“ vymáčkl ze sebe Leesil. „Těží sůl z mořské vody.“
Zápach ho očividně velmi zasáhl, neboť před Magieřinýma očima zbledl a zežloutl.
Všude byli lidé. Nepříjemné množství lidí: Přístavní dělníci a námořníci šplhali po horních i dolních patrech mol, přinášeli zboží do lodí a také ho z nich vynášeli, spouštěli kotvy a stahovali plachty a křičeli jeden na druhého, což ještě zvyšovalo kolem panující hluk.
„Nemožné,“ zamumlala si pro sebe Magiera a přejela pohledem ohromné město. „Jak v tomhle můžeme něco najít?“
„Krok za krokem,“ odvětil Leesil.
Když se přiblížili k jednomu z dolních mol, vyšplhala posádka do lanoví a stáhla poslední z plachet. Několik námořníků hodilo lana mužům, čekajícím na molu, a škuner zastavil.
Chap několikrát zaštěkal, až se k němu Magiera s Leesilem otočili. Seskočil ze svázaných beden a odběhl k boku lodi, kde právě spouštěli lávku.
„Pojď. Je na čase začít,“ řekl Leesil.
Rychlým krokem se vydal do kajuty pro věci. Magiera ho pomalu následovala, neboť zcela nesdílela zoufalou potřebu svého společníka pospíšit si. Když dorazili ke schodišti, kapitán už na ně čekal.
„Nemusíte jít dolů,“ řekl zamračeně a ztuhle, jako by se mu nelíbilo, že s nimi musí vůbec mluvit, pak vrazil Leesilovi do ruky složený kus pergamenu. „Sebrali jsme vaše věci a právě je vykládají. Účet

předejte sekretáři rady.“
„No, to je od vás hezké,“ odvětil Leesil s vyrovnanou zdvořilostí, která neodpovídala jeho výrazu. „Děkujeme za přepravu.“
Kapitán střelil pohledem po Magieře, pak se tvrdě zahleděl na Leesila.
„Vypadněte z mé lodi, než budu muset přístavním úředníkům vysvětlit ještě něco jiného.“ Obrátil se a odešel.
Jeho poslední poznámka Magiera zmátla. Mrtvého útočníka hodili přes palubu a další skočil do moře sám. Třetí byl zamčen v nákladovém prostoru, ale ačkoli ho kapitán vyslechl, nic užitečného se nedozvěděl.
„Co se děje?“ zeptala se Leesila.
„Asi nic,“ odpověděl Leesil, promnul si kůži na hlavě a přistoupil k boku lodi. „Myslím, že je opravdu na čase, abychom opustili loď.“
Když sešli po nakloněné lávce, Chap už na ně čekal na plovoucím molu. Vedle něj ležely jejich brašny a truhlice. Magiera pohlédla vzhůru na hlavní molo a zauvažovala, jak dostanou psa i zavazadla nahoru na úroveň města.
„Tudy,“ řekl Leesil, pak popadl brašnu a jeden konec truhlice a počkal, až Magiera udělá totéž.
Magiera ho následovala až ke konci mola u pobřeží, kde zahlédla další plovoucí chodník podél pobřežních skal pod vysokými moly. U každého druhého mola se nacházely točité plošiny a schody, vedoucí vzhůru na úroveň města. V kamenné stěně břehu zahlédla obloukové vchody do kanálů pod městem, z nichž vytékala do přístavu voda.
Zamířili vzhůru. Chap běžel před nimi, čas od času se však zastavil v zatáčkách stoupajícího chodníku a ohlédl se, aby se přesvědčil, že ho následují. Když dosáhli úrovně města, Magieřin neklid dosáhl vrcholu. Každých pět nebo šest kroků se museli vyhýbat pospíchajícím dělníkům, cestujícím, obchodníkům a poslíčkům, kteří nabízeli své zboží a služby. V jednu chvíli vyrazil odnikud kuchař s károu, na níž se kývaly kusy vyuzeného hovězího masa, a málem je přejel. Magiera se zastavila a upustila konec truhlice. Leesil zavrávoral.
„Valhachkasej'â,“ zamumlal. „Příště mě varuj!“
„Tohle je šílenství.“ Magiera se rozhlédla, ale jediné, co viděla, byly davy lidí a skladiště. „Nemáme ani ponětí, kam vlastně jdeme.“
„No, možná bychom měli najít nějaké místo, kam bychom si uložili věci,“ odvětil Leesil jízlivě. „Někde poblíž hradu? Stejně tam budeme muset nejdřív zajít.“
„Vím, kam musíme jít,“ řekla Magiera a v hlase jí zazněla hrozba. „Poblíž hradu bude všechno příliš drahé. Potřebujeme najít hostinec, který je dost blízko, ale nepřipraví nás o všechny peníze. Nemám ale ani ponětí, kde takové místo najít! Ty snad ano?“
Leesil si založil paže na hrudi. „Tak najdeme někoho, kdo to ví.“
Magiera se rozhlédla po davu. Dokonce i pouliční prodavači se zdáli příliš zaměstnaní, než aby se na okamžik zastavili a promluvili s nimi.
„Hej, pane, potřebujete pomoc se zavazadly?“ zaječel tenký hlas.
Nedaleko postával chlapec, vysoký sotva Leesilovi po žaludek, a nakláněl hlavu na stranu, aby viděl kolem procházejících lidí. Pocuchané vlasy, které nutně potřebovaly umýt, měl přilepené k hlavě a obnošená bavlněná košile a kalhoty, které měl na sobě, byly pro jeho hubené tělo příliš velké. Ukázal na Leesila.
„Jo, vy, pane,“ řekl a protáhl se mezi vysokými lidmi, kteří mu zastoupili cestu. „Chcete pomoct se zavazadly? Nejlepší poslíčci na molu, přímo tady.“ Chlapcova úzká, špinavá tvář byla stejně vážná jako tvář každého nádeníka, nabízejícího služby.
Magiera si zhluboka povzdechla a Leesil na ni úkosem pohlédl, napůl pobaveně, napůl zamračeně. Také se na něj zamračila a mírně zavrtěla hlavou.
Leesil převrátil oči a pohlédl dolů na kluka. „A kolik požadujete za své služby, pane?“
„Vezmeme vás kamkoli do města,“ odvětil chlapec a založil si paže pevně na úzké hrudi, „za dva měďáky.“
„Cože?“ Magiera přistoupila ke klukovi s hrozivým výrazem ve tváři, on však neucouvl. „To je denní

mzda nejsilnějších přístavních dělníků, ne nějakého výrostka. Leesile, ne!“
Chap prostrčil hlavu mezi Leesilem a Magierou a pohlédl na mladíka. Chlapec zůstal neochvějně stát s hlavou vztyčenou. Střelil po psovi věcným pohledem, pak se otočil zpět k možným zákazníkům.
„Pěkný čokl,“ řekl.
Chap hluboce zavrčel. Leesil se s jedním zdviženým obočím podíval na psa, zavrtěl hlavou a otočil se zpět k chlapci.
„A kdo je to my?“ zeptal se.
Zarputilý malý kluk našpulil rty a přiložil k nim dva prsty. Při ostrém zvuku, který následoval, sebou Leesil viditelně trhl.
Cestu davem si k nim proklestili čtyři stejně ušmudlaní chlapci. Dva nesli v rukou tyče a na ramenou vytahané popruhy. Obklopili svého vůdce a pátý se objevil těsně za nimi.
Poslední chlapec dosáhl sotva poloviční výšky prvního, měl krátké světlé vlasy, kulaté tváře, poprášené pihami, a hubené malé tělo. Usmál se na Magieru tak zeširoka, že téměř musel zavřít oči. Chyběly mu přední dva zuby.
„Leesile, řekla jsem ne,“ zopakovala Magiera.
V odpověď hodil Leesil brašnu na truhlici. „Dej mi měšec.“
„Už na lodi jsem ti přece dala několik mincí.“
„Já… nemám žádné měďáky. Prostě mi dej ten měšec.“
Magiera zaváhala. Po všem, co minulý den a noc zažila, strašně toužila praštit ho po hlavě, ať už trpěl kocovinou, nebo ne. Vytáhla měšec a podala mu ho.
„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Leesil vůdce a natáhl se pro měšec.
„Vatz,“ odvětil chlapec a palcem ukázal na svého pihovatého přítele, který vykukoval zpoza něj. „Tohle je Pint. A zaplatíte nám dopředu.“
Leesil vytáhl ruku z měšce a napřáhl ji k chlapci. Do Vatzovy dlaně vypadl jeden měďák.
„Tohle je záloha,“ řekl Leesil a palcem a ukazováčkem roztáhl zbývající tři mince, jako by to byly malé karty. „Zbytek až splníte úkol. A potřebuji dovést k velmi dobrému kováři.“
Vatz pokukoval po Leesilovi, ale jeho pozornost neustále sklouzávala ke třem mincím.
„Dobře,“ řekl, schoval jeden měďák a pokynul přátelům.
Vrhli se na zavazadla s mnoha „promiňte, paní“ a „mohla byste ustoupit, madam?“. Magiera zjistila, že před nimi ustupuje a zároveň touží ohnat se po nich, jako by to byly otravné mouchy. Než se mohla rozhodnout, co udělá, přiložili dva chlapci dřevěné tyče k truhlici, zatímco jejich kamarádi provlékli kožené popruhy držadly, čímž k nim truhlici přivázali. Čtyři chlapci se pak postavili ke koncům tyčí, připraveni náklad na pokyn zvednout a odnést.
„Takže kam?“ zeptal se Vatz.
„Počkej, Leesile…“ Magiera popadla svého společníka za paži a odtáhla ho kousek stranou. „Co to děláš? Na co potřebuješ kováře?“
Leesil si olízl rty a pohlédl jí zpříma do očí.
„Nedokážu ti pomoct jen se dvěma dýkami nebo…“ zhluboka se nadechl a ztišil hlas, „s ostatními věcmi, na které jsem zvyklý.“
„Ano… tvé ostatní věci,“ zopakovala Magiera potichu. Tohle však nebyl ani čas, ani místo na dlouhý příběh, který by měl být raději povyprávěn v soukromí. „Tak ti obstaráme meč, krátkou šavli nebo něco podobného.“
Leesil zavrtěl hlavou. „Nemám čas naučit se, jak zacházet s mečem. Kromě toho neodpovídá mým způsobům. Mám v plánu něco, co by mohlo fungovat, potřebuji k tomu ale zbrojíře, který je dobrý a rychlý a má učně nebo nádeníky, kteří by byli schopni dokončit práci co nejdříve.“
„Na to nemáme peníze,“ trvala na svém Magiera.
„Nepotřebuji peníze.“ Podal jí zpátky měšec, z nějž vytáhl pouze měďáky pro poslíčky.
„Leesile…“ začala Magiera.
„Mám věci, s nimiž mohu obchodovat,“ ujistil ji vyčítavě. „Nic nezákonného.“
Magiera si dokázala představit, jaký způsobem by mohl získat potřebné peníze, velmi však toužila dostat se pryč od davu lidí.

„Tak tedy jdi, ale setkej se se mnou před… Kam vlastně jdeme?“
Leesil se otočil. „Vatzi, potřebujeme hostinec, který je čistý, levný, poněkud stranou, ale přitom blízko hradu.“
Chlapec nezaváhal. „To je snadné. U Burdocka. Kluci znají cestu.“
„A ty půjdeš se mnou,“ dodal Leesil a obrátil se k Magieře. „Slibuji, že dorazím včas, ještě před schůzkou s městskou radou.“ Pak mávl na Vatze a rychle zamířil pryč.
Sama uprostřed davu v docích se Magiera cítila jako nahá. Ať už se chtěl Leesil ozbrojit čímkoli, neměla právo mu v tom bránit. Snad celá věc neskončí rozčileným kovářem a městskou hlídkou, bušícími na jejich dveře. Nezbylo jí než najít hostinec a počkat tam na něj.
Chlapci z mola byli připraveni vyrazit, čekali však a z nějakého důvodu se přitom snažili potlačit smích. Rozhlédla se kolem po své brašně.
Pak zahlédla Pinta - nebo alespoň to, co z něj bylo vidět. Stál před ní a v rukou držel jako nosič její zavazadlo. Pod jeho vahou se slepě potácel ze strany na stranu, až jeho hlava nakonec zmizela pod brašnou, kterou si přehodil přes ramena.
„Dej to sem!“ sebrala mu brašnu. „A jdeme!“
Magiera Pinta zbavila jeho břemene tak náhle, že se zapotácel a obrátil, nakonec se ale jeho krátké nožky opět narovnaly. Zazubil se na ni - kulaté tváře se mu při tom nakrčily a oči přimhouřily - pak vyrazil, aby je vedl.
„Čtyři měďáky za to,“ zamumlala si pro sebe Magiera, když je následovala, „že si budu hrát na opatrovnici.“

Leesila pronásledovaly pochybnosti, zdali to, co měl v plánu, bude možné provést v tak směšně krátkém čase. Zastavil ve vnější části kovářovy dílny, zatímco se Vatz netrpělivě opřel o dveře, pak nahlédl do pracovní části kovárny. To, co spatřil, mu dodalo naději.
Dveře v zadní části místnosti byly otevřené, aby dovnitř mohlo pronikat světlo, jeho nejsilnějším zdrojem však byly do ruda rozžhavené pece, které zalévaly kovárnu i lidi v ní žlutorudou září. Dílna byla tak velká, že by se jediná kovárna v Miisce vešla jen do místnosti s pecemi. U výhní a ohňů pracovalo půl tuctu mužů a žen. Všude kolem byly rozestavěny lavice s nářadím a materiálem a ve vzduchu se vznášel žhavý pach kovu a uhlí.
Leesil se otočil k zadním místnostem. Dveřmi zahlédl několik dalších lidí, kteří u pracovních stolů leštili, ostřili a dokončovali hlavice šípů a kopí, meče a další zbraně. Zdálo se, že ho Vatz dovedl přesně k tomu druhu kováře, kterého Leesil hledal. Sáhl si za košili a vytáhl odtud složený kus pergamenu a předmět o délce předloktí, zabalený do starého šátku.
Z kovárny vyšel statný muž s pažemi i nohama silnýma jako lodní trámy. Sotva dokázal projít obloukovým vchodem. Jeho kůže byla špinavá od sazí a leskla se potem. Zdálo se, jako by se potila i jeho dlouhá kožená zástěra.
„Mistr Belgaví k vašim službám,“ pronesl muž těžkým, dunivým hlasem, zatímco si utíral ruce do špinavého hadru. „Co pro vás mohu udělat?“
„Mám pro vás práci. Jde o něco jedinečného a potřebuji to co nejdříve,“ řekl Leesil. „Zvládnete to?“
Kovář pokrčil rameny. „Pokud dáte tolik, aby nám stálo za to odložit ostatní práci stranou… Nemíním ztratit jednu práci, jen abych získal jinou. Když na to nasadím dost lidí, dokážeme vyrobit skoro každou kovovou zbraň. Během několika týdnů…“
„Ne, ne týdny,“ přerušil ho Leesil. „Dny.“
Balgavímu poklesla čelist a jeho ožehlé obočí se nakrčilo. Leesil se na okamžik obával, že ho kovář vyhodí na ulici.
„Na to nemáte dost peněz,“ zavrčel kovář.
„Mám něco mnohem cennějšího,“ odvětil Leesil. „Zvládnete to?“
„Co vlastně chcete?“ zeptal se Balgaví podezíravě. „Doufám, že nejde o nějaký nesmysl.“
Leesil si zastrčil do šátku zabalený předmět do podpaží a opatrně roztáhl pomačkaný pergamen.
V lesích Miisky strávil spoustu času psaním, mazáním a kreslením, dokud obrázek neodpovídal jeho představě. Pokud by se dala tato zbraň skutečně vyrobit, byl Leesil přesvědčen, že by s Magierou po

boku dokázal bojovat proti čemukoli.
Jeden konec zbraně měl tvar ploché části rýče a od špičky se v obloucích rozšiřoval na obě strany. Na konci těchto dvou oblouků běžel mezi nimi napříč jílec, který se dal sevřít do pěsti, takže se špičkou zbraně dalo zaútočit jako při ráně pěstí. Jeden z bočních oblouků však nekončil jílcem, nýbrž pokračoval dál, táhl se v pozvolné křivce podél celého předloktí a končil špičkou těsně za loktem.
„Hm… vypadá to zajímavě," řekl kovář a vzal si pergamen od Leesila, aby si ho pečlivěji prohlédl. „A naštěstí to není tak složité, jak jsem si myslel. Jílec by se dal vyrobit tak, že by se do základny vyřízl ovál a z vyříznutého kovu by se stočila rukojeť. Bude to lepší, než kdyby se měla příčná část vykovat zvlášť, a dodá to zbrani na síle. Máme tady podobné křivky zbraní, které by se daly přizpůsobit loketnímu konci zbraně. To nám ušetří trochu času."
„Potřebuji dvě," opravil ho Leesil. „Protilehlé. Pro každou ruku jednu."
Balgaví si zhluboka povzdechl. „Doufám, že mi za tohle dáte něco opravdu cenného."
„A budu na ně potřebovat pochvy, které by se daly zavěsit k opasku a přivázat nad kolenem ke stehnu."
„Zajděte si ke koželuhovi," zamručel kovář. „O dvě ulice dál."
„Nemám na to čas," opáčil Leesil. „A za to, co vám dám, k němu můžete poslat jednoho z učňů s nákresem."
Kovář sroloval pergamen a sevřel ho v ruce.
„Tak bychom se asi měli podívat na tu úžasnou odměnu, kterou se tady pořád vychloubáte."
Když Leesil rozvázal šátek, upřeně sledoval výraz v kovářově tváři. Nastal okamžik, kterého se nejvíce obával. Leesilovi se očividně podařilo statného obra zaujmout a podle jeho podrážděnosti nad uspěchanou prací a mírné zvědavosti, kterou u něj nákres vyvolal, se dalo říct, že je skutečně schopen a ochoten úkol splnit. To, jestli odhadl hodnotu svého zboží správně, pozná Leesil v okamžiku, kdy kovář spatří předmět v šátku.
Cípy šátku se rozevřely, klesly kolem jeho ruky a odhalily elfí dýku a jílec bez čepele.
Balgaví dvakrát mrknul. Leesil se snažil potlačit úsměv.
„Odkud to máte?" zeptal se kovář a natáhl ruku, aby se bílého kovu dotkl.
„Je to dědictví," odvětil Leesil. „Teď ale potřebuji něco, co by mi lépe padlo."
Kovář nedokázal od dýky odtrhnout ani oči, ani prsty. Vatz také natáhl krk, aby se podíval, a poprvé od chvíle, co ho Leesil potkal, ztratila jeho tvář kamenný výraz a naplnila se úžasem.
Když vzal Balgaví dýku do ruky, odrazila se v ní záře výhní. Stříbřitě bílý kov se zachvěl růžovým odleskem, který se zatřpytil na její čisté, dokonalé čepeli.
„V pořádku," řekl kovář prostě. „Ale varuji vás předem. Když jde o tak uspěchanou práci, nemůžu za ni ručit. Dostanete to nejlepší, co za tak krátkou dobu vyrobíme."
„To stačí," souhlasil Leesil. „Já nebo někdo, koho pošlu, přijde zkontrolovat, jak probíhá práce."
Balgaví přikývl, sebral i zbylý jílec a zamířil zpět do kovárny. Cestou již začal křičet rozkazy.
S Vatzem po boku se Leesil vydal zpět na ulici. Chlapec na něj podrážděně pohlédl.
„Zapomeň na to. Zaplatím ti, až splníš úkol," řekl Leesil.
„Na to jsem nemyslel," zavrčel Vatz nespokojeně.
„Tak na co?"
„Měl jsem po vás chtít víc peněz."

Wynn nenáviděla okamžiky, kdy musela navštívit radnici na pozemcích hradu, a často si přála, aby mistr Tilswith hovořil místním jazykem natolik, aby se zasedání mohl účastnit sám. Nyní seděl starý muž vedle ní, zatímco ona trpělivě čekala, aby přeložila nebo doplnila slova, na něž si nedokázal vzpomenout.
Naproti ní seděl ve své pracovně za velkým stolem z třešňového dřeva hrabě Alexi Lanjov, jenž právě zavřel oči a promnul si v mírném podráždění levý spánek. Byl oblečen do dokonale vyžehlené bílé košile, černé tuniky a černých kalhot. Wynn a její mistr měli na sobě jako vždy prosté šedé hávy.
„Rozumím vám, Alexi," řekl mistr Tilswith, „ale musíte přiznat stará kasárna… nehodí… našim potřebám."
Wynn si všimla, že zatímco starý muž pokračoval lámanou řečí ve výčtu nevhodných prostor pro staré svitky, nové spisy a knihy, materiály a nářadí, potřebné pro jejich práci, začala tepna na Lanjově levém

spánku tepat rychleji a výrazněji.
Lanjov otevřel oči a opět pohlédl na dva učence, sedící naproti němu.
Zdálo se, že radní má v tuto chvíli jen velmi málo času na jejich stížnosti, a Wynn chápala jeho pozici mnohem lépe než její mistr. Lanjov trávil polovinu času spravováním městských financí v největší bance v Bele a druhou polovinu rozhodováním jako předseda městské rady.
Byl to vysoký muž s ocelově šedými, krátkými a pěkně učesanými vlasy, a ačkoli se blížil padesátce, nehyzdily jeho obličej, ozdobený rovným, trochu velkým nosem, žádné vrásky. „Vaše rada nás pozvat sem," pokračoval Tilswith, „začít novou větev našeho bratrstva, sloužit městu, království, lidem. První na vašem světadíle, ale vy ne…" Odmlčel se a Wynn se k němu opět naklonila, aby mu pošeptala do ucha.
„Cenit?" řekl nahlas zmateně a Wynn přikývla. „Vy si nás neceníte."
Lanjov se opřel lokty o stůl, propletl si prsty a opřel si o ně bradu.
„Mistře," řekl Lanjov podrážděně. „Tilswithe - víte, že si vaší přítomnosti velmi ceníme. Chápu, že kasárna neodpovídají vašim potřebám, my však nemáme žádné místo, kam bychom vás mohli v tuto chvíli přestěhovat. Město se rozrůstá neuvěřitelnou rychlostí a všechny plochy nebo budovy, které jsou dostatečně velké, aby vám vyhovovaly, jsou obsazené. Musíme počkat, až se uvolní pozemek, a postavit úplně novou budovu."
Wynn přeložila části odpovědi radního, ale když skončila, Tilswithovy zelené oči se zaleskly. Wynn se téměř usmála úlevou a doufala, že tohle bude jejímu mistrovi stačit. Možná že jim Lanjov skutečně pomůže.
„Ano, ano," řekl Tilswith, „nejlepší řešení! Kdy?"
Lanjov si povzdechl. „Postarám se o to, aby si rada našla čas zabývat se vaší záležitostí. V tuto chvíli však nemáme dost peněz, abychom si mohli něco tak velkého dovolit."
Wynn se, stejně jako Tilswith, rozhlédla po pracovně a podezřívavě se zamračila. Lanjov se neklidně zavrtěl.
Stěny pokrývaly tmavě modré tapisérie, lemované jemnou krémovou barvou. Na jedné stěně visel portrét Chesny, Lanjovovy dcery, na protější obraz krále. Z daleka dopravený sumanský koberec byl dost silný na to, aby se na něm dalo spát, a vedle dveří stál na stolku z třešňového dřeva porcelánový servis s konvicí a mísou stejného vzoru. Lanjovův kalamář a špička pera s křišťálovou rukojetí byly vyrobeny ze stříbra.
„Ano," řekl Tilswith. „Vidíme váš problém… s penězi."
Wynn cítila, jak se její předchozí naděje vytrácí. Lanjovův výraz zdvořilé podrážděnosti se proměnil v odmítavý.
„Respektuji vaši přítomnost zde a osobně jsem velmi rád, že vás tady máme," řekl vážně, „ale ve skutečnosti máme důležitější problémy, Tilswithe. Ne, nedívejte se na mě, jako bych byl hluchý. Pozornost rady vyžadují jiné záležitosti… kriminální povahy."
Těmto slovům stařec rozuměl a na okamžik se odmlčel.
„Líto vaší dcery," řekl Tilswith. „Ona hodné děvče… v… nevinná."
Také Wynn cítila lítost. Lanjov byl zvyklý žít v ústraní a nedávná vražda jeho dcery - přímo na schodech jejich domu - na něj velmi dolehla. Zaslechla jen málo, ale po krátkém popisu jejího těla se ani víc dozvědět netoužila.
„Pomohu, pokud budu moct," dodal Tilswith.
Lanjov ztuhle přikývl. „Ano, to vím. Děláme, co můžeme, abychom našli jejího vraha. Rada poslala do Miisky pro dhampira." Zaváhal. „Znáte tahle stvoření?"
Oba učenci se na něj na okamžik zahleděli. Tilswith se zmateně zamračil a naklonil k Wynn, aby mu vysvětlila, oč jde.
Wynn pohlédla na Lanjova. „Co je dhampir?"
„Lovec mrtvých - nebo spíše nemrtvých," odvětil. „Ano, ano, vím, že je to odporné a zní to jako pověra, ale…" Odmlčel se a v očích se mu objevil neklid. „Moji dceru zavraždila nadpřirozená bytost. O tom nepochybuji. Město potřebuje stejně neobvyklý způsob, jak ji dostat."
„Ale co je dhapmir?" zopakovala Wynn.
Lanjov si opět povzdechl. „Legenda prý říká, že jde o osobu, která je potomkem upíra a smrtelníka a

díky tomu je schopná tato stvoření zabíjet.“
Wynn zaváhala, neboť si nebyla jistá tím, co jí řekl, pak však všechno přeložila. Tilswith se posměšně ušklíbl.
„Dětské povídačky,“ řekl. „Podobné známe z příběhů. Říkáme jim ardadesbarn.“
„Dalo by se to přeložit jako ‚dítě smrti',“ vysvětlila Wynn, „je to však dítě ducha, ne upíra. Kolik jste tomuhle… dhampirovi… zaplatili?“
„Příběhy o téhle osobě se táhnou podél celého pobřeží,“ řekl Lanjov a bez povšimnutí přešel záležitosti platby. „Zdá se, že je na nich alespoň zrnko pravdy, jak na podobných klepech obvykle bývá. Ona a její společník zničili v Miisce alespoň tři nemrtvé. To, že je skutečně zabila, potvrdila samotná rada Miisky.“
Lanjov pomalu potřásl hlavou. „Nemrtví… při představě, že jsou něčím víc než jen venkovskou pověrou…“
Tilswith soucitně potřásl hlavou a opět se ušklíbl, Wynn však celá věc zaujala. Napůl nemrtví?
Zdálo se, že se starý Tilswith chystá vrátit zpět k záležitosti ubytování bratrstva, v tu chvíli však někdo zaklepal na dveře.
„Vstupte,“ zavolal Lanjov horlivě.
Do dveří vstrčil hlavu Crias Doviak, sekretář rady.
„Už dorazila, pane,“ řekl Doviak. „Rada se schází v hlavní komnatě.“
Lanjov rychle vstal. „Děkuji. Už jdu.“
Doviak uctivě kývl a odešel.
„Omlouvám se,“ řekl Lanjov Tilswithovi a rychle obešel pracovní stůl. „Povinnost volá.“
Tilswith zaprskal, Lanjov jej však málem vytáhl z křesla, přitom mu třásl rukou a loučil se s ním. Pak položil ruku také na rameno Wynn a oba je postrčil k hlavním dveřím komnaty.
„Vašimi problémy se budeme zabývat, jak nejrychleji to půjde.“
Náhlý spěch Wynn tak překvapil, že se pokusila zapřít podpatky o podlahu, ale velká ruka radního jí sklouzla do středu zad a rychle ji postrčila. Než se mohla zdvořile rozloučit, zabouchl jim dveře před nosem.
Tilswith plivl na zavřené dveře. „H'neaw hornunznu!“
Wynn byla ráda, že tuto poznámku nemusí překládat.

Když se přiblížili k radnici, Leesil zpomalil. Její velikost ho překvapila. Podlouhlá, třípatrová budova sloužila také jako ústřední městský soud a soudní dvůr. Byla rozhodně větší než zadní místnost Sametové růže, kterou používala rada Miisky - tohle však nečekal. Vstupní dveře byly tak široké, že by jimi dokázal projít s doširoka roztaženými pažemi. Když Leesil vstoupil dovnitř, vytanuly mu v mysli všechny zločiny, které v minulosti spáchal.
Leesil, Magiera a Chap vstoupili dovnitř ohromným vchodem a počkali, až jeden ze strážců poslal mladého úředníka pro jejich doprovod, Criase Doviaka, sekretáře rady. Zaskleným oknem nad dveřmi pronikalo do velké haly světlo a ozařovalo zelené kamenné stěny, které ladily s podlahou z mramoru se žlutými žilkami. Nad nimi visel v kopuli stropu železný lustr s ozdobami z leštěné mosazi, na němž viselo ve skleněných koulích alespoň dvanáct nádržek olejových lamp.
Leesil si upravil šátek na hlavě a neklidně si prohlédl své oblečení. Připadal si jako idiot, který při cestě domů prošel městským trhem, aniž by si všiml, že seděl v kravinci. Obyčejně ho nezajímalo, co si o něm ostatní mysleli, tohle byl však úplně jiný svět. Přišli si zahrát na lovce mrtvých - tentokrát doopravdy.
Magiera si ničeho nevšimla a neklidně přecházela sem tam po naleštěné podlaze. Poté, co ji Leesil opustil a vydal se ke kováři, doprovodili ji chlapci k docela slušnému hostinci U Burdocka, který ležel ve čtvrti menších obchodníků. Ukázalo se, že hostinec vede Vatzův strýc, ve všem ale odpovídal chlapcovu ujištění. Když Leesil konečně dorazil, měli s Magierou sotva čas dát si polévku. Pak se vydali na zasedání rady Bely.
„Nedělej si starosti,“ řekl jí. „Jediné, co musíme udělat, je zjistit okolnosti smrti dcery radního, přijít na to, kde začít hledat, a Chap už nás dovede k cíli. Stejně jako v Miisce.“
„Nedělám si starosti,“ odvětila.
Chap zakňučel, a když ho míjela, strčil jí čenichem do ruky.

„Nech toho," řekla a odstrčila psův čumák stranou. Opovržlivě na Leesila pohlédla. „Když jsme ještě hráli naši hru, musela jsem jednat s mnoha staršími vesnic. Vím, jak tohle proběhne."
Ano, pomyslel si Leesil, ale teď nejsme ve stravinské vesnici.
Tady nešlo o pověrčivé venkovany, kteří se dali oklamat vznášejícím se práškem, bušením do uren nebo elfím míšencem, maskovaným moukou. Byli v královském městě a tohle nebyla hra.
Jednoduše přikývl a mlčel.
Magieřin oděv byl poněkud méně zválený než jeho. Na sobě měla černé kalhoty, volnou košili, která nutně potřebovala vyprat, a koženou vestu. Vlasy měla jako obvykle stažené do copu a u boku jí pohodlně visel meč. Kdyby neustále nepochodovala sem a tam, vypadala by uvolněně.
Z postranní chodby vyšel malý, dobře oblečený muž a s podpatky klapajícími o podlahu k nim zamířil. Leesila napadlo, že tohle musí být Crias Doviak, sekretář rady. Doprovázely ho dvě stráže. Díky delším nohám se jejich chůze zdála být pomalejší a rozvážnější.
„Rada se sešla a očekává vás v hlavní síni," řekl Doviak s mírným šišláním. Světle hnědé vlasy měl natočené do malých, rovnoměrných prstýnků.
„Jsme připraveni," odpověděl Leesil.
„Je to sice formalita, musíte však stráži odevzdat všechny zbraně." Malý sekretář se odmlčel a na tváři se mu objevil omluvný výraz. „Dobře se o ně postarají a při odchodu vám je vrátí."
Magiera na něj pohlédla. „Proč?"
Doviak očividně nebyl zvyklý na to, aby někdo zpochybňoval jeho slova, protože se na okamžik zakoktal.
„Ujišťuji vás, že jde o běžnou záležitost bezpečnosti." Krátce se uklonil. „I když ve vašem případě, dhampire, by šlo o laskavost z vaší strany."
„Dej jim svůj meč," plácl Leesil. „Pochybuji, že ho tady budeš potřebovat."
Magiera se zamračila, ale začala si odepínat opasek.
„A kde chcete nechat psa, paní?" zeptal se Doviak opatrně.
„Zůstane s námi," odvětil Leesil rozhodně.
Doviak otevřel ústa, aby protestoval, pak je však opět zavřel.
Magiera předala meč jednomu ze strážců, který se jí na oplátku zeptal: „Ještě něco?"
„To je vše," odsekla.
Strážce přikývl. Leesil sice měl své „běžné" dýky připoutané k předloktí, neviděl však důvod, proč by se o nich měl zmiňovat.
Doviak je pobídl, aby ho následovali širokou chodbou. Stráže malý průvod uzavíraly. Zabočili do další široké chodby a zamířili k ohromným dvojitým dveřím z vyřezávaného tmavého dřeva. V chodbě se nacházely ještě menší dveře a před jedněmi z nich stáli starý muž a mladá žena, oba odění do prostých šedých hávů. Ačkoli byli jednoduše oblečeni, Leesila na první pohled zaujali. Po chvíli však zneklidněl, neboť si ho prohlíželi, jako by byl nějaké podivné zvířátko, které se dostalo nepozorovaně do budovy.
Mladá žena ustala v hovoru se starším mužem a zadívala se napřed na Leesila, pak na Magieru a nakonec na Chapa. Měla hladkou, oválnou tvář a při pohledu na trojici, a obzvláště na Chapa, ani nemrkla. Mírně se na ně na pozdrav usmála, pak promluvila přímo k Leesilovi.
„Majaye túâg bithva annaseach ésh äillé! Sheórsäe a'bithva?"
Nerozuměl jí, při zvuku jejích slov však pocítil nepříjemné zašimrání poznání. Žena k němu mluvila elfštinou, a ačkoli zaslechl od matky jen pár slov, tento jazyk zněl jinak.
„Lituji," odvětil Leesil. „Nemluvím…"
„Ach." Vypadala zároveň zahanbeně i zmateně. „Omlouvám se… Neuvědomila jsem si."
Leesil se odvrátil, aby se celé situaci vyhnul, pak si ale všiml, že žena přitáhla Chapovu pozornost. Vrtěl ocasem. Leesil nedokázal odolat a znovu se k ní otočil.
Žena hleděla na psa zúženýma očima, plnýma zmatku. Pak se však Chap obrátil a dohonil je, jako by se nic z toho nestalo. Ohromné dveře se otevřely a Doviak je uvedl do komnaty.
Leesil zůstal stát mezi Magierou a Chapem. Obrovská místnost bzučela a hučela ruchem. V každém ze čtyř koutů stál strážce a sluhové nevtíravě nalévali čaj, odebírali pláště a doplňovali kalamáře na ohromném stole. Mezi modrými, bíle lemovanými závěsy visely na stěnách obrazy vážných, střízlivě

oděných mužů středního věku. A stůl…
Leesil si nedokázal představit strom, který by dorostl takové výšky, aby mohl dát jediný tak mohutný kus dřeva. Jeho oválný tvar se ve vší kráse táhl přes polovinu místnosti, ode dveří k opačné stěně. Kolem něj sedělo na mahagonových židlích s vysokým opěradlem alespoň třicet mužů různého věku a sledovalo nově příchozí.
Magiera se nezdála touto scénou ohromena. Následovala Doviaka k jednomu konci stolu. Malý sekretář se zastavil, aby je ohlásil.
„Paní Magiera a…“ Doviak se odmlčel a neklidně pohlédl na Leesila s Chapem. „A společnost.“
Na vzdáleném konci stolu, z místa s největší autoritou, vstal jeden muž. Byl neobvykle vysoký, měl široká ramena a ocelově šedé vlasy a všechno, co měl na sobě, od límečku až po manžety, bylo dokonalé. Leesil si opět přál, aby si býval alespoň vypral košili.
„Jsem Alexi Lanjov, předseda rady Bely,“ řekl muž. Zaváhal a nejistě si Magieru prohlédl. „Vy jste Magiera? Lovkyně z Miisky?“
Leesil vycítil, že se Lanjov obyčejně dokázal velmi dobře ovládat, šok, který se mu objevil v očích, však skrýt nedokázal. Magiera očividně neodpovídala jeho představám.
Magiera hleděla zpříma na Lanjova a nikoho ani ničeho dalšího v místnosti si nevšímala.
„Ano, jsem lovkyně, o kterou jste požádali.“
Několik radních si mezi sebou začalo šeptat. Starý muž, oděný celý v černém, ukázal na Chapa.
„Do jednací síně je zvířatům vstup zakázán. Nesmí ani do budovy.“
Leesil položil ruku Chapovi na hřbet a ucítil, jak pes ztuhnul, jako by věděl, že se stal středem pozornosti.
Magiera obrátila oči ke starci, její pohled na něm však spočinul jen na prchavý okamžik. Beze slova se otočila zpět k Lanjovovi.
„Přijímám vaši nabídku,“ řekla. „Musíme si promluvit už jen o detailech. V dopise se píše, že zabili dívku na schodech jejího domu. Musíme vědět kde a potřebujeme kousek jejích šatů. Pak uvidíme, co dál.“
Lanjov zbledl a hlasitě se nadechl. Šepot přerostl v mumlání. Nakonec všechny přehlušil silný hlas se vzdáleně povědomým přízvukem.
„A co vlastně chcete dělat?“
Leesil pohlédl na muže, který promluvil. Měl hnědočerné, po ramena dlouhé vlasy, krátce zastřižený plnovous a od neštovic poďobanou, zarudlou pokožku. Oblečen byl do hedvábného, tmavě žlutého hávu a vyzařovala z něj nadutost.
Lanjov zvedl jednu ruku. „Lorde Au'shiyne… vašimi obavami jsme se již zabývali a vyřešili je.“
Au'shiyn. Leesil si jméno v duchu několikrát zopakoval. Nebylo stravinské ani belaskijské. Napadlo ho, že by muž mohl být z hlubokého vnitrozemí Droevinky, jeho přízvuk tomu však neodpovídal a ani jeho jméno neznělo, jako by pocházelo z droevinské země nebo jazyka. Pak si však Leesil uvědomil, kde jeho přízvuk slyšel.
Au'shiyn hovořil stejně jako Rashed, nemrtvý válečník, s nímž Magiera bojovala v Miisce. A Rashed pocházel ze Sumanu. Co dělal muž ze sumanského impéria v městské radě Bely?
„Nebyly vyřešeny odpovídajícím způsobem,“ odvětil Au'shiyn ledově a obrátil se opět k Magieře. „Co myslíte, že jste přišla lovit?“
Poprvé od chvíle, kdy Magiera vstoupila do jednací síně, znejistěla.
„Vaše rada pro mě poslala,“ řekla přímo Lanjovovi. „Dopis hovořil jasně.“
„Ano, ano,“ odvětil mladý muž se zrzavými vlasy, který seděl po boku Lanjova. Vypadal upřímně, zdálo se však, že ho rozkol v radě rozrušil. „Prosím, chápejte. Myslíme naši nabídku vážně. Byla to dcera radního Lanjova a zavraždili ji na schodech jeho vlastního domu. Je pro něj obtížné o tom hovořit.“
Lanjov přikývl, stále však vypadal ustaraně.
Jedno slovo, které mladík po Lanjovově boku pronesl, uvízlo Leesilovi v mysli: zavražděna.
Četl dopis, který poslali radě Miisky. Stálo v něm, že byla zabita dívka, nikdy však neslyšel, že by někdo použil slovo „zavraždit“ ve spojení s upíry. Šlo spíše o pojmy jako „zmasakrovat“, „rozsápat“ nebo o podobně krutá slova. Tento mladý muž to podal jinak.
Lord Au'shiyn se tohoto slova také chytil. „Ano, byla skutečně zavražděna. Proto bych rád věděl, proč městská stráž ještě nechytila vraha.“

„Protože vrahem není člověk!“ vybuchl mladý muž. „Je to nemrtvý, který se živí krví. Proto potřebujeme dhampira. Městská stráž udělala, co mohla, nedosáhla však žádného výsledku.“
Au'shiyn se rozesmál. „Ano, dhampir.“ Pobaveně si Magieru prohlédl. „Jeden z vašich rodičů patřil k těm dravým mrtvolám, upírům? A který to byl? Matka, nebo otec?“
Na Magieřině tváři se objevil ledový výraz. Leesil se po očku podíval po čtyřech strážcích v místnosti a byl obzvláště rád, že Magieru před vstupem do síně odzbrojili. Dokonce i ostatní muži kolem Au'shiyna, kteří stejně jako on pochybovali, se zahanbeně odvrátili.
„Opravdu,“ zamumlal muž, sedící vedle něj. „Je to nutné?“
„Dost!“ přikázal radní Lanjov. „Dhampir přišla, aby nám pomohla. Zaslouží si náš dík a spolupráci,“ kývl na Magieru a na okamžik sklopil oči, „stejně jako prostou zdvořilost. Objednali jsme vám odpovídající pokoje v jednom z nejlepších hostinců v Bele. Stráže vás tam ihned doprovodí. Přijďte zítra ráno do mé pracovny a já se s vámi podělím o těch pár detailů, které se nám podařilo zjistit.“
Magiera ustoupila, aby si mohla všechny dobře prohlédnout. Leesil ji znal dost dobře na to, aby věděl, že nastal kritický okamžik. Buď jim řekne, aby nabídku spálili a popel si strčili někam, nebo se pokusí získat zpět kontrolu nad situací.
Chap zakňučel a strčil jí čenich do dlaně. Podívala na něj a Leesil sledoval, jak se zahleděli jeden druhému do očí. Nakonec se Magiera na Chapa smutně usmála a pohladila ho po hlavě. Pak obrátila tmavé, rozhodné oči zpět k radě a pomalu začala obcházet dlouhý, oválný stůl.
„Jeden z vás ztratil dítě způsobem, který vás natolik vyděsil, že jste pro mě poslali. Pokud ta dívka zemřela s rozervaným hrdlem, tak máte na krku buďto nelidského dravce, nebo zvrhlého šílence. Předpokládám, že vaše stráž si dokáže se šílencem poradit, takže je jasné, proč jsem tady.“ V tu chvíli sklouzla pohledem k Au'shiynovi, nezastavila se však u něj. „Pokud jde o nemrtvého, tak mě potřebujete. A je taky.“ Ukázala na Leesila a Chapa. „Jediný důvod, proč jsme tady, je ten, že jste mi nabídli dost peněz, abychom zachránili Miisku před zánikem. Předložili jste nabídku a my ji přijali. Jediné, co teď musíte udělat, je zodpovědět naše otázky a jít nám z cesty.“
Když se Magiera konečně zastavila u Lanjova, zůstal potichu dokonce i Au'shiyn. Leesil potlačil úsměv. Žádný z těchto mužů nebyl zvyklý na tak neomalená slova.
„Máme vlastní pokoje,“ informovala Lanjova. „To poslední, co potřebujeme, je přitáhnout pozornost, což by se určitě stalo, kdyby nás stráže doprovodily do honosného hostince.“
Lanjovův šok nad tím, že ztratil kontrolu, ještě zesílil. „Už jsme všechno zařídili.“
„Pak si nechte vrátit peníze,“ řekla. „A zítra ráno je příliš pozdě. Stopa už tak dost vychladla. Navštívíme vás dnes v noci doma.“
„Doma?“
Lanjov se zajíkl. Očividně ho to nikdy nenapadlo, pak ale přikývl, neboť si uvědomil, oč jim jde. Magieru stále ještě opřádalo tajemství a on si možná myslel, že dokáže vraha nějakým nadpřirozeným způsobem vystopovat.
„Dnes večer,“ řekla Magiera pevně. „Musíte nám říct, kde vás najdeme. Nechceme, aby nás někdo doprovázel.“
Předseda rady se posadil. Opět se mu vrátily klidné, ale panovačné způsoby.
„Samozřejmě,“ odvětil. „Můj sluha vám řekne, kam jít.“
Magiera se otočila na podpatku a zamířila kolem užasle hledícího Doviaka ke dveřím. Cestou se k ní připojili Leesil s Chapem. Před stráží u dveří se nakrátko zastavila.
„Můj meč,“ řekla.
Muž jí ho podal a ona pokračovala v chůzi. Zastavila se teprve na terase radnice. Teprve pak zavřela oči, opřela se o kamenné zábradlí a zhluboka vydechla.
„Jsou úplně stejní jako vesničané.“ Ve srovnání s předchozím proslovem to neznělo vůbec sebejistě.
„Bez ohledu na to, jak rozčílení jsou, uvnitř se bojí. Chtějí, aby za ně někdo vybojoval jejich bitvu.“
„Myslíš, že jde opravdu o nemrtvého?“ zeptal se Leesil.
„Nevím. Víš o celé záležitosti tolik co já. Ale už kvůli Miisce bychom měli doufat, že tomu tak je.“
„Smutná myšlenka,“ řekl, pak se rozhodně napřímil. „No, dneska jsi se musela už jednou porvat s vlky. Počkej tady a já půjdu zjistit, jak se dostaneme k Lanjovovu domu.“

„Ano," řekla. „Takže se vydáme na lov."
Přejel pohledem její bledé rysy, vlasy, ústa a oči, které slepě zíraly na nádvoří. Byla ztracena v myšlenkách, kterých se nemohl dotknout. Alespoň se konečně zavázala splnit úkol. Postará se o to, aby přežila a vrátila se domů, bez ohledu na to, co se mezi nimi stane či nestane.
„Na lov," souhlasil Leesil.

Welstiel Massing čekal v koutě pracovny radního Lanjova. Věděl, že jednání brzy skončí, a Lanjov se vždy vracel přímo do svých soukromých komnat. Konečně se dveře otevřely.
Lanjov vypadal vyčerpaně a napjatě. Přistoupil ke stolu, svezl se do křesla a zatáhl za hedvábnou stuhu, visící na zdi.
Do místnosti nahlédli dveřmi Doviak. „Ano, pane?"
„Okamžitě lovkyni propustíme. Pošleme jí zprávu do hostince, v němž se ubytovala."
Doviak souhlasně přikývl a rychle vydechl úlevou. „Přinesu pergamen a hned jsem zpátky."
Když se dveře zavřely, Lanjov schoval hlavu v dlaních.
„Byla by chyba dhampira propustit," řekl Welstiel a vystoupil ze stínů.
Lanjov sebou trhnul a otočil se v křesle.
„Welstiele?" řekl, když se ovládl. „Jak jste se…? Co tady děláte?"
„Váš sluha mě před chvílí pustil dovnitř. Celý den jsem zkoumal archivy ve sklepení. Zaslechl jsem, že se objevila dhampir, a tak jsem vyšel nahoru, abych na vás počkal."
„Nevšiml jsem si vás," odpověděl Lanjov. Opřel se v křesle a promnul si oči. „Měl jste se mi ohlásit."
„Slyšení neproběhlo dobře?"
Welstiel přistoupil k přední části stolu, propletl si prsty a opřel si ruce o opasek. Lanjovovu pozornost na okamžik upoutal jeho malíček, který mu zčásti chyběl. Welstiel nosil často rukavice, aby vadu skryl, v tuto chvíli však byly jeho ruce holé.
„Byla to katastrofa," odvětil Lanjov. „Tvrdil jste mi, že je profesionál."
„Taky je," řekl Welstiel. „Nenechte se zmást jejím vzhledem a vystupováním. Teprve před několika měsíci porazila nemrtvého válečníka, který vážil dvakrát víc než ona. Je dhampir."
Lanjov zavrtěl nejistě hlavou.
Welstiel se s ním poprvé setkal asi před měsícem v Rytířově doupěti, v hostinci, kde se scházela elita Bely. Jejich zdvořilá známost rychle přerostla ve zběžné přátelství. Kromě starého Tilswitha byl Welstiel jediný, kdo dal Lanjovovi otevřeně najevo soucit nad smrtí Chesny. Lanjov tvrdil, že touží po spravedlnosti. Welstiel se nabídl, že mu pomůže probrat vše, co se stalo, a navrhl možné řešení.
„Pokud je v Bele upír, najde ho," pokračoval Welstiel. „Na vlastní oči jsem viděl, jak nemrtvé zrůdy zabíjejí. Vaši dceru zabila jedna z nich."
Ode dveří k nim dolehlo rychlé zaklepání. Dovnitř vstoupil Doviak.
Lanjov zaváhal. Welstiel chápal jeho obavy. Pokud by dhampir zklamala, byl by zneuctěn. Kdyby ji ale v tuto chvíli poslal pryč, vypadal by po vší té snaze, kterou vynaložil, aby radu přesvědčil, jako blázen - a Chesnina smrt by zůstala nepotrestána.
„Rozmyslel jsem si to, Doviaku," zašeptal Lanjov. „Necháme všechno tak, jak je."
Doviak střelil pohledem po Welstielovi, zamračil se a stáhl svá malá ústa. „Jste si tím jist?" zeptal se Lanjova.
„Zůstaňte neoblomný," povzbuzoval ho Welstiel. „A lov může začít."
Lanjov se dlouze a zhluboka nadechl. „A lov může začít."

6. kapitola

Hostinec U Burdocka byl prostý, ale čistý, usazený v obchodnické čtvrti v jižní části Bely. Po ohromné radnici Leesilovi plně vyhovoval. Magiera zaplatila za dva malé pokoje vedle sebe, takže se jejich ubytování velmi podobalo ložnicím ve Lvounovi. V každém pokoji bylo okno, úzká postel, malinkatý noční stolek a za měďák také svíčka. Chap prošel Magieřinou ložnicí a strčil čenich do otevřené truhlice.

Leesil zůstal stát ve dveřích a zatímco pozoroval, jak Magiera vybaluje svůj skrovný majetek, přepadla ho zvláštní osamělost.
Doma v hostinci měli také vlastní pokoje, což bylo po letech spánku na tvrdé zemi naprosto úžasné. Teplá a suchá postel byla přepychem, který ho nikdy neunavil, ale zde, v tomto malém hostinci zaregistroval Leesil určitou změnu.
Dlouhá léta na cestách se drželi pospolu - Magiera, Chap a on. Výjimečně si zaplatili pokoj v hostinci nebo přespali ve farmářově stodole. Krčili se v jednom místě, aby ušetřili peníze a uchovali si pocit bezpečí ve světě, do nějž žádného z nich neuvítali s otevřenou náručí. V tu dobu Magieru považoval pouze za blízkou přítelkyni a partnerku.
Při pomalém objevování jejího původu dhampira prožili tolik strachu, ona možná víc než on. Větší úzkost však u ní asi vzbuzovalo to, že o své minulosti mnoho nevěděla. Tváří v tvář těmto pocitům od ní začal chtít víc. A nyní, ačkoli byla velmi skoupá na peníze…
Magiera zaplatila oddělené pokoje.
Natáhla si na sebe brnění, napříč ně si připjala opasek s mečem a ujistila se, že může meč z pochvy bez obtíží vytáhnout. Z brašny vytáhla kartáč a ještě jeden kožený řemínek a položila je na stůl. V poslední době si zvykla ovládnout prostor kolem sebe. Na cestách si toho nikdy nevšiml a ani si neuvědomil, jak důležitý je pro ni pocit domova. Možná si toho sama nebyla vědoma. Pro Leesila byl domov tam, kde zrovna byli ona a Chap.
„Nad čím přemýšlíš?“ zeptala se.
„Že jsme v tom až po uši a nemůžeme ven,“ odvětil. „Smečka vlků v radě se možná podobá vesničanům, které jsi okouzlila, jsou však mezi nimi také rozdíly. Jsou to šlechtici, pozemkoví vlastníci a bohatí obchodníci. Viděla jsi, jak se tvářili, když jsme vešli dovnitř?“
„Ano.“ Zastavila se a zavřela víko truhlice. „Ale pokud budu takhle uvažovat, nikam se nedostanu.“
„Pak bychom se měli radním vyhýbat,“ přikývl a světlé vlasy se mu zavlnily. Pak se opřel o veřeje, neboť se zdráhal vstoupit dovnitř. „Půjdeme k Lanjovovi a možná Chap zachytí na šatech mrtvé nějaký pach. Potom se vydáme na lov. Jsme v největším městě v zemi, takže to nebude jednoduché. Nejsme stopaři, ale budeme si na ně muset zahrát a doufat ve štěstí.“ Zvedl hlavu a jeho úzké rty se usmály. „Možná že když se budeme motat kolem, tak se ta malá, krvežíznivá zrůda vyděsí a pokusí se jednoho z nás zabít. Tím bychom dostali celou věc na veřejnost.“
„To není směšné,“ odvětila Magiera. „Už jednou jsme to zvládli. Můžeme to tak udělat i podruhé.“
Leesil opravdu toužil věřit jí.

Když prošli železnou bránou před domem Lanjova, cítila se Magiera i přes snahu vypadat sebejistě ohromena. Dům byl postaven z jemně opracovaného kamene a byl tak velký, že by v něm v Miisce mohly bydlet tři rodiny. Vystoupili po třech schodech ke vstupním dveřím a Magiera vzala do ruky velké mosazné klepadlo, potom však zaváhala a pohlédla na Leesila.
„Měl by sis vyprat košili. Nebo ještě lépe, kup si novou. Vypadáš jako žebrák.“
„Mohl bych předstírat, že jsem v přestrojení.“
Zamračila se na něj a poklepala klepadlem na dveře.
Chap rozčileně očichával terasu. Když se Magiera podívala, co jej tak zaujalo, všimla si, že na rozdíl od čisté stezky byla malta mezi kameny na levé straně terasy tmavá, jako by ji někdo něčím ušpinil.
Dveře se otevřely a ven vyhlédla mladá služka, oblečená do prostých bavlněných šatů a čisté zástěry. Vlasy měla schované pod bílým čepcem. Pohlédla na Magieru, pak na Leesila a oči se jí rozšířily úlekem.
„Máme schůzku s radním Lanjovem,“ řekla Magiera rychle. „Očekává nás.“
Služebná přikývla, když však ustoupila, aby jim uvolnila cestu, schovala se napůl za dveře.
„O… on,“ zakoktala a střelila pohledem po Leesilovi, pak rychle a neklidně odvrátila oči, „řekl mi, že vás mám zavést do dolní studovny.“
Když za nimi vstoupil dovnitř také Chap, zneklidněla ještě víc. Leesil jí věnoval zářivý úsměv, ona však zbledla, poté se otočila a zamířila chodbou k otevřenému obloukovému vchodu.
„Prosím, posaďte se,“ vymáčkla ze sebe, ukázala na hedvábnou zelenou pohovku a dala se na útěk.
„Neusmívej se na služebnictvo,“ řekla Magiera a posadila se na gauč. „Není na to zvyklé.“

Leesil převrátil oči. Neposadil se k ní, místo toho se rozhlížel po drahých cetkách, rozestavěných pečlivě po místnosti. Jeho pozornost na okamžik upoutala křišťálová váza a stříbrný kalamář, pak se však zastavil u starého zlatého svícnu, stojícího na konci stolu vedle pohovky.
„Myslíš, že je pravý?“ zeptal se.
„Nech toho!“ varovala jej.
Leesil na ni nevinně pohlédl. „Co?“
„Vím, co děláš.“
„A co dělám? Obdivuji vkus toho muže.“
„Jestli něco zmizí,“ pokusila se ho chytit za paži, on však ustoupil z jejího dosahu, „osobně tě nacpu do truhlice a ušetřím jim čas se zatýkáním.“
Než jej mohla Magiera přinutit usednout vedle, ozval se za nimi hluboký hlas.
„Jak milé. Vidím, že dokážete ocenit některé z mých nejlepších kousků.“
V obloukovém vchodu do studovny stál Lanjov. Ačkoli byl oblečen do stejně nažehlených šatů jako odpoledne, vypadal unaveně a ztrhaně. Očividně měl za sebou dlouhý den.
„Omlouvám se za večerní návštěvu,“ odvětila Magiera. „Potřebujeme však vědět víc o tom, co se stalo. Vaši dceru zabili na přední terase? Kdo našel tělo?“
„Já,“ odvětil těžce s očima upřenýma na Leesilovu potrhanou košili. Na okamžik si pečlivě prohlédl Magieřina partnera, pak se mu zúžily oči a po obličeji mu přelétl výraz, jemuž nerozuměla. Jestli měli i v budoucnu jednat s radním a jeho přáteli, budou muset změnit Leesilův vzhled. Lanjov přesunul pohled k Leesilově tváři nebo spíše k jeho vlasům a Magiera pocítila zmatek. Oči radního se přesunuly dolů na Chapa, který právě očichával nohy pohovky.
„Takže jste nebyl doma?“ zeptala se Magiera. „Kde jste byl?“
„Hrál jsem karty v Rytířově doupěti. Vrátil jsem se docela pozdě a ona…“ Ve tváři se mu objevil roztržitý výraz. Nakonec zavřel oči.
Magiera počkala a dovolila Lanjovovi, aby se sebral. „Byl doma ještě někdo?“
Na okamžik se zamyslel. „Jen kuchařka, která je zároveň správkyní domu. Kočí byl se mnou. Netušil jsem, že služebná a sluha někam zmizeli. Když jsem se jich na to později zeptal, přiznali, že jim Chesna už skoro rok dávala pokaždé uprostřed týdne večer volno. Do Rytířova doupěte chodím pravidelně.“
Leesil ustoupil od svícnů a poprvé k Lanjovovi promluvil. „Opouštíte dům vždy tytéž večery a vaše dcera si zvykla dávat v tu dobu sluhům volno?“
Zdálo se, že Lanjovovi vadí, že se na něj Leesil obrátil přímo, stiskl však čelist a přikývl. „Ano, až do Chesniny smrti jsem o tom však neměl ani ponětí.“
Leesil pohlédl na Magieru a ona poznala, že nad něčím uvažuje. Tohle potřebovala. Některé stopy se daly snadno rozeznat, Leesil však dokázal postřehnout věci, které jí ušly.
„Budeme si muset promluvit se služebnictvem,“ řekla Magiera tiše.
„Proč?“ zeptal se Lanjov opět podezřívavě. „Řekl jsem vám všechno, co mi pověděli. Už tak se cítí za svoji zradu dost provinile. Nevidím žádný důvod, proč byste je měli dále rozrušovat.“
Zradu? Tenhle muž považoval volný večer služebnictva za zradu?
„Říkal jste, že kuchařka byla doma,“ přitlačila Magiera. „Musím si promluvit alespoň s ní.“
S čelistí pevně stisknutou Lanjov vycouval obloukovým vchodem a tiše a drsně promluvil k mladé služebné. Brzy poté se objevila statná, asi padesátiletá žena.
Na rozdíl od služebné nevypadala vyděšeně. Prošedlé zrzavé vlasy měla stažené do drdolu a na její zástěře, ačkoli byla čistá, se dalo rozeznat několik zašlých skvrn. Prohlédla si Magieru od hlavy až k patě.
„Takže vy jste ta lovkyně. Tohle asi nečekali, co?“
Magiera se téměř usmála. „Očividně ne.“ Otočila se k Lanjovovi. „Mohli bychom si s ní promluvit o samotě?“
„Ne,“ odvětil krátce. „Pokud se jí chcete na něco zeptat, udělejte to v mé přítomnosti.“
Magiera pochopila, že ačkoli se před radou chvástal potřebou spolupráce, sám neměl v úmyslu jí s ničím pomoct. Asi předpokládal, že se bude držet dál od něj i od jeho domu a k nalezení Chesnina vraha použije nějakou nadpřirozenou sílu. A ještě od ní očekával, že mu dodá důkazy, které by předložil radě,

aby ji mohli poplácat po hlavě, dát jí směnku a poslat ji domů.
„Jak se jmenujete?“ zeptala se Magiera kuchařky.
„Dyta.“
„Povězte nám, co se stalo tu noc, kdy Chesnu zabili.“
„Už jsem všechno řekla pánovi. Nevěděla jsem, že ubohá slečna otevřela vchodové dveře. Neslyšela jsem zaklepání.“
Magiera přikývla. „Nikdo vás z ničeho neviní, musím však vědět, co přesně jste tu noc dělala. Mohlo by nám to pomoct najít vraha.“
Dyta našpulila rty. „Chesna byla sladké děvče. Pokaždé, když si pán vyrazil zahrát karty, dala Hedi a mladému Andreyovi volno, aby se mohli trochu pobavit. Sama zůstávala doma, četla si nebo mě přišla navštívit. Tu noc jsem měla spoustu práce v kuchyni, protože jsem musela uskladnit sušené švestky na zimu. Neslyšela jsem klepání ani hlasy, protože kuchyň je vzadu, na opačné straně domu. Když jsem ale otevřela zadní dveře, aby se mohl dovnitř dostat čerstvý vzduch, ucítila jsem průvan. Napadlo mě, že možná zůstalo někde v domě otevřené okno. Tak jsem se šla podívat a našla vchodové dveře pootevřené.“
Zarazila se. Než mohla Dytě skanout slza, zamračila se a smutek nahradila zlost.
„Zavřela jsem je. Ubožátko leželo venku na schodech a já ji neviděla, ani mě nenapadlo, že by nemusela být ve svém pokoji. Prostě jsem zavřela dveře.“
Lanjov pozorně naslouchal, při těchto slovech mu však mírně poklesla hlava.
„Teprve až později,“ pokračovala Dyta, „po půlnoci, jsem zaslechla, jak pán křičí. Už jsem byla v posteli, mám pokoj vzadu v domě, a tak jsem popadla župan a vyběhla ven z ložnice. Poznala jsem, že je venku, proto jsem otevřela dveře. Lord Kushev právě přibíhal stezkou z ulice.“
„Kdo je Kushev?“ zeptal se Leesil.
„Soused,“ odvětil Lanjov. „Hrál se mnou toho večera karty v Rytířově doupěti.“
„Nejsmutnější pohled,“ zašeptala Dyta, „šaty měla úplně rozsápané a její hrdlo.
„Dost,“ přikázal Lanjov rozechvěle. „Nechápu, jak vám může něco z toho pomoct.“
Leesil pozvedl obočí, ale Magiera nedokázala říct, o čem přemýšlí.
„Předpokládám, že jste šaty schovali,“ řekla Magiera.
„Ano,“ odvětil Lanjov. „Kapitán Chetnik z městské stráže mi řekl, že je musím schovat, i když už jsme ji pohřbili.“
Magiera si to jméno zapsala do paměti. Do této chvíle neprojevilo v této záležitosti zdravý úsudek mnoho lidí, kapitán však ano, takže by možná stálo za to si s ním promluvit.
„Potřebuji se na ně podívat.“ Zaváhala a pocítila mírný stud. „Vlastně,“ ukázala na Chapa, „náš stopař si je potřebuje očichat.“
Lanjov opět zbledl. Skutečnost, že pes bude očichávat šaty jeho mrtvé dcery, přesahovala toho večera míru jeho tolerance. Nakonec však řekl: „Jsou v jejím pokoji. Následujte mě.“
Dyta odešla a Magiera, Leesil a Chap následovali Lanjova zpět chodbou a doprava. Vstupní hala se otevřela do větší místnosti s točitým schodištěm. Lanjov je zavedl vzhůru po schodech a do jedné z ložnic.
Postel s nebesy byla ozdobená krémovými závěsy a přikrývkou stejné barvy. Stěny lemovaly bílé police, zavěšené v takové výšce, aby na ně dosáhla mladá dívka. Množství panenek, které na nich bylo rozmístěné, Magieru překvapilo. Leesil se na ně také zahleděl. Na jedné stěně bylo vystaveno alespoň dvacet panenek, několik hadrových zvířátek a nafintěné loutky. Některé byly blond, jiné měly tmavé kudrny a vlasy jedné z nich byly kaštanově rudé. Hlavičky měly z porcelánu a většina byla oblečená do růžových nebo žlutých šatiček.
„Jak stará byla vaše dcera?“ zeptala se Magiera.
„Bylo jí šestnáct,“ odvětil Lanjov.
Leesil pozvedl obočí a protočil oči.
„Kde je její matka?“ otázal se Leesil.
Lanjov opět zaváhal, jako by otázka byla nejen nedůležitá, nýbrž také drzá.
„Zemřela tu noc, kdy se Chesna narodila,“ odpověděl.

Magiera nemohla než tohoto arogantního muže litovat. Ženu ztratil při porodu a nyní mu zemřela i jediná dcera. Pravděpodobně chtěl co nejvíce oddálit okamžik, kdy dcera dospěje a začne žít vlastním životem.
Lanjov otevřel dveře vysoké skříně a vytáhl z ní látkový uzlíček. Opatrně ho odnesl k posteli, jako by byl nesmírně cenný, ale zároveň příliš odporný, než aby se ho dotkl. Uvnitř se nacházely zbytky elegantních denních šatů levandulové barvy se šafránovým lemováním. Límeček a levé rameno byly nasáklé krví.
Chap přiklusal k posteli a pohlédl na Lanjova, ten však pouze ustoupil o krok zpět. Leesil se natáhl a vzal šaty do ruky. Roztáhl je, až se jejich lem dotkl podlahy.
Podle velikosti by dívka dosáhla Magieře sotva po ramena, její pozornost však upoutal stav, v jakém se šaty nacházely. Přední část byla rozervaná a odtržená od živůtku. Magiera pocítila známé pálení v žaludku a bolest v čelisti, rychle je však potlačila. Vztek jí však přesto pronikl hrdlem až do mysli.
Dolní seknutí nebyla provedena kvůli krmení ani to nebyly rány, na které zemřela. Na jazyk se jí vedrala velmi ošklivá otázka, když však pohlédla Lanjovovi do tváře, nebyla schopná ji položit.
Lanjov stál a bez mrkání zíral na šaty. Ruce měl u boků sevřené v pěstích, a když polknul, Magiera si všimla, jak se mu stáhlo hrdlo.
Chap začal u lemu roztrhaných šatů a strčil do něj čenichem. Jak pokračoval vzhůru, Leesil si k němu dřepl. Nakonec se dostal až k límci, pohlédl však na Leesila, potom na Magieru a zakňučel. Magiera poklekla vedle psa.
„Nic?“ Magiera popadla rozcupované šaty a přistrčila je k Chapovi. Málem je přitom vytrhla Leesilovi z rukou. „Znovu… dávej lepší pozor!“
Ačkoli Chap nemohl chápat, co mu říká, Magiera poznala, že velmi dobře ví, jakou roli v jejich trojici hraje.
Chap jí na okamžik pohlédl do očí a Magiera cítila, jako by dal tichým, hrdelním zavrčením najevo stejnou nespokojenost. Opět si přičichl k šatům a postupoval vzhůru podél záhybů až k živůtku a ramenům. Když skončil, opět zakňučel.
„To stačí,“ řekl Leesil. „Nic necítí. Možná už je to příliš dlouho.“
„No?“ obořil se na ně Lanjov, jako by očekával, že po bolestivém pokoření, kterému ho vystavili, přijdou ihned s něčím novým.
„Musíme si je vzít s sebou,“ řekl Leesil. Postavil se a pohlédl radnímu do tváře. Šaty nechal v Magieřiných rukou. „Možná Chap ještě neví, co vlastně cítí.“
Magiera moc dobře věděla, že si její partner nyní vymýšlí. Zmuchlala levandulové šaty v rukou. Jedna její část nechtěla vědět, co se dívce stalo, že vykrvácela. Náhle se jí v mysli objevila matka, kterou nikdy nepoznala, a okamžik, kdy ji odváděli do tmy na lenní hrad. Mezi vesničany se vyprávělo, že někteří spatřili těhotnou ženu, jež se občas v noci procházela po okolí, ženu, jejíž dítě zplodil tvor, o němž Magiera nyní věděla, že byl zrůdou, převlečenou za člověka. Těsně předtím, než její matka zemřela, narodila se Magiera, nepřirozené dítě, napůl připoutané k světu nemrtvých. Sevřela pevně Chesniny šaty a zavřela oči.
Do zápěstí se jí zaryly zuby a Magiera zprudka otevřela oči.
Chap svíral její ruku v čelistech, couval a táhl ji ke dveřím. Vytrhla se mu a pohlédla na Leesila.
„Nevím,“ zavrtěl hlavou. „Pojďme za ním.“
V tu chvíli se Chap otočil a vyběhl z ložnice. Se šaty stále sevřenými v ruce ho Magiera následovala. Leesil pospíchal za ní. Z ložnice k nim dolehl Lanjovův podrážděný výkřik. Chap se držel daleko před nimi a jakmile seběhl do přízemí, vyrazil do přední části domu. Magiera utíkala za ním. Zastavila se až u hlavního vchodu, kde Chap kňučel, vrčel a škrábal na dveře.
„Zdá se, že váš pes potřebuje vyvenčit,“ pronesl Lanjov chladně. „Možná vypil příliš mnoho vody, než jste se sem vydali.“
Leesil se obrátil k radnímu a byl připraven na něj něco ostrého vyštěknout, Magiera ho však přerušila. „Chce znovu vidět přední terasu.“
Lanjov mrknul. S hlubokým, odevzdaným povzdechem otevřel dveře.
Chap vystřelil ven a udělal přesně to, co Magiera předpovídala. Zastavil se s čenichem přitisknutým k tmavé skvrně mezi kameny terasy.
Magiera vyšla ven a prohlédla si místo, které Chapa tolik zaujalo. Venkovní lampy vydávaly příliš málo

světla, než aby bylo dobře vidět. S pohledem upřeným na kameny se natáhla k lampě na levé straně a otočila knoflíkem, aby povytáhla knot. Místo aby se rozjasnilo, vše kolem potemnělo.
Magiera se ohlédla, aby se přesvědčila, jestli knot náhodou nestáhla a tak lampu nezhasla, knot však byl naplno vytažený, jasně hořel a plameny olizovaly vrcholek lampy. Světlo bylo tak jasné, že odtáhla ruku v rukavici a zastínila si jí oči.
Ruku v rukavici. Nenosila rukavice.
Chap kviknul a uskočil stranou, zatímco Magiera se zapotácela dolů po schodech. Zastavila se uprostřed stezky a upřeně se zahleděla na své prsty.
Na ruce žádnou rukavici neměla.
„Magiero?“ oslovil ji Leesil zdráhavě. „Co se děje?“
„Nic,“ zamumlala Magiera.
Když se opět probrala, stál Leesil před ní a hleděl na ni. V doširoka otevřených očích se mu zračil zmatek.
„Já…“ začala. „Nic.“
Ještě jednou pohlédla na své ruce. Pravou měla prázdnou, v levé svírala zakrvácené šaty. Zavrtěla hlavou. Obešla Leesila a úmyslně vystoupala po pravé straně schodiště, celou dobu přitom podezřívavě hleděla na lampu na levé straně. Všechno způsobila jen hra světla. Pak se opřela o zábradlí.
Terasa byla prázdná.
Magiera hleděla na zavřené přední dveře, zdobené holubicemi a šlahouny rostlin. Pokoušela se odvrátit, zjistit, kam zmizel Leesil, Chap nebo třeba i Lanjov, hlava ji však odmítla poslouchat.
Natáhla se k lucerně po straně dveří, napřed k pravé, potom k levé, a stáhla knoty. Plamen potemněl, až téměř zhasl. Na ruce měla nataženou nádhernou, dokonale padnoucí, černou koženou rukavici. S její rukou nebylo něco v pořádku, byla větší, než by měla být. Sevřela mosazné klepadlo a dvakrát jím klepla o dveře, neozval se však žádný zvuk. Magiera se snažila ucouvnout, nemohla se však pohnout.
Uběhlo několik okamžiků, pak se dveře otevřely. Ven vykoukla mladá tvář.
Byla to pěkná dívka, které tmavé kudrny visely na ramena. Usmála se, jako by Magieru dobře znala. Magiera si nevzpomínala, že by ji už někdy viděla nebo se s ní setkala, něco na jejím vzhledu jí však připadalo známé. Když promluvila, Magiera neslyšela její slova, tmavé kudrny se jí však zavlnily kolem ramenou levandulových šatů se šafránovým lemováním.
„Chesno?“ zašeptala Magiera nebo si alespoň myslela, že tak udělala. K jejím uším nedolehl žádný zvuk. Jediné, co slyšela, bylo hlasité bušení jejího srdce.
Náhle se Magieře v čelisti usadila bolest a ona cítila, jak se jí protahují špičáky a tlačí na pevně zatnuté zuby. Rukou v rukavici popadla dívku za krk a přitáhla si ji blíž. Když se jí zakousla do hladké, teplé kůže, zasáhla ji vůně šeříkového parfému nebo snad mýdla. Chesnino hrdlo podlehlo tlaku Magieřiných zubů a její ústa se naplnila krví.
Magiera chtěla dívku pustit a seškrábat si chuť krve z jazyka nehty. Teplá vlhkost jí stékala dolů krkem. Náhle prudce trhla hlavou a spatřila, jak se dívčino hrdlo otevřelo a odkrylo žíly a tepny. Stála držela Chesnu za krk a třásla jí, až krev potřísnila levandulový živůtek. Její volná ruka vystřelila vzhůru a sevřela přední část levandulových šatů…
Chesna obrátila prázdné oči v sloup.
„Nech toho! Prober se!“
Magiera sebou trhla a obě ruce jí vyletěly k ústům.
Noha jí sklouzla z okraje terasy. Něčí ruka ji popadla za paži, ona však zavrčela strachy, vytrhla se a skutálela ze schodů, kde dopadla tváří k zemi na stezku.
Magiera ležela bez hnutí a jediné, nač se zmohla, bylo skrýt tvář za holýma rukama. Stále cítila na jazyku pachuť krve. Srdce jí bušilo v uších tak rychle a hlasitě, že od sebe nedokázala jednotlivé tepy rozeznat.
Něčí ruce ji popadly zezadu za ramena a pokusily se ji obrátit na záda. Poslepu se po útočníkovi ohnala pěstí. Její zápěstí sevřela ruka, která ji jedním trhnutím obrátila a zvedla na kolena.
„Valhachkasej'â! Otevři oči!“
Magiera poslechla.
Kolem ní se rozprostírala mírně průzračná tma.

Před ní klečel Leesil, jednu ruku měl položenou na jejím rameni, druhou jí stále pevně svíral zápěstí. Lucerny u dveří za ním hořely tak jasně, že do nich nemohla pohlédnout, jeho tvář však nebyla ukryta ve stínu, ačkoli by měla být. Viděla jasně rysy jeho tváře, od jemných chloupků ve skoseném obočí až po vybledlé jizvy na čelisti, které mu zůstaly z doby, kdy se mu Krysařík před několika měsíci pokusil rozervat hrdlo.
„Co se děje?“ zakřičel Lanjov. „Co je s ní?“
Radní stál mezi dveřmi a ve vyděšeném úžasu zíral na dvojici, klečící na stezce.
„Ticho, prosím,“ obořil se na něj Leesil podrážděně.
„Ne!“ zaječel Lanjov. „Mám dost těchhle směšných…“
„Řekl jsem ticho!“ zopakoval Leesil a otočil se k radnímu.
Magiera neviděla svému společníkovi do tváře, ale Lanjovova reakce byla očividná. Radního vztek se vytratil a on ustoupil o další krok zpět do domu.
Leesil se obrátil k Magieře a výraz na tváři se mu změnil. Jeho úzká čelist se sevřela, velké jantarové oči zúžily a odvrátily a skrz jeho ruku, která ji svírala, ucítila, jak sebou trhl. Vypadal vyděšeně. Chtěla se od něj odtáhnout, on ji však držel na místě.
Bolest v čelisti se jí začala vytrácet. Leesil pomalu pustil její zápěstí a pokusil se jemně odtáhnout ruku, kterou si zakrývala ústa. Ucukla.
„Nech mě, ať se podívám,“ zašeptal.
Tentokrát mu dovolila, aby ruku odstrčil stranou. Cítila, jak jí prsty opatrně rozevřel rty. Zamračil se a krátce přikývl.
„Už je to v pořádku,“ ujistil ji. „Už není co ukrývat.“
„Znala ho,“ vyrazila ze sebe Magiera a přejela si prsty po zubech. Nic neobvyklého nenašla.
Leesil ji uchopil za paže a vytáhl ji na nohy.
„O čem to mluvíš?“ zeptal se.
„Viděla jsem… cítila jsem ho,“ pokusila se Magiera odpovědět. „Chesna. Znala ho.“
„Jak jsi mohla vidět…“ začal Leesil. „Co tím myslíš ho?“
Nevěděla jak vysvětlit, že viděla očima vraha, sledovala jeho kroky a na okamžik žila v jeho mysli. Okusila jeho oběť.
„Moje ruce.“ Magiera zavrtěla hlavou. „Na ženu byly příliš velké. A rukavice, měla… měl na rukou rukavice z jemné kůže. Vyrobené na zakázku.“
„V pořádku.“ Leesil zaváhal, pak si ji pečlivě prohlédl od hlavy až k patě. Zhluboka se nadechl a pomalu vydechl. „K tomuhle ‚vidění' se vrátíme později. Ale ty rukavice… možná se vydává za někoho z vyšších vrstev, možná za šlechtice.“
„Nezabil ji kvůli krvi,“ pokračovala. „Nepřišel se nakrmit.“
„Už dost!“ zakřičel Lanjov ostře ze dveří. „Odpověděl jsem na vaše otázky a dal vám její šaty. Měli byste být venku v ulicích a lovit tu zrůdu, ne předvádět představení pro mé sousedy.“
Magiera proklouzla kolem Leesila a vystoupila po schodech. „Chesna ho znala. Kdo k vám ještě chodí? Navštěvuje někdo pravidelně váš dům?“
Lanjov zesinal vzteky. „Naznačujete snad, že vrahem není upír?“ vybuchl.
„Ne, jde o nemrtvého.“ Magiera potřásla hlavou. Vidina nyní v jejích myšlenkách vystoupila ostře a jasně. A jedno slovo jí zůstalo viset v mysli - vrah. „Nenapil se ale její krve. Myslím, že chtěl, aby jí byla potřísněna. Chtěl, aby ji takhle někdo našel.“
„Okamžitě opusťte můj dům,“ řekl Lanjov. „Moje dcera tuhle zrůdu neznala. Je to… démon, stejně jako ti ve vašem městě. Kapitán stráže vyslechl ty, kdo byli touhle zrůdou napadeni nebo její útok zahlédli, a mohu vás ujistit, že to nebyl šlechtic.“
„Chcete říct, že došlo i k jiným útokům?“ Magiera zaslechla v Leesilově hlase podráždění, které rychle přerůstalo v otevřený vztek. „A někteří ho přežili? Proč jste nám to neřekli?“
Lanjov na něj hleděl s prázdným výrazem ve tváři a hledal odpověď na otázku, která mu očividně nedávala žádný smysl.
„Nebylo to nutné. Městská stráž všechno sepsala a oběťmi byli…“
„Obyčejní lidé,“ doplnila Magiera zhnuseně. „Necítili jste potřebu pro mě poslat, dokud nezemřel jeden z

vás. Takže někteří lidé útok přežili a podali o něm zprávu, ale co těla? Našla se kromě Chesny nějaká těla?“
„Nevím,“ odvětil Lanjov unaveně. „Teď, prosím, opusťte můj dům. Tahle zrůda zabíjí náhodně. Pokud chcete, abychom vám zaplatili, vezměte psa do kanálů nebo na jiné místo, kde podobná stvoření žijí, a už nikdy se nezmiňujte o směšné teorii, že by mohlo jít o šlechtice.“
Zavřel dveře a Magiera slyšela ostré zaklapnutí zámků.
„Jsi v pořádku?“ zeptal se Leesil.
Magiera si přejela rukou po tváři, aby odstranila poslední pozůstatky pachuti a dotyku.
„Viděla jsem, jak zemřela,“ řekla. „Všechno jsem sledovala jeho očima. Cítila jsem to.“
„Já vím a věřím ti, ale…“ Odmlčel se a pak se váhavě zeptal: „Co jsi spatřila, když jsi otevřela oči?“
„Jen tvoji tvář, lucerny, stezku, ale… připadalo mi, jako by všechno bylo osvětleno nějakou skrytou, měkkou září, která mi dovolovala všechno jasně vidět. Proč?“
Leesil sestoupil z terasy a odvrátil se.
„Tvé oči. Byly úplně černé. Jako by se zorničky rozšířily a pohltily všechnu barvu.“
Magieřiny údy ztěžkly. Byla tak unavená, že jediná věc, po níž toužila, byla odplížit se někam do úkrytu a zůstat tam, dokud ji někdo neobjeví.
„Myslela jsem, že s tímhle jsme už skončili,“ řekla. „Kolika zvrácenostem, které jsou ve mně ukryty, budu ještě muset čelit?“
Leesil ji uchopil za paži a pobídl do kroku. Spolu pak zamířili ke vstupní bráně.
„Víme, že Vznešení mrtví vidí ve tmě. Je jen logické, že jsi tuhle vlastnost do určité míry také zdědila. Jde o noční zrak, Magiero. Lid mé matky zná něco podobného a já do určité míry také. A co se týče skutečnosti, že jsi viděla očima vraha…“
„Proč teď?“ zeptala se. „Proč jsem neměla vidění už dřív?“
Leesil potřásl hlavou. „Možná to bylo těmi šaty?“
„Tak proč se to nestalo v ložnici, když jsem se jich poprvé dotkla?“ Magiera zvedla ruku se zmačkaným uzlíčkem šatů.
„Nevím. Možná že… Já prostě nevím,“ řekl jen.
„Já už nic podobného nechci.“
Magiera se rozhlédla po ulici. Dlažební kostky se leskly ve světle olejových lamp, umístěných na vrcholcích sloupů nebo visících na skobách, zaražených do vnitřní stěny hradeb. Noc byla prázdná a nikde nezahlédla žádný pohyb, jen Chapa, který je předběhl a nyní na ně trpělivě čekal za bránou.
„Už dost,“ dodala. „Už tak se cítím pošpiněná.“
„Dej mi to.“ Leesil jí sebral šaty z ruky. „Nebudeme riskovat, že se to stane znovu, ať už vidění zapříčinilo cokoli. Půjdeme pěšky, dokud nenarazíme na kočár, který by nás vzal zpět do hostince.“
Magiera položila ruku na jílec meče a pevně ho sevřela, jako by byl tím jediným, co jí bránilo v pádu do propasti. Koho chtěli oklamat? Byla bývalou šarlatánkou a majitelkou hostince. Leesil byl bývalým zlodějem a hráčem, jenž příliš miloval víno. Ano, uměli bojovat. Porazili dokonce i nemrtvé. To dokázali už v Miisce. Tohle ale bylo jiné.
„Měli pravdu. Byla to vražda,“ řekla. Stále se cítila zahanbena tím, co spatřila: její - jeho - ruku kolem Chesnina hrdla. „Zmasakroval tu dívku a napil se sotva doušek. Nechal ji tam schválně. Co se tady děje?“
„Seženu kočár,“ zamumlal Leesil. „Dostaneme tě odsud.“

Po lehké snídani, sestávající z ovesné kaše a moučnatých jablek, si najali kočár, který je dopravil zpět k vnitřnímu kruhu hradeb a nově postaveným kasárnám Strážhy-shlyahketné, jednotky královské stráže, přidělené královskému městu. Magiera si všimla, že si Leesil někdy během noci vyspravil košili. Během snídaně se jí vyptával na její vidění. Vzpomínky a snaha přijít na to, proč k celé věci došlo, ji rozrušily. Věděli, že se Vznešení nemrtví liší silou a schopnostmi. Nyní Magiera zjistila, že moc dhampira kopíruje vlastnosti upírů.
Měnila se. Dokázala vycítit slunce. To ráno se probudila skoro přesně ve chvíli, kdy vyšlo, ačkoli měla závěsy v ložnici zatažené.

Dokonce i ve vznešenější čtvrti se už lidé vydali za běžnými denními povinnostmi, ačkoli zde bylo méně podomních obchodníků. Většina obchodů nabízela zboží, které odpovídalo vkusu vysoce postavených. Vedle krejčovské dílny, kde se prodávaly pláště, objemné pláštěnky, lemované saténem, a vzácné kožešiny, stál obchod s vínem, postavený z tmavého, bíle omítnutého dřeva.
Po cestě minuli další obchody od pekařství s plnými stoly polévaných laskominek po ohromnou dílnu koláře, který prodával a opravoval kočáry a povozy. Magieru napřed zmátlo, když kočí zamířil do této čtvrti místo do Lanjovovy, dávalo však smysl, že ačkoli měla královská stráž na starost ochranu města, nebyla ubytována mezi domy šlechticů. Ne, dokonce i Strážhy-shlyahketné patřili k obyčejným lidem, bez ohledu na jejich postavení. Po setkání s Lanjovem Magiera doufala, že kapitán Chetnik bude méně nadutý a víc soustředěný na celou záležitost.
Magiera byla tak ztracena v myšlenkách, že ji teprve trhnutí kočáru při zastavení opět probralo. Magiera vstoupila do jasného denního světla, zastínila si oči rukou a pohlédla do měšce, který jí Karlin dal. Stále měli ještě dost peněz, ale cestování po městě tak velkém, jako byla Bela, se brzy prodraží. Zdráhavě kočímu zaplatila. Buď budou cestovat kočárem, nebo si koupí koně, to by však naopak znamenalo platit za ustájení. Při cestách Stravinou chodili pěšky nebo si zaplatili plavbu na člunech nebo převozech po hlavních řekách. Tehdy však pro ně čas mnoho neznamenal a koně byli zbytečným přepychem. Teď si však nemohli dovolit strávit polovinu dne přemisťováním z jednoho místa na druhé.
„Umíš jezdit na koni?“ zeptala se Leesila, když kočár odjel.
„Na koni? Jen když musím. Nelíbí se mi být odkázán na milost bláznivého žoku, který se kolem prohání na čtyřech tyčkách.“
„No, asi budeš muset. Jízdy kočárem jsou příliš drahé a brzy z nás vysají všechny peníze.“
Přestal si nervózně prohlížet vnější oplocení kasáren a pohlédl na ni.
„Ty si děláš starosti s cenami jízd kočárem? Zapomnětliví bohové, Magiero, ještě nikdy jsem nepotkal takového skrblíka, jako jsi ty.“
„No, jeden z nás jím musí být.“
Magiera se protlačila kolem něj a zamířila k bráně, vedoucí na území kasáren. Nebyla lakomá. Prostě plánovala dopředu. To se rozhodně nedalo říct o Leesilovi.
Plot kolem kasáren byl dvakrát vyšší než člověk a jeho dvakrát tak velká brána byla otevřená. Hlídali ji čtyři strážní, zatímco se ostatní uvnitř oplocení cvičili v chladném ranním vzduchu ve zbrani. Všichni byli oblečeni do kroužkových košil a bílých plášťů a byli ozbrojeni šavlí. Ti, kteří mířili do služby, nesli dlouhá kopí a bílé štíty se dvěma mořskými orly ve znaku. Hřeben jejich přileb zdobilo peří těchto ptáků.
Magiera se zastavila před jedním strážným u brány. „Promiňte, hledám kapitána Chetnika.“
Muž ji přelétl pohledem, promluvil však uctivě a ukázal na budovu přímo před nimi. „V hlavní budově. Zeptejte se hlídky u dveří.“
Magiera s díky přikývla a zamířila přes nádvoří. Chap kráčel vedle ní a Leesil je následoval.
Hlavní budova měla dvě podlaží a byla postavena z opracovaného kamene. Přední dveře byly podepřeny, aby mohl dovnitř proniknout ranní vzduch. Vstup vedl do malé, prostě zařízené místnosti. Odněkud k nim doléhal vzteklý hlas, Magiera však nedokázala rozeznat, nad čím se křičící osoba rozčiluje. Za stolem seděl plešatějící, hladce oholený a čistě oblečený malý úředník. Zvedl hlavu a krátce a uctivě na ně kývl.
„Jak vám mohu pomoct?“ zeptal se.
„Přišli jsme si promluvit s kapitánem Chetnikem,“ odvětila Magiera. „Na žádost radního Lanjova.“
„A v jaké záležitosti?“ dotázal se opět úředník.
„Jde o smrt radního dcery,“ odpověděla. „Městská rada nás pozvala, abychom ji vyšetřili. Kapitán prý má svědectví občanů, která by nám mohla pomoct.“
Úředník vypadal na okamžik rozrušeně, pak si ale krátce povzdechl a chápavě přikývl. „Prosím, počkejte tady. Podívám se, jestli vás kapitán může přijmout.“
Vstal a zamířil chodbou vlevo k hlasu, který Magiera zaslechla. Za chvilku však byl zpátky.
„Kapitán u sebe právě někoho má, ale říkal, že můžete jít dovnitř.“ Pokynul Magieře, aby obešla pracovní stůl a pokračovala dál chodbou. „Jsou to dveře na konci chodby.“
Chap klusal chodbou napřed. Pozornost upíral otevřenými dveřmi na osobu, která čekala uvnitř. Magiera

psa dohnala a přemýšlela, co ho mohlo tak zaujmout. Pak opět zaslechla hlas uvnitř místnosti. Tentokrát mu rozuměla.
„Chcete říct, že by můj syn opustil město, aniž by někomu něco řekl?“
Otázku položil silný muž středního věku, sedící poblíž vchodu do místnosti naproti velkému stolu z tmavého dřeva. Byl oblečen do skromné krátké tuniky tmavě rudé barvy a pláště stejné barvy a bradu mu zdobil hustý, pečlivě do špičky zastřižený plnovous.
„Kapitáne, můj syn a jeho žena zmizeli už před několika dny,“ křičel. „Copak s tím nic neuděláte?“
Za stolem seděl statný muž se širokým nosem. Oblečen byl v kroužkovém brnění. Hlavu mu zdobila masa tmavých kudrn, pečlivě zastřižená kolem obličeje, jako by předlohou střihu byla helma. Mezi svitky a pergameny ležela na stole přilna podobná těm, které nosili Strážhy, jen na ní bylo víc rýh a od chrániče nosu běžel přes její vrcholek až do týlu chochol peří. Tohle musí být kapitán Chetnik, napadlo Magieru.
„Co víc chcete, abych udělal?“ zeptal se kapitán hlasem, který zněl na jeho postavu příliš tiše.
Magiera očekávala, že bude výbuchem obchodníka znuděn nebo se bude nanejvýš snažit stížnost co nejrychleji zapsat a vystrčit ho ze dveří. Taková byla její předchozí zkušenost s konstábly a strážemi, trpělivý kapitán však vypadal spíše smutně.
„Podle vašeho tvrzení,“ pokračoval stejně tiše, „s vámi přijeli syn Simask a jeho žena Luiza za obchodem. Vydali se hledat mezi zdejšími majiteli hostinců zákazníky pro vaše vinice, ale nevrátili se. Stráže provedly pátrání a já jsem uvědomil hlídky a konstábly čtvrtí, kam se pravděpodobně mohli vydat. Nemáme ale žádné svědky a neobjevil se ani náznak toho, že by zde došlo k něčemu nekalému. Co chcete, abych ještě udělal?“
„Jděte je hledat!“ odpověděl obchodník podrážděně.
„A kam? Ve které části města bych měl začít pátrat? Kde je viděli naposledy? Můžeme jen hádat.“
Obchodník poklesl pod náhlým náporem únavy v křesle.
„Rozdělili jsme se a začali pátrat v různých částech města,“ pokračoval tišeji. „Celý den jsem si nevšiml, že zmizeli. Nevím, kam šli, ale můj syn je spolehlivý muž. Nepropásl by schůzku.“
V tu chvíli si kapitán všiml Magiery a Leesila, kteří stáli ve dveřích, a postavil se. Byl mohutný v pase, zdálo se však, že jde spíše o svaly než o břicho usedlého muže.
„Vraťte se do hostince a odpočiňte si,“ řekl obchodníkovi. „Uděláme, co budeme moct. Když se něco dozvím, okamžitě vám pošlu zprávu. Teď mě, prosím, omluvte, moji pozornost si žádá jiná záležitost.“
Obchodník se postavil. Tvář měl staženou a sálala z ní beznaděj. Magiera ho litovala, nevěděla však, co říct. Když se obrátil, všiml si Magiery a otočil se zpět ke kapitánovi.
„Luiza má velmi světlou kůži, skoro takhle,“ ukázal na Magieru. „A černé vlasy, je však menší, útlejší.“
Kapitán přikývl. „Poznamenám si to.“
Obchodník už neměl, co by dál řekl, a tak se šoupavými kroky protáhl kolem Magiery a vydal se pryč chodbou.
„Mohu vám pomoct?“ zeptal se kapitán a prohlédl si ji od hlavy k patě. Vzal do ruky kus pergamenu zabaleného do kůže a obal otevřel. „Dnes ráno sice nemám žádné další schůzky, za chvíli se však mám setkat s místními konstábly.“
„Nezdržíme vás dlouho,“ ujistila ho. „Jmenuji se Magiera. Rada si mě najala, abych vyšetřila smrt dcery radního Lanjova.“
Chetnik se zamračil a odložil pergamen na stůl. Chvíli si ji prohlížel, Leesilovi a Chapovi věnoval jen krátký pohled. Nakonec se mu na rtech objevil pobavený úsměv a on si založil ruce na hrudi.
„Vy jste ta lovkyně. A kdo je on?“
„Můj partner, Leesil.“
Chap nasával vzduch v místnosti, zároveň však hleděl upřeně na Chetnika.
„Tohle je náš stopař,“ dodala. „Stopa ale vychladla a my potřebujeme pátrání někam zaměřit. Lanjov říkal, že máte zprávy o nočních útocích. Rádi bychom si s některými z těch lidí promluvili. Mohl byste nám dát seznam jmen a říct nám, kde je můžeme najít?“
Chetnik se stále mírně usmíval. „Vypadáte jinak, než jsem čekal.“
Magieru už začínala tahle věta unavovat.
„Asi ano,“ odvětila.

Chetnik se zasmál a z očí mu zmizela poslední stopa smutku.
„Ne, ne," dodal. „Očekával jsem nějakou nadutou mystičku nebo rádoby alchymistku, která by kolem rozhazovala prášky a míchala lektvary. Velmi mě rozčílilo, když rada vzala tuto záležitost z našich rukou. Máme však velmi mnoho práce a konstáblové jsou najatí místní, kteří se často na takové úkoly nehodí. Vy aspoň vypadáte, že se dokážete ubránit."
Jeho pobavení Magieru zčásti uklidnilo, a tak se trochu uvolnila. I když ji poněkud mátlo, že si ji Chetnik stále prohlíží. Ve skutečnosti jí to bylo mírně nepříjemné.
„Mohl byste nám dát ten seznam?" zeptala se uctivějším tónem.
„Hm… nemáte chvilku čas? Mohli bychom si promluvit." Pozvedl husté obočí. „Nezáleží mi na tom, kdo vraha chytí, hlavně že ho dostaneme."
Leesil přistoupil blíž. Magiera si všimla, že ho rozhovor podivným způsobem vyvádí z míry.
„Co myslíte tím ‚promluvit si'?" zeptal se.
Chetnik na něj krátce pohlédl, pak obrátil pozornost zpět k Magieře.
„Můžete být dobrá, jak chcete, dříve nebo později však stejně budete potřebovat pomoc. Mluvil jsem se všemi sousedy radního Lanjova. Podělím se s vámi o jejich výpovědi, když se mi na oplátku svěříte s tím, na co jste už přišla nebo co během pátrání objevíte."
Magiera potlačila nutkání okamžitě souhlasit. Chetnik nebyl jen obyčejný voják. Jako kapitán znal město stejně dobře jako konstáblové, přidělení k jednotlivým čtvrtím. Vše, co se konstáblové dozvědí, skončí u Chetnika. Ona a Leesil pracovali naslepo. Na druhou stranu nechtěla vypadat příliš chtivě. Pokud měli zachránit Miisku, musela to být ona s Leesilem, ne Strážhy-shlyahketné, kdo zničí nemrtvé.
Chetnik ji sledoval hřejivým pohledem. Krátce přikývla na souhlas, nemínila se však dělit o všechno.
„Našli jste nějaká těla?" zeptala se.
Tato neotnalená otázka ho překvapila. Asi předpokládal, že se napřed dozví něco on od ní.
„Ne," odvětil. „Většinou slýcháváme, že někdo zmizel. Takové věci se často vyřeší, ať už dopadnou dobře nebo špatně. V posledních měsících však zmizelo víc lidí a vyřešeno bylo jen několik případů. Nyní máme více pohřešovaných osob, po nichž pátráme."
Nic z toho nedávalo Magieře smysl. Zmizelo tolik lidí, ale Chesnu zabili na schodech před domem a tělo nechali na místě.
„Chesnin vrah chtěl, aby tělo našli," řekla nahlas. „Myslím, že ji znetvořil a nechal ji tam úmyslně."
„To už mě taky napadlo, ale proč by to někdo dělal?" zeptal se Chetnik zamyšleně. „Nepodobá se to žádnému ze zmizení."
Obešel stůl a se staženým obočím přistoupil blíž k Magieře. Opřel se o hranu stolu a trochu se k ní naklonil.
„A proč jste si tak jistá, že to byl muž?" otázal se a nechal svůj zrak chvíli putovat.
Leesil prudce vydechl. „Myslím, že jsme kapitánovi zabrali už dost času. Pokud nám dáte ten seznam, půjdeme."
Leesilův hlas byl ledově chladný a Magiera si uvědomila, že chce z nějakého důvodu pryč. Jeho tónu si všiml také Chetnik. Zabručel a přistoupil k malé skříni se zásuvkami u jedné ze stěn.
„Nemám žádný seznam," řekl. „Mohu vám půjčit několik výpovědí, očekávám však, že mi je vrátíte."
Prohrábl pergameny v první zásuvce a vytáhl hromádku, silnou jako jeho palec. „Jsou tam jména a adresy. Umíte číst?"
„On umí," odvětila bez zahanbení a kývla na Leesila. „To je hodně výpovědí."
„Většina z nich vám asi nepomůže," poznamenal opět přátelsky. „Pár opilců je proslulých tím, že vidí netvory ve tmě, a jiní zase rádi svalují své neštěstí na přízraky z klepů a hospodských povídaček."
Leesil mu sebral listiny z ruky. „Děkuji. Jdeme."
Zamířil přímo ke dveřím. Magieře nezbylo než ho s Chapem následovat.
„Když se dozvíte něco nového, dejte mi vědět," zavolal za nimi Chetnik. „A kdybyste něco potřebovali, zastavte se."
Magiera mu na znamení díků zamávala a pospíšila si ven. V okamžiku, kdy dorazila na nádvoří, stál už Leesil na ulici a přivolával kočár.
* * *

Ačkoli se Leesil považoval za schopného mluvit téměř s kýmkoli, ve chvíli, kdy slunce začalo zapadat, by mu nevadilo, kdyby už do konce života nemusel pronést ani slovo. Prošli polovinu města. Tak dobře, mohla to být sotva desetina nebo dvacetina, ale jemu to připadalo jako polovina, a přitom se jim podařilo najít jen osm z lidí, o nichž se zmiňovaly Chetnikovy zápisy. Během pátrání se Chap stával stále neklidnější a několikrát se Leesil musel vydat hledat ho.
To, co zažili u Lanjova, otřáslo jím i Magierou. Toužil ji utěšit a zároveň vypátrat, co se s ní stalo, dřív, než k tomu znovu dojde. Jako obvykle však při snídani odpověděla jen na několik otázek a veškerou další snahu promluvit si o její nové schopnosti odmítla. „Noční zrak“ nebyl zas až tak překvapující záležitostí, její vidění a to, co je způsobilo, však bylo něco jiného.
Nemohly ho způsobit šaty, neboť se už v Miisce dotýkala věcí obětí, i těch zakrvácených. Stejné to bylo s pobýváním na místech, kde se dříve nacházeli nemrtví. Ačkoli se její nová schopnost objevila nečekaně, Leesil byl přesvědčen, že by neměli odmítnout jakoukoli pomoc. Měli jen málo stop, nic, co by mohli lovit, a ještě k tomu si kapitán po většinu jejich rozhovoru prohlížel Magieru tak soustředěně, jako by si ji chtěl dát k snídani. Nebo možná večer jako zákusek. Leesilovi se Chetnik vůbec nezamlouval.
Byl unavený, hladový a bylo mu zle z naslouchání smutným, zoufalým lidem, jak znovu prožívají hrozivé zkušenosti. Hovořili s dcerami ševců, syny koželuhů, hospodskými, a dokonce i s nízkou šlechtou. Do této chvíle jim pouze syn koželuha a mladý šlechtic - který je ani nepustil do domu - dokázali povědět smysluplný, ucelený příběh. Oba muži se setkali se ženou v okázalých šatech a s jasně modrýma očima. Žádný z nich si nedokázal vzpomenout, co se vlastně stalo, když však přišli k sobě, potáceli se zmateně kolem, byli neuvěřitelně slabí a na krku jim zely krvácející rány.
„Slunce zapadá,“ řekl. „Vraťme se do hostince. Zítra je taky den.“
„Ještě jednoho,“ pronesla mimovolně Magiera s očima upřenýma na pergamen.
Dokázala dát dohromady jen několik slov najednou, a tak Leesil seděl a pozoroval, jak čte stejný, inkoustem naškrábaný řádek třikrát dokola. Ještě více se zešeřilo. Většina obchodů, které míjeli, už měla zavřeno. Chap ležel na sedadle na opačné straně kočáru a Leesilovi připadalo, že vypadá zasmušile.
„Jasně modré… modré… modré oči,“ mumlala si pro sebe Magiera, zatímco se slovo za slovem propracovávala zprávou.
Leesil zasténal. „Tak si aspoň napřed zajděme na večeři.“
„Není tohle jiné slovo pro bordel?“
Natáhl se k ní. „Ukaž mi to.“
„Ach, ano,“ řekla s mírným znechucením. „Tohle tvoji pozornost upoutá.“
„To není směšné,“ napomenul ji a prohlédl si pergamen.
Asi před měsícem napadla žena s jasně modrýma očima - svědkové tvrdili, že zářily jako „krystaly“ - strážce jménem Koh'in ib'Sune, který sloužil v jednom vznešeném „domvolyné“ Bely, v domě volného času. Jednalo se o bordel pro ty, kteří rádi pobývali v podniku, jemuž se bordel oficiálně neříkalo.
„Jde o stejný popis,“ řekla Magiera. „Stejný jako u syna koželuha a nadutého malého šlechtice.“
Leesil přikývl.
„Takže máme tři stejné popisy,“ řekla.
„Dobrá, dobrá. Ještě jeden a pak se vrátíme do hostince. Není tady ale uvedena adresa.“ Vyklonil se z okénka kočáru a zavolal na kočího. „Znáte Modrou holubici?“
Kočí na něj obezřetně pohlédl. „Vím, kde ji hledat, pokud to myslíte takhle.“
„Zavezte nás tam.“ Leesil se posadil zpět do kočáru.
Chap zakňučel a ani při tom nezvedl hlavu. Chvíli jeli potichu, až nakonec kočí zavolal: „Modrá holubice.“
Leesil nesledoval, kam jedou, takže ho překvapilo, že se ocitli zpátky za vnitřním kruhem hradeb. Nic ve výpovědích by jim tohle místo nepomohlo najít.
Mladý šlechtic, který zahlédl modrookou ženou, žil za druhým kruhem hradeb, ve vážené, ale ne příliš vznešené čtvrti. Syn koželuha bydlel ve vnějším kruhu. K napadením došlo v různých částech města, nebylo však nemožné, aby nemrtvý pokryl tak velké území.
Magiera zaplatila kočímu a požádala ho, aby na ně počkal, pak se postavila vedle Leesila a nervózně

přenesla váhu z nohy na nohu. Nevěstinec se nacházel v přepychové budově a po obou stranách dveří, natřených nebeskou modří, hořely koše s uhlím. Neobvykle malá okna byla pevně zavřená, takže nikdo nemohl nahlédnout dovnitř. Zatímco tam stáli a Chap se rozhlížel kolem, minulo je několik lidí. Jeden starší pár jim věnoval nesouhlasný pohled.
„Ještě nikdy jsem v bordelu nebyla," přiznala nakonec.
Leesil se na ni zazubil. „Ani já. Jak tragické, že?"
„Pro koho?" zamumlala. „Pro tebe, nebo pro ženy?"
„Pro ženy, samozřejmě," odvětil Leesil. „Slyšel jsem, že na podobných místech najdeš nepřeberné množství zábavy. Někde dokonce zaměstnávají i mladé chlapce. A slyšel jsem i o jednom místě na Bojištích, kde mají velkého psa, který…"
„Už ani slovo." Popadla ho za paži, vytáhla po schodech nahoru a zaklepala na dveře.
Otevřel je ohromný muž a překvapeně na ně dolů pohlédl. Hlavu měl oholenou stejně hladce jako širokou, rozštěpenou bradu a jeho oči měly tak tmavě hnědou barvu, že vypadaly jako černé. Jeho nejvýraznějším rysem však byla tmavě hnědá pokožka. Na sobě měl tmavě zelené kalhoty a otevřenou vestu, kolem pasu si alespoň dvanáctkrát ovinul vínově rudý, hedvábný pás, za nímž měl zasunutou vyřezávanou palici.
„Přišli jste příliš brzy," řekl.
„Ach, ne…" zakoktala Magiera. „Špatně jste to pochopil. Hledáme muže jménem Koh'in ib'Sune. Je tady?"
Mužovo tělo zatarasilo celý vchod.
„Já jsem Koh'in, ale neznám vás."
Leesil si všiml, že jeho přízvuk byl stejně hladký a plynulý jako přízvuk lorda Au'Shiyna z městské rady.
„Spolupracujeme s městskou hlídkou," zalhal. „Chtěli jsme s vámi mluvit o ženě s křišťálově modrýma očima, která vás napadla. Objevily se další zprávy a my bychom mezi nimi rádi našli spojitost."
Koh'inův přísný výraz se nezměnil. „Nevypadáte jako městská hlídka."
„A taky jí nejsme," odpověděl Leesil, kterého začala přemáhat únava. Zdálo se, že jedinou možnou cestou bude neomalenost. „Jsme lovci upírů a pracujeme pro městskou stráž. Můžeme jít dovnitř?"
Koh'in dvakrát mrkl, široké nozdry se mu zachvěly a ve tváři se mu objevil mírně ustaraný výraz.
„Pojďte do kuchyně," řekl a pomalu ustoupil stranou. „Paní se nelíbilo, že jsem celou záležitost vůbec nahlásil. Ví, že by podobné klepy mohly poškodit naši pověst a ublížit obchodu."
Rychle se ohlédl a popohnal je do zadní části domu.
Leesil byl zvědavý, jak asi vypadá salón, při úprku vstupní halou do kuchyně jej však sotva zahlédl. Na lehátkách a gaučích byly naskládány polštáře, potažené třpytícími se látkami, a okna byla zastřena drahými, silnými tapisériemi. Následoval Koh'ina a všiml si, jak mu svalnatá záda napínají vestu. Zdálo se, že si majitelé domvolyné pořídili jen to nejlepší.
Kuchyň s pečlivě poskládaným nádobím a malým, teplým ohýnkem v peci byla pěkně udržovaná. V místnosti již byli dva lidé. U kuchyňského stolu seděla krásná žena s kyprou postavou a záplavou čokoládově hnědých vlasů a pohledná blonďatá dívka jí natáčela už tak velmi kudrnaté prameny vlasů. Obě na sobě měly hedvábné žluté košilky s vyšitými bílými růžemi.
„Tohle je Brita," řekl Koh'in a uctivě ukázal na sedící ženu. Pak zvedl ruku k dívce. „A mladá Natasha. Zatímco si promluvíme, budou se připravovat."
„Co se děje, Koh'ine?" zeptala se Brita a pohrdavě pohlédla na Magieřiny kalhoty a meč. „Víš, že paní v tuhle hodinu nepovoluje návštěvy. A pes?"
„Jsou od městské stráže," zašeptal Koh'in. „Potřebují se mě zeptat na… tu ženu."
„Ach." Brita okamžitě vstala. Vestoje byla vyšší než Leesil. Postavila se přímo před Koh'ina, jako by jim chtěla zatarasit cestu. „No, své otázky můžete položit i před námi. Stráže nám zrovna nepomáhají, a když si nějaký hejsek začne stěžovat, ještě nám dělají potíže. Ptejte se - a pak v klidu odejděte."
Natasha odložila natáčecí železko na kamna, postavila se vedle Koh'ina a na znamení souhlasu si založila paže na hrudi. Vedle vysokého Sumana vypadala jako malinká porcelánová panenka.
„Ano," řekla hořce. „Asi před měsícem zaútočili na ubohého Koh'ina v boční uličce. Rány na krku se mu už zahojily a vy jste se teprve teď rozhodli jeho napadením zabývat?"

„My nepracujeme přímo pro městskou stráž," odpověděla Magiera a zvedla prázdné ruce, jako by se chtěla bránit. „Najala si nás městská rada. Máme za úkol vyšetřit jinou záležitost, myslíme si však, že by mezi oběma událostmi mohla být spojitost. Možná že pátráme po stvoření, které vašeho přítele napadlo."
„Lovci upírů," zašeptal Koh'in Brite.
Brita si odfrkla, po vytáhla hedvábné rukávy a založila paže na hrudi.
„Takhle utrácí rada naše daně? Copak se stalo? Podřízli snad nějakému obtloustlému šlechtici jeho bílý krček? Když se to ale stane někomu jinému, vůbec je to nezajímá."
Leesil se neklidně zavrtěl. Dokonale odhadla situaci.
„Můžete nám prostě říct, co se stalo?" zeptal se unaveně.
Koh'in přikývl. „Než dole zamknu, vždycky se přesvědčím, že jsou všechny dámy samy a v bezpečí v pokojích."
Natasha objala mužovo statné předloktí. Potřebovala k tomu obě hubené ruce.
„Ale než zamknu," pokračoval, „obejdu napřed zvenčí celý dům, abych se přesvědčil, že všichni odešli a nikdo nepozoruje některé z oken, jestli mi rozumíte."
Leesil přikývl.
„Tu noc," řekl Koh'in, „jsem v uličce za domem zahlédl rudé šaty a blonďaté kudrny. Myslel jsem, že si jednu z dam objednali na večírek a ona se vrací domů pozdě. Pospíchal jsem za ní, abych ji rychle odvedl dovnitř. Nebyla ale jednou z našich."
„Jak vypadala?" zeptala se Magiera.
„Pěkná. Malá. Tmavější blond kudrny a jasně modré oči. Tolik zářily, že vypadaly jako drahokamy, v nichž se odráží světlo pouličních lamp. Paní by ji ale na práci tady nenajala."
„Proč ne?" otázal se Leesil a Koh'in se zamračil.
„Měla na sobě šaty z drahého saténu, ale vypadala…" Pokoušel se najít správné slovo, „…levně, ne jako Brita nebo Natasha. Možná to bylo její tváří, vzezřením. Nedokážu to vysvětlit. Chtěl jsem jí pomoct, protože by se neměla procházet ulicemi sama. Usmála se na mě a zeptala se, jestli bychom mohli být někde sami. Pak mě napadlo, že je to možná chudá pouliční děvka v ukradených šatech, která se pokouší získat pár mincí od našich zákazníků. Chtěl jsem ji odehnat a…"
Jeho oči se neklidně pohnuly a on si promnul ruce, zatímco se mu Natasha opřela hlavou o horní část paže. Vypadal zahanbeně.
„Mrštila se mnou o stěnu. Otevřela ústa a zaútočila mi zuby na krk. Vypadaly jako zuby numâra."
„Čeho?" zeptal se Leesil.
„Velké divoké černé kočky u nás doma," vysvětlil Koh'in. „Má ostré špičáky nahoře i dole. Odstrčil jsem ji, ale ona byla silná - tak silná - a tak jsem raději utekl. Nevěděl jsem, že krvácím, dokud jsem za sebou nezamkl dveře. Nebyla to obyčejná žena."
Natasha ho poplácala jemně po paži. „Už je to v pořádku. Nic jiného jsi nemohl udělat."
„Podařilo se vám utrhnout kus jejích šatů nebo čehokoli jiného, co měla na sobě?" dotázala se Magiera.
„Co je tohle za otázku?" obořila se na ni Brita.
Magiera ukázala na Chapa. „Je to stopař. Pokud máte něco, co té ženě patřilo, moc by nám to pomohlo."
„Ach." Britina prudkost polevila. „Koh'ine?"
Suman potřásl hlavou. „Ne. Jediné, nač jsem myslel, bylo dostat se dovnitř."
Leesil sice mnoho neočekával, ale tento popis se téměř shodoval s popisem, který jim dali syn koželuha a šlechtic.
„Chytíte tu věc?" zeptala se Natasha.
„Pokusíme se o to," odvětil Leesil, protože nevěděl, co jiného říct.
Brita na oba pohlédla. „Děkuji, že jste přišli," řekla nakonec zdráhavě, ale uctivě. „Konečně se o to začal někdo zajímat."
Po několika dalších slibech a rozloučení nastoupili opět do kočáru a zamířili zpět do hostince, kde na ně čekala večeře. V myšlence na odpočinek a teplé jídlo však Leesil tentokrát nenašel ani radost, ani útěchu. V tichu mezi ním a Magierou visela jedna skutečnost.
„Jsou dva," řekla nakonec. „Lovíme dva upíry."

„Pokud byla tvá vidina správná," dodal.
„Má vidina byla správná. A už dřív jsme lovili víc než jednoho."
„Myslíš, že mezi nimi existuje spojení?" zeptal se Leesil. „Čelíme další rodině?"
Magiera zavrtěla nejistě hlavou.
„Nezajímá mě, jestli se radní třesou ve svých domovech," řekl Leesil. „Ale Koh'in, Brita a Natasha se mi líbili. Kromě obyčejných lidí, chlapců z mola a jim podobných jsou tohle první lidé, kteří stojí za to, aby je někdo chránil."
„A Chesna, které už teď není pomoci." Magiera na něj ze strany pohlédla. „Ochráníme je. Kvůli tomu jsme očividně tady - nebo to tak alespoň vypadá."
Leesil se opřel o opěradlo sedadla. Čekal je boj a on se poprvé od chvíle, kdy opustili domov, s břitkým pocitem spokojenosti usmál.

7. kapitola

P

o západu slunce příštího dne skončil pro Magieru a Leesila další únavný den, který strávili procházením Bely a rozhovory s co nejvíce lidmi z Chetnikova seznamu. Přes veškerou snahu se nedozvěděli nic nového ani nezískali žádnou stopu, kterou by mohli začít lov. Leesilovo temné uspokojení se vypařilo krátce před polednem.
Magiera si dělala velké starosti s cenami kočárů, Leesil se však zdráhal jezdit na koni, takže toho nakonec hodně nachodili. Chap trochu kulhal, neboť ho očividně bolely tlapky od kostek, kterými byly vydlážděny městské ulice. Ještě víc však Leesila dráždila skutečnost, že v ničem nepokročili.
Když se vrátili zpět do hostince U Burdocka, usadili se v zaprášených šatech ve výčepní místnosti, a ačkoli byly židle z tvrdého dřeva, ulevilo se jim, když se konečně mohli posadit. Leesil si sundal z hlavy šátek, poškrábal se ve světlých vlasech a prohrábl si je prsty.
„Dáte si dnes večeři?" zeptal se hostinský Milous. „Máme velmi dobrý hovězí guláš a čerstvý chléb. A včera dorazilo pár soudků droevinského piva. Je nejlepší."
„Jste můj hrdina," odvětil Leesil se slabým úsměvem. „Hovězí a chleba pro všechny. Máte nějaký kořeněný čaj?"
„Podívám se. A pro vás rovněž, paní?"
„Ano, kořeněný čaj," odvětila Magiera unaveně.
„Hned vám ho přinesu," ujistil je Milous a pohlédl dolů na Chapa, jenž ležel vyčerpaně na podlaze. „Hm, když říkáte ‚pro všechny'…"
„Prostě najděte velkou mísu a trochu mu do ní nalijte," odpověděl Leesil. „A přineste taky misku s vodou."
Statný hostinský si povzdechl, potřásl hlavou a vydal se pro jídlo.
V malém krbu hořel oheň, který měkce osvětloval místnost. Bylo to pohodlné a čisté místo, ale stejně jako majitelova tvář bylo pouze pěkné a ničím výjimečné. Kromě nich tam byli už jen dva hosté. Poblíž vstupních dveří seděli staří muži, kouřili hliněné dýmky a tiše spolu hovořili, zatímco před ně Vatz postavil cínové korbely a starý dřevěný tác.
Leesil si uvědomil, že přemýšlí nad oboustranným kamenným krbem, který stál ve středu výčepní místnosti Lvouna. Vzpomínal na karetní stůl, na Chapa, obcházejícího krb a sledujícího všechny ostřížím zrakem, a na Magieru, stojící v kožené vestě - nebo možná v modrých šatech - za dlouhým naleštěným barem.
„Tohle místo by vedle našeho neobstálo, že?" řekla Magiera.
Leesil vzhlédl a všiml si, že ho upřeně pozoruje. Očividně z jeho tváře vyčetla, nad čím přemýšlí.
„Ne, žádné by neobstálo," odvětil. „Kdo by si pomyslel, že se mi jednou bude stýskat po domově."
Uplynula dlouhá chvíle, než konečně odpověděla.
„Jestli všechno půjde dál tak jako dnes, pak se domů ještě dlouhou dobu nevrátíme. Měli bychom Chetnika požádat, aby pro nás poslal, až dojde k dalšímu útoku. Pokud bychom dostali Chapa rychle na místo, mohl by ještě zachytit stopu."

Leesil se zamračil. Chetnik byl tím posledním, koho by chtěl do celé věci zatáhnout.
„Chceš říct, pokud někdo další napadení nahlásí, a jestli hádáme dobře, pohybují se po městě dva nemrtví. Lanjovův žal a arogance mu užírají trpělivost. Pokud máme dostat zaplaceno, musíme napřed a co nejrychleji najít šlechtice z tvé vidiny. Nemáme žádné stopy a všechno, co jsme se doposud dozvěděli, ukazuje na ženu."
„Takže co navrhuješ?"
„Nevím." Leesil potřásl hlavou. „Přemýšlel jsem ale o boji, který nakonec určitě přijde, a o přípravách, které budeme muset udělat. Také jsme odkázáni sami na sebe. Tady nejsme v Miisce, nemůžeme zorganizovat měšťany. A to znamená, že ani nemůžeme nachystat past a vlákat je do ní. Takže je budeme muset ulovit, aniž by se o nás dozvěděli."
„To přece víme," obořila se na něj. „Co tvůj malý výlet ke zbrojíři?"
„Tady nejde jen o prostý lov," odvětil Leesil a zavrtěl hlavou. „A co se týče kováře, doufám, že brzy uvidíš, proč jsem k němu šel."
Vypadalo to, že se Magiera bude dál vyptávat, Leesil však pokračoval, aniž by ji pustil ke slovu.
„Musíme tyhle tvory dostat, dokud o nás neví a nejsou tak ostražití. Pokud pracují spolu, musíme je zničit jednoho po druhém. Chci téhle výhody využít a postarat se o to, abychom byli v přesile. To znamená, že budeme muset rychle měnit plány a mít připraven dostatek zbraní."
Magiera na něj hleděla přes desku malého stolu. Světlo z krbu dalo její bledé pleti zlatý nádech a rozzářilo krvavé odstíny v černých vlasech. Tento pohled Leesila na okamžik rozptýlil, takže si nevšiml, že jí v očích sílí podezření. I přes svoji vyčerpanost byla stále krásná.
„Jako za starých časů, že?" řekla, v hlase jí však nezaznělo žádné teplo.
Leesil ztuhl. „Co?"
„Už jsi to kdysi dělal."
Leesil předpokládal, že žertuje. „Oba jsme už přece…"
„Ne," přerušila ho.
Byl naprosto zmatený. „O čem to mluvíš?"
„Teprve až v Miisce jsem si uvědomila, jak mazaný, jak úskočný vlastně jsi," začala. „Vždy jsi byl mrštný a já viděla, jak jsi přemohl muže, kteří byli dvakrát větší než ty. Ale jde o něco víc, že? Možná to má něco společného s rány, kdy jsi mizel do lesů."
Leesilovy nervy se napjaly k prasknutí. Teď nebyl správný čas vysvětlovat věci, které nebude chtít vědět.
„V poslední době jsi byl…" Zarazila se a on si všiml, jak se jí na tváři usadil odhodlaný výraz. „Leesile, byl jsi jenom zloděj, než jsme se potkali?"
Nikdy dřív se ho na to nezeptala ani nic nenaznačila. Podstata jejich života na cestách spočívala v tom, že nechávali minulost spát. Zajímal je jen dnešek a možná také zítřek, na ničem jiném však nezáleželo.
„Byl jsem někým jiným a žil jsem jiný život. Nechtěla bys mě tehdy znát," řekl nakonec. „Teď jsem někdo, kdo potřebuje pořádnou kuši."
Magiera poklesla v židli.
„Tak dobře. Zítra se pokusíme nějakou najít." Mimoděk se zahleděla do ohně. „Připravíme se, jak nejlépe budeme umět, a jakmile najdeme nemrtvé a pokud to půjde, uděláme přesně totéž, co jsme udělali v minulosti: vystopujeme je a zničíme před západem slunce. Posledně by to fungovalo, kdybychom je našli dřív."
Leesil cítil, jak z něj uniká napětí, zcela však nezmizelo. Nebude se moct vyhýbat odpovědím donekonečna.
„Ano, pokud to uděláme správně, nebudeme možná muset ani moc bojovat," souhlasil.
„Ani nic spálit," odsekla, aniž by na něj pohlédla.
V jejím hlase nezaznělo žádné obvinění, ale i kdyby zaznělo, nezáleželo by na tom. Byla v bezvědomí, měla rozseknuté hrdlo a strašlivě krvácela. Rashed je pronásledoval a Leesil neměl na výběr. No tak spálil největší skladiště v Miisce - kdyby musel, udělal by to bez váhání znovu. Když šlo o Magieřin život, nemusel se dlouho rozhodovat.
Leesil složil ruce na stole a pohlédl na jizvy po zubech na svém snědém zápěstí.
„Pokud dojde k boji a zraní tě, postarám se o tebe," ujistil ji. „Teď už vím, co dělat."

Když zvedl hlavu, Magiera na něj zírala doširoka otevřenýma očima.
„To už nikdy neříkej," zasyčela.
Sevřela rukama desku stolu a Leesil byl přesvědčen, že zaslechl praskání dřeva. Čelisti měla sevřené a na tváři se jí objevil vyděšený a vzteklý výraz. Hleděla na něj, jako by patřil k nemrtvým.
„Magiero, jenom jsem myslel…"
„Vím, co jsi myslel."
Odstrčila židli od stolu. Leesil viděl, jak se vztek z jejích očí vypařil a nahradilo ho něco bolestného.
„Jsem unavená," zašeptala. „Půjdu si nahoru lehnout."
„Musíš se najíst. Chtěl jsem tě uklidnit. Tohle není naše stará hra. Chtěl jsem jen říct, že bez ohledu na to, co se stane, zůstanu s tebou."
„Nebuď hlupák," řekla a v hlase jí opět zazněl podrážděný tón. „Bez tebe - a Chapa - bych to nezvládla."
Leesilovi se rozbušilo srdce v hrudi. Přikývl. Nebyl si jistý, co se právě stalo, nyní však nebyla ta pravá chvíle klást otázky.
„Mám nápad," řekl. „Bela je velké město, největší přístav na téhle straně světadílu, a my zatím pořád jenom pracovali. Zapomeňme na hovězí guláš a najděme si něco zvláštního. Někde v okolí přece musí být prvotřídní hostinec nebo cizokrajná hospoda. Do zítřka stejně nic neuděláme, tak proč bychom si nemohli trochu užít?"
„Copak nejsi unavený?" zeptala se ho nevěřícně.
„Vyčerpaný. Brzy mi upadnou nohy." Zazubil se. „Ale stejně bychom měli jít."
Pozoroval, jak se uvolnila. Obvykle se ji nesnažil okouzlit jako ostatní, věděl však, že jsou jeho nálady nakažlivé.
„Nevíme, jak dlouho tady zůstaneme." Potřásla hlavou. „Musíme vydržet s penězi. Myslím, že pokud budeme opatrní, nějakou dobu nás uživí."
Leesil se zhroutil s hlasitým zasténáním na stůl.
„Tak jo, nech toho," řekla. „Řekl jsi, že jsi dal zbrojíři za práci něco výměnou. A pořád máš peníze, které jsem ti dala na škuneru. Takže si snad můžeme dovolit někam zajít."
Leesilovi se zadrhl dech v hrdle. Zvedl hlavu, nevinně na ni pohlédl a snažil se přitom nečervenat. „Ach, já jsem ti neřekl, že…"
„Prohrál si je?" zeptala se. „Přece ne všechno? S těmi námořníky?"
„No, musel jsem zaplatit za pití a pak jsem několikrát ze slušnosti prohrál. Právě jsem chtěl začít vyhrávat, když se Chap rozštěkal a…"
„Byl jsi tak opilý, že jsi ani nemohl bojovat!" zakřičela Magiera a uhodila dlaněmi o desku stolu tak silně, až stůl poskočil. „Dokážeš bojovat i s rozseknutým obličejem, ale i když jsi střízlivý, jsi mizerný hráč."
„Nejsem!"
„Nemůžu uvěřit tomu, že jsi mi to neřekl dřív," pokračovala. „Prohrál jsi snad s těmi námořníky úplně všechno?"
„Myslím, že mi zůstalo pár drobných," nadhodil.
Magiera se snažila pronést slova, která jednoduše nepřicházela. Postavila se tak rychle, až převrhla stoličku, a bez jediného ohlédnutí zamířila ke schodům.
„Takže máš dost na to, aby sis někam vyrazil," zavrčela. „Příště mi věř a svěř se mi dřív, než tě k tomu přinutím."
Magiera vzala schody po dvou a o okamžik později Leesil zaslechl, jak práskla dveřmi. Pohlédl na Chapa.
„Ach, ano, měl bych jí věřit, protože ona je tak chápavá," řekl jízlivě.
Chap na něj zavrčel. Než mohl Leesil přijít na to, co psovi vadí, Chap se zvedl a také pomalu vyběhl nahoru po schodech.
Leesil hleděl zmateně na schodiště. Měl jí to říct, ale ona by na něj tak jako tak křičela. No, je to její věc, že neuvidí zázraky nočního života v Bele. Nyní si víc než kdy dřív zaslouží malý odpočinek.
Hostinský se vrátil s čajem.
„Hovězí je na cestě," řekl a rozhlédl se kolem. „Kde je vaše žena a pes?"

Leesil něco zamumlal a zdržel se nepříjemného vysvětlování.
„Pošlete jí večeři nahoru do pokoje. Já tady dnes jíst nebudu. Můžete mi doporučit nějaké místo ve městě, které stojí za návštěvu?“
Hostinský se zamračil. „Řekl bych, že Rowanwood. Mají jednu z největších heren v Bele.“
„Bezvadné,“ řekl Leesil.
* * *
Chane stál na vrcholku schodů a čekal, až Toret odemkne vstupní dveře domu. Brašna se mu nadouvala nově nakoupenými věcmi. Byl to únavný večer a mistrovy neustálé stížnosti mu pořád ještě zvonily v uších.
Procházeli spolu menší trhy a obchody, aby mohl Chane nakoupit vše, co bude potřebovat. Toret se celou dobu na něco vyptával. Proč nechal Chane tohle všechno na poslední chvíli? Proč nešel sám a nenechal mistra doma pohodlně odpočívat? Proč si Chane neobjednal zboží dopředu, aby si pro ně mohl kdykoli přijít nebo si je nechat dopravit?
Chane mu pokaždé všechno trpělivě - nebo méně trpělivě - vysvětlil. Některé z věcí musely být čerstvé, zatímco u jiných musel zjistit dotykem, zda odpovídají, proto s sebou přivedl Toreta.
První důvod byl pravdivý. Kromě toho bylo rozumnější nakoupit vše potřebné u různých prodejců a bez předchozího upozornění, aby nebylo možné zboží vystopovat. Některé kombinace přísad by mohly u některých lékárníků vzbudit podezření. Zaklínání nebylo zakázáno zákonem jako čarodějnictví, na druhou stranu nebylo tak vítané jako zázraky nebo uctívané jako božské zásahy.
Druhý důvod byla samozřejmě lež. Ve skutečnosti Chane Toreta nepotřeboval, ale tento uskok sloužil svému účelu. Chane si sice stále ještě nebyl jistý, jak to udělá, byl však rozhodnut osvobodit se z moci svého tvůrce. Stálo za to napínat Toretovy nervy k prasknutí, udržovat ho vyvedeného z rovnováhy a živit podivný neklid, který se v něm usadil od večera, kdy obdržel tajemný vzkaz. Chana stále dráždilo, že tehdy nemohl Toreta špehovat. Poté, co se Sapphire odešli, něco se stalo. Když se Chane před úsvitem vrátil, Toret na něj čekal. Byl velmi rozrušený, odmítal však říct proč. Místo toho dal Chanovi dva úkoly: naplánovat čin, který měl v úmyslu dnes večer provést, a použít své zdroje, aby vypátral dva lidi - ženu s černými vlasy a bledou kůží a jejího společníka míšence.
A ačkoli byl tento večerní výlet namáhavý a únavný, poslouží Chanovi v budoucnu. Až se příště o něčem podobném zmíní, nechá ho Toret s radostí jít samotného.
Chane následoval Toreta do vstupní haly. Když odkládali pláště, zařízlo se Chanovi do nervů radostné zaječení. Vzhlédl a málem se zalkl.
Ze schodů sestupovala Sapphire. V křiklavě nalíčených očích jí nemravně jiskřilo a její vínově rudé rty se zářivě usmívaly. Jejich pozornost však neupoutala tvář.
„Nevypadám úžasně?“ vykřikla.
Šaty, které měla na sobě - Chane raději neuvažoval, jak na ní vlastně drží - byly ušity z černého sametu, ozdobeny rudými tkanicemi a těsně obepínaly vyvinutou postavu. Sukně jí od boků padala v několika vrstvách volně k zemi. Živůtek bez ramínek se zdvíhal ve dvou špicích po obou stranách krku až ke klíční kosti, kde se rozděloval a otvíral mezi jejími prsy. Když sestoupila ze schodů a natáhla jednu nohu vpřed, záhyby sukně se jako černý odliv rozestoupily a odhalily štíhlý, smrtelně bledý kotník a lýtko.
Zavlnila trupem, přistoupila k Toretovi a položila mu jednu paži kolem ramen.
„No, řekni, jak se ti líbí mé šaty,“ řekla.
„Ty…“ odvětil Toret a polkl, „v tomhle ven nepůjdeš.“
Chane zůstal na okamžik šokovaně stát. Pochopil snad jeho přihlouplý mistr, že Sapphire v těch šatech vypadá jako levná děvka?
Sapphire se zamračila.
„Nedokážeš ocenit, co pro tebe dělám,“ obořila se na něj. „Celý den a večer tady trčím, zatímco ty lítáš kolem jen proto, aby Chane získal své páchnoucí věcičky na… kdovíco. Nudím se… nudím! K čemu mi jsou nové šaty, když je nikdo neocení?“
„Takhle tě ven nepustím,“ zopakoval Toret. „Nemůžeme si dovolit přitáhnout tolik pozornosti. Teď jdi a převlec se do něčeho méně… okatého.“
Místo aby zuřil žárlivostí, mluvil nyní Toret velmi rozumně - příliš rozumně, jak si Chane všiml. Od noci,

kdy obdržel vzkaz, byl opatrný a rozrušený. Možná si jich už někdo všiml, a to byl důvod, proč Toret s úkolem, který Chanovi na dnešní noc udělil, tolik spěchal.
Sapphire se zprudka otočila a zamířila vzhůru po schodech. Na prvním odpočívadle po nich vrhla zamračený pohled, pak pokračovala vzhůru.
Toret si přejel rukou přes tvář. Chane mlčel, neboť věděl, že kdyby se ozval, obrátil by mistr své podráždění proti němu. Bylo mnohem užitečnější nechat Toreta zuřit.
Chanovou myslí se zatřepotala křídla a zrak mu na okamžik zakryl klamný stín. Prošel salónem a přistoupil k oknu.
„Co se děje?“ zeptal se Toret a následoval ho.
„Tihko,“ odvětil Chane.
Do Toretova hlasu se vkradla naléhavost. „Našel něco?“
„To se za okamžik dozvíme.“
Chane odhrnul závěs a vysunul západku na okně, jehož křídla se jako brána otevřela dovnitř. Otevřel také vnější okenice a přímo před ním přistál na okenním parapetu velký černý havran.
Pták přešlápl z nohy na nohu, zatřepotal křídly a naklonil hlavu na stranu. Chane k němu natáhl hřbet ruky a havran mu vyskočil na zápěstí.
„Co viděl?“ zeptal se Toret.
„Ještě okamžik, když dovolíte, mistře.“ Chane obrátil pozornost k ptákovi.
Jeho jméno znamenalo „ticho“. V Tihkově blízkosti Chane ucítil, jak se mu malá urna na řetízku na krku pod košilí zahřívá. Tihkův návrat znamenal, že splnil alespoň část úkolu, který mu byl dán.
Pták obemknul drápy Chanovo zápěstí.
Chane cítil, jak jej zasáhl poryv větru a temnota za jeho zavřenými víčky se začala pomalu pohybovat. Přinutil Tihkovu malou mysl soustředit se, až ve stínech mysli objevil záblesk vzpomínek.
Vidět Tihkovýma očima bylo pro Chana stále ještě něčím novým a ptačí paměť nebyla nijak zvlášť uspořádaná ani jasná. Bela vždy vypadala z výšky tak malá. Chane vzlétl nad noční střechy a Tihkovým zrakem sledoval prázdné ulice pod sebou. Venku bylo již jen pár lidí, kteří z výšky vypadali jako barevné, pohybující se tečky v jezírcích světla, jež vrhaly pouliční lampy.
Támhle…
Město se náhle zprudka přiblížilo a Chanovi se zvedl žaludek.
Vznášel se v jemném vánku asi v dvojnásobné výšce nejvyšší budovy. Chane viděl vlevo na kopci zámecké hradby. Podle toho poznal, že letí nad jižní částí obchodnické čtvrti, která se nacházela za střední kruhovou hradbou.
Z výšky zahlédl světlé vlasy, příliš světlé na člověka. Chane přejel pohledem postavu, rázující ulicí pod ním. Byl to muž, jehož kůže měla zlatý nádech. Muž zvedl ruce a začal si uvazovat kolem hlavy nějakou věc, pod níž ukryl vlasy.
Jeho zrak opět poskočil a Chane krátce vzhlédl k hvězdami posetému nočnímu nebi, pak se zadíval do dálky směrem k severní části města. To bylo vše, co Tihko viděl a proč se vrátil.
Chane otevřel oči a Tihko mu nervózně přešlápl na paži.
„No?“ zeptal se Toret. „Našel něco, nebo ne?“
„Možná,“ řekl Chane tiše. „Možná jde o elfího míšence, může to však být také čistokrevný elf. Neobjevují se zde často, na vzdáleném konci přístavu však zakotvila elfí loď. Možná připlul na ní. S jistotou vím jen to, že to byl muž s elfí krví.“
„Kde byl?“ vyptával se dál Toret. „Co měl na sobě? Co dělal?“
Chane pokrčil rameny. „Zahlédl ho v jižní části obchodnické čtvrti. Šel po hlavní ulici. Neviděl jsem, odkud přišel, kam mířil nebo co měl na sobě. Ovázal si něco kolem hlavy, možná šál. Nic víc Tihko neviděl.“
Chane pozoroval, jak Toret zamračeně a neklidně přechází po místnosti. Náhle se zastavil a přejel si lehce rukou po levé straně hrudníku, jako by něco hledal.
„Musí to být on,“ zamumlal Toret. „Zatracený míšenec… ale odkud se dozvěděli, že jsem tady?“
„Kdo se to měl dozvědět?“ zeptal se Chane.
Na okamžik se zdálo, že ho Toret nezaslechl, pak ale k Chanovi vzhlédl.

„Všechno ti vysvětlím," odvětil Toret. „Ale teď pošli ptáka zpátky, chci, aby do úsvitu zjistil, kde míšenec nocuje."
Chane opět otevřel okno a posadil Tihka na parapet. Pták naklonil hlavu na stranu a sledoval ho jedním okem. Chane soustředil myšlenky do ptačí mysli, posílil obraz bělovlasého muže a přikázal ptákovi, aby ho našel a tentokrát sledoval až do svítání.
Tihko vzlétl z okenního parapetu a zamával černými křídly. Sotva Chane zavřel okno, ozvaly se z obloukového vchodu do salónu trucovité kroky.
„No, tak jsem se převlékla," obořila se na ně Sapphire. „Teď už mě vezmeš ven?"
Tentokrát na sobě měla levandulové šaty, a ačkoli neměla živůtek vykrojený tak hluboko jako před chvílí, stále odkrýval velmi mnoho kůže. Toret zaváhal, jako by nedokázal říct, jestli změna šatů pomohla.
„To je lepší," řekl nakonec. „Budeš ale muset počkat. Máme s Chanem něco na práci, takže tě zrovna teď nemůžeme doprovodit."
Sapphire otevřela ústa. Než však mohla něco zaječet, přerušil ji Chane.
„Kdybych sehnal kočár, který by ji odvezl až na místo, mohla by paní Sapphire jít," navrhl, pak se obrátil a pohlédl neústupně na Sapphire. „Pod podmínkou, že neopustí podnik, dokud se k ní nepřipojíme."
Zdálo se, že Toret návrh odmítne.
„Musíme se soustředit na náš úkol," umlčel ho Chane. „A paní nám nemůže v ničem pomoct."
Zvedl jedno obočí a doufal, že mistr narážku pochopí.
Toret vypadal na okamžik zmateně, pak ale pomalu přikývl. „Ano, myslím, že je to dobrý nápad."
Sapphire se vrhla přes místnost a padla Toretovi do náruče, pohled však soustředila na Chana.
„Rowanwood. Chci jít do Rowanwoodu," řekla a kousla Toreta něžně do ucha, po celou dobu však neodtrhla oči od Chana.
Chane se jí krátce uklonil. Stačilo, že bude muset jednat s jedním idiotem.

Toret seděl na hliněné podlaze ve sklepě, v ruce držel mosaznou urnu o velikosti dlaně, kterou mu podal Chane, a jeho malým tělem probíhalo neustálé, jemné chvění. Nezpůsobil ho chlad, velký šedý vlk, který ležel spoutaný a se svázanou tlamou na podlaze, ani kouzlo, rituál nebo co to chtěl Chane provést na něm a na zvířeti. Chvět se ho přinutila touha žít dál nový život.
Po městě se pohyboval elfí míšenec a ta bledá potvora, dhampir.
Byl si tím jist, ačkoli Chanův pták nezahlédl bělovlasého muže jasně. Co je ale mohlo přivést do Miisky a přimět je, aby se opět vydali na lov? Byl opatrný, ačkoli bylo někdy velmi obtížné Sapphire zvládnout. Nemrtvou se stala teprve nedávno, časem si však zvykne. Tím si byl jist. A Chane byl příliš náročný a vybíravý, než aby nějak přitáhl pozornost. A teď se lovkyně a její společník vydali na lov, aby ho proměnili v prach a popel jako Teeshu a Rasheda.
Tentokrát neuteče, jako to udělal v Miisce. Mohl by tak ztratit příliš mnoho. Od posledního boje s míšencem uběhly už dva měsíce, hluboko v těle se mu však do vnitřností stále zařezávala zlomená dýka.
Zásah… čas na další.
Toret si vzpomněl na ostré bodnutí úzkých čepelí, které mu elfí míšenec vrazil do boků takovou silou, až mu pronikly vzhůru do hrudníku. Cítil a slyšel zapraskání žeber, když jimi útočník trhl dolů a pravá se mu zlomila v těle.
„Zásah… čas na další," zašeptal Toret.
„Co prosím?" zeptal se Chane, který právě něco drtil paličkou v hmoždíři.
„Nic," odpověděl Toret. „Dokončeme to. Existují ještě další věci, které musíme připravit."
Po odchodu Sapphire vysvětlil Toret Chanovi, kdo jsou lidé, po nichž havran nyní pátral. Chane naslouchal pečlivě každému slovu. Toret se ho pokusil ohromit silou dhampira, divokostí psa a úskočností elfího míšence s ukrytými čepelemi.
Sklep byl skoro tak dlouhý a široký jako dům nad ním. Na jedné jeho straně stoupaly vzhůru schody, na druhé straně se nacházely police se zbraněmi pro výcvik. Kromě toho odstranili na jednom místě zdivo a prokopali průchod přímo do městských stok. V zadní stěně za Toretem se nalézaly dveře do Chanova soukromého pokoje. Vysoký sluha dával přednost místnosti v hlubokém, temném a vlhkém sklepení před volnými pokoji ve druhém patře.

Toret se o magii nezajímal, Chanovy schopnosti se však ukázaly být velmi užitečné. Během života viděl několik alchymistů, od pokoutních čarodějů po užvaněné staré šarlatány, kteří stále pátrali po tajemství výroby zlata. Zaklínání však bylo něco jiného. O tomto druhu magie nevěděl zhola nic.
„Měli bychom začít," řekl Chane a podřepí před Toretem. V ruce držel dýku s kostěnou rukojetí.
Toret pohlédl na malinkou mosaznou urnu v rukou. „Co mám udělat?"
„Přesně to, co vám řeknu," odpověděl Chane. Obrátil se k vlkovi a poklekl na jedno koleno. „Nic víc a nic míň."
Popadl vlka za chlupy na hřbetě. Zvíře sebou trhlo, začalo se zmítat a vrčet skrz kožený náhubek. Chane zabodl špičku dýky do chlupaté srsti, kterou svíral v ruce, a pomalu ji vytáhl. Držel dýku rovně a naplocho, aby neukápla krev, jež se usadila na špičce. Otočil se k Toretovi.
„Vaše zápěstí," přikázal.
Toret natáhl paži. Aniž by čepel obrátil, Chane přejel Toretovi špičkou dýky po zápěstí a prořízl mu kůži. Z mělké rány vytekla černá krev a smísila se s rudou na dýce. Chane pak čepel naklonil, aby se směs vrátila částečně zpět do rány. Toret ucítil v paži slabé zachvění života.
„Kdybyste byl naživu, tohle by k připoutání stačilo," řekl Chane. „Naše bytí by však duši zvířete zničilo, místo aby si udrželo tu část, kterou vyvolám. Proto musíme použít urnu jako spojení. Když urnu ztratíte, ztratíte tím i zvířecího společníka."
Opět čepel narovnal, zvedl ji a nahnul její špičku do hrdla Toretovy malinké urny. Smíšená krev odkapala do nádobky.
Chane se vrátil zpět ke stolu z beden a vzal z něj zapálenou svíčku. Přinesl ji k Toretovi, podržel ji nad urnou a nechal do ní kapat vosk tak dlouho, dokud ji nenaplnil. Vrátil svíčku zpět na stůl a vzal odtud hmoždíř, s nímž pracoval, a láhev z tmavého skla s úzkým hrdlem.
Stříbrnou dýkou pak Chane narýsoval do hlíny kolem Toreta trojúhelník s dvojitou obrubou. Mezi okraje pak vyryl propletenou změť symbolů a znaků, které zalil lepkavou, olivově zelenou tekutinou z láhve. Tekutina vsákla a vyryté znaky vyvstaly na povrch v lesklých, ebenově černých liniích. Ustoupil a narýsoval kolem sebe a vlka velký dvojitý kruh s dalšími znaky a poprášil je práškem z hmoždíře.
Chane vzal do ruky svíčku a posadil se se zkříženýma nohama na podlahu tak, že spoutaný vlk ležel mezi ním a Toretem.
„Nesmíte opustit obrazec, který jsem kolem vás nakreslil," řekl, pak natáhl paže, položil si je dlaněmi vzhůru na kolena a zadíval se Toretovi hluboko do očí.
Toret se nehýbal. Cítil, jak mu tělo tuhne snahou nehýbat se. Chane na něj bez mrkání hleděl a Toret si všiml, že tiše pohybuje rty v zaříkání.
Toret pocítil uvnitř bolest, jako by minula už půlka noci. Začaly se mu zavírat oči.
Vlk se vzepjal.
Zvíře sebou házelo a vrčelo, řetězy chrastily. Vlk bojoval, jako by se snažil uniknout neznámým mukám. Hlava mu klesla na stranu a koženým náhubkem kapaly na podlahu sliny.
Chane srazil ruce kolem svíčky a zadusil její plamen. Tlesknutí zaburácelo Toretovými kostmi. Stiskl pevně urnu.
Její kov byl horký, Toret se však nyní soustředil na… vlkovy oči, které na něj zíraly… a on pohled doširoka otevřenýma očima opětoval…
Místnost se zakymácela a on zahlédl najednou oba její konce. Cítil nehybný vzduch kolem sebe a řetězy, jež pevně poutaly jeho tělo. Mohl volně otevřít ústa, přesto však cítil tlak a pach vlhké kůže, jež mu svazovala čelisti.
„Hotovo," konstatoval Chane.
Toret pohlédl dolů na vlka a zadíval se mu do očí. Náhle se mu zatočila hlava. Díval se na vlka a jeho očima - na sebe. Začalo mu bušit v hlavě a přemohla ho závrať. Zhroutil se.
Když konečně přišel k sobě, ležel na podlaze a hleděl vzhůru na Chanovu smějící se tvář.
„Nikdy se nedívejte do očí zvířecího společníka, když vás pozoruje," řekl. „Dezorientuje vás to. Je to první lekce, kterou se musí naučit každý sám."
Toret se posadil a pohlédl na urnu. Chane mu ji podal a on si ji pověsil kolem krku. Vosk zchladl a pevně ji uzavřel.

„Neztraťte ji," napomenul ho Chane, „jinak ztratíte kontrolu nad zvířetem. A pokud odložíte urnu na příliš dlouhou dobu, může se vlkovi podařit pouto zlomit. A také buďte opatrný - smrt zvířete může být pro pána nebezpečná."
Toret přikývl na znamení, že pochopil, a vyškrábal se na nohy.
Vlk byl již volný, stál tam a nejistě přešlapoval, jako by si nebyl jistý, co dál. Toret se pokusil zvíře přinutit, aby si sedlo, ale nic se nestalo. Zdálo se, že Chane pochopil, oč se pokouší.
„Kontrolu získáte časem a cvičením," vysvětlil. „Snažte se mu to spíše vnuknout než přikázat a vzpomeňte si, jaký to byl pocit být uvnitř jeho mysli, aniž byste se připoutal ke smyslům. Nesnažte se ho příliš ovládat, protože se začne bránit, a to může kontrolu nad ním časem zhoršit."
„To prozatím stačí," řekl Toret. „Musím získat další sluhy."
„Ještě ne. Připoutání vás vyčerpalo. Musíte se nakrmit."
„Ne," odvětil Toret. Potřeboval se sice napít krve, rozhodl se však postit, aby byl připraven na to, co přijde. „Musím být schopen vysát z oběti život co nejrychleji a zabít ji dřív, než se vzpamatuje."
„Jak si přejete." Chane posbíral věci z narychlo vyrobeného stolu. „Pak bychom se možná mohli připojit k dámě."
S náčiním v rukou zamířil ke dveřím do svého pokoje.
Toret opatrně položil ruku na hlavu vlka, prvního z nových sluhů. Zvíře vydalo tiché, hrdelní zavrčení, ale neodporovalo. Až Toret najde míšence a bledého dhampira, nebudou mít jeho nepřátelé ani tušení, co je čeká. Poslední dny v Miisce budou ve srovnání s tím obyčejná hospodská rvačka.

8. kapitola

Leesil se nedal lehce ohromit, když však vstoupil širokými dveřmi do Rowanwoodu, zpomalil krok.
Na bílých stěnách visely velké olejomalby a všechny dveře, okna, zábradlí a další ozdoby byly vyrobeny ze starého, vyleštěného dřeva, které odpovídalo jménu tohoto místa. Do koberců byly vetkány lesní scény nebo břečťanové vzory. Kolem proplouvali muži a ženy v drahých róbách. Vlevo se nacházela jídelna, vpravo ohromná herna s karetními stoly, kostkami, ruletou a zvláštní hrou, při níž se po hrací desce posunovaly označené kameny. Široká chodba s kobercem barvy lesní zeleně, jež se otvírala přímo naproti němu, vedla ke schodišti. Leesil si dokázal představit, že se v horních patrech nachází přepychové pokoje, které si nikdy nebude moct dovolit.
Mezi hosty se pohybovali sluhové a několik vysokých, statných mužů v prostých, ale čistých šatech, kteří neustále pozorovali dění v místnostech. Neměli na sobě uniformy ani žádné viditelné zbraně, všichni však byli oblečeni do bílých košil a barevných vest z jemných látek.
Leesil si opět bolestivě uvědomil, jak nevhodně je oblečen. Vůbec se sem nehodil. Než se nejbližší strážce mohl otočit jeho směrem, rychle proklouzl do herny.
Několik hostů na něj zvědavě nebo nesouhlasně pohlédlo, většina však byla příliš zaujata hrou. Kolem karetního stolu sedělo sedm lidí. Leesilovi dolehly k uším výkřiky nadšení nebo zoufalství. Většinu hráčů tvořili bohatí muži středního věku. Sázky fara byly pro Leesila příliš vysoké.
Náhle Leesil ucítil vůni dýmkového tabáku. Otočil se a spatřil, že se u stolu poblíž krátkého baru v přední části místnosti hrají Dva králové. Jeho pohled zachytila pěkná čtyřicátnice a usmála se. Také se usmál. Slušnost nic nestojí. Leesil přistoupil ke stolu a ženin úsměv se rozšířil.
Kaštanové vlasy měla vysoko vyčesané a natočené do bohatých prstýnků a oblečená byla do drahých, tmavě zelených šatů. Vypadala, jako by patřila k vybavení podniku. Šaty měla přepásány dlouhou, olivově zelenou šerpou. Něco na jejím oblečení Leesila zarazilo. Na rozdíl od ostatních dam v místnosti neměla hluboký výstřih, nýbrž vysoký límeček.
„Hledáte hru, která by vám vyhovovala, pane?" zeptala se.
„Pokud máte u stolu místo, cítil bych se poctěn, kdybych se k vám mohl připojit," odpověděl.
Ostatní hráči byli většinou obchodníci a stará elita. Krupiéra, muže se šedou tváří a špatně padnoucí parukou, ženin návrh očividně šokoval.
„Drahá paní," vykoktal.

Leesil poznal, že překročil nějakou společenskou bariéru a co nevidět bude vyhozen na ulici. Po Lanjovovi, radě a dalších nadutých šlechticích, s nimiž se během posledních několika dnů setkal, měl už snobství tak akorát dost.
Mladého muže po ženině pravici krupiérovo chování pohoršilo. Natáhl se a přisunul blíž volnou židli od vedlejšího stolu. Když se však Leesil opatrně posadil, ostatní hráči se na něj zamračili nebo po něm vrhli ustaraný pohled.
„Mé jméno je madam Lenska," řekla žena. „Přijeli jsme s mužem do Bely za obchodem."
„A s čímpak obchodujete?" zeptal se Leesil.
Madam Lenska se zasmála. „S hady," zašeptala spiklenecky.
Mladý muž po jejím boku překvapeně zamrkal. „S hady?"
„Ano," pokračovala. „Vím, že je to šokující, poptávku po této delikatese je však téměř nemožné nasytit. Uzavíráme smlouvy jen s lepšími podniky." Naklonila se k Leesilovi. „Já osobně ta malá odporná stvoření nemůžu vystát."
Zatímco krupiér rozdával karty, Leesil vedl zdvořilý rozhovor. Dva králové byla relativně jednoduchá hra. Obvykle sice vyhrával bank, sázky však byly nízké. K vítězství bylo potřeba dostat se co nejblíže k hranici dvaceti bodů a ten, kdo při rozdávání obdržel dva krále, automaticky vyhrával. Při prvním rozdání dostal Leesil pikovou královnu a károvou devítku, proto se rozhodl vsadit vše, co měl v kapse - tři měďáky. Vyhrál a hromádka se rozrostla.
Několik mužů na něj pohoršené pohlédlo, madam Lenska se však opět zasmála.
„Slyšela jsem, že začátečníci přinášejí štěstí, a já chci být dnes večer ke šťastlivcům velkorysá. Dal byste si pohár vína? Červené z jižní Droevinky je výborné."
Leesil zaváhal. Jak dlouho ho už neochutnal? Sice si přísahal, že už nikdy nebude pít, v mysli mu však vyvstal obraz Magiery, rázující vzhůru po schodech. Považovala ho jen za opilce a mizerného karbaníka. No, copak může jeden pohár uškodit? Vyhověl by tak jejímu očekávání a ještě by si užil.
„Děkuji," odvětil. „To by od vás bylo velmi štědré."
Madam Lenska luskla prsty a zamumlala něco služce. O chvíli později se před Leesilem objevil velký cínový pohár, naplněný až po okraj červeným vínem.
Když se zhluboka, pomalu napil a nechal si suché, sladké víno stékat dolů hrdlem, zapomněl sledovat krupiéra. Sázel málo, dvakrát prohrál, čtyřikrát vyhrál a zjistil, že pohár je prázdný. Spočítal výhru a zjistil, že když si nechá dolít, bude moct stále pokračovat ve hře. Pokynul služebné.
Víno bylo silné a poněkud mu omámilo mysl, nebyl však opilý. Dokázal poznat, kdy se blíží stavu „opilosti", a ten byl ještě hodně daleko. Při dalším rozdávání vsadil víc.
Když mimoděk přerovnával výhru, jedna z mincí se skutálela ze stolu a dopadla na podlahu. Sklonil se, aby ji zvedl. Pod stolem zahlédl obnažený kotník a část lýtka madam Lenské a ztuhl. Její boty byly obnošené a z jedné z nich čouhal kárový král.
Leesil se pomalu posadil, přejel prsty po kartách a vrhl na ženu dlouhý, postranní pohled.
Šaty madam Lenské byly velmi tradiční. Až příliš tradiční, když o tom teď tak přemýšlel. Z dob, kdy byl ve službě u lorda Dartmoutha na Bojištích, si vzpomínal, že je nosily jen ženy ze starých rodů. Šaty byly ve velmi dobrém stavu, bylo však nepravděpodobné, že by si je dáma vzala jen tak na vycházku. Náhle pochopil, proč k němu byla tak vstřícná.
Když budou hráči a krupiér sledovat otrhaného chudáka, určitě si nevšimnou, když do hry přidá jednu nebo dvě karty. Dokonce mu i koupila pití, aby ho u stolu udržela.
Při rozdání překročil krupiér dvacítku a Leesil opět vyhrál.
Alespoň ve dvou třetinách případů by měl v této hře vyhrát bank. Pokud by někdo nabyl podezření, na koho by ukázali jako na prvního - na dámu ze starého rodu, nebo na míšence, který sem očividně nepatřil?
Leesil se postavil a sebral výhru. „No, jdu na večeři."
Několika mužům se očividně ulevilo a džentlmen, který mu nabídl židli, mu uctivě kývl na rozloučenou.
Madam Leska se zamračila.
„Tak brzy? Ale teprve jste začal. Dovolte, abych vám koupila další pohár vína."
V tu chvíli k nim přistoupil sluha s vínem, které si objednal, a Leesil za ně rychle zaplatil.

„Jste velmi štědrá," řekl podruhé. „Vyhrál jsem však pár mincí, a než budu pokračovat, musím se osvěžit."
Leesil se mírně uklonil a s pohárem v ruce opustil místnost.
Strážce u vchodu ho přejel pohledem, nic víc však neudělal. Leesil vstoupil do jídelny a rozhlédl se po bohatých tácech s mořskými plody a pečenými ptáky, které sluhové roznášeli, a uvědomil si, že dokonce ani to, co vyhrál, nemusí na jídlo stačit. Několik naleštěných židlí u baru bylo prázdných, a tak se na jednu posadil, popíjel víno a sledoval lidi kolem.
Pak vstoupila dovnitř ona.
Leesil byl sice lehce opilý, zrak mu však ještě sloužil a záblesk růžové v klenutém vchodu ho překvapil. Bohaté, nafintěné ženy ho nezajímaly, neboť jeho srdce patřilo Magieře, tentokrát si však nemohl pomoct, aby nezíral.
Hluboký výstřih odhaloval pahorky krémově bledých prsou, zvedajících se z těsného živůtku. Prstýnky dokonale nakudrnacených vlasů jí spadaly na ramena a na záda a hrdlo a prsty jí zdobily třpytící se šperky. Pohled na tuto ženu ho ohromil stejně jako před tím Rowanwood. S chtivým výrazem v očích se rozhlédla kolem. Pak si všimla, že ji sleduje, a usmála se na něj.
Leesil náhle pocítil neklid. Opětoval její úsměv a otočil se k baru. Zaslechl, jak se k němu blíží lehké kroky. Zastavila se vedle něj.
„Nepotkali jsme se už někde, pane?" pravila a pohlédla na něj téměř hladově. „Připadáte mi povědomý."
Pozvedl jedno obočí. „Nemyslím si. Určitě bych si vás pamatoval, slečno."
„Byla to poklona?" Naklonila hlavu mírně na stranu. „Mohu se k vám připojit? Bohužel mě nikdo nedoprovází a v dobré společnosti bych se cítila bezpečněji."
Jeho překvapení zesílilo a s ním i opatrnost. Nechtěl ji povzbudit, na druhé straně však ani nechtěl být hrubý a přitáhnout ještě větší pozornost.
„Prosím," řekl nakonec a ukázal na židli po svém boku.
„Nebylo by tohle lepší?" Zvedla ruku, ukázala na prázdný stůl poblíž a zatřepotala při tom řasami.
Když se Leesil postavil, všiml si, že jí pohled zalétl k jeho rozhalené košili, klíční kosti a hrudníku. Když se posadili ke stolu, opět ho napadlo, jak by mohl ve vší slušnosti uniknout.
„Jmenuji se Sapphire," řekla a dotkla se prsty hrdla.
„Leesil," odvětil.
„Jste v Bele na návštěvě?" zeptala se.
„Ano, za obchodem," řekl krátce. Po chvíli ticha si odkašlal. „A vy?"
„Ach, ne. Mám tady ve městě pěkný tříposchoďový dům. Pro někoho, kdo se zajímá o vyšší společnost, je Bela jediným městem, v němž se dá žít."
Zdvořile přikývl.
„Vaše oči - jsou tak nezvyklé," řekla. „Odkud jste?"
„Nevím." Pak zaváhal a dodal: „Má matka byla elfka."
„Elfka?" Očividně ji to zaujalo. „Ach, a váš otec byl člověk, že ano? Takže jste elfem jen napůl?"
„Ano," odvětil zpříma. „Jsem míšenec."
„Ach, tak jsem to nemyslela. Já jen… Slyšela jsem, že elfové žijí velmi dlouho. Jejich životní síla je prý mnohem mocnější než lidská. Je to tak?"
Poprvé se usmál. „Kde jste něco takového zaslechla?"
Zasmála se, její smích však zněl strojeně, jako by se zastyděla za svoji přímost. „Pokud všichni míšenci vypadají jako vy, pak bych jich ráda potkala víc."
V okamžiku, kdy tato slova pronesla, Leesil ztuhl.
„No, děkuji," řekl. „Ale pokud jste dcerou bohatého muže nebo snad jeho ženou a hledáte rozptýlení, nejsem pro vás ten pravý."
Postavil se, vzal do ruky pohár a zamířil zpět do herny. Neohlédl se, aby zjistil, jak se tváří.
Herna byla plná lidí, zanedlouho však našel prázdnou židli u jednoho ze stolů. Posadil se s úmyslem popíjet víno a sledovat hru faro.
Koutkem oka zachytil další záblesk růžové. Sapphire ho následovala.
Začal vstávat, položila mu však jemnou ruku na rameno a zastavila ho. Než stačil mrknout, vtlačila ho

zpět do židle a ladně se mu posadila na klín.
„Jen jsem vás chtěla lépe poznat," řekla Sapphire. Pohlédla na něj, vypjala okatě hruď a odhrnula si vlasy dozadu.
Nyní to byl on, kdo na ni hleděl - nebo spíše na tvary, které mu visely přímo před očima.

Magiera seděla na kraji postele a ignorovala misku s hovězím, stojící na stolku vedle ní. Chap jí strčil čenich do ruky a ona ho několikrát pohladila po hlavě, myšlenkami však byla jinde.
„Byla jsem na něj příliš tvrdá?" řekla.
Chap se s tichým zakňučením posadil a upřeně se na ni zahleděl.
„Právě když jsem si myslela, že se polepšil, opije se, prohraje peníze a pak je příliš zbabělý, než aby to přiznal." Znechuceně rozhodila rukama a pohlédla na Chapa. Přála si, aby uměl mluvit. „Rozumím lépe tobě než jemu."
Chap přiběhl ke dveřím, zaškrábal na ně a pohlédl na ni.
„Musíš ven? Teď?"
Štěkl a zavrtěl ocasem.
„Tak jo," zamumlala. „Stejně nemám nic lepšího na práci."
Jít vyvenčit psa teď bylo největší událostí Magieřina dne. Nestačilo, že se s pátráním nikam nedostali. Leesil si musel zahrát na džentlmena a nabídnout jí svoji… krev… jako by to ještě někdy připustila. Na co ten hlupák myslel? Spíše ze zvyku než z nutnosti popadla meč, otevřela dveře a právě se připravovala připnout si ho, když Chap vyrazil ven z místnosti a dolů po schodech.
„Chape, stůj!" vykřikla a rozběhla se za ním, rychle jí však utekl.
Z výčepu pod schody se ozvaly výkřiky, následované hlasitým rámusem a výbuchem nadávek, pronesených vysokým hlasem.
Magiera seběhla ze schodů a rozhlédla se. Výčepní místnost byla prázdná, jen u dveří ještě stále seděl starý muž, kouřil a s očima doširoka otevřenýma hleděl směrem k baru. Otočila se, aby zjistila, na co se dívá, a všimla si závěsem zakrytých dveří, vedoucích pravděpodobně do kuchyně. Zúžily se jí oči.
„Chape, ty nenažranče!"
Zamířila k závěsu s úmyslem psa vyhnat, náhle se však zastavila.
Na zemi za barem ležela malá obutá noha a na palci jí visel převrhnutý korbel. Magiera nahlédla za roh. Na podlaze seděl - nebo spíše napůl ležel - mladý Vatz, v klíně měl převrhnutou mísu a všude kolem něj ležely rozházené zbytky jídla a odpadky. S hořícími tvářemi vzhlédl k Magieře. „Ach, Vatzi… ne," řekla. „Dostanu ho ven z kuchyně. A slibuji, že jakmile s tím psiskem skončím, nic podobného se už nikdy nestane."
Právě se ho chystala překročit, když zavrčel: „Ne!"
Vatz se podíval na sebe, pak zpátky na Magieru. Místo slov, která ze sebe očividně nedokázal dostat, se několikrát podrážděně nadechl ústy a ukázal prstem na vstupní dveře hostince.
Magiera se zamračila, pak sebou trhla. Vatz musel být na cestě ven s odpadky, když ho Chap porazil.
„Chápu," řekla a natáhla se k chlapci, aby mu pomohla vstát. „On… musel nutně ven."
Vatz ji odstrčil, něco zamumlal a zasténal, pak na ni divoce mávl, aby už šla.
„Ano, no, ještě jednou se omlouvám," vykoktala Magiera, otočila se a zabrblala si pro sebe: „Chape, až tě dostanu, udělám z tebe žrádlo pro prasata."
Magiera si připnula meč, otevřela dveře a vyšla ven.
Chap seděl uprostřed ulice, hleděl na ni doširoka otevřenýma očima a uši měl nastražené.
„Ty!" vybuchla Magiera a vrhla se na psa, aby ho popadla za srst na zátylku.
Chap jí ale unikl a rozběhl se dál ulicí. O kus dál se zastavil, otočil, posadil a opět na ni pohlédl. Magiera se na něj zmateně zamračila.
„Do tamté uličky!" ukázala na boční stranu hostince. „Tak běž. A měl bys raději doufat, že tě nenechám celou noc venku."
Chap pomalu kmital ocasem po dlažebních kostkách. Dvakrát na ni štěkl a poskočil několikrát dále ulicí, kde se opět posadil a zahleděl se na ni.
„Co je to s tebou?" Magieře chvíli trvalo, než si uvědomila, co po ní pes chce. „Ne! Nejdeme za

Leesilem. A teď dělej.“
Opět ukázala na boční uličku. Chap okamžitě vyskočil na nohy, hlasitě se rozštěkal, poskakoval a točil se dokolečka.
„Ticho. Nech toho.“ Udělala dva kroky jeho směrem, ale Chap se opět pohnul dál ulicí. „Nepůjdu za tvým opilým pánem. Tak buď zticha.“ Znechuceně rozhodila pažemi a obrátila se zpět k hostinci. „Klidně zůstaň venku celou noc.“
Natáhla se po závoře u dveří. Sotva se jí však dotkla špičkami prstů, přeběhlo jí po páteři zamrazení. Leesile? V mysli jí vytanul jeho obraz, jak sedí za karetním stolem ve Lvounovi a pozoruje ji za barem, přesvědčen, že ho nevidí.
Magiera se ohlédla přes rameno, jako by čekala, že ho tam spatří stát. Až na Chapa však byla ulice prázdná.
Byla snad na Leesila příliš tvrdá? Byl to nezodpovědný hlupák a dneska večer neměl ani tušení, o čem to vlastně mluví. Ale opravdu toho po ní chtěl tolik, když žádal, aby mu trochu ustoupila? Hry na lovce upírů nechali teprve nedávno a svým způsobem vlastně dělal, co mohl, ne? Zanechat všeho a usadit se nebyl jeho nápad a ona mu nedala moc na výběr.
Magiera držela ruku stále nataženou k závoře. Otočila se k Chapovi, který stále ještě čekal na ulici.
„Zůstaň,“ řekla a otevřela dveře.
Uvnitř pomáhal Milous Vatzovi očistit se. Znechuceně se na ni zamračil.
„Řekl vám můj partner, kam jde?“ zeptala se Magiera.
„Ptal se po něčem zvláštním,“ odpověděl statný hostinský. „Tak jsem ho poslal do Rowanwoodu. Každý kočí ve městě vás tam zaveze.“
Magiera si povzdechla. Leesil si samozřejmě musel vybrat místo, které si nemohli dovolit.
„Děkuji,“ řekla a opět vyšla ven.
Chap nyní seděl tak těsně za dveřmi, až ji to překvapilo.
„Řekla jsem ti, abys zůstal.“ Se psem po boku vykročila ulicí. „Stále víc a víc se podobáš svému pánovi. Měla bych ho raději najít dřív, než se kvůli podvádění dostane do cely v kasárnách Chetnika.“
Šla pěšky, dokud nezahlédla kolem projíždějící kočár. Přivolala ho, a zatímco se Chap vyšplhal dovnitř a pohodlně natáhl na sedadla, udala kočímu cíl. Jízda netrvala dlouho a kočí brzy zavolal: „Rowanwood!“
Magiera mu zaplatila a s rostoucí nervozitou pohlédla na elegantní vchod.
Dovnitř vcházeli a ven vycházeli elegantně odění zákazníci a ona tam stála oblečená do kalhot, vysokých bot a kožené vesty. Rozhodla se, že jen vejde dovnitř a vytáhne Leesila ven - a možná se pokusí najít nějaké příhodnější místo, kam by mohli zajít.
„Tak pojď,“ řekla Chapovi. „Myslím však, že tě asi uvnitř nebudou chtít.“
Když prošli vstupními dveřmi, věnovala jim šokovaný pohled dáma v krémových šatech a i další zákazníci se k nim otočili. V tu chvíli začala Magiera pochybovat o svém rozhodnutí a napadlo ji, že by možná měla raději odejít. Přistoupil k ní vysoký muž, jehož široká ramena napínala bílou košili a vyšívanou vestu.
„Mohu vám pomoci?“
„Hledám přítele,“ vysvětlila. „Jakmile ho najdu, odejdeme.“
Strážce zdvořile přikývl. „Budete mi muset odevzdat meč. Jídlo se podává v místnosti nalevo. Hernu najdete vpravo. Máme také volné pokoje a kteréhokoli ze zaměstnanců můžete kdykoli požádat o pomoc.“
Magieře se stáhl žaludek.
„Vy tady máte hernu?“
„Ano, slečno,“ odvětil strážce. „Váš meč?“
Karetní stůl byl jedna věc, ale celá herna? Představa Leesila v takovém prostředí pro ni byla příliš. Odepnula si meč a podala ho strážci. V tu chvíli však Chap zavrčel.
„Snažíme se přizpůsobit zákazníkům,“ dodal strážce přísně. „Ale držte to zvíře pod kontrolou nebo okamžitě odejděte.“
Chap se pomalu blížil k obloukovému vchodu do herny. Jeho tiché hrdelní vrčení rychle přerostlo v děsivé vysoké vytí. Několik zákazníků poblíž vyděšeně ustoupilo. Magiera ten zvuk znala, proto rychle

obrátila pozornost ke vchodu.
Podívala se dolů na hruď. Amulet s topazem jasně zářil.
„Máte tady větší problém než mého psa," řekla a otočila se k Chapovi. „Běž!"
Chap vrazil do herny a Magiera ho následovala. Rozhládla se po místnosti, Leesila však nikde neviděla. Pak ale upoutal její pozornost záblesk barvy - záda vnadné ženy v růžových šatech, sedící na klíně muže. Na ramena jí padaly tmavě blond kudrny.
Chap vyrazil několik divokých, rozzuřených štěků, které Magieru překvapily.
V místnosti vybuchl chaos.
Zákazníci, kteří se nacházeli nejblíže, vyskočili na nohy, zakopávali jeden o druhého a vrhali se ke dveřím ve snaze dostat se co nejrychleji pryč od zvířete. Někdo převrhl stůl s kostkami. Dva muži ve vestách vyrazili vpřed, aby zákazníkům pomohli, po celou dobu se však soustředili na Magieru a Chapa. Při všem tom zmatku se blonďatá žena otočila, posunula se muži v klíně a odkryla výhled na něj.
Leesile? Magiera pohnula ústy, nevyšel z nich však ani hlásek.
Až na ženu, kterou držel v klíně, seděl sám, na stole před ním ležela hromádka mincí, vedle níž stál velký pohár s vínem.
Chap soustředil svoji pozornost přímo na Leesilovu společnici.
Magiera sevřela v ruce desku stolu, který jí stál v cestě, a převrhla ho na stranu. Leesil se zadíval na ženu na klíně s podivně zmateným, podrážděným výrazem ve tváři. Pak ale spatřil Magieru.
Zhluboka se nadechl, jantarové oči se mu rozšířily a zdálo se, že jeho snědá kůže zbledla.

Když se Sapphire posadila Leesilovi do klína, netušil, co má dělat. Šustící hedvábí a kyprá prsa, která mu plnila výhled, mu na okamžik vyrazily dech. Zamrkal a pohlédl na ni s výrazem, který -jak doufal - odpovídajícím způsobem vyjadřoval jeho podráždění. Popadl ji za paže a právě se ji chystal postavit, když si všiml jejích očí. Předtím je tak zblízka neviděl.
Měla jasně modré oči a tvář jí rámovaly tmavě blonďaté kudrny. Připadala mu povědomá, jako by ji už někde viděl. Pak k němu ale dolehlo podivné, nepřirozené vytí a lidé se dali do křiku.
Hosté se s velkým rámusem začali tlačit ke vchodu. Stoly, židle a lidé padali jeden přes druhého. Do vřavy se vrhli dva strážci a snažili se rozplést hromady těl a nábytku. Pozornost všech ale poutal strašlivý zvuk, doléhající k nim z obloukového vchodu. Jeho nevítaná společnice se rovněž ohlédla a odkryla mu výhled.
V místnosti stál rozvzteklený Chap.
A Magiera.
Leesil byl v herně. Pil. Na klíně mu seděla do hedvábí oděná blondýna a on měl tvář téměř zabořenou v jejích prsou. Při pohledu na Magieřin rozzuřený výraz se Leesilovi tělem rozšířil ochromující chlad.
Neexistovalo nic, čím by dokázal Magieru zastavit na tak dlouho, aby jí mohl všechno vysvětlit.
Chap zavrčel a začal se plížívým krokem přibližovat. Leesil poplašeně ztuhl. Magieřinu zlost chápal, ale co bylo s Chapem?
Magiera upírala pohled na Sapphire a Leesil se na okamžik obával, co by mohla ženě provést. Magiera popadla stůl, který jí stál v cestě, a odvrhla ho stranou. Leesil sebou trhl a snažil se přijít na to, jak dostat sebe i Sapphire z Magieřina dosahu, než se jeho společnice uklidní. Pak ale zahlédl v přítmí místnosti přívěsek s topazem.
Zářil. Obrátil se zpět k Sapphire.
Tmavě blonďaté kudrny. Jasně modré oči - jako drahokamy. Krásná a chtivá. S hladkou, bledou kůží, jako byla Magieřina.
Leesil ztuhl hanbou a hrůzou, podařilo se mu však spolknout nadávku. Malá šance, že by mohl Magieře všechno vysvětlit, se vytratila. Jestli přežije, bude mít štěstí, když s ním ještě někdy promluví.
Jeho pravá ruka mu pomalu klesla k boku. Trhnutím otevřel pochvu na zápěstí a do dlaně mu vklouzla dýka.
Náhle mu však Sapphire sevřela ruku kolem hrdla a její nehty se mu zaryly do kůže.
„Zkus to a jsi mrtvý," zasyčela, aniž by na něj pohlédla. Pozornost upírala na Magieru, a když promluvila, vloudil se jí do hlasu zmatek. „Odvolej psa nebo zemře!"

Magiera se zastavila. „Nech ho jít, jinak se nedostaneš ani ke dveřím.“
Dva strážci v místnosti se nejistě zastavili. Leesil zahlédl dalšího ve vchodu za Magierou. Mužův pohled skákal z jednoho na druhého, jako by se nedokázal rozhodnout, o koho by se měl postarat nejdřív. Podobné výtržnosti se na místě, jako byl Rowanwood, asi nestávaly a strážci očividně nijak netoužili zabít v podniku jednoho z hostů. Zdálo se však, že je spíše znervózňuje Chap než Sapphiřiny prsty na jeho hrdle.
Sapphire mu jediným pohybem sklouzla z klína, otočila se a vytáhla Leesila na nohy. Stál nyní zády k Magieře a Chapovi. Začala ustupovat k bočnímu východu pro služebnictvo.
Leesil stále věřil, že by se jí dokázal zbavit a způsobit si přitom jen málo újmy na zdraví, v herně však bylo příliš mnoho lidí. Mohla by prostě popadnout někoho jiného. Rozhodl se, že jí dovolí, aby ho odvedla ven.
Někde za ním zuřil Chap a Leesila napadlo, co teď asi udělá Magiera.
Sapphire ho vytáhla bočními dveřmi do úzkého, prázdného průchodu a kopnutím za nimi zavřela dveře. Když začala rychle couvat ke konci chodby a dalším dveřím, prsty na jeho krku se sevřely.
„Teď už se sem nebudu moct nikdy vrátit. A bylo to přitom mé oblíbené místo,“ zasyčela. „Mohl jsi mi říct, že jsi ženatý, ale muži jako ty se o takových věcech obyčejně nezmiňují. Možná jí ani nebude vadit, když ti rozervu krk.“
Leesil nedokázal uvěřit tomu, co slyší. Nejen že jí vůbec nedocházelo, že Magiera rozhodně není rozzuřená manželka, ale její nejdůležitější starostí bylo, že už nebude moct navštívit Rowanwood. Až je Magiera dohoní, čeká na tuhle bláznivou mrtvolu několik překvapení. Jak mohlo takové stvoření přežít odkázáno samo na sebe?
Stále ještě svíral v dlani jílec dýky. Čepel měl ukrytou v rukávu. Sapphire mu v roztržitosti zapomněla přikázat, aby ji upustil. Dýka ji nezabije, mohla by mu však ve správné chvíli pomoct osvobodit se.
Z postranních dveří vystoupil mladý strážce a zatarasil Sapphire cestu. Zdálo se, že je mu celá situace nepříjemná. Obvykle by asi žádal Leesila, aby pustil Sapphire, ne naopak.
„Slečno, prosím, takové věci tady nepotřebujeme. Nechte toho muže jít.“
Sapphire se k muži otočila tak zprudka, že Leesil nedokázal zareagovat.
Její volná ruka vystřelila vzhůru.
Zarazila muži prsty do krku, prorvala mu nehty kůži a opět ruku vytrhla. Po prstech a dlani Sapphiřiny ruky začala stékat tmavá tekutina. Strážce klesl k zemi. Dusil se vlastní krví, která mu začala kanout z úst.
Leesil mávl pravou rukou vzhůru a seknul čepelí dýky po spodní straně Sapphiřina zápěstí. Pak ji popadl za natažené předloktí, obrátil se doleva a zkroutil jí paži.
Uvolnila ruku, kterou mu svírala hrdlo, a překvapeně zaječela. Když se mu vytrhla, Leesil se dýkou ohnal po vrchní straně jejího zápěstí. Se zapotácením se od sebe oddělili. Místo useknuté ruky držel Leesil pouze uříznutý rukáv.
Dveřmi za nimi vrazili do chodby Chap s Magierou. Vztek na Sapphiřině tváři vystřídal strach. Zakrvácenou rukou si sevřela rozříznuté předloktí a dala se na útěk ke dveřím na konci chodby. Také Chap vyrazil ven. Leesil se rozběhl za nimi.
„Ne!“ vykřikla Magiera. „Nech mě.“
Leesil jí však nevěnoval pozornost, strčil si kus látky do kapsy a vydal se za Sapphire.

Když se Leesil rozhodl ignorovat její rozkaz, Magieřina zlost vzrostla. Neměla u sebe meč a on byl ozbrojen pouze dýkami. Noc kolem ní se rozjasnila a Magiera cítila, jak se jí protahují špičáky. Světlo amuletu s topazem ji na hrudi jemně hřálo. Pod povrchem zuřivosti zůstávala soustředěná. Byla při vědomí a měla se téměř dokonale pod kontrolou.
Leesil se jí vzdálil a ona zaslechla z ústí ulice ránu a překvapené zakňučení. Zdálo se, že Chap tu nemrtvou děvku dostihl jako první.
Ve snaze dohonit psa se Magiera přinutila běžet rychleji a její tělo poslechlo. Leesil dorazil k rohu ulice a právě se chystal zahnout za roh, náhle se však po hlavě vrhl na zem a odvalil se stranou.
Kolem rohu prolétl kus dřeva, zasáhl však jen volný prostor v místě, kde se před chvílí nacházel. Leesil se odkutálel až ke vzdálené stěně ulice. Když se k rohu přiblížila Magiera, silná tyč opět vylétla, ona však

popadla její volný konec do ruky.
Druhý konec držela žena, která seděla Leesilovi v klíně. S podrážděným zaječením trhla dřevem, Magiera ho však nepustila. V jasně modrých očích ženy se objevilo překvapení a strach.
Leesil se zastavil u protější stěny a rychle se obrátil. Šátek mu spadl z hlavy, takže se jeho světlé vlasy rozprostřely po špinavé zemi. Pravou nohu zahákl nemrtvé za kotník, převrátil se a zapřel rukama pevně o zem. Jeho levá noha vystřelila vzhůru.
Kopnutí zasáhlo ženu do hrudníku a sklouzlo až k tváři. Magiera mrkla, když ucítila, jak dřevem v její ruce proběhlo ostré trhnutí. Nemrtvá se prohnula vzad a začala padat. Magiera se vrhla kupředu a opřela se celou váhou o dřevo.
Rozštípnutý konec dřeva zasáhl ženu do hrudní kosti. Z nitra její hrudi se ozvalo tiché prasknutí žeber a růžový živůtek kolem dřeva zbarvila tmavá skvrna. Její výkřik byl hlasitější než Chapovo zavytí.
Zvuk pronikl Magierou s takovou ostrostí, až ho ucítila uvnitř hlavy. Hrdlem jí v odpověď začaly stoupat horko a hlad. Tvrdě zatlačila a prorazila dřevo skrz. Když zasáhlo dlažební kostky pod tělem, rozštíplo se jí v ruce.
Stvoření zůstalo ochable ležet na zemi.
Magiera dopadla zadýchaně koleny na mrtvolu a snažila se ovládnout. Tentokrát zmizela bolest z její čelisti velmi rychle. Nemusela si přejet po zubech prsty, aby se přesvědčila.
Leesil se vyškrábal na nohy a rozběhl se ke zdi uličky, kde na zemi ležel Chap. Magiera vstala a následovala ho. Bylo na čase, aby zodpověděl její otázky, a tentokrát mu už nedovolí žádné vytáčky.
Leesil se opatrně dotkl Chapových nohou a hlavy.
„Něco zlomeného?“ zeptala se Magiera udýchaně.
„Nemyslím si, je ale stále omámený. Musela ho zasáhnout velmi tvrdě.“
Chap zasténal - pak zavrčel. Magiera vydechla zhluboka úlevou.
Tohle dělali vždycky. Mluvili o nejnaléhavějších problémech a všechno ostatní odsunovali stranou. Už toho měla dost.
„Jsi střízlivý?“ zeptala se stroze.
„Ano, já…“ Pohlédl na ni. V jantarových očích se mu objevil tak smutný výraz, až se na okamžik zdálo, že jí řekne úplně všechno, nakonec se ale jen odvrátil a dodal: „Jsem.“
Magieřin vztek vyprchal. Nebylo by to k ničemu, kdyby ho začala poučovat. Pomohlo to snad někdy? Leesil žil okamžikem a dělal to, co právě chtěl. Neuvědomoval si, co by mohl nedostatek pozornosti způsobit.
Chap zvedl hlavu a tiše hrdelně zavrčel. Magiera ho pohladila a zhoupla se na patách.
„Pochybuji, že by tohle mohl někdo jen tak smést ze stolu,“ řekla hořce. „Důkazům bude muset uvěřit i rada.“
Oba se otočili k mrtvole. Leesil rychle vyskočil na nohy.
„Co…?“
Magiera se také postavila a zděšeně rozhlédla.
Tělo bylo pryč.

9. kapitola

Z dálky zaznělo táhlé, hlasité zavytí. Toret zatnul prsty do sedadla kočáru. Hlavou mu probleskla vzpomínka.
Když prchal před míšencem a dhampirem lesy kolem Miisky, po stopě je vedl stříbrný pes. Žádné jiné zvíře nedokázalo vydat takový zvuk.
A Sapphire byla venku sama. Pes nemohl lovit nikoho jiného.
„Zastavte kočár!“ zakřičel na kočího.
Jakmile se dotkl nohama dlažebních kostek, dal se do běhu. Chane ho v těsné blízkosti následoval. Běželi ulicemi mnohem rychleji, než by to koně, zapražení do kočáru, kdy dokázali. Brzy se dostali do blízkosti Rowanwoodu, zdálo se však, že psí vytí přichází z různých stran.

Toret se obrátil k Chanovi. „Kudy?“
Chane zavřel oči, aby mohl nerušené naslouchat, vytí ale ustalo.
„Chane!“ obořil se na něj Toret. Bezmocnost, která v něm narůstala, živila jeho vztek.
„Nic neslyším. Šla do Rowanwoodu. Začneme odtamtud.“
„Netušíš, co ten pes dokáže,“ řekl a instinktivně se dotkl jizev na tváři. Myšlenky mu zatemňovaly vina a strach. „Neví, co se děje. Ani jsem ji nevaroval.“
„Najdeme ji,“ ujistil ho Chane. „Musíme ale zpomalit. Džentlmeni neběhají ulicemi. Přitáhli bychom nechtěnou pozornost. Pokusí se zmizet, což znamená, že půjde bočními ulicemi a dvory.“
„Ne!“ zakřičel Toret. „Mohli by ji uvěznit ve slepé uličce nebo obklíčit v úzkém průchodu.“
„Netvrdím, že je to rozumný nápad,“ řekl Chane a natáhl se po Toretovi, aby ho zastavil. „Řekl jsem, že tohle udělá.“
V tuto chvíli se Chanův tón tolik podobal Rashedovu, že se Toret zachvěl odporem. Tak rozumný, soustředěný a chladný. Cítil Chane vůbec něco? Toret mohl být nesmrtelný a prohnaný, nikdy však nebude vysoký a velkolepý jako Rashed nebo Chane. Měl však Sapphire, která ho milovala a potřebovala. A nyní na ni pořádali hon.
Toret přidal do kroku, Chanův stisk ho však přinutil opět zpomalit, přesto se však snažil co nejrychleji prohledat všechna zákoutí a průchody.
„Počkejte.“ Chane zesílil stisk na Toretově rameni. „Cítíte ji?“
Toret se zastavil a snažil se najít náznak Sapphiřiny přítomnosti. Když zostřil smysly, viděl a cítil mnohem víc než většina nemrtvých. A protože Sapphire stvořil, kdykoli byla blízko, cítil ji.
„Nic,“ odvětil Toret. „Je to, jako by nebyla…“ Pohlédl na Chana, nebyl však schopen myšlenku dokončit.
Jeho společník rychle prozkoumal okolí a pohlédl na Toreta se stejně zmateným výrazem ve tváři. Ani u Chana, ani u Sapphire se neprojevily žádné z psychických vlastností, kterými vládli Teesha s Rashedem. Chane však ovládal jiné síly, s nimiž se narodil.
„Přivolej toho zatraceného ptáka,“ přikázal Toret, „a najdi ji.“
Chane zavřel oči a zůstal stát nehybně na rohu ulice.
„Pospěš si!“ pobídl ho Toret.
„Ticho,“ řekl Chane, pohnul však přitom pouze ústy. Náhle zprudka otevřel oči a tasil meč.
„Našel jsi ji?“
„Možná,“ odvětil a rozběhl se do nejbližší boční uličky.
Toret ho následoval. Byl nyní tolik rozzuřený, že prahl po krvi. Chtěl dostat míšence, dhampira nebo třeba i jejich psa, kohokoli, na kom by si mohl vybít vyděšenou zuřivost. Když minuli vstup do jedné z uliček, zaslechl vzlykání a šoupavé kroky.
„Tudy!“ vykřikl. Vůbec ho nezajímalo, jestli ho někdo uslyší.
Vyrazil pryč uličkou a Chane se otočil, aby ho následoval. Úzký průchod byl plný odpadků, beden a dalších věcí, které tam vyklidili majitelé obchodů, k jejichž zadní části ulice přiléhala. Toret překážky oběhl nebo je odkopl z cesty.
Po jeho pravici zavrávoral stín. To, co spatřil, jej přimělo zasténat.
Podél zdi se potácela Sapphire a podpírala se o ni. Jednu ruku měla potřísněnou krví. Pravý rukáv šatů měla uříznutý pod manžetou. Z rány na zápěstí a také z úst jí prýštila tmavá krev, stékala jí po bradě a hrdle a vsakovala do zčernalého živůtku šatů.
Nejhorší věc, jež ho také přiměla zaváhat, však zahlédl, až když k němu zvedla oči.
Ze středu hrudníku jí trčel dlouhý, rozštěpený kus dřeva. Na tváři měla vyděšený, zmatený výraz.
Když se jí podlomila kolena, Toret si k ní pospíšil, aby ji zachytil. Podepřel jí ramena a opatrně položil na zem.
„Sapphire! Zůstaň se mnou!“ přikázal břitce. „Chane!“
Chane už klečel vedle něj a s chladně vypočítavým výrazem ve tváři studoval kůl v Sapphiřině hrudníku.
Sapphire pohnula rty, místo slov se však zalkla.
„Znovu,“ pobídl ji Toret. „Řekni to znovu a pomalu.“ Tentokrát sledoval její ústa, aby ze rtů odečetl, co chce říct.

Nemůžu to dostat ven.
Toret popadl kůl.
„Ne," řekl Chane, uchopil ho za zápěstí a odtáhl mu ruku pryč. „Je příliš zesláblá." Zaváhal. „Kůl zasáhl srdce."
Toreta opět naplnilo zděšení. „Neztratím ji!"
„Stále se hýbe," zašeptal Chane zmateně. „Dřevěný kůl v srdci by měl nemrtvé zabít."
Sapphire opět pohnula rty. Pomoz mi.
„Co mám udělat?" zaprosil Toret.
Toretova hrůza vzrostla, když Chane zůstal naprosto chladný.
„Rozřízněte si zápěstí - až k žilám," přikázal Chane. „Vytáhnu kůl, musí při tom však pít. V žilách nám neplyne život, možná ji to ale udrží pohromadě, dokud ji nedostaneme domů. Pak pro ni musíme co nejrychleji najít čerstvou krev."
Toret zaváhal. „Už celé dny jsem neměl ani kapku krve. Nemohu… Dáš jí napít ty a já vytáhnu kůl."
Chane se zprudka napřímil a ve tváři se mu objevil výraz podobný znechucení. Stejně rychle se však opět ovládl. Přitiskl si čepel meče k zápěstí a hluboko řízl. Na zem začala kapat krev. Upustil meč a přitiskl Sapphire ruku k ústům.
„Kousni," přikázal, pak se otočil k Toretovi. „Teď."
Toret škubl kůlem a trhl sebou, když ucítil, jak drhne o kosti Sapphiřina hrudníku. Doširoka otevřela ústa i oči a pokusila se vykřiknout. Chane ji však pevně držel, vtlačil jí zápěstí mezi zuby a zadusil tak její výkřik.
„Tiše. Pij," přikázal Chane.
Jeho slova pronikla mlhou, jež obklopovala Sapphiřino vědomím. Zakousla se a začala velkými doušky pít. Chanův horní ret se zachvěl, neucukl však ani nevykřikl. Toret pocítil nával vděčnosti a zastyděl se za ten pocit.
Proud krve vytékající ze Sapphiřina hrudníku se zpomalil a nakonec se zastavil. Konečně jí Chane přitiskl volnou ruku na čelo a s námahou vytrhl zápěstí z jejích zubů.
„Víc," zasténala.
„Ne," řekl Toret. „Musíme tě dostat domů. Přivedu ti někoho živého, aby ses mohla nakrmit."
Sapphire popadla Toreta za ramena a vrhla se mu po hrdle, on ji však pevně sevřel, dokud se neuklidnila a nezůstala mu téměř bezvládně ležet v pažích.
Chane utrhl z lemu Sapphiřiných hedvábných šatů pruh látky a ovázal si zápěstí. Pak natrhal další kusy a ovázal jí hrudník.
„Seženu kočár," řekl. „Jakmile se dostaneme na otevřenou ulici, musíme ji dostat co nejrychleji z dohledu."
Bez dalších řečí zamířil k východu z úzké uličky.
Toret houpal Sapphire něžně v náručí a poprvé pochopil, jak se Rashed cítil a proč odmítl z Miisky utéct.
„Už je to v pořádku," broukal. „Za chvíli budeme doma."
Nebude čekat, až lovkyně a její pomocníci překvapí některého z nich o samotě. Najde ji jako první.

„Probodla jsem jí srdce," zašeptala Magiera.
Leesil sledoval, jak přechází sem tam jeho pokojem v hostinci U Burdocka. Její meč stál opřený o stěnu v koutě místnosti. Čekal s Chapem v kočáru, zatímco se pro zbraň vrátila do Rowanwoodu. Dřív nebo později se budou muset zodpovídat za to, co se dnes večer stalo, nedokázal si však představit, že by to bylo horší než snaha uklidnit v této chvíli Magieru.
„Probodla jsem ji skrz naskrz," trvala na svém a sevřela ruce v pěst, jako by v nich stále držela kus dřeva.
„Já vím," řekl Leesil. „Viděl jsem to."
Chap ležel na Leesilově posteli, zatímco si Leesil probíral v hlavě, co se ten večer stalo - a nestalo. Alespoň pro tuto chvíli však nebylo jeho pošetilé chování v Rowanwoodu důležité. Opatrně prohrábl prsty Chapovu srst a pátral po zranění. Špičkami prstů přejel po bouli na straně psovy hlavy. Nenašel žádnou krev. Rána, kterou Chap utržil, však byla tak silná, že už toho večera nebyl schopen stopovat,

proto se vrátili zpět do hostince. Na malém stolku vedle Magieřina meče stály dvě zapálené svíčky a plechová mísa s vodou, kterou si vyprosili u hostinského.
Leesil ukázal na lavor. „Podej mi to."
Jeho žádost vytrhla Magieru z myšlenek. Podala mu mísu a posadila se na opačnou stranu postele. Leesil namočil do vody složený kus látky a přitiskl chladivý obklad Chapovi na hlavu.
„Jak mohlo to stvoření utéct?" zeptala se.
Leesil nejistě potřásl hlavou. „Existují jen dvě možnosti. Za prvé, že jsi minula srdce."
„To se nestalo."
„Pak… nebude to první věc, kterou jsme zkusili a u níž se ukázalo, že nejde o nic jiného než o pověry."
„Tak jo," zabručela Magiera. „Takže jsme zpátky u sekání hlav."
„Nebo pálení," dodal.
„Ať tě to ani nenapadne," varovala ho.
V místnosti se rozhostilo nepříjemné ticho a Leesila napadlo, jestli nyní nastal okamžik, kdy se začne vyptávat. Magiera tiše seděla a sledovala, jak opět namočil obklad.
„Kromě toho," pokračovala, „by popel radě asi jako důkaz nestačil. Pro to, co se dnes stalo, nemáme žádný důkaz. Neexistuje způsob, jak stvoření vystopovat, pokud se Chap rychle nesebere a nenajde stopu. Nevzala jsem jí nic, z čeho by mohl zachytit zápach."
Leesil zaváhal. „Já ano."
Magiera zúžila oči a stiskla rty do úzké linky, avšak nepohlédla na něj.
„No, taky jsi měl víc času, že?" Její hlas byl chladný a zazněl v něm kousavý tón. „Možná bychom mohli tímhle způsobem od nynějška lovit. Vypustíme tě do nejbližšího bordelu s karetním stolem, dáme ti pohár vína a budeme čekat, dokud ti do klína nespadne další nemrtvá děvka."
Leesil se snažil netrhnout sebou, ale nepodařilo se mu ovládnout se. Raději se kousl do jazyka, protože věděl, že cokoli by nyní řekl, by ji jen ještě víc podráždilo. A kromě toho netušil, co by měl vlastně říct. Měl pocit, jako by byl nevěrný - ale nevěrný komu? Všechny jeho něžné pokusy sblížit se s ní zklamaly. Znovu a znovu ho odstrkávala. Takže proč se cítil tak zahanbeně? No, pil a hrál. Ale nebyl ani opilý, ani neprohrál, takže už zbývala jen jediná věc a za tu rozhodně nemohl. Od chvíle, kdy se usadil v Miisce, na takové věci ani nepomyslel.
Jeho myšlenky patřily pouze Magieře.
Avšak nejhorší, nejhloupější a nejvíce matoucí bylo, že ze všech věcí, které dnes v noci udělal, ji zajímalo jen to stvoření, které mu sedělo na klíně.
Leesilovu pozornost upoutal Magieřin hluboký povzdech. Když vzhlédl, zjistil, že hledí na jeho bílé vlasy, které mu padaly na ramena.
„Ztratil jsi šátek," řekla. „Budeme ti muset koupit nový."
Leesil si sáhl do kapsy a vytáhl odtud hrst plnou mincí, které pak vysypal na postel před ni.
„Tady. Vyhrál jsem zpět většinu z toho, co jsem na lodi prohrál. Ale pochybuji, že mi teď šátek k něčemu bude."
Byl vděčný za změnu tématu. Ale když viděl pohled, který vrhla po mincích, uvědomil si, že udělal další chybu. Rychle promluvil, než mu mohla skočit do řeči.
„Šátek nezakryje oči ani kůži. Vypadá to, že mí lidé jsou zde ještě neobvyklejší, než jsem myslel."
Vzhlédla k němu. „Tví lidé?"
„Víš, co tím chci říct."
„Ne, nevím," zavrtěla hlavou tak zprudka, až jí prameny černých vlasů šlehly do bledé tváře.
„Nezapomněla jsem, co jsi v té uličce udělal. Tohle ses nenaučil během měsíce, kdy jsi trávil rána v lese."
Leesil opět věnoval pozornost Chapovi. Tohle nečekal. Teď na to nebyl pravý čas. Ona se však naklonila blíž.
„Podívej se na mě!" vybuchla. „Jsme na tom špatně a já nevím, jak dál. Jediné dvě věci, na které jsem se kromě sebe kdy spolehla, jsi ty a pes. Když jsme se usadili v Miisce, změnil ses, a to k lepšímu, ale teď… teď se začínáš chovat jako ten starý Leesil z dob, kdy jsme trávili život na cestách - nebo ještě hůř. Piješ, hraješ a…"
„A nic jiného," přerušil ji. „Bylo to úplně jinak, než to vypadalo."

„Tady nejde o tu upírskou běhnu, která ti omámila rozum.“
„Nebyl jsem omámený!“
„Nechci se s tebou hádat - ale budu. Takže mi řekni, co se děje?!“
Stiskl čelist. Tohle dopadne špatně. A kvůli špatnému načasování to bude ještě horší - horší než být chycen s nemrtvou děvkou na klíně.
„Slibuji, že už se nikdy nedotknu vína. Budu vždy soustředěný a budu se ovládat. A zůstanu takový.“
Světlo svíček se zachvělo a ozářilo Magieřin obličej. Leesil poznal, že jeho odpověď nebude stačit. Chap ležel spokojeně mezi nimi a jeho dech se prohloubil v lehké chrápání. Leesil postavil mísu s vodou na podlahu.
„Potřebuji víc než jen sliby,“ řekla Magiera.
„Co tím chceš říct?“ Ačkoli to bylo zbytečné, Leesil stále ještě doufal, že se mu podaří z rozhovoru vyvléknout.
Magiera si povzdechla. „Nemluvím o své minulosti, protože nemám co říct. Spoustou věcí si ani nejsem jistá.“ Podívala se mu zpříma do očí. „Ale kdyby ses na cokoli zeptal… na cokoli… a já znala odpověď, řekla bych ti to. Tak proč mi nechceš říct o životě, který jsi vedl, než jsme se setkali?“
„Nic z toho nechceš slyšet a stejně na tom už ani nezáleží.“ I když byly jeho odpovědi obvykle velmi mazané, tahle vyzněla jako jasná vytáčka a Magiera ji ignorovala.
„Kde jsi se naučil takhle bojovat? Co je to za zvláštní skříňku s nástroji a odkud pochází? Nikdy dřív na tom nezáleželo, protože jsi ji až do doby před dvěma měsíci ukrýval. Teď na tom ale záleží.“
Leesil zavřel oči. Když jí to poví, co udělá? Copak by mohla udělat něco jiného než odejít a už se nikdy neohlédnout zpátky?
„Anmaglâhk,“ zašeptal.
„Co to znamená?“
„Je to elfské slovo, které používala moje matka. Nikdy mi neřekla, co znamená, ale podle toho, jak jsme žili, nebylo po čase těžké to uhádnout. Jen občas ho používala pro sebe. A jen jednou tak nazvala mě.“
Magiera se usadila na kraj postele a zahleděla se na něj.
„Byla nájemný vrah,“ řekl Leesil prázdným hlasem bez citů. „Stejně jako můj otec. A já.“
Vztek na Magieřině jemné tváři nahradila opatrnost - nebo to bylo znechucení? Krátce se rozhlédla po pokoji. Možná ji napadlo, kam ukryl své „nástroje“. Pak obrátila pohled k jeho rukám. Košile měla volné rukávy, takže z nich vyčuhovala jedna rukojeť dýky, již měl připnutou v pochvě k zápěstí. Leesil pomalu složil ruce do klína a stáhl si rukávy.
„Tvoje matka - elfka - byla nájemný vrah,“ zašeptala. „Zabíjel jsi pro peníze?“
„Znáš Bojiště na severu,“ pokračoval. „Nejsou to ani skutečné země, spíše provincie, v nichž si páni udržují moc silou. Slyšela jsi o lordu Darmouthovi?“
„Ano,“ odvětila zdráhavě.
„Má rodina mu sloužila. Byli jsme jeho otroci - špehové a vrazi.“
Magiera se odvrátila a zahleděla na zeď.
Leesil měl strach, a přitom ho dokázalo vyděsit jen málo věcí. Nezbývalo mu než dokončit, co začal.
„Vládci jako Darmouth mají nepřátelé nejen za hranicemi, ale také uvnitř nich. A i když nemají, stejně jsou o tom přesvědčeni. Vychovali mě, abych si s takovými nepřáteli dokázal poradit - rázně. Rodiče mě začali cvičit už v pěti letech. Napřed to byla jen tenká dýka, kterou jsem mával jako mečem a předstíral, že jsem válečník. Netušil jsem, že jsme něčím majetkem. V dalších letech mě však několikrát napadlo, k čemu mi všechny ty podivné věci, které mě učili, vlastně budou. A pak už jsem se nemusel ptát. Věděl jsem, kdy se pohybovat tiše, aby mě nikdo nespatřil. Jak přesvědčivě lhát. Na koho a na co si dávat pozor ve tmě. Která část lidského těla je nejvíce zranitelná.“
Magiera se po něm přes rameno ohlédla. Leesil viděl jen jedno její oko, jímž ho pozorovala.
„Skříňka s nástroji,“ řekla. „Na tohle ji máš?“
Přikývl. „Dala mi ji matka. Asi ji vyrobili její lidé, ačkoli netuším jak nebo proč. Naučil jsem se, jak nástroje používat, a nějakou dobu jsem byl dobrým otrokem. Některé dny si stále ještě dokážu vzpomenout na jména všech lidí, které jsem zabil.“
„A teď potřebuješ nové nástroje? Vyměnil jsi je s kovářem.“

„Ne, tohle nemá nic do činění s mojí minulostí," odvětil Leesil. Jeho hlas zněl náhle hrubě. „S upíry nemohu bojovat tenkými dýkami. Potřebuji něco jiného. Nemám ale čas naučit se bojovat obvyklými zbraněmi, proto jsem si nechal vyrobit takové, které vyhovují mým schopnostem."
Magiera potřásla hlavou a zvedla ruku, aby ho zastavila.
„Dokonce i otrok dokáže myslet sám za sebe," řekla. „Proč jsi neutekl dřív, než bylo pozdě? Proč jste všichni neutekli?"
Jak jednoduchá volba, pomyslel si Leesil. Jen kdyby to bylo tak snadné. Zasmál se.
Magiera se zprudka obrátila a zamračila se na něj. „Čemu se směješ?"
„Ničemu," odvětil bez úsměvu. „Vůbec ničemu. Nikdy nám nedovolil pracovat spolu. Alespoň jednoho z nás - matku, otce nebo syna - hlídali, aby se ujistili, že úkol bude splněn a ten, kdo ho měl provést, se vrátí domů."
Pozorně se na ni zadíval, aby zjistil, jestli pochopila. Když se zdálo, že ne, pokračoval.
„Přinutili mě zradit hodného starého učitele neprávem obviněného ze zrady. Pověsili ho. Tehdy jsem utekl. Cestoval jsem s Chapem a pil, abych dokázal zapomenout a spát - dokud jsem nepotkal tebe a nezačali jsme znovu vraždit."
„Vraždit?" Magiera zavrtěla hlavou. „Kromě nemrtvých jsme nikdy nikoho nezabili."
Leesil jí pohlédl do zmatené tváře a nenáviděl se ještě víc. Ale když už s tím začali, musela se postavit čelem celé minulosti.
„A co vesničané?" zeptal se. „Zase přemýšlíš příliš jednoduše. Kolik vesničanů zemřelo hlady, protože jsme jim vzali peníze? Kolik jich umrzlo nebo se upracovalo k smrti, protože nemohli zaplatit daně?"
Svěsila hlavu. „Aspoň se teď snažíme všechno napravit. Ale to, co jsme dělali, se nedá srovnávat se zabíjením pro peníze."
„Nikdy se ti nepodaří to napravit," protestoval. „Takhle to nefunguje."
V jeho hlase nezazněla žádná hořkost. Taková byla skutečnost.
„Teď lidi zachraňujeme," pokračoval. „Děláme, co se dá, abychom jim pomohli. Povětšinou je to lepší život než ty, které jsem v minulosti vedl."
Magiera byla velmi dlouhou dobu zticha. Leesil také nepromluvil.
„Nebyl to tvůj život," zašeptala. „Vnutili ti ho, když ses narodil."
Podívala se na Leesila prázdnýma, bezvýraznýma očima. Její slova v tu chvíli nepatřila jí. Otřásla se a pevně zavřela oči.
„Tvá matka se vdala za člověka," řekla. „Víš, jak podivně to zní? Elfové se většinou drží od lidí dál a ještě nikdy jsem neslyšela, že by jeden z nich pracoval pro lidského lorda. Ani jako nájemný vrah, a už vůbec ne jako otrok."
„Moji rodiče o tomhle nikdy nemluvili, i když jsem se na to několikrát pokusil zeptat. Kromě toho, co jsem ti právě řekl, už nic moc nevím."
„Takže jsou stále tam a…" Zastavila se, pak vyplivla: „…zabíjejí pro Darmoutha. Proč také neutekli? Už tě nemusí chránit. Nebo tam snad zůstávají kvůli něčemu jinému?"
„Magiero…" začal, pak podrážděně svěsil hlavu.
Nikdy zcela nepochopí svět, do něhož se narodil. Jeho slova byla tichá a bez citu.
„Otroci, vzpomínáš? A vždy dobře hlídaní - rukojmí. To byl řetěz, kterým Darmouth poutal moji rodinu. Nepřemýšlíš o tom, co děláš. Prostě to uděláš, zůstaneš naživu a udržíš naživu také ty, kteří jsou na tobě závislí. Ale já už nedokázal zabíjet, proto jsem utekl."
Tentokrát to byl on, kdo se odvrátil. Seděl na kraji postele se svěšenou hlavou a zavřenýma očima. Ukončil mnoho životů, ale poslední dva mrtvé uzamkl tak hluboko, že mu nikdy ani nepronikli do nočních můr.
„Udělal jsi správnou věc," řekla Magiera.
„Správnou věc?" vybuchl Leesil, aniž na ni pohlédl. „Jsou mrtví, Magiero! Moji rodiče… Utekl jsem. A oni zemřeli."
To byl konec. Nikdy o tom nikomu neřekl, nakonec však prozradil své tajemství jediné osobě, která se ho nikdy neměla dozvědět. Kam půjde, když teď jeho život s Magierou skončil?
Seděl se zavřenýma očima, protože ji nechtěl vidět odcházet. Bude lepší, když tady prostě nebude, až je

otevře.
K uším mu dolehl kovový zvuk. Leesil si uvědomil, že vzala do ruky meč. Poslouchal, jak obchází postel a míří ke dveřím. Odněkud zblízka však zazněl další kovový zvuk.
Po tvářích mu něžně přejely prsty, prohrábly mu vlasy a na spáncích mu spočinuly dlaně.
S hlavou stále ještě svěšenou otevřel Leesil oči a zahleděl se na plechovou mísu, která stála na zemi mezi Magieřinýma pokrčenýma nohama. Dotkla se čelem jeho čela. Její hlas k němu dolehl z velké blízkosti.
„Děkuji," zašeptala. „Děkuji, že jsi mi to řekl."

Se zápěstím pevně ovázaným vystoupil Chane z kočáru v jedné z chudších čtvrtí vnějšího kruhu. Nechtěl, aby v místě, kde si jízdu kočárem nemohl nikdo dovolit, ohlásil jeho příchod klapot kol na dláždění. Zaplatil kočímu a zamířil do ulice, kterou Tilswith s Wynn pojmenovali Ulice zřícenin.
Teprve před chvílí opustil dům, aby našel oběť pro zraněnou Sapphire. Po částech jim dokázala povědět, co se stalo. Řekla jim o elfském míšenci, který ji rychlostí a schopnostmi přemohl, a o bledé ženě, jež projevila víc síly, než kolik by smrtelník měl mít. V Toretově tváři se při tom objevil zděšený výraz.
Když Toret Chanovi přikázal, aby se vydal do noci a provedl tento milosrdný skutek, vyrojily se mu v hlavě další otázky. Toretovi nepřátelé z minulosti by mohli být klíčem ke svobodě. Rozhodl se pro malou zastávku, musel si však pospíšit. Pokud se zdrží příliš dlouho, mohl by se Toret nejen rozčílit nad dlouhým utrpením Sapphire, nýbrž také nabýt podezření. Toret se však stal v poslední době nevypočitatelným, takže nebylo jisté, kdy se mu naskytne další příležitost.
Bylo už pozdě a Ulice zřícenin dělala čest svému jménu. Podobala se stoce, páchnoucí hnilobou a rozkladem, a chatrče zde byly namačkány těsně jedna na druhou. Odněkud zblízka k němu dolehl hladový pláč dítěte a hrubé mužské nadávky. Ženský výkřik, který zazněl v odpověď, se proměnil v poraženecký pláč.
Chane přidal do kroku.
Wynn mu prozradila, že ve špíně Ulice zřícenin žije v osamění elf. Ve své zemi se s elfy setkala a hovořila plynule jejich jazykem. Slyšela, že v Bele jeden z nich žije, a nemohla se dočkat, až se seznámí s elfy na tomto světadíle. Když však k němu přišla na návštěvu, přijal ji nepřátelsky a ani ji nepustil dovnitř.
Chane neměl ani tušení, že elfové žijí někde jinde než na severovýchodě, za Bojišti a Venjetzí Rozpatje - Pohořím koruny. Od otcových přátel zaslechl, že se elfové drží od lidí dál a chovají se téměř paranoidně. Teď se však o nich chtěl něco dozvědět nebo alespoň o jistém míšenci. Potřeboval odpovědi a nemusel přitom vstoupit dovnitř.
Nikdy nic nezapomněl a Wynn mu laskavě popsala, kde elfa hledat. Po šesti ulicích našel správný příbytek. Byla to stará chatrč, některé desky ve stěnách a na střeše však byly v posledních letech vyměněny nebo opraveny, takže byla dokonale uzavřena.
Zeptal se Wynn, proč by elf žil na takovém místě. Než odpověděla, zamyslela se.
„To nedokážu říct, měla jsem však pocit, jako by na něco čekal nebo prostě pozoroval. Nevím však co."
Když si Chane vzpomněl na její oválnou tvář, naplnil ho zvláštní klid. Uplynulo už mnoho nocí od chvíle, co seděla vedle něj a přemítala nad starým svitkem, který jim byl zaslán k překladu. Pohlédl na ovázané zápěstí a vzpomněl si na pocit, který v něm vyvolala Sapphiřina ústa na jeho kůži. Kdyby to byla Wynn… avšak skutečnost, že se vzdal části sebe, aby zachránil Sapphire, v něm zvedla vlnu zuřivého odporu.
Přistoupil ke dveřím a tvrdě na ně zaklepal, pak zostřil smysly, ačkoli na ně okamžitě zaútočil zápach čtvrti. Nikdo neodpověděl, Chane však okamžitou odpověď ani neočekával. Znovu se dal do klepání a tentokrát nepřestal.
Zevnitř se neozval žádný pohyb, Chane však slyšel, jak se tlukot srdce přiblížil ke dveřím dřív, než k němu těsně zpoza nich dolehl tichý, avšak hořký hlas.
„Jděte pryč."
„Mám pro vás informace," odpověděl Chane. „Týkají se jednoho z vašich lidí, který právě dorazil do města."

Po chvíli se dveře se zaskřípáním pootevřely.
Chanovi se před obličejem objevila nabitá kuše. Držel ji muž, jenž se ukryl ve stínech dveří. Byl hubený, měl ostře zašpičatělé uši a zacuchané vlasy barvy písku. Oblečený byl do vybledlého šedivého hávu, který mu zakrýval zbytek oděvu. Jeho snědá kůže měla nezdravý nádech, jako by pořádně nejedl a už dlouhou dobu nespatřil slunce. Měl dlouhou, trojúhelníkovou tvář a byl vyšší a štíhlejší než muž, kterého vypátral Tihko.
„Já jsem jediný z mých lidí, který tady ve městě žije," obořil se na něj. „Takže mi přestaňte bušit na dveře a zmizte."
„Mýlíte se. Je tady ještě jeden."
„Nesmysl," odmítl elf a chystal se zabouchnout dveře.
„Pokud se se mnou nechcete podělit o informace, nevadí. Přišel jsem vám však říct, že jsem ve městě zahlédl míšence. Je mladší, velmi hbitý a nesmírně zručný v boji zblízka. Nejraději používá dýky s úzkou čepelí a doprovází ho žena bojovnice a pes. Mám otázky. Můžete mi na ně dát odpověď?"
Kuše se ani nezachvěla, Chane si však všiml, jak se elfovi mírně rozšířily zarudlé jantarové oči a zrychlil se mu tep.
„Mýlíte se," řekl elf tiše.
Pak zabouchl dveře a zasunul kovové závory.
Chane znervózněl. Od chvíle, kdy vyrazil, aby našel krev pro Sapphire, uplynula už příliš dlouhá doba. Toret už bude určitě zuřivě pochodovat sem a tam, Chane se zde však mohl ještě mnohé dozvědět a netušil, zda ještě dostane šanci vrátit se sem. Vymyslí si nějakou historku, kterou vysvětlí své zdržení, a důsledky se bude zabývat později. Otočil se a zamířil zpět cestou, kterou přišel, zahnul za nejbližší roh a schoval se do stínu chatrče z proutí a bahna. Nezbývalo než čekat.
O krátkou chvíli později mu k uším dolehl tichý zvuk. Kroky.
Chane si opatrně prohlédl chatrč. Dveře a všechna okna byly stále zavřené. Soustředil se na zvuk, až se mu začal téměř rozléhat v uších, pak pohlédl do ulice a oddělil od sebe zrakem stíny.
Něco se tiše pohybovalo podél budov a Chane vklouzl do ulice, aby to následoval.
Postava v plášti se vyhnula několika matným jezírkům světla, které vydávaly pouliční lampy, a zamířila ven z města. Zastavily ji až stráže u městské brány. V jasném světle lamp strážnice Chane spatřil, že se v šedém plášti ukrývá elf. Krátce promluvil se strážemi, roztáhl plášť, aby ho mohly prohlédnout, a pokračoval v cestě.
Chane chvíli počkal, pak vystoupil ze stínů a následoval ho.
U brány nestáli jen čtyři Strážhy-shlyahkatné, nýbrž také dva ozbrojení muži bez uniforem, pravděpodobně místní konstáblové.
„Kampak jdete tak brzy, pane?" zeptal se jeden ze strážců.
Chane odvětil zdvořile, pomalu však přejel muže hodnotícím pohledem. Strážce se neklidně zavrtěl.
„Byl jsem na návštěvě v domě několika zaměstnanců a zdržel jsem se," odpověděl. „A protože už je noc skoro pryč, rozhodl jsem se trochu projít a počkat, až otevře nějaký z místních hostinců. Je už příliš pozdě, než abych se vracel do vlastní postele."
Strážce si Chana krátce prohlédl, pak se obrátil zpět k ulici a přikývl.
„Dobře, pane," ustoupil stranou. „Ale držte se raději hlavních ulic a dobře osvětlených cest. Přeji vám dobrou noc."
Chane vyrazil vpřed. Co nejvíce se držel ve stínech budov a čas od času vklouzl do některé z bočních ulic, aby se jeho kořist pohybovala stále před ním. Vně města bylo snazší elfa sledovat, neboť budovy a chatrče prořídly a ustoupily malým polím a hájkům. Elf se pohyboval kradmo, nakonec opustil cestu a vstoupil do hustého lesa. Chane ho následoval od stromu ke stromu a sledoval, jak postupuje stále hlouběji do lesa.
Les zhoustl. Chane se plížil vpřed, držel se při zemi a snažil se postupovat poněkud vpravo od stezky, kterou prošel elf, nedokázal však najít v křovinách jinou cestu. Podlezl nejnižší větve stromu a opatrně očistil zem před sebou, aby nenadělal víc hluku, než bylo potřeba.
Elf se zastavil vedle staré, vysoké jedle, jejíž nejnižší větve byly řídké a olámané, takže odhalovaly kmen. Elf si sáhl do pláště a vytáhl odtamtud jednoduchý předmět oválného tvaru. Byl velký asi jako elfova dlaň

a zakončený tenkými špičkami, měl žlutou barvu a jeho hladký, naleštěný povrch se leskl.
Přitiskl předmět ke stromu, dlaní ho přidržel na místě a začal si pro sebe něco neustále dokola šeptat. Pak zdráhavě promluvil ve vlastním jazyce.
Chane zpozorněl. Zdálo se, že elf nyní vede rozhovor se stromem. Ne, rozostřený pohled měl obrácen k lesu.
Elf prostřednictvím stromu s někým hovořil.
Chane znal trochu elfsky, neboť se během let setkal s několika texty, napsanými v tomto jazyce, jen párkrát však slyšel mluvenou řeč. Snažil se pozorně naslouchat a přál si, aby měl Wynnin talent na jazyky.
„Bithasij fuile letheach ag'us âg méanna, gye sapâjasij Anmaglâhk colhtaseach!“
Slova vytvořila v Chanově mysli nesrozumitelnou změť a on se pokusil najít ta, jimž rozuměl. Jedna část slova, lethe, znamenala „půl“ v mužském tvaru, ale půl čeho? Možná tím myslel míšence? Âg méanna znamenalo „ne náš“. Největší zvědavost však u něj vzbudilo zdůrazněné slovo Anmaglâhk. Znělo jako jméno nebo titul. Možná to byla osoba, s níž elf hovořil? Než se Chane opět soustředil, uniklo mu několik vět.
„Triâlhina lhos âg mé. Urkharasej tu aonéc“
Jediné, co si Chane dokázal dát dohromady, bylo „neopustit plán nebo úmysl“ a zdůrazněné „pošlete ještě dalšího“, ale dalšího koho?
„Leanave faodeach âg â bithéana ahk bith so cúishna. Vorthasej so trúe!“
Proud slov se náhle zastavil a elf schoval naleštěný předmět zpět do pláště. Pak se obrátil a zamířil zpět směrem, odkud přišel. Poslední věc, které Chane rozuměl, bylo něco o rodiči, možná matce, a zabití „zrádce“.
Zdálo se, že se o míšence zajímá nejen Toret.
Když se Chane vyplížil zpod stromu a rychle zamířil zpět do města, noční nebe už začalo dostávat šedou barvu. Zpomalil, jen když procházel bránou. Místo aby opět prošel Ulicí zřícenin, zamířil k pobřeží a vstoupil do spodní části obchodnické ulice, kde si bylo možno přivolat kočár. Nemohl dorazit domů s prázdnýma rukama.
Spěch byl vždy nebezpečný, na dlouhé vybírání však neměl čas. Vydal se do bočních ulic a zapátral po známkách pohybu a zvuku ztěžklého dechu. Za jednou z hospod našel opilého námořníka, jenž spal opřený o stěnu budovy. Chane k němu přistoupil a uhodil ho silně do čelisti, aby se ujistil, že se jen tak neprobudí.
Jednou rukou opilého námořníka přidržel a druhou mávnutím přivolal kočár.
„Příliš mnoho piva,“ vysvětlil kočímu. „Musím odvézt přítele domů.“
Udal adresu dvě ulice od domu, v němž bydleli. Zbytek cesty půjde pěšky, protože nechtěl riskovat, že kočí zahlédne, kam míří. A zatímco kola kočáru lomozila na dláždění, převaloval Chane v mysli jedno slovo.
Anmaglâhk.

10. kapitola

V
enku už začalo svítat a Magiera s Leesilem stále ještě seděli na posteli vedle spícího Chapa. Jejich rozhovor se přesunul od minulosti k současnosti a pohodlnějším tématům, jakými byly strategie nebo způsob jak najít šlechtice z Magieřiny vidiny. Bez ohledu na všechno, co se té noci stalo, Leesilův příběh Magieru nevyděsil. To, že cítil vinu a nenáviděl sám sebe, v ní vzbudilo touhu utěšit ho, nevěděla však jak. V uších se jí stále ozývala jedna věta.
Dokud jsem nepotkal tebe a nezačali jsme znovu vraždit.
Pocit viny pro ni nebyl zrovna něco obvyklého, za posledních pár měsíců si ho však užila dost na celý život. To byla možná věc, která poutala jednoho k druhému bez ohledu na to, jak moc se obávala hlubšího vztahu.
„Co dělá otok?“ zeptala se s očima upřenýma na Chapa.

„Už je to lepší - rychle se uzdravuje," odpověděl Leesil. Odstranil studený obklad, aby si mohl prohlédnout Chapovu hlavu. „Dlouhý spánek a dobrá snídaně ho postaví na nohy. Ach, to mi připomnělo." Zpoza košile vytáhl uříznutý kus růžových šatů. „Tohle nám nepomůže najít šlechtice, ale možná díky tomu najdeme ženu z minulé noci. Pokud jsou ti dva nějak propojeni, tím lépe."
Magiera pohlédla na útržek látky a cítila, jak se v ní opět zvedá vlna podrážděnosti, ačkoli věděla, že neprávem.
„Opravdu jsi nevěděl, že ta děvka je nemrtvá?" zeptala se a snažila se, aby její hlas nezněl příliš jedovatě.
„Ani jsem si ji pořádné neprohlédl, abych zjistil, jestli mi není povědomá," řekl Leesil na svou obranu. „Vrhla se mi do klína těsně předtím, než jste s Chapem vrazili dovnitř."
Magiera zrudla. Právě se chystala změnit téma hovoru, když někdo zaklepal na dveře.
„Nevzpomínám si, že bych objednal snídani do postele," zavtipkoval Leesil.
Magiera zahlédla, jak mu ztuhlo pravé zápěstí. Připravil si dýku. Teď, když věděla, kde a jak se svým dovednostem naučil, vyvolal v ní tento pohyb zamrazení. Vstal a pootevřel dveře, pak je otevřel dokořán.
Na chodbě stála mladá žena v šedém hávu, jež Leesila oslovila v chodbě radnice. Byla malá a přes jedno rameno jí dopředu visel dlouhý hnědý cop.
„Omlouvám se, že vyrušuji tak brzy ráno," řekla. Hovořila se zvláštně měkkým, hrdelním přízvukem, který Magiera neznala. „Mistr mě poslal, abych si s vámi promluvila."
„Kdo jste?" zeptala se Magiera.
„Jmenuji se Wynn Hygeorht a jsem žákyní mistra Tilswitha, učitele a hlavy místní odnože Učeného bratrstva. Sídlíme ve starých kasárnách ve vnitřním kruhu. Mistr hrál včera večer s radním Lanjovem Psy a lišky, když radnímu přinesli zprávu o tom, co se stalo v Rowanwoodu."
„No, to bylo rychlé," zamumlal Leesil a ustoupil, aby mohla vejít dovnitř. „Myslel jsem, že si alespoň budeme moct snist snídani, než si nás někdo předvolá. Takže kdo je o tom zpravil? Městská stráž?"
„Ano," odpověděla. Její pozornost upoutal spící Chap. Když zahlédla mísu s vodou a studený obklad, na tváři se jí ihned usadil ustaraný výraz. „Váš pes je nemocný?"
„Dostal ránu do hlavy, ale bude zase v pořádku," ujistil ji Leesil.
„Možná bych vám mohla pomoct. Bratrstvo zná mnoho léčiv." Poklekla vedle postele a zvědavě se na Chapa zadívala, pak k němu natáhla ruku. Leesil se ji právě chystal zastavit, když Chap otevřel oči, zvedl čenich, olízl jí prsty a opět si lehl. Wynn s úsměvem odtáhla ruku.
„Zdá se, že je v pořádku," řekla. Pak se mírně zamračila a její úsměv se vytratil. Postavila se a otočila k Leesilovi. „Tehdy na radnici, když jsem… s vámi mluvila."
Vypadala zahanbeně. Na okamžik sklopila oči, pak opět na Leesila pohlédla.
V Magieře se znovu zvedla vlna podráždění. Kolik divných ženských se bude kolem Leesila ještě točit, než tohle proklaté město konečně opustí?
„Překvapilo mě, že nehovoříte elfsky," řekla Wynn. „Jeden z vašich rodičů byl elf, že?"
„Nikdy mě to nenaučili," odvětil zpříma.
Na Wynnině tváři se objevil napřed zahanbený, pak zmatený výraz.
„Chápu. Jen jsem řekla, že váš pes je skutečně nádherný, a zeptala jsem se na jeho rasu, protože jsem žádného podobného nikdy neviděla."
Leesil pokrčil rameny. „Matka mi ho dala, když jsem byl kluk a on štěně."
„Vaše matka byla elfka?" zeptala se Wynn.
„Ano." Leesil se sklonil a pohladil Chapa po zádech. „Určitě je to jen nějaký kříženec. My míšenci bývame nejchytřejší."
Při Leesilově dotyku Chap pohnul hlavou a snažil se najít na posteli pohodlné místečko.
„Jeden blázen v Miisce ho nazval majay-hi" dodal Leesil.
Wynn naklonila hlavu na stranu. „Majay-hi?" otázala se. Pronesla slovo hladším a delším tónem než Leesil.
„Ano, tak to znělo."
„Možná jde o hovorové označení nebo místní přezdívku pro rasu vašeho psa." Potřásla hlavou. Vypadala zvláštně pobavena. „V elfském dialektu, který znám, to znamená něco jako ‚vílí pes' nebo ‚pes

přírodních duchů', žádného podobného jsem však v životě nespatřila. Vypadá velmi přátelsky.“
„Nemusíte s ním lovit,“ zamumlala Magiera. „Jak Lanjov zareagoval na zprávu, kterou mu přinesli?“
Wynn pohlédla na Magieru a na tváři se jí objevil náznak nesouhlasu.
„Radní Lanjov byl rozzlobený. Myslí si, že se stvoření, které zabilo jeho dceru, pohybuje mezi obyčejnými lidmi a nedokáže pochopit, proč pořád obtěžujete členy vyšší společnosti.“
Magiera vstala a povzdechla si. „Zmínil se o tom, že by nás chtěl propustit?“
„Nevzpomínám si,“ odpověděla Wynn. „Mistra však tato záležitost zaujala. Žena v hedvábných šatech,“ odmlčela se a polkla, „rozervala strážci nehty hrdlo. A váš pes se prý na tu ženu rozzuřil a vyděsil zákazníky. Pak jste za ní všichni vyrazili do zadní uličky.“
Magiera znejistěla. Co chtěla jejich návštěvnice?
„Věříte, že existují nemrtví?“ zeptala se.
„Četla jsem o nich,“ odvětila Wynn zdvořile, „ale jen v legendách u nás doma. Když jsem slyšela příběh radního Lanjova, prošla jsem si místní legendy, ačkoli ještě nemáme pořádnou knihovnu, v níž bychom mohli hromadit texty. V mé zemi existují pověsti o atheldéth, což znamená skoro totéž jako Vznešení mrtví ve vašem jazyce.“
„Takže v ně věříte,“ řekla Magiera.
„Studovat určitou záležitost neznamená věřit v ni,“ pokračovala Wynn. „Mistr Tilswith považuje Lanjova za pověrčivého, ale od chvíle, kdy jsme se s ním setkali, jsme se dozvěděli víc, proto jsem začala pátrat dál. O Vznešených mrtvých se říká, že mají nejvyšší postavení mezi nemrtvými. Na rozdíl od níže postavených jim zůstávají všechny vzpomínky, vědomí a vědění z dob smrtelného života. Patří k nim upíři, přízraky z legend, některá zjevení a podobná stvoření.“
„A jak se dají Vznešení mrtví zabít?“ zeptala se Magiera a vrátila rozhovor zpět ke svému tématu.
„Známe mýty a pověry, že například kůlem do srdce, začínáme teď však o nich pochybovat.“
Wynn potřásla hlavou a věnovala Magieře pochybovačné, ale zdvořilé zamračení.
„Většinou se o nich vyprávějí jen legendy, pověsti a pohádky. Některé záznamy se zmiňují o probodnutí dřevěným kůlem v hrobě nebo o useknutí hlavy. Možná že kůl sloužil k přibodnutí stvoření k zemi, aby nemohlo utéct, a vznikla z toho jen další pověra o tom, jak je zničit. Neexistuje způsob, jak si být jistý… pokud v to někdo vůbec věří.“
Magiera zmlkla. Všechny dovednosti v zabíjení nemrtvých se dosud učili pokusy a omyly. Jediný, kdo jim dokázal poradit, byl tajemný Welstiel Massing v Miisce, který se zdál být Vznešenými mrtvými posedlý. Zdálo se však, že tato mladá žena něco ví a je mnohem otevřenější, než Welstiel kdy byl.
Magiera jí přisunula židli.
„Prosím, posaďte se. Dala byste si čaj? Lidé v kuchyni už budou určitě vzhůru.“
Wynn se široce usmála a potřásla hlavou.
„Nemohu zůstat, ale zajímáme se s mistrem o vaše zkušenosti. Výměnou vám nabízíme zdroje našeho bratrstva, i když jsou naše archivy v porovnání s těmi, které jsme nechali doma v hlavním sídle bratrstva, velmi sporé. Pomohu vám přeložit jakýkoli dokument.“
„Na studium nemáme čas,“ vložil se do rozhovoru Leesil. „A v pátrání nám nepomůže… tedy pokud nemáte přístup k dokumentům o nedávných prodejích domů v Bele, domů středních a vyšších vrstev.“
„Tuhle informaci bych mohla sehnat,“ řekla Wynn po krátkém zaváhání. „Pokud místní úřady takové záznamy vedou.“
Leesil se usmál. „Ach, jsem si docela jistý, že tohle město si je vede.“
„Co máš v plánu?“ zeptala se Magiera.
Leesil se posadil na postel vedle Chapa. „Žena, kterou jsme včera v noci honili, řekla, že má tříposchoďový dům. Zprávy, které o ní Chetnik má, jsou staré jen několik měsíců. V tomhle městě je hodně starousedlíků, takže podobná koupě nebude zas tak častá.“
Magiera rychle pochopila, kam Leesil míří.
„Prohlédneme záznamy nejnovějších prodejů a koupí,“ dodala, „a možná tak najdeme stopu, nebo dokonce zjistíme, kde žena bydlí - pokud nelhala.“ Pohlédla na Wynn. „Mohla byste nám s tím pomoct?“
„Ano, napřed si ale musím promluvit s mistrem. Zajímají ho vaše činy v Miisce a rád by si s vámi vyměnil informace.“

Náhle Magieru něco napadlo. „Váš mistr byl včera u Lanjova? Lanjov tvrdil, že nikdy nemívá návštěvy.“
„Ach, mistr Tilswith ho čas od času navštěvuje a hraje s ním Psy a lišky. Ale myslím, že hrabě Lanjov žádné jiné hosty nepřijímá.“
Magiera pohlédla na Leesila, který se podrážděně zamračil.
„Jak vypadá mistr Tilswith?“ zeptala se. „Je to šlechtic? Nosí černé rukavice?“
Wynn se zasmála. „Ne, obléká se stejně jako já. Proč se ptáte?“
„Myslíme, že Chesna vraha znala,“ odpověděl Leesil. „Takže pokud je váš mistr jediným návštěvníkem radního a neodpovídá našemu popisu, tak kde mohla Chesna toho muže potkat?“
Na tváři mladé ženy se usadil zmatený výraz.
„Většina šlechticů, která přichází do styku s hrabětem Lanjovem, zasedá stejně jako on v radě. Možná ho dcera doprovodila na radnici nebo do banky?“
Dosah událostí se měnil, což Magieru zrovna neuklidnilo. Tato mladá učenka byla otevřená, nezaujatá a nezdálo se, že by před nimi něco skrývala. Její přátelství by se jim mohlo vyplatit.
„Povězte mistrovi, že si s ním rádi promluvíme,“ řekla Magiera a obrátila se k Leesilovi. „Teď bychom se měli trochu prospat a pak navštívíme Lanjova v bance.“
Leesil přikývl, vstal a otevřel Wynn dveře.
Magiera se rozhodla s dalším hovorem počkat, dokud mladá žena neodejde. Všimla si, že když se dveře zavíraly, Wynn Hygeorht se ohlédla. Na okamžik Magieru opět přepadl vztek, neboť si myslela, že se Wynn ohlédla po Leesilovi. Pak si ale všimla, že ženiny oči zalétly k posteli, na níž spal Chap.
* * *
Po odpočinku, který se zdál být příliš krátký, Leesil zjistil, že se jejich plány poněkud změnily. Kapitán Chetnik zanechal u hostinského pro Magieru vzkaz, v němž stálo: Musím si s vámi promluvit o tom, co se včera stalo v Rowanwoodu.
Oba se rozhodli toto setkání odkládat, jak nejdéle to půjde. Leesil chtěl zkontrolovat, jak pokračuje výroba nových zbraní, ale Magiera měla v úmyslu zastavit se v Učeném bratrstvu a poskytnout Wynn co nejvíce informací o domě, po němž měla pátrat. Na prvním místě budou kamenné budovy se sklepením. Leesilovi se zdálo, že se Magieře při představě pomoci, které se jim od očividně velmi ochotné Wynn dostane, až příliš ulevilo. Dívka by mohla být užitečná, o učencích, k nimž patřila a kteří přišli zpoza oceánu, však vůbec nic nevěděli.
Domluvil se s Magierou, že se s ní setká v poledne v Lanjově bance, pak s Chapem po boku zamířil ke kovárně mistra Balgavího. Když se přiblížili k dílně a vzduch naplnil pach rozžhavených výhní a hluk kovu, narážejícího na kov, přidal Chap do kroku.
Leesil vstoupil do obchůdku. Z kovárny k němu dolehlo zasyčení páry. Překvapilo ho, když zjistil, že Chap tancuje kolem řady zbraní u západní stěny. Byly zde vystaveny oštěpy, meče, a dokonce i kovové obušky a pes se zdál být rozhodnut každou z nich očichat. Ohromný kovář v kožené zástěře pohlédl na Leesila, pak na dovádějícího psa, ale místo aby dal Balgaví najevo podráždění, zazubil se.
„Je váš? Lovecké plemeno?“
„Něco takového,“ odvětil Leesil. „Chape! Nech ty zbraně být a pojď sem.“
„Vyzná se ve zbraních,“ řekl kovář. „Pořád se vrací k oštěpu na medvědy. Mohl byste jím probodnout dospělého býka.“
„Pojď sem, Chape,“ přikázal Leesil znovu.
Někdy byla Chapova přítomnost požehnáním. Jindy je však zahanboval, kde mohl. Chap k němu přihopkal, očichal však všechno, co mu stálo v cestě. Pohlédl na kováře a zavrtěl ocasem.
„Krásné zvíře, docela velké,“ řekl kovář. „Nikdy jsem neviděl takovou srst. Můj otec choval vlkodavy, jak ale rostli, srst jim zdrsněla. Jaké je to plemeno?“
„Nevím. Byl to dárek,“ odvětil Leesil chladně. „Jsou mé zbraně hotové?“
Balgavího jeho tón mírně překvapil. „Jednaje hotová. Na druhé stále ještě pracujeme.“
„Tvrdil jste, že je budete mít udělané během několika dnů,“ vybuchl Leesil. „Dýka, kterou jsem vám dal, má cenu deseti takových zbraní.“
Kovářova tvář, lesklá potem, potemněla. Obrátil se na podpatku, přistoupil k zčernalému pracovnímu stolu a vzal do ruky rýči podobný předmět v pochvě.

„Pracovali na tom dva nádeníci, abyste to měl hotové co nejdříve. Pokud někdo dokáže během dvou dnů vyrobit něco lepšího, vezměte si svoji dýku a tuhle zbraň k tomu.“
Balgaví vytáhl zbraň z pochvy.
Leesil ji vzal do rukou a pečlivě si ji prohlédl. Přední část měla tvar plochého rýče, který se ke špičce poněkud prodlužoval. V její základně se nacházel kolmý, oválný otvor, jenž umožňoval čepel při zásahu přidržet. V otvoru se nacházela rukojeť, pečlivě ovázaná spletenou kůží. Když Leesil zbraň správně uchopil, pokračovala její vnější část v mírném oblouku podél celé délky jeho předloktí a končila špičkou těsně za loktem.
Leesil zbraň sevřel a pomalu máchl rukou.
Byla těžší, než očekával, takže bude muset počítat s mírnou ztrátou rychlosti. Bude to něco naprosto jiného než boj s krátkými dýkami, zbraň však naprosto odpovídala jeho představám.
Chap zavrtěl ocasem, štěknul a zahleděl se na Leesila. Balgaví je zvědavě pozoroval a jeho podrážděnost se začala vytrácet.
„S čím vlastně chcete bojovat?“
Leesil si uvědomil, že dělá cavyky, proto se rozhodl změnit způsoby.
„I kdybych vám to řekl, nevěřil byste mi. Tohle je ale přesně to, co jsem potřeboval. Jak dlouho bude trvat, než vyrobíte druhou?“
„Ještě asi dva dny. Zmínil jste se o tom, že bydlíte U Burdocka? Vatz chodí často kolem, takže až bude hotová, pošlu vám po něm zprávu.“
Leesil přikývl. „Děkuji.“
Opět vyrazil vpřed a vymrštil paži vzhůru do míst, kde si představil obraz bledého hrdla.

Magiera pochodovala sem a tam před bankou. Vůbec ji nepřekvapilo, že jde Leesil pozdě, neboť jeho smysl pro dochvilnost byl neobvykle pružný. Když pak před ní zastavil malý kočár, ze kterého vyskočili Leesil a rozdováděný Chap, málem ji přemohlo podráždění.
„Omlouvám se,“ řekl Leesil. „Jedna ze zbraní byla hotová, tak jsem ji odnesl do hostince. Myslel jsem, že by to nebyl nejlepší nápad přijít s ní na schůzku s Lanjovem. Už tak je z nás dost nervózní.“
Kolemjdoucí se po nich občas ohlédli a Magiera si uvědomila, že Lanjov není jediný, koho znervózňují, a to i přesto, že si Leesil kolem hlavy uvázal tmavě rudý šátek.
„Myslela jsem, že už se s tím nebudeš otravovat,“ řekla Magiera.
Leesil jen pokrčil rameny. „Jde o zvyk. Oči sice neschovám, ale uši a barva vlasů mě prozradí už na dálku.“
Magiera se otočila ke dveřím banky. „Do téhle části města se nehodíme. Mohl by sis zakrýt šátkem celou tvář a lidé by na nás stejně zírali. Stýská se mi po Miisce.“
„Brzy se už vrátíme domů,“ řekl, jeho slova však nepřinesla Magieře žádnou útěchu.
Vnitřní prostory banky nebyly stejně přepychové jako radnice. Podlahu tvořila naleštěná žula a ze stejného kamene byly také vytesány sloupy, které spíše kvůli okrase než z nutnosti obklopovaly vchod. Podél stěn stálo několik ozbrojených mužů v šedých uniformách. Vpravo seděla na vyvýšené plošině za pultem z třešňového dřeva řada úředníků. Všichni soustředěně pracovali s pergameny a svitky. Vpravo se nacházela asi po hruď vysoká přepážka ze stejného dřeva a Magiera překvapeně zjistila, že za ní u stolu sedí Doviak, nafintěný sekretář rady.
Lanjov byl především ředitelem banky a v radě zasedal jen proto, že to odpovídalo jeho postavení. Zdálo se, že je Doviak nejen sekretářem rady, ale také Lanjovovy banky.
Vyzáblý malý muž zvedl hlavu a pohlédl na Magieru. Jeho nevíra se proměnila v hrůzu. Vstal a pospíšil si kolem vzdáleného konce přepážky. Jeho boty, cvakající o podlahu, připomínaly zvuk cvrčka.
„Paní Magiero… Já… jak… vám mohu pomoci?“
Magiera zaváhala nad chabě ukrytou nechutí v jeho hlase. Na radnici si ji pozvali jako „dhampira“, což jí umožnilo převzít známou roli, v níž se snažila přesvědčit starší vesnice, že je jejich jedinou záchranou. Avšak na tomto místě, uprostřed selhávajícího pátrání, si připadala stejně ztracená jako venkovan mezi nejvyšší šlechtou. Vzpomněla si na nenávist a nedůvěru, s níž se setkávala doma na vesnici, a náhle ji přepadla nejistota. Mrkla a nasadila si masku - osobu dhampira - kdysi pouhou iluzi, nyní skutečnost.

Zdálo se, jako by Leesil vycítil její vnitřní boj, neboť postoupil vpřed.
„Přišli jsme si promluvit s radním Lanjovem."
Doviak pootevřel rty, a když se sklonil nad zápisníkem, který držel v ruce, aby zkontroloval seznam schůzek pro tento den, pohnuly se jeho dokonale nakudrnacené vlasy vpřed.
„Ach, bohužel nemá čas. Možná byste si mohli domluvit schůzku na jiný den, pak by mohl…"
„Nebude to trvat dlouho," přerušil ho Leesil. Jeho zdvořilé a odzbrojující chování zmizelo. „Chceme se s ním setkat hned."
Kdykoli se Leesilovi vloudil do hlasu výhružný tón, většina lidí ustoupila. Bylo to velmi zvláštní, neboť nebyl ani vysoký, ani statný. Doviak sebou však netrhl, naopak se napřímil. Buď byl opravdu tak statečný, nebo hloupý.
„Nikdo," řekl Doviak chladně, „ani samotný král nemůže očekávat, že se sejde s radním Lanjovem bez předem domluvené schůzky. Slouží městu a všechna setkání si plánuje na dlouhou dobu dopředu."
Leesil se usmál a přistoupil k Doviakovi o krok blíž.
„Já nejsem král, ty malý hejsku. Najali si mě, abych vyšetřil vraždu. A kde jsi byl ty tu noc, co Chesnu zabili?"
Doviak se zakoktal a přitiskl si dva jemné prsty na ústa. Pak je odtáhl a hlasitě vykřikl: „Stráže!"
Magiera popadla Leesila za rameno. Jejich role se náhle obrátily. Nyní to byla ona, kdo jej držel zpátky. Zvedla ruku a obrátila ji prázdnou dlaní k Doviakovi.
„Nechceme nikoho urazit. Prostě potřebujeme…"
„Co se tady děje?" ozval se hluboký hlas.
Zrovna ve chvíli, kdy je obklíčily stráže, vstoupil do místnosti bočními dveřmi Lanjov.
„Tohle je lepší," pronesl Leesil spokojeně.
Lanjov přeletěl místnost pohledem přes vrchol přepážky. Nakonec jeho pohled spočinul na sekretáři a nově příchozích. Oči se mu rozšířily a on pevně stiskl rty. Mávnutím poslal stráže pryč a přistoupil k nim.
„Paní Magiero," pozdravil je s chladnou formálností. „Co děláte v mé bance?"
„Omlouváme se," řekla, neboť opravdu neměla v úmyslu setkat se s ním tímto způsobem. „Potřebujeme si s vámi nutně promluvit… o naší záležitosti."
Než mohl Lanjov odpovědět, objevila se ve dveřích, z nichž právě vyšel, další postava. Z Lanjovovy kanceláře vyšel lord Au'shiyn, sumanský obchodník, jenž v radě hlasoval proti její přítomnosti. Oblečen do dlouhé, vpředu otevřené róby červenohnědé barvy prošel místností a zastavil se za radním. Kolem hlavy měl omotán dlouhý pruh béžové látky. Jeho lesklá bílá košile byla ozdobena zvláštním vzorem a propletenými a stočenými přezkami ze saténové šňůry.
„Ach, dhampir," řekl. „Přišla jste snad uložit peníze? Nebo naopak vybrat?"
Tento arogantní cizinec byl tím posledním člověkem, s nímž by Magiera chtěla hovořit. Proto se ho rozhodla ignorovat a promluvila přímo k Lanjovovi.
„Nebude to trvat dlouho."
Chap tiše zavrčel a Leesil si pomalu založil paže na hrudi. Magiera doufala, že jejich gesto správně zapůsobí, když už se návštěva takto zvrhla. Lanjov neměl moc na výběr. Mohl si s nimi buďto promluvit u sebe v kanceláři, nebo je nechat vyhodit. Bylo však očividné, že alespoň dva z návštěvníků se postaví na odpor. A jediná věc, kterou Lanjov nepotřeboval, byla veřejná scéna.
Lanjov vnutil své tváři přívětivý výraz a pokynul jim směrem ke kanceláři. „Samozřejmě, pojďte, prosím, dovnitř."
Magiera odsunula stranou pochybnosti a pevný krokem prošla kolem Lanjova, Au'shiyna a přepážky ke dveřím, které zůstaly pootevřené. Leesil s Chapem ji následovali.
Ve srovnání s Lanjovovým salónem byla jeho pracovna téměř strohá. Okno, vedoucí na ulici, lemovaly rudé závěsy, které odhalovaly železné mříže a těžké dubové okenice. Po stranách dveří stály úzké knihovny a na opačné straně místnosti se nacházel masivní pracovní stůl.
Magieru překvapilo, že Au'shiyn následoval Lanjova dovnitř a zavřel dveře.
„Přišli jste zrovna na konci mé schůzky," řekl Suman. „Jde o záležitost rady a já jsem jejím členem."
Zdálo se, že Lanjov bude protestovat, nakonec si to ale rozmyslel a posadil se unaveně za stůl.
„Copak potřebujete?" zeptal se Magiery.

„Jsme přesvědčeni, že vrahem je šlechtic," řekla, „nebo se alespoň za jednoho vydává. A také si myslím, že ho vaše dcera znala. Dozvěděli jsme se, že vás mistr Tislwith pravidelně navštěvuje. Neodpovídá však popisu, takže ho Chesna musela poznat někde jinde. Říkal jste, že nechodíte často ven, takže většina lidí, které znáte, je spojena s radou nebo s vašimi obchody. Protože je vrah nemrtvý, nemůže vycházet ve dne. To náš výběr velmi zužuje. Znáte někoho, kdo dává přednost schůzkám v noci a pokaždé si najde nějakou výmluvu, když by se s vámi měl setkat ráno nebo v poledne?"
Jednalo se o hrubá, neověřená fakta, která Magiera mohla podložit pouze vidinou, to však Lanjov nemusel vědět.
„Vy jste mluvili s mistrem Tilswithem?" zeptal se Lanjov překvapeně.
„Jak se opovažujete?" přerušil rozhovor Au'shiyn. „Chesnin vrah nebyl šlechtic a vy nebudete obtěžovat členy rady ani zákazníky banky. Kvůli žalu předsedy Lanjova projevila rada velkou trpělivost, okamžitě však přestanete s pátráním. Rozumíte mi?"
Než mohla Magiera Au'shiynovi něco odseknout, Leesil znechuceně zabručel a promluvil přímo k Lanjovovi.
„Mohla na radnici nebo v bance potkat muže, který by odpovídal našemu popisu?"
Lanjov svěsil hlavu. Magiera ho téměř litovala - téměř.
„Někdy za mnou večer přicházela a nahlas mi předčítala poštu, která měla být příští den odeslána," odpověděl Lanjov. „Mé oči se rychle unaví a některé dokumenty nemohou opustit radnici. Vždy ale byla v mé přítomnosti a muži, s nimiž se setkala, jsou dokonalí džentlmeni."
„Kteří se také pohybují v noci po radnici," řekla Magiera a snažila se, aby pochopil, co tím myslí.
„Potřebujeme jejich jména."
„Nic takového nepotřebujete!" zařval Au'shiyn. Očividně ho nezajímalo, kdo ho v bance uslyší.
„Okamžitě toho nechte. Nedovolím, aby lidi jako vy obtěžovali radu. Hned odejděte, jinak zavolám stráže a nechám vás vyhodit."
Magiera na něj mlčky pohlédla. Mohl by být skutečně takový snob, nebo něco ukrýval? Možná obojí. Jeho výbuch překonal veškerou aroganci.
Chap zakňučel a zamířil ke dveřím. Magiera psa chápala. Opět se otočila k Lanjovovi.
„Pokud opravdu chcete najít Chesnina vraha, pak nám pomůžete. Pokud ne, tak si najděte někoho jiného, kdo s vámi bude ztrácet čas. Víte, kde bydlíme."
Pokynula Leesilovi, obrátila se a odešla.

11. kapitola

Krátce poté, co posel přinesl Toretovi vzkaz, vystoupal Chane po schodech k Sapphiřině ložnici. Myšlenka na to, že vkročí do jejího pokoje, ho znepokojovala, přesto však zaklepal na dveře.
„Copak je?" ozval se zevnitř Toret.
Chane opatrně otevřel dveře, ale zůstal stát na chodbě. Toret seděl na posteli vedle své milované a na saténovém přehozu kolem nich bylo rozloženo půl tuctu třpytících se nočních košilek v různých barvách, které objednal, aby si mohla vybrat, v jakém hávu stráví dobu uzdravování. Sapphire, oděná v noční košili barvy mořské pěny, se opírala o horu polštářů.
„Nedokážu si takhle sama upravit vlasy," stěžovala si. „Musíš mi najmout služebnou."
„Není to bezpečné, drahá," odvětil Toret, jako by mluvil s dítětem.
„Ale mé kudrny jsou tak zplihlé. Jen se podívej."
Skutečně. Chane si bez soucitu všiml, že její obvykle pečlivě nakadeřené prstýnky jí nyní povadle visí ve změti tmavě blonďaté hřívy na ramena.
„Přinesli vám vzkaz," řekl Chane. „Mám vám ho přečíst?"
Toret natáhl krk, pak k němu napřáhl ruku. „Ne, vezmu si to."
To naneštěstí znamenalo, že Chane bude muset vstoupit do místnosti a dopis mu podat.
„Posloucháš mě?" obořila se na Toreta Sapphire.
Toret dopis otevřel, několik okamžiků na něj hleděl a pak jej opět složil.

„Chane, zůstaň tady a zabav na chvíli svoji paní."
„Tady?" zeptal se Chane.
„Samozřejmě že tady. My dva později vyrazíme ven a já nechci, aby byla sama celou noc. Postarej se o ni, ale nevstupuj do salónu. Potřebuji nějaký čas pro sebe."
Toret odešel a zavřel za sebou dveře. Při pohledu na Sapphire potlačil Chane odpor. Nebyl ničím jiným než sluhou.
Sapphire se na něj usmála a skelnaté oči se jí rozšířily jako kočce, když spatří myš. „Tak čím mě zabavíš?" zeptala se.
Chana napadlo, jestli by považovala za dostatečně zábavné, kdyby jí zakroutil krkem.
„Nudím se," řekla. „A bolí mě žebra. A Toret mi slíbil, že mi přivede nějakou pěknou dívku, která by utišila můj hlad. Postarej se, aby na to nezapomněl."
„Ano, dceru nějakého šlechtice. Asi nějakou koketu. Kde bychom měli někoho takového hledat, má paní?" Poslední dvě slova téměř vyplivnul. „Mladé lidi z dobrých rodin drží rodiče v noci doma v bezpečí."
„Tebe jsme přece s Toretem našli, nebo ne?" Její úsměv se rozšířil. „Znamená to snad, že nepocházíš z dobré rodiny?"
Její jasné oči sklouzly k jeho rozhalené košili. Když dorazil posel, byl právě sám ve sklepení a převlékal se, aby se připravil na výlet, který chtěl Toret později v noci podniknout.
„Dnes v noci určitě ne," dodala Sapphire.
Jeho odpor se proměnil v mírný strach. Kdyby se otočil a odešel, začala by ječet. Toret by se vrátil a jednoduše mu přikázal, aby zůstal - a když by ho napadlo, že se zde děje něco nepravého, udělal by ještě něco horšího. V každém případě by vinil jeho.
„Co takhle zahrát si karty?" navrhl rychle.
Mrkla a na kulaté tváři se jí objevil upřímně překvapený výraz.
„Ty by sis se mnou zahrál karty? Opravdu? Už je to tak dlouho, co jsem je naposledy hrála." Ukázala na něco v koutě místnosti. „Mohli bychom použít támhleten malý bílý podnos. Prostě ho polož na postel."
„Musím najít balíček karet," řekl. „Nebo tady snad nějaké máte?"
Riskoval, ale pravděpodobnost, že by Sapphire měla v ložnici karty, byla mizivá.
„Ne… nemyslím, že bych měla," odvětila.
„Mám jeden v pokoji. Používám ho při experimentech. Je starý, ale bude se hodit. Pokud byste mě na okamžik omluvila…"
„Jak dlouho budeš pryč?" zeptala se s lehkým podezřením.
„Moc dlouho ne, ale bude mi chvíli trvat, než karty najdu." Podal jí cínový hřeben a malé zrcátko. „Raději byste si měla učesat vlasy a stáhnout si je. Splihlé kudrny vám nesluší."
Při jeho slovech popadla zrcátko a s vážnou starostí se do něj zahleděla. „Ach, ne. Jdi najít ty karty."
Zatímco se Sapphire zabývala kudrnami, vyklouzl Chane tiše z pokoje.
Nemohl použít hlavní schodiště, protože se obával, že by ho Toret mohl zaslechnout, proto došel tiše k odpočívadlu na konci chodby. Přitlačil špičkou boty na stěnu u podlahy. Otočila se natolik, že mohl uchopit její okraj. Otevřel ji a vklouzl za ni. Někdy ho napadlo, proč si původní majitel postavil tento paralelní průchod mezi všemi čtyřmi podlažími domu. Zavřel za sebou tajné dveře a začal se plížit dolů. V úzké chodbě nebyl dostatek světla ani pro jeho oči. U paty schodiště přitlačil na stěnu. Pomalu se otevřela a on se ocitl ve sklepení.
Vnější část sklepa zůstávala prázdná. Protější stěnu lemovaly úzké dlouhé meče, malé štíty a jeden krátký meč. Na tomto místě s Toretem cvičil a zde také cvičil sám, když mu to čas dovolil. Bystrá mysl v měkkém těle byla k ničemu. Rychle si pospíšil do svého pokoje.
Jeho ložnice se rozhodně nedala označit za „prázdnou". Stěny lemovaly staré police, plné knih. Vypadalo to, jako by úzká železná postel s tenkou matrací bez přikrývek byla v místnosti naprosto zbytečná. Středobodem pokoje byl pracovní stůl, pokrytý pery, vybledlými svitky, křišťálovými koulemi, malými dřevěnými krabičkami a různými knihami, které právě studoval. Stála na něm rovněž klec s velkou krysou.
Chane klec otevřel a doufal, že si Sapphire načesává teprve druhou nebo třetí kudrnu. Vzal krysu do

ruky a zamířil k patě schodiště. Soustředil se a mimoděk se dotkl malé urny, kterou měl pověšenou na krku.
Na okraji vědomí cítil neuspořádané myšlenky krysy. Bude ji muset vést, ničemu však neublíží, když jí napřed do mysli vloží vjem. Malé zvířátko zacukalo vousy a natáhlo se. Vynesl krysu k vrcholku schodů do sklepa, pootevřel dveře a položil ji na zem. Mrštný hlodavec okamžitě zmizel.
Chane uzavřel své vědomí, až mu mysl naplnily pouze vjemy krysy. Pospíchala podél kuchyně a jídelny, pak krátkou chodbou až ke vstupu do salónu. V místnosti stály dva páry nohou. Krysa se rychle vplížila dovnitř a schovala se pod pohovku.
„Vrazila mé ženě do srdce kůl! Přijmu její výzvu."
První hlas, který Chane zaslechl krysíma ušima, patřil Toretovi. S kým to ale mluvil?
Chane obrátil pozornost malého zvířátka vzhůru.
Naproti Toretovi stál cizinec. Byl to muž středního věku, který v dobře padnoucích šatech a s hrdým držením těla vypadal jako šlechtic. Jen jeho vysoké boty byly matné a okopané, jako by v nich procestoval už velkou dálku. Tmavé vlasy, pečlivě sčesané dozadu, mu zdobily dva jasně bílé prameny na spáncích.
„Samozřejmě," souhlasil cizinec. „Proto jsem vás varoval."
„Proč vás to vlastně zajímá?" obořil se na něj Toret.
„Jde jen o náhodu a štěstí - alespoň pro vás - že máme stejné cíle. Co byste udělal, kdybyste nevěděl, že je tady?"
Toret přistoupil blíž a Chane nyní spatřil oba muže zvířecíma očima. Vedle návštěvníka vypadal Toret směšně. Byl malý, očividně nízkého původu a v tmavě fialové tunice a černých naleštěných botách vypadal jako sluha, který si hraje na pána.
„Tak tedy dobře. Co navrhujete?" zeptal se nakonec Toret.
„Bydlí s partnerem v hostinci U Burdocka v jižní části obchodnické čtvrti. Víte, že se dokáže postavit bojovníkovi s mečem. Rashed byl velmi zkušený a silný, ale k ničemu mu to nebylo. Nikdy předtím však nebojovala s magií a Rasheda zničila v boji jeden na jednoho. Přinuťte ji, aby se postavila zaklínači. Zvyšte počet svých následovníků, aby musela čelit víc než jen jednomu protivníkovi."
Toret přikývl. „Na tohle jsem se už připravil."
Chane si nebyl jistý, zda se mu hodí, aby počet členů domácnosti vzrostl. Chtěl se zbavit Toreta, vzpomněl si však, jak byl mistr v prvních dnech po Chanově zmrtvýchvstání slabý. Kdyby se Toret pokusil stvořit jednoho nebo i víc pomocníků, mohlo by ho to oslabit nebo dezorientovat natolik, aby se Chane mohl chopit své šance.
Zdálo se, že jejich rozhovor brzy skončí. Ačkoli Chane toužil slyšet víc, musel se dostat zpátky k Sapphire, než se k ní vrátí Toret. Stáhl svoji mysl a přivolal krysu zpátky. Když se vrátila ke dveřím do sklepa, odnesl ji do svého pokoje, kde ji opět zavřel do klece.
Rychle prohrabal svůj majetek, pozotvíral malé krabičky a brašny, až našel balíček karet. Jakmile se dostal zpět k tajným dveřím do sklepení, vklouzl do průchodu za stěnou a pospíšil si vzhůru do třetího patra.
Proč se Toret dál nezajímal o to, že mu cizinec tak ochotně pomáhá? Muž něco skrýval. Kdyby byl Chane na mistrově místě, nepřijal by žádnou radu ani návrh, dokud by se nepřesvědčil, na čí straně muž stojí. Toret se choval, jako by byl spíše zvyklý rozkazy přijímat než je dávat.
Chane vstoupil do chodby ve třetím patře a zamířil k Sapphiřině ložnici. Když vstoupil a zavřel za sebou dveře, ještě stále si pročesávala své kudrny. S očekáváním na něj pohlédla.
„Našel jsi je?"
Ukázal jí balíček a ona zatleskala.
„Co si zahrajeme?" zeptala se.
„Dva krále. Budu rozdávat."

U Toretova domu nasedl Welstiel do kočáru a pospíšil si ke skromnému, ale bezúhonnému hostinci s názvem U Calabara, který stál uvnitř druhého kruhu hradeb. Poslal pro něj Lanjov a on nerad nechával známé čekat. Našel radního, jak sedí u jejich obvyklého stolu. Během posledních několika týdnů se jeho

tvář velmi změnila. Díky hlubokým vráskám kolem očí vypadal radní velmi unaveně.
Zdálo se však, že má Lanjov té noci na srdci něco víc, neboť Welstiel vycítil jeho zvláštní nervozitu. Vrtěl se na židli a rozhlížel se kolem, jako by nechtěl, aby ho někdo poznal. Pak jeho oči našly Welstiela.
„Vaše zpráva zněla důležitě," řekl Welstiel klidným hlasem.
Lanjov se s úlevou pousmál, pak na něj zdráhavě pohlédl. „Ano, můj příteli. Posaďte se, prosím, a napijte se se mnou."
Welstiel se tiše posadil naproti něj. „Copak vám dělá starosti?" zeptal se.
Než Lanjov odpověděl, dal hostinskému znamení, aby jim přinesl dva poháry vína.
„Zítra propustím dhampira. Chtěl jsem, abyste to věděl jako první. Tolik jste mi při jejím hledání pomohl, proto jsem nechtěl, abyste si můj čin vyložil jako nevděčnost."
„Propustíte?" Welstiel se opřel v židli. Tento náhlý zvrat ho překvapil. „Vzdal jste se snad touhy potrestat Chesnina vraha?"
„Ne, samozřejmě že ne. Ale dhampir dostala šílený nápad, že Chesniným vrahem je šlechtic… který ji znal. Je naprosto nesmyslné, aby se podobné stvoření mohlo vydávat za jednoho z nás."
Welstiel složil ruce na stole. „Co ji k tomu přesvědčení přivedlo?"
„Nějaká vidina, kterou prý měla, když s míšencem navštívili můj dům." Lanjov se odmlčel, pak se otřásl otevřeným odporem. „Ale nejenže nemá pravdu, ona ještě k tomu obtěžuje nejvznešenější občany města. Včera večer došlo k odporné výtržnosti v Rowanwoodu a rada teď musí zaplatit škody. Dnes za mnou přišla do banky. Stála v hale a dožadovala se, abych ji přijal. Ještě že tam zrovna nebyli žádní důležití zákazníci. Byl se mnou lord Au'shiyn. Nedala nám na výběr a museli jsme ji vzít ke mně do kanceláře. Má v úmyslu vyslechnout všechny vysoce postavené muže a členy rady, kteří se kdy s Chesnou setkali, a dokonce ode mě požadovala seznam jejich jmen! Lord Au'shiyn mě v této záležitosti podpořil a já doufám, že i vy pochopíte, že je nutné celý tenhle nesmysl zastavit." Lanjov vypadal na okamžik téměř šíleně. „K tomu nesmí dojít. Přišel bych o místo v radě."
Číšnice přinesla poháry s vínem a postavila je před ně na stůl. Lanjov jí rychle zaplatil a poslal pryč.
„Jestli dhampira propustíte, kdo tu zrůdu nakonec zničí?" zeptal se Welstiel.
„Prosím," pokračoval Lanjov. „Nemůžeme dovolit, aby takto vyslýchala členy rady. Bylo by to zbytečné a jen by tím vyvolala zmatek a podráždění. Kapitán Chetnik chápe, jak tyhle věci chodí. Sice není dhampir, ale aspoň bude pátrat na správných místech."
„A co se stane, až to stvoření najde?" otázal se Welstiel. „Dokáže bojovat s nemrtvým? Dokáže to někdo z městské stráže? Pokud dhampira propustíte, ještě víc tím ohrozíte občany Bely."
Lanjov si přejel rukou po tváři, pak si ji položil na ústa a naklonil se blíž přes desku stolu.
„Radní Batak je naším právním poradcem," zašeptal přes prsty. „Jeho žena je neteří královny, on si však vydržuje milenku. Pokud byl s tou ženou tu noc, kdy Chesnu zabili, jak by prokázal své alibi? Radní Amrogovitz je ve svém rodě už šestým lordem jižní provincie, většinu majetku ale prohrál v kartách. Kromě mě to ví už jen několik lidí. S pozicí radního to nemá nic společného, nepřejeme si však, aby se jeho… zábava stala veřejnou záležitostí."
Welstiel se na něj zahleděl a Lanjov se zavrtěl na židli.
„Pokud dhampira propustíte," řekl Welstiel, „pak jste blázen a zemřou další lidé. Co je důležitější - dobrá pověst několika mužů, nebo bezpečí města?"
Lanjov se napjal a hlas mu ztvrdnul. „Vysvětluji vám své důvody jen proto, že si vážím toho, co jste pro mě až dosud udělal. Poslechnu radu lorda Au'shiyna a propustím ji, protože je to tak správné. Ať už s tím souhlasíte, nebo ne."
Welstiel stále ani nemrknul a v Lanjovově tváři se na okamžik objevilo podezření a strach. Vstal.
„Lituji, že jsme se nepohodli," řekl. „Ale už jsem se rozhodl. Zítra odjede."
Welstiel si uvědomil, že se přestal ovládat, a tak zvedl ruku.
„Odpusťte mi," řekl rychle. „Posaďte se a napijte. Promluvíme si. Možná se nám podaří najít jiný způsob, jak celou záležitost ukončit."
„Už je pozdě a já měl dlouhý den," vykoktal Lanjov. „Možná příště. Napijte se vína sám. Děkuji, že jste se se mnou tak pozdě setkal."
Lanjov si pospíšil ven do noci a Welstiel osaměl.

Snaha ochránit Sapphire hnala Toreta často kupředu, když se však s Chanem proplétali zadními uličkami pobřežní části vnějšího kruhu hradeb Bely, vytlačil všechny myšlenky na ni z hlavy.
Od okamžiku, kdy se v jeho domě objevil cizinec a přinesl mu zprávu o lovkyni, nic nejedl. Neměl sice schopnosti Rasheda a Teeshy, udělal však něco, čeho se oni nikdy neodvážili: stvořil si pomocníky. Nerad přemýšlel o Sapphire jako o služce, ale ve skutečnosti k němu byla připoutaná. Chane byl jistojistě sluhou, a ještě k tomu velmi cenným. Toret si užíval myšlenky, že si udělal sluhu z bohatého šlechtice. Teď už potřeboval jen několik svalovců, kteří by dhampira vyčerpali bojem a přesilou. Rozhodl se dokonce překonat sám sebe a probudit té noci hned dva mrtvé.
„Chápeš, co máš dělat?“ zeptal se Chana. Hleděli spolu na ošumělou hospodu na opačné straně špinavé ulice. Ve dveřích stály lehké ženy, které už měly lepší dny za sebou, a snažily se ze zákazníků vylákat pár mincí za poskytnuté služby.
„Ano, ale musíte vybírat opatrně,“ odvětil Chane. „Muži, ozbrojení meči nebo jinými viditelnými čepelemi, jsou nejlepší. Vyberte muže, kteří pili, ale nejsou opilí. Skutečný bojovník jen zřídkakdy nahlédne hluboko do poháru.“
Kdyby mu před několika měsíci v Miisce udělil podobnou lekci Rashed, Toret by na něj s hlubokým odporem zasyčel. Od těch dnů se ale hodně změnilo, a to nejen jeho postavení. Nyní Chanovu radu pozorně vyslechl.
„Pomáhal jsi otci někdy vybírat stráže?“ zeptal se.
Chanovi zacukalo v čelisti. „Ano.“
Toret se dál nevyptával, místo toho se zahleděl zpátky na ulici. Pro případ, že by museli vstoupit do hospody, oblékli se jako chudí obchodníci, aby lépe splynuli s davem. Toret měl na sobě vybledlou modrou tuniku a zelenou čepici, stočenou ze silného šálu se zavázanými konci. Poprvé za dlouhé měsíce se cítil pohodlně. Volná tunika se mu líbila a čepice alespoň ukryla jeho neustále pocuchané vlasy. Hladověl po životě, po krvi, trpělivě však čekal, až Chane vybere správné muže.
„Máš někoho?“ zeptal se.
„Ještě ne. Přejete si, abych našel oba muže a ochromil je, než začnete?“
Toret zaváhal. Nebyl si jistý, co si Chane představuje pod pojmem „ochromit“, pochopil však, že se ptá, zda chytí oba muže dřív, než Toret začne, nebo napřed promění jednoho a pak začnou celý proces od začátku.
„Ano, oba,“ odvětil a opřel se rukou o špinavé cihly. Cítil se neobvykle pohodlně. „V téhle části města jsem nikdy nebyl. Ty ano?“
„Ne.“ Chane vždy používal co nejméně slov. Byl užitečný, rozhovor ale nebyl jeho silnou stránkou.
Několik mužů vešlo do hospody, jiní ji opět opustili, ale žádný z nich neupoutal Chanovu pozornost. Pak náhle, neočekávaně promluvil. „Sapphire si přeje napít se krve krásné dívky. Řekla vám to?“
„Ach, ano, řekla mi to,“ povzdechl si Toret. „Netuším však, kde nějakou najít, a kromě toho máme teď na práci jiné věci.“
„Až skončíme, zajdu do druhého kruhu. Pěkná dcera obchodníka ve slušivých šatech bude stačit.“
Toret na něj vrhl postranní pohled. Chane ještě nikdy sám od sebe nenavrhl, že pro Sapphire něco udělá.
„Ano,“ odvětil zmateně. „To bude stačit.“
„Támhle.“ Chane kývl směrem k ulici. „Podívejte.“
Z hospody vyšli dva námořníci s větrem ošlehanou kůží. Jednomu se u pasu houpal na konci zahnutý meč, druhý měl v dolní části zad křížem připevněny dvě těžké dýky. Byli natolik střízliví, že se vyhnuli velké, neústupné prostitutce, aniž by způsobili scénu.
„Jsou spolu,“ řekl Chane. „To nám vyhovuje. Kromě toho si myslím, že tady nikoho lepšího nenajdeme.“
Toret souhlasil. „Drž se zpátky.“
Toret se opět proměnil v Krysaříka, pouličního výrostka, jenž věděl, jak přežít, zmizet a zůstat zapomenut. Tuto část sebe vždy nenáviděl, nyní však bez problémů vklouzl do starých návyků. Svlékl si čepici a plášť, odložil měšec s penězi a rozcuchal si vlasy. Chane zmizel ve stínech ulice. Když kolem něj námořníci prošli, upustil za nimi Toret na zem měšec s penězi.
„Pánové,“ zavolal. Svěsil přitom ramena a pokrčil nohy, aby vypadal ještě menší. „Jeden z vás upustil

měšec.“
Oba se otočili. Okamžitě byli ve střehu. Když však zahlédli hubeného, zaprášeného malého žebráka, uvolnili se.
Toret zvedl měšec ze země a přistoupil blíž, ale zastavil se na nejbližším rohu ulice. Natáhl k nim ruku s měšcem.
„Myslím, že jste tohle upustili.“
„Já ne, chlapče,“ odvětil muž s mečem. „Není to moje.“
„Jste si jistý? Když jste procházeli kolem, viděl jsem, jak spadl na zem.“
Po tváři jim přeběhl zvědavý výraz. Přiblížili se a Toret ustoupil, jako by se jich bál, čímž je přinutil, aby jej následovali ke vstupu do uličky. Muž s mečem k němu beze strachu přistoupil a pohlédl dolů.
„Ne, chlapče. Jsi poctivý mládenec, ale tohle není…“
Toret se na něj vrhl, přitiskl mu na ústa silnou ruku a druhou paži mu ovinul kolem krku. Než mohl námořník sáhnout po meči, vtáhl ho Toret do uličky a hlouběji do stínů.
V okamžiku, kdy se Toret pohnul, vyskočil Chane ze tmy, zvedl druhého muže a rovněž mu zacpal ústa rukou. Rychlou otočkou se dostal do uličky, kde námořníkem mrštil o cihlovou stěnu. Muž bezvládně klesl k zemi.
„Chane!“ zavolal Toret, který stále ještě bojoval se svojí obětí.
Chane se jen mihnul, napřáhl se a uhodil námořníka tvrdě do čelisti. Muž upadl do bezvědomí.
„Ne tak tvrdě,“ obořil se na něj Toret. „Zabiješ ho.“
Námořník zasténal a Chane potřásl hlavou. „Ještě žije.“
Toret poklekl na námořníka a na okamžik zaváhal. Byl neuvěřitelně hladový, avšak bez ohledu na to, co ho to bude stát, nemohl selhat. Řídil se pouze tím, co se dozvěděl od svého starého mistra a stvořitele, lorda Corische. Nikdy neviděl, jak Corische probouzí mrtvého, během let toho však slyšel tolik, že si dokázal dát správný postup dohromady.
Popadl námořníka za hlavu, zakousl se mu do krku a začal pít. Cítil jak mu do těla narazily jako ohromná vlna život a síla. Hladověl proto, aby dokázal nasát co nejvíce života, a to teď také dělal. Tohle bylo nenasytné žraní hladovějícího. Necítil žádné potěšení, neboť se zdálo, že jeho tělo praská pod tlakem takové energie.
Když uslyšel, že námořníkovo srdce začalo nepravidelně bít, zpomalil. Oběť musí zemřít rychle a náhle, zbavena životní síly, což ji přenese přes hranici smrti dřív, než ve skutečnosti nastane. Co se má stát poté, to jen hádal, u Sapphire a Chana to však fungovalo.
Toret vytrhl zuby z námořníkovy kůže, rozřízl si nehty zápěstí a přinutil krev téct do otevřených úst oběti. Ve snaze nezadusit se dřív, než se naposledy nadechne, námořník instinktivně Toretovu tmavou krev spolkl.
Mužovo srdce se zastavilo.
Toret upadl a začal se zmítat v bolestech.
Ulička mu před očima potemněla a zvuky, které vydávalo jeho tělo, svíjející se na zemi, mu ztichly v uších. Možná tohle byl důvod, proč bylo upírů tak málo.
Toret spoluprožíval námořníkovu smrt, dokud jej téměř neopustilo vědomí. Co by se stalo, kdyby to vzdal a ponořil se do temnoty? Zemřel by?
Zdálo se mu, že se rozpadne, rozerve zevnitř. Zostřil smysly, pak uhodil pěstí do zdi uličky. Paží mu vystřelila bolest, neutlumil ji však, jak by to nemrtví obyčejně udělali, místo toho ji vpustil do sebe. Drásala ho na kousky. Opět uhodil do zdi. A znovu. Konečně se převrátil na záda.
Ostré dlažební kostky se mu zaryly do zad a on ten pocit objal. Vítal jakékoli rozptýlení, jež ho odvede od smrtelné propasti.
Když se mu nakonec vrátil zrak, zjistil, že na něj Chane zvědavě hledí.
Toret se pokusil promluvit, ale nedokázal to, takže k němu jen natáhl chvějící se ruku. Chane poslechl a vytáhl ho na nohy. Toret zavrávoral dále uličkou, aby se vyzvracel.
Nevysál všechnu námořníkovu krev, protože to bylo fyzicky nemožné. Vypil jí však tolik, aby muže co nejrychleji zabil. Pokud si nevyprázdní žaludek, nebude moct vysát krev druhému námořníkovi. Při zvracení se mu křečovitě stáhl žaludek. Jako z převráceného vědra z něj začala vytékat krev a hromadit

se v tmavé kaluži kolem jeho nohou.
Jakmile byl hotov, obrátil se a zamířil zpět uličkou. Musel se přidržovat zdi, neboť ho přepadla silná závrať a všechno se mu před očima roztočilo. Tělo prvního námořníka leželo nehybně na zemi, oči a ústa měl doširoka otevřené a ztuhlé v šoku. Na Chanově tváři se usadil opatrně zvědavý výraz.
„Je mrtvý?“ zeptal se Chane.
„Ano,“ podařilo se Toretovi ze sebe vypravit. Ještě malou chvíli si potřeboval odpočinout. „Tělo vyplaví všechen odpad a před úsvitem možná povstane, tuto noc však bude muset odpočívat. Zítra večer bude připraven sloužit naší rodině.“
Chane se na Toreta pozorně zadíval. „Nevypadáte dobře. Zvládnete něco takového ještě jednou?“
Toret ho ignoroval a posadil se obkročmo na druhého muže. Uchopil námořníka pevně za zátylek a opět se začal krmit. Do jeho nasyceného těla narazila další vlna životní energie. Toret se zalknul. Když zaslechl, že mužovo srdce začalo nepravidelně bít, odtáhl se, ale ulička se kolem něj divoce roztočila.
„Pomoz mi!“ zasyčel.
Chane popadl jeho zápěstí a přitáhl ho muži k ústům.
V Toretově mysli vybuchla temnota a pohltila ho.
Střípky vzpomínek vybledly a rozptýlily se jako krev ve vlažné tekoucí vodě.
Hliněná chatrč v nejubožejší čtvrti il'När'Sähkilu, kde ležela jeho nemocná matka, zatímco on prohrabával odpadky a kradl na tržištích a neustále přemýšlel, kdo je jeho otec a kam zmizel.
Teeshiny oči, jemné, ale pevné, teplé, ale kárající, když mu čistila rány.
Studené tělo Sapphire vedle něj, zatímco na nebi nad střechou domu pálilo slunce.
Toreta přepadla hrůza. Měl pocit, jako by se kolem něj srazil led. Ze všech sil se snažil vzpomínky zadržet.
Nakonec otevřel oči. Ležel na břiše na zemi v uličce a tiskl se tváří k dlažebním kostkám. Žaludek se mu křečovitě stáhl a z úst mu začala opět vytékat krev. Zvedl se na lokty a zvracel a zvracel, i když už neměl co.
Když Toret skončil, byl tak slabý, že nedokázal ani chodit. Chane ho postavil na nohy a opřel o zeď uličky. Pohlédl dolů na zakrvácenou dlažbu.
„Teď už chápu, proč jste je nechtěl vzít napřed domů,“ pronesl Chane suše.
Toret ho ignoroval. Přitiskl dlaně pevně ke stěně, aby neklesl k zemi.
„Prohledej ulice,“ přikázal slabě. „Najdi nějaké sudy, bedny, plachtovinu nebo cokoli jiného, do čeho bychom mohli ukrýt těla. Pak přivolej kočár. Musíme je dostat zpátky domů.“
„Dobře,“ odpověděl Chane. „Naložím je. Zatímco pojedete domů, podívám se vaší paní po nějaké pěkné dívce. Možná nějakou najdu ve vyšších čtvrtích. Až dorazíte domů, budete mít dost sil na to, abyste je vyložil?“
Toret přikývl a Chane se ztratil v uličce.

Před domem lorda Au'shiyna za vnitřními hradbami čekal trpělivě muž. Držel se ve stínech a nikdo v bohatém sousedství si jeho příchodu ani nevšiml. Jeho trpělivost byla zanedlouho odměněna. Před vnější bránou zastavil kočár.
Lord Au'shiyn vystoupil, a zatímco se kočár otočil a zmizel za domem, vydal se k hlavnímu vchodu do domu. Ve městě, jehož obyvatelstvo se rozrostlo rychleji než jeho velikost, bylo místo pro osobní kočár a kočího přepychem i mezi vyššími vrstvami. Lord Au'shiyn si žil opravdu dobře.
Když dorazil ke vchodovým dveřím, vystoupil muž ze stínů a následoval ho. „Na okamžik, prosím!“ zavolal tiše.
Au'shiyn se v mírném podráždění otočil. Vypadal unaveně a pozdní rozhovor ho očividně nezajímal, potom však muže očividně poznal a zastavil se.
„Ach, dobrý večer. Co vás sem tak pozdě přivádí?“
Návštěvník vystoupil po schodech na přední terasu domu, jako by chtěl lordovi něco říct, pak ho ale popadl rukou v rukavici za zátylek.
Než mohl sumanský šlechtic vykřiknout, zakousl se mu návštěvník prodlouženými špičáky do krku. Ale ne aby pil, nýbrž aby mu hrdlo trhnutím rozerval a rozdrtil mu přitom dýchací trubici. Rozdrásané maso

odhalilo živé tepny.
Lord Au'shiyn zemřel rychle. V očích se mu zračila panika.
Muž tělem zatřásl, až krev potřísnila bílou košili a červenohnědý háv. Látka, kterou měl lord obtočenou kolem hlavy, spadla na zem. Poté muž roztrhl přední část košile radního, aby vyvolal divočejší dojem, a upustil tělo na schody.

12. kapitola

S
lunce ještě nevyšlo, Leesil však nespal.
Poté co včerejšího dne opustili Lanjovovu banku, vydali se s Magierou a Chapem do uličky za Rowanwoodem. Chap nasál pach z kousku žlutého hedvábí, které se Leesilovi podařilo uříznout ze Sapphiřiných šatů, pak očichal zem, rozštěkal se a vyrazil pryč stáčejícími se uličkami. Po několika ulicích vrazil pes na otevřenou cestu, zastavil se a zmateně se rozhlédl. Stopa zmizela.
Po tomto zklamání se vydali do sídla Učeného bratrstva, aby zjistili, jak Wynn pokročila v pátrání, dozvěděli se však, že stále ještě čeká, až jí dodají záznamy. Protože neměli žádnou jinou stopu, kterou by mohli sledovat, vrátili se do hostince, dali si večeři a rozhodli se dopřát si tolik potřebný spánek. Leesil však nedokázal usnout, proto nyní ležel se zavřenýma očima na zádech, neschopen zklidnit myšlenky.
Jak stráví další den, když neměli ani ponětí, kde pátrat? Na to neznal odpověď.
Blížící se úsvit nakonec přemohl jeho podrážděnost. Postavil se, opřel postel o stěnu, aby získal trochu volného prostoru, a zapálil svíčku na malém stolku. Pak vytáhl z pochvy novou zbraň. Čepel byla dokonale skosená a nabroušená, připravená k použití.
Začal pomalými výpady, aby si prověřil její tíhu. Několikrát ztratil rovnováhu, protože byla těžší, než předpokládal. Zbraň se dala velmi dobře uchopit, potřeboval však její dvojče jako protiváhu na opačnou paži. Provedl několik přímých bodnutí špičkou čepele a prostřídal je s výkopy nohou. Pokaždé, když se pokusil zbraní máchnout a seknout, vyvedl ho pohyb nepříjemně z rovnováhy.
Hostinec ještě spal, takže bylo snazší zachytit zvuk kroků na chodbě. Zůstal tiše a bez hnutí stát. Kdo by se mohl procházet horními patry tak časně ráno? Pak někdo krátce zaklepal na dveře jeho pokoje.
Leesil schoval zbraň za záda a pootevřel dveře.
Venku čekal jeden z městských strážců, oděný v bílé uniformě. O několik kroků dál chodbou stál kapitán Chetnik, rovněž v uniformě, a bušil na Magieřiny dveře.
„To jsem já, kapitán Chetnik," zavolal. „Nemusíte se bát."
„Nemusí se bát?" řekl Leesil a vystrčil hlavu ze dveří. „Jasně, proč by ji mělo vyplašit, když jí někdo začne před úsvitem mlátit na dveře? Pokud jde o to, co se stalo v Rowanwoodu, promluvíme si později v kasárnách."
Chetnik mu sotva věnoval pohled. Magiera otevřela dveře, protírajíc si jedno oko.
Dlouhé vlasy, jež vypadaly v přítmí chodby úplně černě, jí visely podél obličeje, takže její bledá tvář se zdála téměř nadpřirozená. Měla na sobě košili a byla zabalená do přikrývky.
„Chetniku?" řekla. „Co se děje?"
Magiera byla na ženu velmi vysoká, vedle mohutného kapitána však vypadala zranitelně. Chetnik jí přejel od hlavy k patě pohledem a Leesil zesílil stisk na zbrani, již svíral za zády.
„Dnes ráno nalezli lorda Au'shiyna z městské rady na schodech jeho domu. Zavraždili ho," řekl Chetnik. „Zdá se, že to udělal stejný člověk, který zabil dceru radního Lanjova."
Magiera na něj mlčky hleděla.
„Je toho víc," pokračoval Chetnik. „Konstáblové ze střední čtvrti západní strany města našli před dvěma dny v uličce tělo, ale zpravili mě o tom teprve dnes. Jde o mladou ženu, která byla nahlášena jako pohřešovaná. Stav jejího těla odpovídá dvěma předchozím. Předpokládal jsem, že se budete chtít na oběti hned podívat."

Celou cestu vojenským vozem k Au'shiynově sídlu Magiera mlčela.

Leesil seděl mlčky naproti ní a mezi nohama mu odpočíval Chap. Chetnik seděl vedle ní a strážce, jenž kapitána doprovázel, řídil kočár. Když zastavili před domem, přelétla Magiera pohledem bohatství, které zde bylo vystaveno všem na odiv.
Téměř všechny domy měly tři poschodí a byly postaveny z kamene nebo z cihel. Ploty a brány byly vyrobeny z pevného železa nebo z vyřezávaného dřeva. Ulice byly neuvěřitelně čisté a před mnoha domy rostly na malých prostranstvích stromky a keře. Chetnik se k ní naklonil.
„Nechal jsem přinést tělo ženy sem, abyste si mohli prohlédnout oběti společně. Pak bude dopraveno do pohřební síně. Konstáblové ji nedokázali identifikovat, ale jeden ze strážců poznal, že se její smrt velmi podobá smrti lorda Au'shiyna a upozornil mě na to. Neoznámím to její rodině, dokud mi neřeknete, co si o tom myslíte."
„Co si o tom myslím?" zopakovala Magiera.
„Chci vědět, jestli je vrahem šílenec nebo… něco jiného a jestli mají jejich vraždy skutečně něco společného."
Magiera seskočila z vozu. Copak na tom bude rodině ženy záležet?
Slunce začalo vycházet. Magiera ho ucítila v zádech, zrovna když zahlédla unaveného Lanjova, stojícího na předních schodech domu. Prošla bránou a vydala se k němu stezkou.
„Je mi to líto," řekla a myslela to vážně.
Jednoduše přikývl. Ve tváři měl současně ostražitý a poražený výraz.
„Děkuji, že jste dorazili tak brzy. Nevěděl jsem co dělat, tak jsem požádal kapitána, aby vás přivedl."
„Jde o stejnou metodu?" zeptala se.
„Ano, u obou," odvětil Lanjov. „Ale ženu našli na ulici," dodal.
V nadcházejícím úsvitu vypadaly jeho ocelově zbarvené vlasy šedě a zplihle. Magiera nemohla než ho litovat.
Leesil k ní tiše přistoupil a ona mu byla za jeho přítomnost vděčná. Často si všímal drobností, které přehlédla. Chap očichával terasu, a když se přiblížil k Lanjovovi, radní tentokrát neucuknul. Pokynul jim, aby ho následovali. Minuli vzlykající služebnou středních let, prošli velkou jídelnou a chodbou pro služebnictvo do zadní části domu, kterou Lanjov nazýval jednoduše „kuchyní". Magiera vstoupila dovnitř a spatřila hrůzostrašný obraz.
Oběti položili na velký kuchyňský stůl uprostřed místnosti, takže nad nimi visely hrnce a nože. Venkované používali kuchyň při vystavení těla před pohřbem, protože neměli žádné jiné místo, kde by mohli tělo umýt, Magiera však podrážděně, že mrtvé položili na stůl, na němž se obyčejně připravovalo maso a další jídla, jež se objevovala na stole bohatých.
„Na tělech jsme nic neměnili ani nic neodstranili," řekl Lanjov. Jeho hlas byl prázdný a bez citu. „Kapitán chtěl, abyste si je mohli prohlédnout tak, jak byli nalezeni."
„Našli jste ho na předních schodech?" zeptal se Leesil. „Jako Chesnu?"
Lanjov přikývl. „Ano, ležel napříč schodů. Dveře však nebyly otevřené. Kočí vstoupil do domu vchodem vzadu u stáje, a když nenašel Au'shiyna uvnitř, vyšel ven a objevil tělo."
Chap se postavil na zadní, opřel se tlapami o desku stolu a začal očichávat Au'shiynovo tělo. Tentokrát sebou Lanjov trhl a zavřel oči.
Leesil se natáhl k psovi. „Dolů, chlapče."
Při pohledu na Au'shiyna sebou Magiera rovněž trhla.
Stále měl otevřené oči a jedna část jeho hrdla byla rozervaná. Nezahlédla však žádné čisté kousnutí nebo jiné známky po zubech. Někdo mu prostě vyrval kus masa až na tepny. Krev mu potřísnila celou horní část těla.
„Má rozdrcenou dýchací trubici," řekl Leesil při prohlídce nezraněné části Au'shiynova krku. Nezdálo se, že by mu celá scéna připadala odporná ani že by se ho nějak dotkla. Ukázal na místo pod mužovou bradou. „Kolem krku má modřiny. Prsty. A podívej se na tmavou skvrnu tady vpředu - palec."
Leesil obešel stůl a obrátil pozornost k tělu ženy.
Podle šedé kůže, plné skvrn, se dalo odhadnout, že zemřela před několika dny. Byla oblečená do rudých bavlněných šatů, které nyní byly ušpiněné od bahna z ulice, kde ji našli. Přední část šatů byla roztržená a z trhliny vyčuhovala spodní košilka, která byla spíše potřísněná než nasáklá krví. K pocuchaným vlasům

měla částečně připíchnutý malý sametový klobouček.
Byla malá, měla černé vlasy a za života asi také velmi světlou barvu kůže.
Magiera pohlédla na Chetnika, jenž zůstal stát mezi dveřmi.
„Je to snacha obchodníka s vínem, že?“ zeptala se. „Příbuzná muže, který za vámi přišel toho dne, kdy jsme vás navštívili v kasárnách.“
„Myslím, že je,“ odpověděl. „Rodina ale ještě musí identifikovat tělo.“
„Tahle rána je jiná,“ vložil se do hovoru Leesil a naklonil se nad stůl, aby si mohl lépe prohlédnout její hrdlo. „Stopy po zubech jsou čisté, kůže není roztržená a také je na ní méně krve. Útočníkovi šlo o krmení. Podívej se na její vlasy a modřiny na zápěstí. Alespoň měla čas bojovat. Nebo si s ní to stvoření napřed trochu pohrálo.“
Lanjov odvrátil oči, a dokonce i Chetnik se při poslední poznámce zamračil, Leesil jim však nevěnoval pozornost.
„Je škoda, že nevíme, jak vypadala Chesna, když ji nalezli,“ řekl.
Jeho pohled přeskakoval z těla na tělo, pak mírně potřásl hlavou. Něco mu vadilo. Magiera přistoupila blíž.
„Copak je?“
„Na Au'shiynově těle nejsou žádné další modřiny nebo jiná zranění a podle jeho barvy, množství krve a rány nešlo o krmení. Zemřel rychle, aniž by se dokázal bránit.“
„Takže mezi nimi není spojení?“ zeptal se Chetnik pochybovačně.
„Nejsem si jistý,“ odpověděl Leesil. „Ještě něco mi tady nesedí.“
„Už přece víme, že lovíme dvě stvoření,“ dodala Magiera.
„Tři,“ opravil ji Leesil. „Možná.“
Magiera opět pohlédla na těla, nedokázala však přijít na to, jak k takovému závěru došel.
„Proč tři?“ zeptala se.
Leesil však zůstával ponořen do svých úvah.
„Tihle dva nebyli zabiti stejným způsobem.“ Jeho hlas byl tichý, jako by hovořil spíše k sobě. „Chesniny šaty byly rozdrásány, jako by ji… no, znásilnili. Ale proč tedy roztrhli košili Au'shiynovi? Žena měla čas bojovat, využili ji však pouze ke krmení. Au'shiyn zemřel rychle, ale jeho krve se nenapili.“
Dvěma prsty uchopil cár jeho košile a opatrně ho odtáhl stranou.
„Podívej se na jeho hruď. Žádné rány. Jeho kůže je krví jen potřísněná, není zmáčená. Košili mu roztrhali až poté… pravděpodobně až byl mrtvý.“
Lanjov se držel zpátky, ale Chetnik přistoupil blíž. Magiera sledovala podrobnosti, na něž Leesil upozorňoval, ačkoli jí při tom vyschlo v krku. Viděla, na co Leesil ukazuje, netušila však, kam míří.
„Někdo chtěl vytvořit spojení mezi smrtí Chesny a Au'shiyna,“ vysvětlil Leesil. „Byl to ale stejný útočník?“
„Možná to udělala žena, kterou jste vyhnali z Rowanwoodu,“ navrhl Chetnik.
Magiera pohlédla Leesilovi do tváře. Pomalu začínala chápat, kam míří.
„Ne,“ odvětila kapitánovi. „Nemrtví jsou sice velmi silní, ale ta žena by nedokázala zabít tak velkého muže natolik rychle, aby se nedokázal začít bránit.“
„Modřiny na jeho hrdle jsou na její ruce příliš velké,“ dodal Leesil.
„A kromě toho pochybuji, že k ulovení obětí používá hrubou sílu,“ dokončila Magiera.
Leesil k ní vzhlédl a kývl směrem k Au'shiynovi. „Chceš to zase zkusit?“
Magiera si na okamžik nebyla jistá, na co naráží. Pak si ale uvědomila, že chce, aby se pokusila vyvolat další vidění, a udělalo se jí zle.
„Jsem tady,“ zašeptal Leesil. „Neopustím tě.“
Magiera se pokusila přemoct nevolnost. Natáhla se a uchopila Au'shiynovu ledovou, ztuhlou ruku. Zavřela oči a připravila se na šokující okamžik, kdy se svět kolem ní opět rozplyne.
Ale nic se nestalo. Teprve v tu chvíli si Magiera uvědomila, že zadržuje dech. Vydechla.
Natáhla se k ženě a zkusila to znovu. Výsledek byl stejný.
„Možná jde o místo, na kterém zemřeli,“ navrhl Leesil.
Magiera se otočila a zamířila ven z místnosti. Leesil vytáhl z rukávu dýku a uřízl z Au'shiynovy košile kus

krví nasáklé látky. Pak se otočil ke kuchyňským dveřím. Když vyšli ven, začal Chap očichávat tmavé skvrny na kamenných schodech. Lanjov s Chetnikem je následovali, Leesil jim však pokynul, aby zůstali uvnitř. Vložil Magieře do ruky zakrvácený kus látky. Trhla sebou, Leesil ji však uchopil za ruku a sevřel ji v pěst.
„Možná nejde jen o místo, ale také o objekt," řekl.
Přikývla a sestoupila na chodník před domem.
Magiera zavřela oči a ucítila, jak přichází k domu. Opět oči otevřela.
Světlo úsvitu zmizelo a nahradila ho studená noc.
Před domem zastavil kočár a ona sledovala, jak z něj vystoupil lord Au'shiyn. Kromě vlhkého vzduchu však cítila něco víc uvnitř sebe. Byl to vztek. Možná podráždění nad nesplněnou potřebou nebo touhou.
Vystoupila ze stínů a následovala Au'shiyna, jenž mířil k přednímu vchodu. Sevřela ruce v kožených rukavicích. Koutkem oka zahlédla vlnící se plášť, který měla na sobě, a ucítila ostré špičáky v ústech.
Nešlo však o známou bolest, kterou obvykle cítila.
„Na okamžik, prosím!" řekla, když přistoupila blíž.
Tentokrát Magiera také slyšela, než se však mohla soustředit na hluboký hlas, který vyšel z jejích úst, Au'shiyn se podrážděně otočil. Ve tváři se mu objevil náznak poznání.
„Ach, dobrý večer. Co vás sem tak pozdě přivádí?"
Magieřina pravá ruka vystřelila vzhůru a popadla ho za krk. Ucítila, jak palcem drtí Au'shiynovu dýchací trubici. Zuby mu rozervala levou část hrdla a ústa jí zaplavila teplá krev. Stejně jako u Chesny se ani nyní nenapila.
Au'shiyn se zalkl. Nedokázal se nadechnout. Magiera jím zatřásla. Krev mu začala vytékat z rány a vsakovat do oděvu. Natáhla se, aby mu rozervala košili…
„Nech toho!"
Za paže ji popadly silné ruce a otočily ji. Au'shiynův obraz se vytratil. Cítila, jak jí někdo trhl vzad a opřel ji o něco pevného. Objaly ji svalnaté paže. Začala bojovat.
„Dost!"
Stisk stále nepovolil, ale do tmy kolem ní začalo prosakovat světlo.
Magiera zjistila, že sedí na terase a zády se opírá o Leesilovu hruď. Při vzpomínce na to, jak Au'shiyn bojoval s dechem, se zalkla.
„Leesile?"
„Šš," řekl. „Už je po všem."
Chetnik stál nyní na chodníku a podezřívavě ji pozoroval. Magiera se od něj odvrátila k Leesilovi, stočila se do klubíčka a přitiskla čelo na zábradlí schodiště.
„Už je to dobré," ozval se Leesil zpoza ní. „Za minutku bude v pořádku." Pak jí zašeptal do ucha: „Udělalo to stejné stvoření?"
Při zvuku známého hlasu se Magiera uvolnila. „Ano… stejné… myslím."
Zhluboka se nadechla a ukryta před zraky Lanjova a Chetnika si vsunula prst do úst, aby se přesvědčila, že jsou její zuby opět normální. Zvedla se z Leesilovy náruče, opřela se o zábradlí a otočila se k Lanjovovi. Zdálo se, že ho zahanbuje a znechucuje zároveň.
„Je to stejné stvoření, Lanjove," řekla. „Obléká se jako šlechtic a nosí černé rukavice. A není to žádná maska."
Chvíli jí trvalo, než potlačila závrať a mohla pokračovat.
„Pohybuje se a mluví stejně jako vy a vy jste jediným pojítkem, které máme. Proč by měl chtít nějaký šlechtic zabít Au'shiyna a vaši dceru… řekněte nám cokoli, i když se vám to zdá malicherné."
Radní vypadal naprosto ztraceně. „Neznám žádný důvod. Au'shiyn byl tvrdohlavý, ale všichni si ho vážili."
„Jste si tím jistá?" zeptal se Chetnik Magiery.
„Samozřejmě že si tím je jistá," obořil se na něj Leesil. „Potřebujeme jména a adresy všech členů rady."
Podíval se zpříma na Lanjova. „Stejně jako všech lidí, s nimiž pracujete v bance a kteří znali vaši dceru."
Bolest, která se promítla Lanjovovi do tváře, vzbudila v Magieře opět lítost. Přesto však nedokázala potlačit podráždění nad jeho domýšlivou zatvrzelostí.

„Kapitán Chetnik vás odveze na radnici," řekl Lanjov tiše. „Můj pomocník vám dá všechno, co potřebujete."
„To nestačí," dodal Leesil a obrátil se k Chetnikovi. „Uzavřete město."
Chetnik se zamračil a opřel si ruce v bok, byl to však Lanjov, kdo promluvil.
„To nemůžeme udělat!" vykřikl. „Tohle je hlavní přístav království. Tisíce, ne desetitisíce lidí jsou závislé na každodenním obchodu v Bele."
Magieře plavaly v mysli pozůstatky vidiny, takže pro ni bylo velmi obtížné sledovat, o čem je řeč. Při pohledu na Leesila si však vzpomněla na jeho slova a pochopila, oč mu jde.
„Nemůžeme dovolit, aby nám tahle stvoření utekla," řekla. „Bude váš vzácný obchod pokračovat, i když se objeví další těla? Který kapitán tady zakotví loď? A žádný rolník nebo obchodník v okolí nebude riskovat a nezamíří na místní trh."
„Takže nás tady chcete všechny zamknout?" obořil se na ni vyděšeně Lanjov. „To nejde."
„Ale jde," přerušil ho Chetnik.
Lanjov na něj pohlédl v šokované nevíře, ale kapitán pokračoval.
„Pokud některá z těchhle zrůd uteče, přesune se do jiného města nebo vesnice. A vraždění začne zase od začátku." Vážně pohlédl na Magieru. „Ale neuděláme to vaším způsobem."
„Tak jak?" zeptala se.
Chetnik naposledy pohlédl na Lanjova, jako by už měl dost politického vlivu.
„Tahle stvoření vycházejí jen v noci, že?" otázal se.
Magiera přikývla. „Nikdy jsme neslyšeli ani neviděli, že by se objevila venku přes den."
„To znamená, že město mohou opustit také jenom v noci," řekl Chetnik. „Obchod probíhá ve dne, po setmění už jen velmi zřídka. Zdvojím stráže ve dne i v noci, ale město uzavřeme až se západem slunce."
„Až na kanály," dodal Leesil. „Zamkněte výpusti do zálivu a dejte je ve dne v noci hlídat."
Chetnik okamžitě nesouhlasil. „Pokud na to dojde, bude lepší, když dolů pošlu muže, aby je vyplašili."
„Pokud chcete alespoň polovinu z nich ztratit," odvětila Magiera. „Nevíte, jak s nimi zacházet, a my nemáme čas vás to naučit, takže se držte zpátky. Jen řekněte mužům, ať zamknou mříže v přístavu."
Lanjov si promnul tvář a prohrábl vlasy. Chetnik konečně přikývl na souhlas.
„Vezměte nás na radnici. Potřebujeme ten seznam," řekla Magiera klidněji.
Chetnik chvíli mlčel. „Pořád musíme probrat to, co se stalo v Rowanwoodu."
Magiera trhla bradou k radnímu. „Oni to zaplatí."
Když Chetnik pohlédl na Lanjova, radní beze slova přikývl. Chetnik se otočil a rázným krokem vyrazil k vozu.
Magiera se ho pokusila následovat, ztratila však rovnováhu a Leesil ji musel zachytit. Tato vidina byla rychlá, ale mnohem intenzivnější než předchozí.
„Vypadá to, že tentokrát jsme vesničany my," zamumlal Leesil, když jí pomáhal k vozu.
„Cože?" odvětila Magiera.
„Au'shiynovo tělo… napodobené vraždy, i když jde o stejné stvoření," řekl, ale všiml si, že stále nechápe. „Tentokrát se snaží obelhat nás. Někdo tady hraje hru a my to nejsme."

Kočár zastavil před dalším domem na seznamu. Magiera se snažila ovládnout. Myslí jí však probleskovaly obrázky mrtvého těla Au'shiyna a malý sametový klobouček, připevněný na vlasech mrtvé ženy. Zemřeli další dva lidé a oni stále neměli ani tušení, kde nemrtvé hledat.
Leesil byl přesvědčen, že krev ženy byla vypita, ale co když se mýlil a žádný třetí Vznešený mrtvý neexistoval? Zdálo se jí, že se ve vidinách objevoval vždy jeden a tentýž muž. A co když mladou ženu zabila Sapphire?
„Neměla jsem v Rowanwoodu odevzdat meč," řekla Leesilovi a v hlase jí zazněla hořkost. „Mohla jsem jí useknout hlavu."
Obrátil se k ní od okna kočáru.
„Zapomeň na to. S minulostí nic nenaděláš, můžeš změnit jen přítomnost a budoucnost."
Jeho slova ji vytrhla ze sebeobviňování. „Pokoušíš se předstírat moudrost?"
„Je to pravda." Pokrčil rameny. „Nedokážeme změnit, co se stalo, i když po tom velmi toužíme."

Rozhodla se neposkytnout mu zadostiučinění a neříct „já vím“, přesto se však cítila poněkud lépe, ačkoli byla stále ještě velmi vážná. Opět měl pravdu a bylo marné pokoušet se přemýšlet jinak.
„Chci s něčím bojovat,“ řekla.
Zazubil se. „Očividně jsem nakažený.“
„Jistě,“ zamumlala, „blechy, lenivost, hříchy…“
„Nemám blechy.“
Otevřel dveře a vystoupil ven, pak vytáhl kousky látky ze šatů Sapphire a Chesny.
„Oba jsou růžové,“ řekl. „Dřív jsem si toho nevšiml.“
„Nic to neznamená.“ Krátce pohlédla na útržky. „Obě měly dost peněz na rozhazování. Chape, pojď.“
Získali sice seznam členů městské rady Bely, ještě však nebyli připraveni začít bušit na dveře nejvýše postavených lidí ve městě, proto spoléhali na Chapa. V Miisce vystopoval nemrtvé až ke skladišti, proto doufali, že dokáže pomoct i tady. Pomalu se propracovávali seznamem, pohybovali se od domu k domu a nechávali Chapa očichávat všechny budovy. Zatím ale nic nenašli.
Chap se postavil na schody kočáru a rozhlédl se po ulici.
„Pojď,“ řekl Leesil. „K domu.“
Leesil mu nabídl útržky látek, pes je však ignoroval a svěsil hlavu, jako by už neměl o jejich pach zájem. Vyskočil z kočáru, přiběhl ke vstupní bráně domu a očichal několikrát železné mříže. Pak se vrátil zpět ke kočáru a vlezl dovnitř.
„Pohni svým prašivým zadkem!“ napomenula ho Magiera. „Tohle je důležité.“
Kočí se ohlédl přes rameno, jako by je všechny považoval za šílené, pak se opět usadil na kozlíku.
Chap se posadil na podlahu uvnitř kočáru a tiše, hrdelně zakňučel.
„Tady nic nenajdeme,“ řekl Leesil pomalu, když si uvědomil, oč psovi jde. „Ví to a chce jet dál.“
„Je to jenom pes,“ odpověděla Magiera podrážděně. „Přiznávám, že je chytřejší než většina ostatních, nemůže ale vědět, co tady děláme. Je jenom utahaný, pravděpodobně víc než ty nebo já.“
Ve chvíli, kdy tato slova pronesla, však pohlédla do Chapových světlých očí a poznala, že má Leesil pravdu. Tohle opravdu nebyl správný dům.
Nasedla do kočáru, sebrala ze sedadla seznam a podala ho Leesilovi.
„Řekni kočímu, kam má jet teď.“
Chap se vyšplhal na sedadlo naproti ní a tiše oddychoval.
Pokaždé, když Magiera mrkla nebo zavřela oči, zahlédla Au'shiynovu tvář v okamžiku smrti. A zpoza pokleslé hlavy Sumana na ni hleděla popelavě šedá tvář Chesny.

13. kapitola

Leesil byl opět sám ve svém pokoji a nemohl usnout. Seděl na kraji postele, hleděl na hořící svíčku a sledoval, jak vosk kape na svícen z pálené hlíny.
Nedokázali s Magierou najít žádné spojení mezi Sapphire, dcerou Lanjova, lordem Au'shiynem a mladou ženou, kterou to ráno prohlédli. Instinkt mu napovídal, že pokud spojení nalezne, najde také místo, kde se nemrtví ukrývají. Pak už jen stačí ulovit nemrtvé. Věděl, jak je zabít, netušil však, jak je najít.
Chapovo chování se stávalo s každým dnem podivnější. Choval se tvrdohlavě, jako by ho nic z toho, co dělali, ani v nejmenším nezajímalo. Objeli většinu domů na Lanjovově seznamu, Chapa však ani jeden z nich nezaujal. Často ihned skočil zpět do kočáru a odmítl vylézt, dokud nedorazili k dalšímu sídlu. Leesil netušil, co si o tom má myslet, jejich pátrání však bylo bezvýsledné. Poslední věcí na světě, na kterou měl v tuto chvíli chuť, bylo prozkoumat další dům, přesně to však měla Magiera další den v plánu. Existovala možnost, že Chap brzy odmítne spolupracovat.
Povzdychl si, vstal, vzal do ruky zbraň a opřel postel o stěnu.
Pohyboval se po místnosti bos a oblečen pouze do volných kalhot. Pochvy s dýkami na předloktí téměř nikdy neodkládal, proto cvičil i s nimi. K ničemu by mu nebylo, kdyby si zvykl na nové zbraně, jen aby se v bitvě musel přizpůsobovat váze navíc na pažích.
Rychle se otočil, máchl zbraní a vykopl. Několikrát pohyb zopakoval, poté si zbraň přehodil do druhé

ruky, připraven procvičit si i opačnou stranu těla. V tu chvíli se však dveře pokoje otevřely.
„Co tady, u sedmi pekel, vyvádíš?“ zeptala se Magiera a protřela si oči.
Leesil ztuhl. Kolena měl mírně pokrčená po dokončené otočce a paži s novou zbraní napřaženou vpřed.
Magiera ospale zamrkala, pak ale otevřela doširoka oči a přejela pohledem jeho holou paži a zbraň.
„Omlouvám se,“ řekl Leesil rychle a nechal paži se zbraní klesnout k boku. „Nechtěl jsem tě probudit.“
Magiera vstoupila do místnosti, nezdálo se však, že ho slyšela. Stále byla oblečená do zašlé bílé košile, kterou ten den nosila. Pokud si Leesil všiml, neměla na sobě kromě amuletů nic jiného. Na svoji výšku měla malá chodidla a její nohy měly stejně bledou, téměř bílou barvu jako její tvář a ruce, od kotníků přes hladká, svalnatá lýtka až těsně nad…
„Tohle sis nechal udělat u kováře?“ zeptala se. „Napadlo mě, kdy mi ji ukážeš.“
Leesil na okamžik zaváhal, pak si uvědomil, nač se ptá.
„Dá se s ní nejen bodat, ale i sekat,“ odvětil Leesil. „Vymyslel jsem ji sám.“
Pozvedl zbraň a ukázal čepel, která se mu táhla podél celého předloktí.
„Ustup a dívej se,“ řekl a Magiera couvla zpět ke dveřím.
Zprudka se otočil a vykopl, pak máchl paží se zbraní ve výšce krku. Následovala rána volnou rukou a další otočka. Čepel opsala vzduchem oblouk v úrovni hrdla.
„Možná neusekne hlavu po první ráně,“ řekl, „ale odvede dobrou práci. Počkej, až dokončí druhou. Hlavy budou létat.“
Magiera přistoupila opět blíž a pečlivěji si zbraň prohlédla. Ve stínu tmavých vlasů se jí na tváři usadil malý úsměv.
„Brzy mě nebudeš potřebovat,“ řekla.
„Nesmysl. Vždycky tě budu potřebovat,“ odvětil okamžitě.
Následovalo krátké, rozpačité ticho. Magieřin pohled zalétl znovu ke zbrani a sledoval ji až k lokti, pak vzhůru k rameni.
Leesil náhle pocítil nutkání dotknout se její tváře, zastavil však ruku v půli cesty. Místo toho si odhrnul z očí bílé vlasy.
„Už budu zticha. Měla by ses jít prospat.“
Magiera ustoupila ke dveřím.
„To je v pořádku. Potřebuješ se procvičit. Nemyslím, že by tě kromě mě někdo zaslechl, ale i ty se potřebuješ vyspat.“
Natáhla ruku a otevřela dveře.
„Dobrou noc,“ řekl.
Na okamžik na něj pohlédla. „Dobrou noc,“ odvětila, pak zavřela dveře.
Leesil odložil zbraň na stůl a oběma rukama sklopil postel. Ulehl na ni, sfouknul svíčku a zavřel oči.
Pokusil se pročistit si mysl. Dlouhou dobu ležel tiše ve tmě - netušil, kolik času uplynulo - a naslouchal tichému klepání na okno.
Pozdní noc a brzké ráno s sebou v Miisce přinášely mírný vánek od pobřeží, který se prohánět stromy. Ohromné borovice a jedle, které stály za hostincem, byly velmi staré a měly dlouhé větve, jež se občas dotkly zadní stěny hostince a okenic. Naslouchal zvuku, který mu připomněl, že si našli ve světě místo, kam se mohli schovat před studeným světem. Klik-tik, šeptaly větve.
Nebyl v Miisce.
A v uličce za tímto hostincem nerostly žádné stromy.
Někdo se snažil vloupat do jeho pokoje.

Toret visel ze střechy k okraji okna. Zostřil zrak. Srpek měsíce poskytoval nemrtvým očím dostatek světla, když se však zadíval do malého pokoje v hostinci, zjistil, že někdo posunul postel nalevo příliš blízko ke stěně, v níž se nacházelo okno, takže na ni neviděl jasně.
Ztvrdlými nehty zachytil okenní rám a vytvořil v něm škvíru tak velikou, že do ní mohl vsunout dýku. Brzy zvečera navštívil Chane hostinec U Burdocka a zjistil, že se pyšní čtyřmi soukromými pokoji, ale pouze první dva byly obydlené. Ačkoli se Toret stále cítil otřesen událostmi minulého večera, nedokázal už čekat. Dnes v noci chytí dhampira a jejího prohnaného míšence v postelích a zabijí je.

Nejnovější členové jeho „rodiny“ se jmenovali Tibor a Sestmir a oba mu prokazovali mnohem více úcty než Chane. Chovali se k němu jako ke kapitánovi na moři. S touto výhodou nepočítal. Chane nebyl zvyklý na příkazy ani na to, aby se staral o někoho jiného kromě sebe. Tibor a Sestmir byli novým bytím zpočátku zmateni, jakmile se však naučili, jak se nakrmit, a dostali své příkazy, rychle se přizpůsobili, a dokonce se pozorně starali o dobro mistra.
Tibor, vysoký, štíhlý muž s krátce zastřiženými hnědými vlasy a jasnýma hnědýma očima, se dokázal velmi dobře ohánět hákem zakončenou šavlí a nyní čekal, až Toret otevře okno. Sestmir a Chane zamířili k druhému oknu, které se otvíralo do boční uličky.
„Nezapomeň na psa,“ zašeptal Toret Tiborovi. „Je nadpřirozený a velmi prudký. Jeho kousnutí pálí jako oheň a zůstávají po něm jizvy.“
Západka na okně povolila. Zastavil se a zaposlouchal, v pokoji se však nic nepohnulo.
„Nechte mě jít dovnitř jako prvního, mistře,“ zašeptal Tibor.
„Ne,“ odvětil Toret. „Ať už tady spí kterýkoli z nich, zemře v posteli. Ale jestli začneme bojovat, dávej pozor, a jakmile to bude možné, zaútoč zezadu. Rozumíš?“
„Ano.“
Toret otevřel okno a opatrně sešplhal po zdi. Otočil se a opřel nohama o okenní římsu. Tiše tasil meč z pochvy a vklouzl do pokoje.
Přikrývky na posteli byly sice pokrčené, ale prázdné. V posteli nikdo nespal.
Vpravo zachytil ve tmě záblesk, který mu mířil na hlavu.
Toret pozvedl meč. Místností se rozlehl zvuk kovu narážejícího na kov a zároveň jím kopnutí do boku smýklo přes celý pokoj. Narazil do zdi u dveří, odstrčil se od ní a mávnul mečem, aby si udržel protivníka od těla. S mečem v ruce a mírně pokrčenými koleny se Toret postavil číhajícímu útočníkovi.
Z rohu místnosti se na něj vrhl štíhlý, od pasu nahoru nahý muž, jenž se oháněl podivnou zbraní, kterou měl upevněnou na předloktí. Měl zlatohnědou kůži a téměř bílé vlasy, které mu visely na ramena.
Toret zaváhal, neboť mu myslí problesklo poznání.
„Elf,“ zašeptal.
Oči míšence se rozšířily. Čelist mu v nevíře mírně poklesla.
„Ty?“ zasyčel.
Oknem vnikl dovnitř Tibor se šavlí v ruce.
„Magiero!“ zakřičel míšenec. „Vstávej!“
Toret zaútočil.

Chane zahlédl, jak se Toret protáhl oknem, a věděl, že si musí pospíšit. Doufal, že v místnosti, do níž se připravoval vniknout, bude čekat elf. Toret se sice míšence bál, Chane však chtěl, aby mistr čelil dhampirovi. Chane necítil žádný strach. Dokázal by zvládnout jakýkoli boj, současně však cítil, že svoboda je velmi blízko. Dhampir by měla větší šancí Toreta zabít.
„Zůstaň tady, dokud tě nezavolám,“ řekl Sestmirovi.
Tupý poskok přikývl. Chana sice potěšilo, že stvoření dalších dvou otroků Toreta oslabilo, zároveň jej však dráždili skoro stejně jako Sapphire. Z toho, jak se plazili před mistrem, se mu převracel žaludek.
Proklouzl oknem a nehlučně dopadl na podlahu.
Místnost naplnilo tiché, hrdelní vrčení.
Chane se otočil a pohlédl do křišťálových očí ohromného modrošedého psa. Jeho srst v temném pokoji téměř zářila.
Přikrývky zašustily, jak se pod nimi někdo pohnul. Chane zahlédl tmavé vlasy a bledou tvář ženy, jež podrážděně zasténala.
„Chape…?“
Pes zavyl, vrhl se na Chana a tvrdě ho zasáhl do pasu.
Zuby pronikly látkou pláště a zabořily se Chanovi do ruky, v níž držel meč. Zasáhl ho šok a bolest. Měl pocit, jako by se mu předloktí rozžhavilo zevnitř.
Stěnou, kterou měly oba pokoje společné, otřásla tupá rána. „Magiero, vstávej!“ vykřikl hlas.
Přikrývky na posteli vylétly vzhůru a žena se vrhla do nejbližšího rohu místnosti. Všechno se dělo příliš

rychle.
Chane uhodil psa do hlavy. Pes se ho pustil a dopadl na zem, ihned však opět vyskočil na nohy. Jeho vrčení a vytí drásalo Chanovi sluch.
Černovlasá žena stála u dveří a v ruce držela obnažený meč. Byla oblečená jen do volné košile. Její pleť byla stejně bledá jako pleť nemrtvých. Jeho pozornost upoutal malý kámen na řetízku na jejím krku. Jasně žlutá zář, kterou vydával, osvětlovala její rysy. Neočekával, že bude tak krásná.
Z vedlejšího pokoje k nim dolehlo dupání a zvuk kovu, narážejícího na kov. Pes přesunul pozornost, pak rychle pohlédl na ženu. Aniž by odtrhla oči od Chana, zvedla žena závoru na dveřích a otevřela je. Pes vyrazil ven.
Chanova ústa naplnily sliny. Přinutil se ovládnout. Pokud byla dhampirem, čelil nyní Toret elfímu míšenci. Chane potřeboval, aby boj vypadal skutečně, ale aby ji při tom nezabil, ani jí nedovolil zabít jeho. Nebyl to jednoduchý úkol.
Stála tam s mečem v ruce, čekala a pozorovala ho. Z vedlejšího pokoje k nim dolehl rachot, výkřiky a psí vytí, dhampir však soustředila celou pozornost na něj.
„Pojď si pro mě," řekl a odhodil potrhaný plášť.
Prohlédla si ho od hlavy až k patě. Její pohled se zastavil u jeho kožených rukavic.
Hnědé duhovky jí zčernaly a Chane pocítil zmatek a neklid. Zasyčela na něj. Mezi ostrými zuby se jí v ústech zaskvěly dlouhé špičáky.

Leesilovy vnitřnosti se stáhly chladným hněvem. Krysařík? Jak je to možné?
Viděl, jak malý nemrtvý zmizel v lesích kolem Miisky s větví zabodnutou v hrudníku. A teď byl v Bele? To úskočné malé stvoření vypadalo nyní jinak - Krysařík byl dobře oblečen a upraven a v ruce držel kvalitní meč, který velikostí odpovídal jeho výšce. Ale byl to skutečně on a nepřišel sám.
Leesil toužil vyrazit ke dveřím a dostat se k Magieře, v cestě mu však stál Krysařík a oknem vklouzl do místnosti ozbrojený námořník. Další nemrtvý se určitě právě vloupával do Magieřina pokoje.
Pokud se Leesilovi postavili dva, kolika musela čelit Magiera?
Krysařík zaváhal a Leesil se ohnal čepelí po námořníkovi, aby si ho udržel od těla. Právě se chystal opět zavolat Magieřino jméno, když někdo rozrazil dveře takovou silou, až rozštípl zárubně. Kolem Krysaříka se prohnal rozzuřený Chap a skočil na námořníka.
Leesil se vrhl na Krysaříka. Máchnul zbraní tvrdě dolů a odrazil jeho výpad, pak se rychle obrátil a kopl Krysaříka do obličeje. Vyzáblý nemrtvý zasténal, neboť kopnutí trhlo jeho hlavou prudce na stranu.
Leesil dopadl na nohy a zabodl hrot zbraně do míst, kde se nacházel Krysaříkův krk.
Jeho rána však vyšla naprázdno. Vpravo od něj se zablýskla ocel.
Leesil rychle trhl paží a ramenem a odrazil ránu. Dlouhý meč zaskřípal po ostří Leesilovy zbraně.
Místnost naplnilo vrčení a bolestivý výkřik. Chap prorazil námořníkovu obranu a zakousl se do něj.
Krysařík se vrátil zpět do středu místnosti a pozvedl meč.
Leesilovi připadalo divné, že stvoření, jež dříve bojovalo tak vztekle nehty a zuby, nyní spoléhalo na zbraň.
Leesil trhl zápěstím a do prázdné levé ruky mu vklouzla dýka.
„Vzpomínáš si na tohle?" zeptal se a podržel dýku tak, aby ji Krysařík dobře viděl. „Myslím, že jednu stále máš. Necítil jsi snad v poslední době bolest v hrudníku?"
Krysařík zasyčel a zaútočil. Někdo ho naučil bojovat s mečem, ale pokud si bojovník nezachová rozvahu, není mu meč k ničemu. V okamžiku, kdy Krysařík zaútočil, se Leesil opět obrátil a proklouzl pod úderem.
Kopl Krysaříka do vnitřní strany kolene a vyvedl ho tak z rovnováhy.
Leesil zachytil chránič jeho meče dýkou. Nemusel ani škubnout, stačilo ji jen podržet a nechat působit Krysaříkovu setrvačnost. Narovnal se a odrazil ho. Jeho paže se zbraní pak vystřelila vpřed.
Krysařík na poslední chvíli uhnul, takže mu Leesil místo do krku zabodl zbraň pod klíční kost. Leesil vložil do rány celou sílu a tíhu.
Krysařík ztuhl. Jeho štíhlé tělo narazilo do zdi a nohy opustily podlahu. Nedokázal vykřiknout. Zahleděl se na čepel, kterou měl až téměř po rukojeť vraženou do horní části hrudníku.

Obyčejné zbraně nedokázaly nemrtvého ani zpomalit, ale otevřená rána v těle jakéhokoli stvoření u něj způsobí zmatek, nebo dokonce paniku. Tím se alespoň Leesil řídil, když nové zbraně vymýšlel. Teď jen litoval, že nemá druhou čepel, aby mohl malé zrůdě useknout hlavu. Levou rukou opsal oblouk a zabodl Krysaříkovi dýku do levého oka.
Tentokrát malý nemrtvý vykřikl a pustil meč. Ohnal se nehty a zasáhl Leesila do ramene a krku. Leesilova kůže zahořela bolestí. Ustoupil a pustil dýku, v druhé ruce však stále svíral čepel.
Krysařík dopadl na zem, vytrhl dýku z rány a odhodil ji stranou. Pak se odpotácel do rohu pokoje. Ze zničeného očního důlku mu proudem vytékala černá krev. Leesil se dotkl hrdla, všiml si však překvapení na Krysaříkově tváři, když se nemrtvý na sebe podíval. Z rány na hrudi mu vytékala černá krev, smáčela mu potrhanou tuniku a kapala na podlahu.
Leesil šokované zaváhal. Zabodl snad čepel tak hluboko?
Chap a nemrtvý námořník spolu zápolili v koutě pod oknem. Během potyčky ztratil námořník meč. Chap se muži zakousl hluboko do zápěstí a drápy mu rozdíral obličej. Námořník se proto rozhodl použít vlastní zuby a nehty.
Než se mohl Leesil pohnout, zavrávoral Krysařík jejich směrem a odkopl psa stranou. Chap narazil se zakňučením do nohou postele. Námořník zavrčel a pokusil se po něm skočit. Leesil se k němu vrhl.
Zpoza něj zaznělo prasknutí a zabzučení a něco prolétlo vzduchem kolem něj.
Námořník se opět vyškrábal na nohy. Z krku mu trčel opeřený konec šípu a kovová hlava mu vyčnívala ze zátylku. Pevně ji sevřel. Náhle se mu však začalo z hrdla kouřit.
Leesil se ohlédl přes rameno. Ve dveřích stál Vatz a v rukou držel prázdnou kuš. Se soustředěnou tváří se pokoušel zbraň natáhnout.
„Utíkej!“ zakřičel Krysařík a šplhal přitom již oknem ven. „Hned.“
Chap se vrhl po námořníkovi, podlomila se mu však přední noha. Krysařík se natáhl zpět oknem, popadl nemrtvého námořníka za paži a oba byli pryč.
„Vatzi, zůstaň s Chapem,“ přikázal Leesil.
Odstrčil chlapce stranou a vrhl se do chodby. Magieřiny dveře byly pootevřené a pokoj ozařovaly plameny.

Magieřino vědomí zaplavilo příliš mnoho vjemů najednou.
Nemusela se dívat dolů, neboť jasná zář amuletu s topazem osvětlovala prostor před ní. Leesil vykřikl, což znamenalo, že na něj pravděpodobně také zaútočili. Ulevilo se jí, když Chap vyrazil ze dveří. V duchu poprosila Leesila, aby zůstal naživu, dokud se k němu nedostane. U okna v pokoji stál vysoký nemrtvý s dlouhým mečem. Byl oblečený jako šlechtic. Měl široká ramena, hladce oholenou tvář a rudohnědé vlasy, zastrčené za ušima. Neznala ho, uvědomila si však, že to musí být někdo velmi důležitý. A tomu také odpovídaly jeho černé rukavice.
Měla pocit, jako by se jí něco zakouslo do žaludku a prodralo se jí hrdlem vzhůru. V čelisti se jí usadila bolest.
„Pojď si pro mě,“ řekl a odhodil plášť.
Magieru ovládl instinkt. Místnost zjasněla, až dokázala rozeznat i ten nejmenší detail v nejtmavších koutech. Z hrdla jí uniklo zasyčení a žaludek jí sevřel hlad.
V jeho chladné tváři nebyla ani stopa po citech nebo myšlenkách.
Magiera mu zaútočila mečem na krk. Odrazil ránu a při nárazu otočil meč ve snaze vyrazit jí zbraň z ruky. Pohnula se a stočila ránu doprava. Špička jeho dlouhého meče se zabodla do pelesti postele a Magiera ho zasáhla kolenem do hrudníku. Muž přepadl přes postel i meč. Ukročila zpět do středu pokoje, aby na něj mohla opět zaútočit, on se však již postavil a napřáhl meč.
Ve tváři se mu objevil výraz hladu a vzrušení.
Magierou prolétl rychlý sled citů. Stalo se jí to už dřív, takže ji to nepřekvapilo.
Do mysli jí vklouzla jeho touha napít se její krve. Když bojovala s Rashedem nebo Teeshou, jediné, co cítila, byla jejich nenávist a touha vidět ji mrtvou. Tohle stvoření však po ní hladovělo.
Magiera bojovala s touhou rozsápat ho zuby. Napodobila jeho postavení a připravila si meč. Pomalu se jí vrátil zdravý rozum.

Potřebovala překonat jeho obranu a useknout mu hlavu. K tomu by jí stačila třeba i povrchová rána. Její meč dokázal v minulosti nemrtvým velmi ublížit, ačkoli nechápala proč. Kdyby se jí podařilo zasáhnout ho do hrudi nebo do ruky, v níž držel meč…
Provedl rychlý výpad, a než mohla přejít do protiútoku, rychle přejel mečem po její čepeli. Pak rychle ustoupil zpět k oknu. Mírně se narovnal a na tváři se mu objevil klidný, vypočítavý výraz.
Jeho hlad vyprchal z Magieřiny mysli. Nic po něm nezůstalo.
Náhlá ztráta jakýchkoli pocitů zlomila Magieřino soustředění. Mírně zpanikařila. Už nedokázala vycítit jeho úmysly.
Předstírala výpad vpravo, a když se pohnul, aby ránu odrazil, stáhla se a sekla ho do horní části levé paže. Nevykřikl, ale šokované ucouvl. Zaútočila mu na hrdlo.
Jeho rychlost ji překvapila. Přikrčil se a ucouvl vpravo, takže Magieřin meč protnul pouze vzduch.
Vykopl a zasáhl ji do boku a břicha. Magieře uklouzly bosé nohy a ona narazila do stěny vedle okna.
„Sestmire!“ zakřičel. „Teď.“
Nohama napřed proklouzla oknem dovnitř postava a dopadla na podlahu mezi ni a šlechtice. Muž měl jasné oči a v otevřených ústech se mu zaleskly ulámané zuby a dlouhé špičáky. V každé ruce držel špičkou dolů trojhrannou dýku.
Vrhl se na ni a bodl při tom dolů.
Magiera se otočila doprava a přistála na koleně. Sevřela jílec meče pevně v obou rukou, obrátila se a máchla čepelí dolů. Když se mu ostří zaseklo zezadu do krku, vyděšeně sebou trhl, meč však pokračoval v klesajícím oblouku.
Jeho tělo se zhroutilo dopředu. Hlava se odrazila od okenního rámu a dopadla mu mezi nohy. Na podlahu kolem těla začala prýštit tmavá tekutina.
Hlava se ještě nepřestala kutálet a Magiera už vyskočila na nohy. Když se postavila prvnímu protivníkovi, ucítila, jak jí kolem levé nohy protéká něco chladného a vlhkého.
Poprvé za celou dobu vypadal šlechtic nejistě. Způsob, jakým se pohyboval, vypovídal o tom, že je mnohem lepší bojovník, než jakého ze sebe dělá. Proč hrál tohle divadlo? A proč se náhle vytratila jeho krvežíznivost? Nezdálo se, že by ji toužil zabít, na druhou stranu se však ani nedal na útěk.
Stále cítila vlastní hlad, proto vystoupila z chladné vlhkosti, která obklopovala její chodidla.
Vysoký nemrtvý začal něco šeptat. Pohyboval rychle rty, protočil oči a provedl bleskový pohyb rukou.
Oblečení bezhlavého těla na podlaze vzplálo.
Žár byl oslepující a Magiera si zakryla tvář volnou rukou. Když o chvíli později vzhlédla, byl šlechtic pryč. Plameny se vyšplhaly po stěně vedle okna.
„Magiero!“
Do pokoje vrazil dveřmi Leesil a při pohledu na oheň instinktivně zvedl paži. Horečně se rozhlédl kolem. Natáhla se a popadla ho za ruku.
„Tady jsem.“
Dotklo se jí něco kovového. Pohlédla dolů a zjistila, že v ruce stále svírá novou zbraň. Čepel byla potřísněná černou krví, kterou jí otřel o paži, když se k ní otočil. Na rameni a hrdle se mu skvěly mělké, rozeklané škrábance, z nichž mu na hruď stékala krev.
„Jsi zraněný,“ vypravila ze sebe a téměř se zalkla kouřem.
Leesil podřepl, zastínil si tvář před žárem a popadl rukojeť truhlice, která stála u stěny naproti postele. Začal ji táhnout ke dveřím. Oheň už olizoval strop. Jeho praskání Magieru téměř ohlušovalo a vzduch se stával příliš horkým k dýchání.
„Popadni druhý konec,“ zaječel. „Musíme se odsud dostat.“
Přiskočila k truhlici a vzala do ruky druhou rukojeť. Leesil se o majetek nikdy moc nestaral, přesto ale truhlici zvedl a vytáhl ji i Magieru ven do chodby. Když procházela dveřmi, popadla Magiera pochvu meče, kterou nechala opřenou o stěnu vedle dveří.
Leesil upustil konec truhlice, zbraň položil na víko a rychle zamířil do svého pokoje. Z postele vzal pochvu zbraně a hodil ji Magieře, která ji položila nahoru na truhlu vedle čepele.
Magieru překvapilo, když zahlédla Vatze, jak s prázdnou kuší a šípy za opaskem klečí na podlaze vedle Chapa a sleduje ho velkýma, oříškově hnědýma očima. Magiera nedokázala poznat, zda je ustaraný

nebo rozzlobený. Leesil vzal psa do náruče.
„Pospěšte si," řekla Magiera. „Vatzi, kde je tvůj strýc?"
„Je pryč," odvětil chlapec a následoval Leesila ven ze dveří. „Pokaždé když si vyjde se slečnou, starám se tu o všechno já a…" Zadíval se do chodby, poklesla mu čelist a oči se mu rozšířily. „Co jste to, k čertu, provedli?"
Z Magieřina pokoje stoupal kouř a stáčel se pod stropem chodby.
„Teď ne," obořila se na něj a postrčila ho směrem ke dveřím.
S Chapem v náruči pospíchal Leesil za Vatzem. Magiera si strčila zbraně pod jednu paži a druhou rukou za sebou táhla truhlici. Náhle si uvědomila, proč byla truhlice pro Leesila tak důležitá - schoval do ní skříňku s nástroji. Při pomyšlení na to, co chtěl zachránit, se otřásla, pak se ohlédla zpět do zakouřené chodby.
Zdálo se, že je popel, oheň a krev pronásledují, kamkoli jdou.

14. kapitola

Z
atímco plameny, polykající hostinec U Burdocka, ozařovaly západní část obchodnické čtvrti Bely, objevilo se na severním konci Vnějšího zálivu nepozorovaně jiné světlo.
Po hladině se pohybovala vpřed velká loď s dlouhým, ladným trupem a lesklými plachtami, v nichž se odráželo světlo srpku měsíce. Loď obeplula severní výběžek zálivu a začala stahovat plachty. Zpomalila daleko před přístavem, takže se jí podařilo proniknout tak blízko pobřeží, jak jen to hloubka zálivu dovolovala. Na vlnách přistálo malé plavidlo a začalo se od lodi rychle vzdalovat.
Dlouhá lodice byla stejně štíhlá jako velká loď, z níž pocházela, a plavily se v ní čtyři postavy v pláštích - jedna na přídi, dvě u vesel a jedna na zádi. Když se lodice zastavila, vyskočila postava na přídi na štěrkovitý břeh.
Nově příchozí měl na sobě šedý nebo možná zelený plášť v barvě lesa. Dolní část tváře mu ukrýval šátek a na hlavě měl kápi. Jeho velké, jantarové oči mandlového tvaru se zahleděly zpět na loď. Zvedl štíhlou ruku v rukavici.
Muž na zádi gesto opětoval a zavolal: „D'créohk"
„Až do konce," zopakoval muž v jazyce země, na které právě stál.
„A dobrý lov, Sgäile," dodal jeho společník.
Dlouhá lodice zamířila zpět k lodi a Sgäile zmizel mezi stromy, lemujícími pobřeží.
Jeho cestu lesem prozrazovalo pouze tiché šustění listí a borovicového jehličí. Neozvaly se ani kroky, ani praskání větví. Když přes neúrodná pole zahlédl první z vesnic, které obklopovaly Belu, usadil se na rašelinovém koberci mezi stromy. Počká, až nastane den, a vstoupí do města spolu s lidmi.
Sgäile tiše seděl a přemýšlel. Pozorovatel v Bele poslal vzkaz domů a také na loď, na kterou byl přidělen.
„Míšenec?" zašeptal.
Existovalo jich tak málo. Zajímalo ho, čím tenhle pozorovatele natolik zneklidnil, že zavolal prostřednictvím stromů své lidi na opačné straně světadílu. Sgäile ještě nikdy míšence nepotkal. Tohoto označili za zrádce, což dávalo smysl. Jediný míšenec, o němž slyšel, se narodil před mnoha lety jinému zrádci jeho lidu… jejich lidu.
Aoishenis-Ahâre - Nejstarší otec - byl neuvěřitelně moudrý a velmi mnoho si pamatoval. Byl vůdcem Sgäilových lidí a znal mnohem víc důvodů, proč by se měli lidí obávat, než jeho potomci. Sgäile neměl právo zpochybňovat jeho moudrost, dělalo mu však starosti, že nevěděl, jak ani proč byla jeho oběť odsouzena.
Rozvázal pruh látky, který měl křížem omotán kolem hrudi, a zatáhl za něj, dokud mu do klína nespadl úzký svazek, který látka přidržovala pod pláštěm na zádech. Rozbalil ho a pečlivě přerovnal obsah, aby se ujistil, že každý kus je v dobrém stavu.
Vzal do ruky trubku ze stříbřitého kovu a dva kousky prohnutého, tmavého a naleštěného dřeva, spojil je do malého luku a napnul do něj tětivu. Na látce leželo rovněž pět šípů s hlavicí ve tvaru slzy. Pod rukávy košile měl k předloktí připnuty pochvy s dýkami.

Odložil luk do klína a opatrně zvedl poslední věc, jednoduchou, ale krásně vyřezávanou skříňku, dlouhou jako předloktí, širší než dlaň a tenčí než zápěstí. Když ji otevřel, pečlivě si prohlédl všechny předměty v ní, od škrtícího drátu k dýce tak ostré, že dokázala prořízнout i kost, jemné vzpěry, háčky a ostatní předměty, ukryté za panelem ve víku.
Nazvali míšence zrádcem. Existovala ještě jedna bytost, která si to označení vysloužila, a o tu již bylo postaráno. A jejímu dítěti, pokud to skutečně byl její syn, se nedostane slitování, které získala ona od svého lidu - nebo od těch, k nimž patřila, od anmaglâhků.

Magiera s Leesilem dorazili nočními ulicemi ke dveřím kasáren, v nichž žili učenci. Lampy u dveří byly zhasnuté, ale Magiera přesto zabušila na dveře.
Naštěstí si do truhlice schovala boty i kalhoty, takže nemusela procházet ulicemi polonahá v obavě, že je nějaký strážce zatkne za neslušné chování. Vlasy však měla divoce pocuchané. Košile, potřísněná a umazaná od černé krve, na ní volně visela. Nekrvácela, žebra a bok ji však bolely od kopance, který jí nemrtvý uštědřil. Právě se chystala na dveře znovu zabušit, když se pootevřely.
K Magieřině úlevě se ve dveřích objevila Wynn Hygeorht. Jednou rukou si k tělu tiskla háv, v druhé svírala lampu, jejíž světlo bylo neobvykle jasné.
„Ach," řekla. „To jste vy."
Pohlédla na Leesilovu nahou hruď, hluboké škrábance na jeho rameni a hrdle a na statné šedé tělo Chapa v jeho náruči. Magiera věděla, že nevypadá o moc lépe. Wynniny oči se poplašně rozšířily.
„Neměla byste trochu chleba pro pár žebráků?" zažertoval Leesil.
Wynn trhnutím otevřela dveře. „Pojďte… pojďte dovnitř."
V tu chvíli vystrčil zpoza Leesila hlavu Vatz. Wynn se zatvářila ještě překvapeněji, pokynula však chlapci, aby rovněž vešel.
„Co se stalo? Proč nesete Chapa v náruči? Je v pořádku?" vychrlila na ně Wynn.
„Žije," ujistil ji Leesil, „nemůže se ale postavit na přední nohu."
Bez dalšího vyptávání je Wynn popohnala chodbou a dalším průchodem do kuchyně. Magiera si dokázala představit, že se kuchyň od doby, co sloužila městské stráži, příliš nezměnila, jen teď visely ze stropu tenké dřevěné tyčky, podobné bidlům, na nichž byly rozmístěny různorodé byliny, které učenci posbírali a nechali zde uschnout.
„Položte ho na stůl," řekla Wynn. „Musím najít mistra Tilswitha. O léčení toho ví víc než já."
Postavila lampu na stůl vedle Chapa, pak natáhla ruku, aby se jemně dotkla psovy hlavy. Zarazila se však a místo toho si pospíšila pryč chodbou.
Vatz přistoupil k Chapovi, ale rovněž se ho nedotkl. „Nezemře, že ne?"
Pod chlapcovým obvyklým podrážděním zazněl starostlivý podtón. Během cesty ke kasárnám se neustále vztekle vyptával na oheň, který v hostinci U Burdocka vypukl, a rozčileně při tom klel. Víc než jednou se musela Magiera kousnout do jazyka. Vatz sice měl veškeré právo být rozčilený, nijak jim tím však nepomáhal. Během jedné noci se už víckrát omluvit nemohli.
Leesil zavrtěl rozhodně hlavou. „Ne, rozhodně ne. Brzy bude zase na nohou, uvidíš."
„Dobře. Myslel jsem, že ho ten upír zabije."
Při slově „upír" zavřela Magiera na okamžik oči. Vatzovi nemohlo být víc než deset a na svůj věk byl malý, pravděpodobně kvůli nedostatku jídla, přesto však dokázal hovořit naprosto věcně o záležitosti, kterou ona sama akceptovala teprve nedávno.
„No, zachránil jsi ho," řekl Leesil. „Dobrá rána."
„Mířil jsem tomu bastardovi na oko."
Leesil pocuchal chlapci už tak dost neupravené vlasy.
„Nechte toho," zavrčel Vatz. „Nejsem váš pes!" Zůstal však stát Leesilovi po boku.
Magiera pocítila bodnutí osamělosti a zatoužila zase spatřit malou Rose a Lvouna. Nikdy předtím nevěnovala pozornost tomu, jak snadno si děti dokázaly Leesila oblíbit - dokonce i ty, které to nedávaly otevřeně najevo. Musela však uznat, že se Vatz zrovna jako dítě nechová.
Poté, co vyběhli z hostince, probudil Vatz sousedy, kteří se okamžitě dali do hašení požáru. Když pak dorazili městští strážci, napovídal jim Leesil historku o tom, že hostinec přepadli lupiči. Přízemí hostince

bylo postaveno z kamene a sousedily s ním pouze jednopodlažní budovy. Za pomoci dostatečného množství lidí se podařilo zabránit tomu, aby se oheň rozšířil. Možná se dokonce zachrání část přízemí hostince.
Zatím se nikomu nepodařilo najít hostinského Milouse a Magiera se hrozila okamžiku, kdy se mu bude muset postavit tváří v tvář. Měla v plánu požádat Lanjova, aby městská rada přispěla na znovupostavení hostince. Pokud by odmítl, pak by Milousovi věnovala část peněz, které si s Leesilem vydělají. Odmítala ponechat Milouse s Vatzem bez domova a živobytí.
Leesil poklekl na podlahu a vzal Vatzovi kuš. Protože byl chlapec neobvykle malého vzrůstu, představovala kuš dvě třetiny jeho výšky.
„Jak jsi ji natáhl?“ zeptal se Leesil.
„Nenatáhl,“ odvětil Vatz. „To za mě udělá vždycky strýc, než na noc odejde.“
„Jsme v bezpečí,“ řekla Magiera. „Už bys ji neměl potřebovat.“
„Samozřejmě že budu,“ odpověděl. „Pomůžu vám bojovat s upíry.“
Leesil pohlédl na Magieru.
„To asi ne,“ řekla a ukončila rozhovor na toto téma.
„Vynáší to určitě víc než vytírání podlah nebo nošení zavazadel pro nějakého hejska,“ dodal Vatz.
Leesil se zamračil a posadil na podlahu, aby chlapci ukázal, jak se zapřít o kuš chodidly a pomocí nohou natáhnout tětivu až k západce.
Z chodby k nim dolehl zvuk kroků. Ve dveřích se objevila Wynn, kterou následoval starý učenec prostřední postavy s krátce zastřiženými, stříbrnými vlasy a vousy, v nichž se tu a tam objevovaly zbytky černě. Všechny v místnosti přejel jasně zelenýma očima. Stejně jako Wynn měl i on na sobě prostý šedý háv a jeho výraz byl zároveň klidný i ustaraný. Magiera odhadla, že jde o hlavu Wynnina bratrstva, mistra Tilswitha.
Přistoupil k Chapovi a řekl něco Wynn, Magiera však nerozuměla slovům, která pronesl. Wynn sundala z jedné z polic za stolem malou nádobku a podala ji mistrovi, po celou dobu však nespustila ze psa oči.
„Můžete mu pomoct?“ zeptal se Vatz a v hlase mu zazněla výzva.
Starý muž se na chlapce usmál. „Ano, ale nevědět, že mě potřebovat.“ Přízvuk jeho lámaných slov byl stejný jako Wynnin, jen silnější. „Já mistr Tilswith, stát v čele nové větve bratrstva. Váš pes nyní uzdravovat.“
Magiera zahlédla, jak mistr jemně prohrabuje prsty Chapovu srst. Dlouhá, tenká rána na pravém rameni psa už nekrvácela a zacelila se. Wynn na ránu také hleděla. Otevřela ústa, nedokázala však ze sebe vypravit ani hlásku.
„A co jeho přední noha?“ zeptala se Magiera. „Je zlomená?“
Tilswith nohu opatrně prohmatal a Chap tiše zakňučel.
„Kost cítit v pořádku, ale…?“ Zarazil se a prohodil několik slov s Wynn ve zvláštním, hrdelním jazyce.
„Zlomená,“ dodala Wynn za starého muže. „Je možné, že je stále ještě naštípnutá.“
Rychle nalila z nádobky na velkou dřevěnou lžíci tekutinu, podobnou čaji. Chystala se ji nalít Chapovi do tlamy, ale zastavila se. Pohlédla na Magieru a lžíci jí podala.
„Utiší to bolest a pomůže mu to usnout. Možná byste to měla zkusit vy. Vás nejlépe poslouchá.“
„V poslední době ne,“ řekla Magiera, ale lžíci si vzala.
Položila Chapovi jednu ruku na čelist a zvedla mu čenich. Leesil psa objal kolem ramen, aby se nemohl hýbat. Chap se však vůbec nevzpíral, nýbrž tekutinu ze lžičky poslušně slízal.
„Hodný chlapec,“ pochválil ho Leesil.
Chap si olízl pysky a opět položil hlavu na stůl.
Mistr Tilswith pohlédl na Magieru, pak na Leesila a nakonec na Vatze a zasmál se.
„My nevidět v noci mnoho návštěvníků. Mám… mast? Ano, mast na rány.“ Náhle se zastavil a prohlédl si Leesilovy rány zblízka. „Drápy?“
„Nehty,“ odvětil Leesil.
Mistr pozvedl obočí a vzal z police další nádobu. Wynn přinesla mísu, naplnila ji vodou z hliněného džbánu a začala Leesilovi čistit rány na rameni a hrdle kouskem čisté bavlněné látky. Snažila se být co nejopatrnější, Leesil sebou však i přesto trhl. Magiera se pokusila zjistit, jak hluboké jeho rány jsou.

„Není to tak zlé," ujistil ji.
Jakmile Wynn skončila, natřel mistr Tilswith Leesilovy rány silnou vrstvou bílé masti.
„To je dobré," poznamenal Leesil s nepatrným úsměvem. Zahýbal trochu zraněným ramenem a vůbec sebou při tom netrhl.
„Mohla bych si ji vzít?" zeptala se Magiera a ukázala na nádobku. „Možná budu trochu potřebovat i já… později, v soukromí."
Mistr přikývl a mast jí podal.
„Co se vám stalo?" zeptala se Wynn. Krátce vzhlédla a hladila Chapa po zádech.
„Požár a upíři, to se stalo," zabručel Vatz.
Než mohl Leesil cokoli dodat, shrnula Magiera události noci do kratšího a méně barvitého příběhu. Když skončila, promluvil mistr s Wynn. Stařec měl s belaskijským jazykem poněkud problémy, Magiera však dráždilo, že neví, co právě řekl. Wynn přikývla a obrátila se k Magieře.
„Musíte být unavení. Máme pro vás pokoj."
„Pokoj?" zeptala se Magiera udiveně. „Jen jsme se potřebovali schovat a kromě vás ve městě nikoho neznáme. Až do úsvitu zůstaneme v kuchyni a pak si najdeme pokoj v hostinci."
„Známe přece Lanjova," navrhl Leesil suše. „Možná se nás ujme on."
Tilswith se opět zasmál. Wynn se na něj pokusila káravě zamračit, ani ona však nedokázala potlačit úsměv. Znali radního Lanjova velmi dobře.
„Mistr Tilswith říká, že máte zůstat tady," odvětila Wynn, „s námi - po celý zbytek vašeho pobytu v Bele. Máme pokoje pro písaře a návštěvníky. Budete tu v bezpečí a ušetříte peníze."
Magiera si stále ještě nebyla jistá, ale poněkud se uvolnila. Učenci jí připomněli Karlina, který byl přesvědčen, že velkorysost není ničím výjimečným. Pohlédla na Leesila, aby se přesvědčila, že souhlasí.
„Děkujeme vám," řekl Leesil Wynn. „Opravdu si potřebujeme odpočinout."
Vzal Chapa do náruče a Wynn sebrala lucernu, aby je odvedla chodbami do vzdáleného konce budovy. Pomáhala přitom Magieře nést truhlici. Zavedla je do prostého pokoje bez dveří se dvěma stejnými dřevěnými patrovými postelemi. Na postelích již byly rozloženy přikrývky a na stole v zadní části místnosti stála další podivná lucerna.
„Bude vám tento pokoj stačit?" zeptala se Wynn, když vstoupili dovnitř.
„Určitě," odvětila Magiera.
Leesil položil Chapa na lůžko vlevo dole a ukázal na postel nad ním.
„Nahoru, Vatzi. Zítra najdeme tvého strýce."
Vatz stál na chodbě. Rozhlédl se na obě strany chodby, v níž se nacházelo mnoho podobných pokojů, a na tváři se mu místo obvykle zachmuřeného a vážného výrazu objevila starost. Možná očekával, že ho ubytují v odděleném pokoji. Po Leesilových slovech se mu ale viditelně ulevilo a on se vyškrábal na postel nad Chapem.
Leesil přes něj přetáhl přikrývku a dodal: „Lovci mrtvých zůstávají v noci spolu."
Vatz souhlasně zamumlal, přitáhl si přikrývku pod bradu a zavřel oči. Magieru napadlo, kolikrát už asi chlapce opustili a co se stalo s jeho rodiči.
Poté, co Wynn pomohla Magieře postavit truhlici na zem, odložila lampu na stůl a přitáhla tu, která tam již stála, blíž. Odsunula cínové víko a matové sklo, pak se natáhla k odkrytému světlu. Magiera téměř vykřikla. Štíhlé prsty učenky se kolem světla sevřely a téměř je zadusily, když však zvedla ruku, světlo se pohnulo s ní.
„Co to… co je to?" zeptal se Leesil a přistoupil blíž.
Wynn se usmála. „Je to studená lampa."
Otevřela ruku a světlo jí sklouzlo do dlaně. Ačkoli z jeho záře stále bolely oči, rozeznala Magiera na Wynnině kůži obrys krystalu. Nebyl ani větší, ani silnější než jeden článek prstu.
„Se vším, co tady skladujeme - svitky, knihy a další vzácné předměty - představuje otevřený plamen příliš velké riziko," vysvětlila. „Někteří z našich lidí jsou mágové, kteří dokáží tyto krystaly vyrobit, a tak je používáme v lampách." Zvedla ho. „Tady, sáhněte si."
Magiera odložila nádobku s mastí na truhlici a zdráhavě vzala krystal do ruky. Byl studený.
„Teď ho promněte v rukou," poradila jí Wynn.

Magiera opatrně poslechla její radu, a když dlaně otevřela, bylo světlo příliš jasné, než aby do něj mohla pohlédnout.
„To je to jediné, co musíte udělat, když ztratí na jasnosti," vysvětlovala Wynn. Vzala krystal opět do ruky, vrátila ho do lucerny a zakryla ji sklem a cínovým víkem. „Spěte, jak dlouho budete chtít, a až se probudíte, přijďte do kuchyně."
Vklouzla do chodby a zmizela směrem, ze kterého přišli.
Když se Magiera ujistila, že učenka opravdu odešla, zašeptala: „Vatzi?"
Chlapec jen něco zamumlal a pohnul se pod přikrývkou. Očividně už spal. Magiera se otočila k Leesilovi.
„Byl to on, ten nemrtvý z mých vidin. Dnes v noci se vloupal do mého pokoje."
Na okamžik se zdálo, že Leesil neví, o čem mluví. Ale pak, místo aby se zaradoval, že konečně nalezli svoji kořist, zavřel oči a svezl se na postel naproti Chapa.
Tentokrát se zatvářila zmateně Magiera.
„Jsi si tím jistá?" zeptal se Leesil.
„Byl oblečen jako šlechtic do kvalitního černého pláště," odpověděla. „Nebyl na radnici toho dne, kdy jsme dorazili." Její hlas nabyl na jistotě. „Na rukou ale měl černé, dokonale padnoucí rukavice. Na kolik nemrtvých se asi hodí takový popis?"
„Ach jo, tohle je tak zamotané, že se v tom nevyznám ani já," zamumlal Leesil.
„Co?" zeptala se Magiera. „Viděla jsem ho. To je důvod, proč jsme sem přijeli."
„Ne, není," zašeptal.
Namáhavě si dřepla, neboť ji bok a hrudník velmi bolely. Když pohlédla do Leesilových zúžených očí, bez mrknutí se na ni zadíval.
„Upír v mém pokoji… byl to Krysařík," řekl.
Jeho slova vymazala z Magieřiny mysli všechny ostatní myšlenky. „Krysařík?"
„Vypadal jinak… byl oblečen jako bohatý šlechtic," pokračoval Leesil. „A oháněl se mečem jako nějaký malý válečník. Ale byl to on."
S tímhle Magiera v žádném případě nepočítala. Pomalu zavrtěla hlavou. „Prosím, neříkej mi, že měl také černé rukavice."
Leesil rovněž potřásl hlavou. „Nevzpomínám si."
Zmatek a únava odplavily poslední zbytek vzteku, který v Magieře vybuchl, když zahlédla šlechticovy černé rukavice. Krysařík, Rashed a Teesha byli velmi úskoční a mazaní, proto se ukryli mezi měšťany - ale v malém městečku, které leželo poněkud z ruky, ne v královském městě. Takže proč by se nyní Krysařík spolčil s bláznivým nemrtvým šlechticem, který vraždil městskou smetánku… a ani ne kvůli krvi? Pokusila se postavit, náhle se však zlomila v pase, neboť se jí do těla zařízla ostrá bolest.
Leesil popadl lem její košile a zvedl ho. Instinktivně jeho ruku odrazila.
„Co to děláš?"
„Teď není čas na přehnanou cudnost," zavrčel. „Taky si z toho nevyvázla bez zranění. Posaď se."
Magiera se cítila příliš unavená, než aby se s ním hádala. Nebude to poprvé, co si navzájem ošetří rány. Posadila se na kraj postele a on jí opět nadzvedl košili.
„Ach, vypadá to, že konečně dostáváš barvu," řekl Leesil a zamračil se.
Magiera nadzvedla košili výš, aby se také mohla podívat. Na bledém trupu se jí objevila pestrá, nažloutlá skvrna. Modřina pod kůží byla na některých místech stále ještě černá a modrá, vypadala však stará několik dnů, ne čtvrtinu noci.
„Ty a pes." Leesil si povzdechl a natáhl se za ni, aby opřel svinutou přikrývku o zeď. „Mast by tě měla zbavit bolesti. Opři se."
Magiera se opřela o přikrývku, a pokud měla nějaké námitky proti tomu, aby se o ni Leesil staral, jako by byla nemohoucí, vypařily se, když ucítila další bolestivé bodnutí.
Leesil jí rozepnul košili až k hrudníku. Odolala dalšímu nutkání odstrčit ho a ošetřit se sama. Nadzvedl jednu stranu košile, aby jí odkryl žebra, pak namočil prsty do nádobky s mastí, která stála na truhlici. Zprudka sebou trhla, když jí začal mast jemně vmasírovávat do boku, její myšlenky se však soustředily na hádanku, která se té noci ještě zkomplikovala.

„Co tady Krysařík dělá?“ zeptala se. „Je divočejší než Rashed a Teesha, ale nevraždil by lidi, aniž by se napil jejich krve. Není to jeho styl.“
„Když jsme opustili Au'shiynův dům, řekl jsem ti, že tady někdo hraje hru.“ V Leesilově hlase se ozval podrážděný podtón. „Až do téhle chvíle jsem ale nevěděl, že za vším stojí ten malý mizera.“
Prsty pomalu přejížděl podél okraje hrudního koše a po bílém břiše. Bylo možné, že si zlomila několik žeber, bolest však začala pomalu ustupovat. Účinky masti bolest otupily, proto začala silněji vnímat dotek Leesilovy ruky na břiše.
„Nedává to smysl,“ řekla unaveně.
„Jen si to shrň,“ odpověděl. „Vrah nechal Chesnu ležet mrtvou na schodech Lanjovova domu, ale nikdy se nesetkal s Lanjovem ani ostatními radními. Takže proč? Zastrašování? Docela dobrý motiv, ale z jakého důvodu? A co udělali Lanjov a rada?“
„Poslali pro nás,“ odvětila.
„Zmizelí lidé, pár těl a pak Chesna… jako by se někomu zdálo, že se mu nedostává dostatečné pozornosti, a potřeboval se zviditelnit.“
Magiera zaváhala, jako by ani nemohla uvěřit, kam míří.
„Návnada,“ zašeptala.
Leesil přikývl.
„Ano, a my vlezli přímo do pasti. Nejsme o nic lepší než venkované, které jsme tolik let na cestách klamali. A dneska nám Krysařík s novou rodinou připravili uvítání, i když nebylo zrovna originální.“
„Ale proč Au'shiyn?“ zeptala se. „Pokud se nás sem někdo pokusil vraždami šlechticů přilákat, nedává jeho smrt smysl. Zemřel až poté, co jsme dorazili.“
„Nevím,“ Leesil potřásl hlavou. „Je to velké město. Možná nás nemohli najít a potřebovali, abychom se ukázali. Krysařík mohl najít způsob, jak nás sledovat i ve dne, když jsme dorazili k Au'shiynovi.“
Leesil skončil s masáží, a když skláněl ruku, dotkl se zápěstím výstupku její kyčelní kosti. Magiera sebou trhla, ale spíše bolestí než podrážděním nervů. Leesil se odtáhl a opět se zamračil.
„Vypadá to, že zasáhl i bok.“
„Ne, to je v pořádku,“ řekla a chystala se posadit.
„Přestaň se chovat jako dítě,“ obořil se na ni. Rychle jí položil ruku na rameno a strčil do ní, aby si zpátky lehla. „Zítra se vydáme na lov, a i když se rychle uzdravuješ, potřebuješ veškerou pomoc, které se ti může dostat.“
Odpor přemohl Magieřin nervózní neklid. Opřela se vzad o lokty, zatímco jí rozepnul opasek a opatrně jí potáhl kalhoty, aby odhalil kyčelní kost. Kůže zde hýřila barvami stejně jako břicho a byla odřená od šlechticovy boty.
Leesil jí do rány začal opět vmasírovávat mast. Netrhla sebou ani nevykřikla, aby se na ni znovu neobořil. Ale když se jí tělem rozprostřela otupělost, zaplavila ji opět rozporuplná vlna neklidu a spokojenosti, kterou v jejím těle šířily Leesilovy dotyky.
Magiera obrátila pohled k jeho obnažené hrudi a celý rozhovor se jí vypařil z mysli.
„Musíme ti najít novou košili,“ řekla tiše.
„Ty taky nevypadáš zrovna upraveně,“ opáčil. „Pokud ovšem nejsou ty černé skvrny znamením odvahy pro dhampiry. Vypadá to, že jsi mě konečně dostala ze starých hadrů.“
Všechny nervy v těle se Magieře napjaly. Přepadla ji panika. Rychle vstala a poněkud obtížně si zapnula opasek.
„Díky… už je to lepší,“ řekla.
Leesil sevřel pevně rty, jako by ho urazila.
„Raději si lehni dolů pro případ, že bys musela v noci vstát,“ řekl.
Pak se vyhoupl na horní postel, lehl si na záda a zahleděl se na strop.
Magiera se uložila na spodní postel. Nezáleželo na tom, že chtěla být Leesilovi blíž, neboť čím blíže by se dostal, tím nebezpečnější by to pro něj bylo. Stále byla dhampirem a na tom se nic nezmění.
„Leesile?“ zeptala se, neboť ji zajímalo, jestli je ještě vzhůru.
„Co?“ ozvalo se z horního lůžka.
„Pokud je to past, proč hrajeme jejich hru?“ Vlastně ani neočekávala odpověď, jen chtěla slyšet jeho

hlas. „Neměli bychom počkat?“
„Ne, ani za nic,“ odvětil hrubě.
Ticho, které následovalo, se začalo neuvěřitelně protahovat. Magiera se právě chystala opět pokračovat, když se Leesil náhle opět ujal slova.
„Je můj. Ten špinavý malý spratek je můj. Dokončím to, co jsem měl… co jsem nedokázal tehdy v noci v lesích Miisky.“
Teď nebyl čas na pomstu. Magiera se ho chystala vztekle pokárat, pak si však vzpomněla na to, jak se rozčílila, když spatřila šlechticovy černé rukavice.
„Zaútočili na nás čtyři,“ řekla, „takže by neměl být problém je vystopovat. Naneštěstí je na to Chap ale příliš zraněný.“
„Možná už nebudeme muset hledat,“ zašeptal. „Teď jdou oni po nás. To mi vyhovuje.“
„Musíme najít jejich sídlo,“ trvala na svém. „Neskončíme, dokud se nepřesvědčíme, že jsme je dostali všechny.“
Neodpověděl a po chvíli se jeho dech prohloubil.
Na stole jasně hořela studená lampa. Magiera si nebyla jistá, jestli se jí podaří usnout. Ležela a naslouchala Leesilovu hlubokému, pomalému dechu a občasnému zapraskání postele, když se pohnul. Zavřela oči.

Toret neviděl na jedno oko a chvěl se únavou a ztracenou krví. Rozrazil dveře domu a spolu s Chanem a Tiborem se vpotáceli do vstupní haly.
Sapphire seděla v salónu, oblečená do hořčicově žlutých, hedvábných šatů. Když je spatřila, poklesla jí čelist. Toret věděl, že musí vypadat strašně.
Tiborovi se po obličeji a pažích táhly dlouhé škrábance. V krku mu zela černá díra a jeho špinavé šaty byly téměř rozcupované. Chane ztratil plášť. Něco ostrého mu na rameni prořízlo vestu a košili, takže měl jeden rukáv nasáklý černou krví. Rána se odmítala zavřít.
Toret na tom byl nejhůře ze všech. Na místě pravého oka mu zůstala jen prázdná díra, z níž neustále vytékala černá krev. Horní část hrudi měl rozseknutou a zející rána odhalovala žebra a hrudní kost. Celá přední část jeho vesty byla černá, stejně jako Chanův rukáv. Ale teď už byl doma a čekala na něj Sapphire. Toret zavrávoral jejím směrem.
„Drahá,“ vypravil ze sebe.
Její hrůza jen vzrostla, když k ní přistoupil a opřel se rukama o její ramena. Ustoupila a odstrčila ho.
„Torete! Tohle je hedvábí.“
Toret se zmateně opřel o pohovku. Černá krev mu začala stékat po paži v ještě silnějším proudu. Proč ho neutěšuje?
„To je sametová pohovka,“ řekla. „Chane, udělej něco! A neopovažuj se pustit sem toho námořníka.“
Toret na ni hleděl zdravým okem. „Sapphire… lásko. Jsme zranění. Potřebujeme tvoji pomoc.“
Zamračila se, jako by pro ni byla celá scéna příliš, otočila se a beze slova odchvátala z místnosti.
Toret nevěřícně hleděl na Sapphiřina vzdalující se záda. Mohl by jí přikázat, aby zůstala. Mohl by jí přikázat, aby mu pomohla, ale neudělal to. Měla by se o něj starat stejně, jako se Teesha starala o Rasheda, místo toho ho však znechuceně opustila, protože krvácel.
Chane zavrávoral dovnitř bez obvyklé elegance, aby mu pomohl.
„Potřebujete si odpočinout,“ pronesl zpříma. „Stejně jako Tibor.“
„Musím se nakrmit,“ odvětil Toret. „Můžeš pro mě něco najít?“
Chane přistoupil k oknu, nadzvedl závěs a vyhlédl ven.
„Úsvit je už příliš blízko. Ale odpočinek vám pomůže a hned po západu slunce vyrazím ven.“ Pohlédl na vlastní otevřenou ránu. „Nechce se zacelit. Co víte o meči dhampira?“
Toret klesl na pohovku a opřel se. „Začarovaný - nebo prokletý,“ odpověděl. „Pocítil jsem ho na vlastní kůži.“
Chane ukázal na Tibora, který zůstal stát ve vstupní hale. „A co jeho krk? Šíp by nám neměl způsobit takovou ránu.“
„Jde o jednoduchý trik. Namočili ho v česnekové vodě… je to pro nás jed.“ Toret zavřel oko. „Pošli

Tibora nahoru, ať si odpočine, pak mi pomoz.“
Neměl by mu pomáhat Chane, nýbrž Sapphire. Po celou hrůznou cestu domů, kdy se snažili zůstat nespatřeni, se Toretovi v mysli objevovaly obrázky Sapphire, jak o něj pečuje stejně, jako on pečoval o ni.
Chane se ho snažil silnýma rukama postavit na nohy, Toret ho však odstrčil.
„Jdi dolů a odpočiň si.“
„Ano… mistře.“
Toret přistoupil ke schodům a chytil se zábradlí. Zatímco šplhal vzhůru, doufal, že až se nakrmí, uzdraví se také jeho oko. Míšenec použil na rozdíl od dhampira obyčejné zbraně, takže čas a životní síla by měly rány zcela zahojit. Ale když spatřil zavřené dveře Sapphiřiny ložnice, napadlo ho, že se všechny rány možná přece jen nezahojí.
Zamířil do svého pokoje sám.

Welstiel seděl u malého stolu v pokoji a přemýšlel. U postele stála na prostém železném podstavci koule z matného skla, v níž tančily tři plamínky, které svojí září tlumeně osvětlovaly místnost. Byla to nejstarší věc v jeho vlastnictví, první věc, kterou za dobu dlouhého studia vytvořil. Zdálo se to být tak dávno.
Propletl si prsty a mimoděk si rukou promnul pahýl malíku. Jeho plán neprobíhal hladce, a to mu dělalo starosti. Lanjov byl připraven dhampira propustit a s touto možností Welstiel nepočítal. Magiera byla výbornou lovkyní. To by mělo dokonce i v Lanjovově světě předčit všechny její drobné společenské nedokonalosti. To si alespoň myslel.
Kromě toho se ukázalo, že Krysařík - nebo Toret - nebyl takovou výzvou, v jakou Welstiel doufal. Magiera potřebovala cvičit a nabýt zkušeností. Musela se naučit bojovat s více protivníky a od starších nepřátel očekávat, že mohou mít i jiné schopnosti než ty, jimiž vládli Vznešení mrtví. Krysaříkův poskok, Chane, byl očividně zaklínač, a možná i něco víc, ale i přes veškerou Krysaříkovu snahu a všechny zdroje se stále motal kolem jako pomatenec.
Welstiel se unaveně opřel v židli. Na několik dní se mu podařilo zbavit se snů - držel se dál od hadího těla snového příznivce. Ale než se pustí do něčeho dalšího, musí si odpočinout, třeba jen na okamžik.
Vstal, ujistil se, že jsou dveře dobře zavřené, a zhroutil se na postel.
Místnosti si téměř nevšímal. Byl to typický hostinec, který se hodil pro muže, jenž navštěvoval Rytířovo doupě, on však viděl už příliš mnoho hostinců. V posledních letech začaly vypadat jeden jako druhý.
Natáhl se pro zavazadlo, které měl schované pod postelí, a vytáhl odtud cínovou lahvičku. Napil se z ní a začal si tiše prozpěvovat. Snažil se nepropadnout do snů, nýbrž si jen na chvíli lehnout. Zavřel oči.
Avšak od chvíle, kdy naposledy odpočíval, uplynula už příliš dlouhá doba.
Svět se pohnul a roztočil jako vysoké pouštní duny, jako nespočetná zrnka písku, která hrozila, že jej pohltí. Kolem něj však žádný písek nebyl. Duny byly černé. Pohyb se pomalu zostřil a zrnka písku se proměnila ve světlo, odrážející se od černých ještěřích šupin. Šupinami poseté duny se proměnily v hadí tělo, které se kolem něj stáčelo. Neustále se pohybovalo, nemělo konec ani začátek a mezi jednotlivými zákruty nezůstalo ani místečko.
„Kde?“ zeptal se Welstiel. „Kde je to? Uplynulo už tolik let. Jsem už blízko?“
Vždy pokládal stejné otázky.
Vysoko… v zimě a ledu, pronikla mu odpověď do myšlenek. Chráněno starými… nejstaršími z předků.
„Jak to najdu?“
Jako pokaždé se i tentokrát pokusil nahlédnout za černé zákruty a najít, co hledal, stále však netušil, jak věc vypadá - věděl jen to, co mu had slíbil, že pro něj předmět udělá.
Drahokam nebo klenot - něco jedinečného a světem dávno zapomenutého - který bude nadán božskou podstatou, jež ho dokáže osvobodit od nynějšího bytí. Dovolil mysli, aby se stáčela spolu se zákruty hadího těla.
Staří.
Nevěděl to jistě, tušil však, co se mu had pokouší říct. A právě k tomu potřeboval a připravoval Magieru - aby dokázala se strážci bojovat. Bude tím nejužitečnějším nástrojem, díky němuž dosáhne cíl.
Neustále se stáčející zákruty těla jeho dobrodince ho unavily, přesto ho však ve snech naplňovala

bolestná touha. Jeho myslí proplouvala jako ozvěna slova. Nedokázal říct, zda patří jemu nebo jeho šupinatému dobrodinci bez tváře.
Sestra mrtvého ti pomůže.

15. kapitola

S
gäile se blížil ke konci čtvrti na vnější straně třetího okruhu hradeb Bely. Svlékl si plášť a obrátil ho. Vnitřní strana pláště byla tmavě modrá, a ačkoli byla stejně tmavá jako zbytek jeho šedozeleného oblečení, nebyla tak nápadně monotónní. Rozložil luk a jeho části si zastrčil za opasek na zádech.
Ulice byly plné lidí, ale protože mu tvář zakrývala kápě, téměř nikdo si ho nevšímal. Když přistoupil k bráně ve vnějších hradbách, zpomalil krok.
Pod zvednutou padací mříží stálo několik vojáků v prostých šatech a čtyři strážci v bílých uniformách, kteří sledovali chodce. Na vrcholku hradeb se po cimbuří procházely oběma směry další stráže. Bylo jich víc, než očekával. Napadlo ho, co se asi stalo, že byly denní hlídky posíleny.
Jeden ze strážců mu zatarasil cestu kopím. „Co vás sem přivádí, pane z lesa?“
Muž byl na člověka velmi vysoký, skoro stejně vysoký jako Sgäile. Měl krátce zastřižený plnovous a zpod okraje opeřené helmy mu vyhlížela malá očka. Ochlupení lidského obličeje připadalo Sgäilovi vždy odporné.
„Nesu dopis příbuznému,“ odvětil.
Strážce si ho chvíli pozorně prohlížel, pak k němu natáhl ruku v rukavici. „Tak se na něj podíváme.“
Sgäile vytáhl z vesty složený kus papíru. Strážce si ho od něj vzal, ostrým trhnutím ruky ho otevřel a zamžoural na inkoustem napsaný text.
Dopis poslal Sgäilovi jeho bratr z cest podél pobřeží. Byl napsán ve Sgäilově jazyce, proto bylo nepravděpodobné, že by tento prostý strážný poznal rozdíl.
„V našem klanu došlo k úmrtí,“ lhal Sgäile. „Přináším příbuznému smutné zprávy.“
Strážce potřásl hlavou, opět se pokusil dopis rozluštit, nakonec jej ale vrátil zpět.
„Jděte,“ přikázal.
Sgäile se krátce uklonil a prošel obloukem brány.
V dolní čtvrti se špinavými ulicemi pohybovalo jen málo lidí. Obyvatelé města nazývali toto místo Chatruché Zästup - Ulice zřícenin - a jeho zápach jméno potvrzoval. Lidé byli tady nevšímaví, proto se zde ten, kterého přišel vyhledat, také usadil.
Když dorazil k cíli, nevěnoval omšelému vzhledu chatrče žádnou pozornost a přistoupil rovnou ke dveřím. Zaklepal lehce a ostře. Doufal, že je pán chatrče doma.
Dveře se pootevřely. Uvnitř panovala tma. Ve stínu dveří stála postava.
Muž byl hubený, měl ostře zašpičatělé uši a dlouhé, pískově žluté, pocuchané vlasy. Oblečení skrýval pod zašlým žlutým pláštěm. Jeho velké, jantarové oči se rozšířily a v mírném úsměvu, kterým návštěvníka uvítal, se objevil malinký náznak radosti.
„Bratře,“ zašeptal.
Dveře se otevřely dokořán a Sgäile rychle vstoupil dovnitř.

Něco zatahalo Leesila za bosou nohu. Otevřel ospale oči a uviděl Vatze, který visel za okraj postele a mračil se na něj.
„Jsi v pořádku?“ zamumlal Leesil.
„Musím najít strýce,“ odvětil Vatz, „a říct mu o hostinci.“
„V tuhle chvíli to už ví celá čtvrť,“ řekl Leesil, který se už naplno probral. „Odvedu tě zpátky. Určitě si dělá starosti a diví se, kam jsi zmizel.“
Vatz pomalu mrknul oříškově hnědýma očima, které byly na jeho tvář příliš velké.
„To ne, určitě se ale rozčílí kvůli hostinci. Musím mu říct, co se stalo. A vy byste u toho raději neměli být.“
Leesil zaslechl, jak se Magiera pohnula a vstala z postele.

„Samozřejmě že bychom měli," řekla. „Nemusíš tomu čelit sám. Nic z toho není tvoje vina."
„Ne, ode mě to lépe přijme," trval na svém Vatz a zavrtěl rozhodně hlavou. „Zůstaňte tady a pomozte té holce Wynn vypátrat upíry ze všech těch papírů, co čte. Brzy se vrátím a pomůžu vám bojovat. Mám takové tušení, že dostanete zaplaceno, takže nebudu pracovat zadarmo."
„Tak moment," zavrčel Leesil.
Chlapcovo zanícení pro práci, kterou si tak náhle oblíbil, se jim začalo vymykat z ruky. Než však mohl Leesil Vatzovi říct, aby si podobné myšlenky vyhnal z hlavy, odsunula Magiera předmět rozhovoru stranou.
„Řekni strýci, že požádám radu, aby škody zaplatila, a pokud odmítne, tak je nějakým způsobem zaplatíme my."
„To stačí," řekl Vatz spokojeně. „Jste dobří… ale stejně jsem po vás měl na molu chtít víc." Pak na krátkých nohou vypochodoval z místnosti.
Leesilovo zívnutí skončilo povzdechem. „Zdědili jsme snad dítě?"
„Nedovolí, abychom ho odmítli," odpověděla Magiera. „Takže se postaráme o to, aby se nedostal do potíží."
„Krysařík." Leesil se opět opřel. „Hodně toho o nás ví. Možná budeme muset změnit postup."
Pohled na Krysaříka Leesila přinejmenším zneklidnil. Bylo téměř nemožné, aby se Krysařík ze všech míst na zemi objevil právě na těch dvou, kam s Magierou z různých důvodů dorazili. Ale zatímco minulou noc pečoval o Magieru, zapadly mu v mysli kousky skládačky na své místo. Zlobilo ho, že se dali tak snadno zatáhnout do téhle krvavé záležitosti. S radostí si však uvědomil, že když připraví Krysaříka o hlavu, celý problém tím ukončí.
Magiera se sehnula, aby zkontrolovala Chapa. Pes při váhavém doteku zhluboka zívl a slezl z postele. Sice stále ještě kulhal, ale byl už schopen postavit se na všechny čtyři. Prohrábla mu srst na hlavě.
„Uzdravuje se dokonce rychleji než já."
Aniž by si ho Magiera všimla, Leesil sledoval, jak si zvedla košili na boku, aby si prohlédla žebra. Modřina přes noc zežloutla a po černé a modré pod kůží už nezbyla ani památka.
„Chap ještě nemůže stopovat," dodala Magiera. „Takže bychom se mohli podívat za Wynn. Neumím moc dobře číst, ale ty ano. Možná bychom mohli zúžit výběr toho, po čem pátrá."
Leesil na sebe pohlédl. „Musíme pro mě najít nové oblečení. Alespoň boty a košili."
Na tváři se jí usadil ustaraný výraz, jako by při pohledu na něj znejistěla. Opravdu jí tolik vadilo dívat se na něj?
„Zůstaň tady," řekla. „Podívám se, jestli něco nenajdu."

Jediné kusy oděvu, které se Magieře podařilo najít, byly otrhaný šedý háv učence a starý vybledlý svrchník strážce. Leesil si vybral svrchník, který u boků uřízl a kusy látky ovázal kolem pasu. Oděv však nezakryl dýky, které měl v pochvách přivázané k hladkým, bronzovým předloktím. Vojenské boty mu byly příliš velké, takže se obul do sandálů učenců.
Jakmile se Leesil oblékl alespoň do něčeho, přestal se o svůj vzhled starat. Magieře se zdálo, že nyní vypadá ještě hůř než v otrhané košili, neboť kamkoli by šli, všude by byl velmi nápadný. Rozhodně bylo nezbytné koupit mu nové oblečení, a to nejen to základní.
Magiera je zavedla do starého pokoje seržanta, který nyní sloužil jako studovna pro učence. Místnost se jí zalíbila už včera. Byla plná studených lamp, polic, stolů, svitků a knih. Bylo to klidné místo pro přemýšlení, ačkoli by nedokázala přečíst většinu knih, které zde byly uloženy. Jakmile však vstoupili dovnitř, s překvapením zjistila, že se pokoj změnil. U stolu na opačné straně místnosti byly naskládány sudy, krabice a hromady papírů, kterými se prohrabávala Wynn. Zeširoka se na Magiera usmála.
„Vypadá to, že si městská stráž i místní konstáblové myslí, že se také podílím na vyšetřování. Obdržela jsem skoro všechny záznamy, o které jsem žádala."
Magiera se posadila na židli. „Konečně nás poslouchají. Snad bude brzy po všem. Pořád si ale nejsme jistí, kolik nemrtvých vlastně hledáme. Jejich počet neustále roste."
Leesil, doprovázen Chapem, ji pomalu následoval. Když vstoupil do místnosti, překvapeně přelétl očima svitky pergamenu a knihy, svázané v kůži nebo ve dřevě. Ustaraně vyhlédl ven z malého okna.

„Doufám, že se Vatz před soumrakem vrátí nebo zůstane se strýcem. Krysařík a jeho banda ho viděli. Venku už teď není bezpečno, hlavně kolem hostince.“
„Kolik jich lovíte?“ zeptala se Wynn.
„Alespoň čtyři,“ řekla Magiera zamyšleně. „Předpokládám totiž, že jsme Sapphire nezničili. V Leesilově pokoji byli dva a jednoho z nich známe. V Miisce nám unikl. Jednoho jsem dostala u sebe v pokoji, druhý ale utekl. A právě ten představuje vážnější problém.“
Wynn odložila stranou několik pergamenů a soustředila se na Magieru, která se zavrtěla na židli a pokračovala.
„Je to čaroděj nebo něco podobného. Tělo mrtvého společníka zapálil z opačné strany místnosti. Hostinec shořel, takže nemáme žádný důkaz - žádnou hlavu - který bychom předložili radě.“
Wynn nakrčila nos. Magiera se o některých věcech zmínila už minulou noc, bezhlavá těla ale vynechala.
„Ten, který mi utekl, byl oblečen jako šlechtic,“ pokračovala Magiera. „Měl plášť a černé rukavice. Nikdy předtím jsem ho neviděla, mohl by však být tím, po kom pátráme… vrahem Chesny a možná i Au'shiyna.“
Wynn vzala ze sousedního stolu konvici s čajem, naplnila kouřící tekutinou dva šálky a do každého vložila malinký zelený lístek. Jeden podala Magieře. Voněl po mátě.
„Za chvíli vám seženu něco k jídlu,“ řekla Wynn. „Povězte mi, jak šlechtic vypadal. Na území královského hradu jsem se setkala s mnoha radními i jejich personálem.“
„Byl vysoký, dobře stavěný a jen trochu starší než já,“ řekla Magiera. „Řekla bych, že byl pohledný, vlasy měl zastřižené asi ve výšce brady a zastrčené za ušima. S mečem to uměl, ale…“
Magiera si prošla znovu celý boj, ale stále nedokázala pochopit, co se vlastně stalo.
„Když s jedním z nich bojuji, občas něco zachytím - jejich pocity, úmysly, někdy dokonce i jméno nebo totožnost. Tentokrát jsem postřehla jen záblesky. Chtěl si se mnou pohrát, přimět mě krvácet, ne mě zabít. A pak najednou všechno zmizelo a já z něj necítila vůbec nic.“
Wynn naklonila hlavu na stranu, pak jí potřásla. „Váš popis neodpovídá nikomu, s kým jsem se v radě nebo na radnici setkala.“
Magiera také zavrtěla hlavou. „Nejsem si jistá jeho hlasem, protože toho moc neřekl.“
„Vy jste slyšela vrahův hlas?“ zeptala se Wynn překvapeně.
„Jen pár slov… během vidění. Což znamená, že jich možná hledáme pět.“
Při zmínce o vidině Wynn zaváhala, nezdála se však překvapená, což naopak vyvolalo úžas u Magiery.
„Za chvíli jsem zpátky s jídlem,“ řekla Wynn tiše a opustila místnost.
Zakrátko se vrátila s dřevěným tácem, na němž stály tři misky s horkou polévkou, uvařenou ze žlutých fazolí, brambor a rozmanité zeleniny. Jednu podala Magieře, druhou Leesilovi a třetí postavila na zem před Chapa. Pak ukázala na bedny kolem.
„Možná nám tohle pomůže,“ řekla. „Jsou v nich záznamy, z nichž některé se týkají nákupu sídel za poslední půlrok. Je to delší časový úsek, než o který jste žádali, a ne všechno jsou smlouvy a účty, ale chtěla jsem být důkladná. Žena, které říkáte Sapphire, nebo někdo jiný mohli bydlet ve městě už před smrtí Lanjovovy dcery.“
„Kde začneme?“ zeptala se Magiera.
Wynn na ni pohlédla. „Chcete se prohrabávat záznamy?“
Leesil sundal víko z jedné z krabic a přejel rukou po jejím obsahu.
„Chap si potřebuje odpočinout a nic jiného na práci nemáme,“ vysvětlila Magiera.
Při jejích slovech Chap zavrčel a vyrazil ke dveřím. Třikrát se však zapotácel a podrážděně se zastavil.
„Pojď zpátky. Takhle nemůžeš lovit,“ řekl Leesil, aniž by vzhlédl, pak položil na stůl pergameny a několik pouzder se svitky. „Hledáme tříposchoďový dům; to mi řekla Sapphire. Víme, jak měl domov zařízený Rashed, můžeme tedy předpokládat, že pokud je Sapphire s Krysaříkem, bude mít ten malý řezník v domě podzemní průchod. Ozvěte se, pokud v popisu najdete sklepení.“
Magiera věděla, že pouze hádá, dávalo to však smysl.
„Ach,“ dodala Wynn. „A pokud je Magieřin předpoklad spojení s Lanjovem správný, tak dávejte pozor na jakýkoli nákup na jméno člena rady.“
Chap znovu zavrčel.

„Co je to s ním?“ zeptala se Magiera.
„Raději by vyrazil na lov.“ Leesil se zamračil, pak se ale nad něčím zamyslel a na tváři se mu objevil ustaraný výraz. V hlase mu zazněl zdráhavý tón. „Ztratil jsem košili.“
Magiera potřásla hlavou. V tuto chvíli se podobal vojákovi na útěku, takže skutečnost, že ztratil košili, byla víceméně očividná. „Seženeme ti jinou.“
„Ne, chci tím říct, že jsem ztratil košili. Byly v ní části oděvu Chesny, Au'shiyna a Sapphire. Bez nich je Chap asi nevystopuje.“
„Ach, Leesile…“ Magiera si povzdechla a posadila se na jednu z beden. Další krok zpátky byl přesně to, co nepotřebovali. „Nemohl jsi nic udělat. Jen taktak jsme se dostali s věcmi ven z ohně.“
Wynn probírala a organizovala pergameny do nových hromádek, podle stáří a důležitosti.
„Na tom nezáleží,“ řekla. „Řekli jste mi, že Chap dokáže přítomnost nemrtvého vycítit. Jediné, co musíme udělat, je najít správnou budovu a dostat ho k ní.“
Mladá učenka měla pravdu, a tak Magiera otevřela další bednu.
„Začněte s majetkem, nakoupeným v posledních třech měsících v bohatých čtvrtích,“ poradila jim. „Nebo alespoň hledejte budovy, které byly prodány za vysokou cenu.“
Wynn přikývla a pokračovala v přerovnávání, zatímco se Leesil zastavil, aby si promíchal polévku lžící. Chap přikulhal zpátky, polévky si však ani nevšiml. Místo toho se bez varování postavil na zadní, opřel se tlapami o Wynnin stůl a dal se do očichávání hromádek pergamenů. Náhle po nich začal škrábat a strkat do nich čenichem.
„Co to dělá?“ zeptala se Wynn zvýšeným hlasem.
Natáhla se po papírech, které začaly padat ze stolu. Magiera upustila hromádku, kterou držela v ruce, připravená vrhnout se na Chapa a papíry, které shazoval ze stolu. Leesil odložil polévku stranou a dostal se k němu jako první.
„Dolů. Nech toho.“
Chap otočil hlavu a s vyceněnými zuby na Leesila zavrčel. Jeho vrčení pak přešlo v tichý, neustávající hřmot. Místo aby seskočil, strčil čenichem do další hromádky a polovinu rozhodil po stole. Wynn rychle sebrala konvici s čajem, než ji mohl převrhnout.
„Chape, prosím!“ řekla podrážděně.
Pes pohlédl na Wynn a zavrčel hlasitěji.
„Tak jo, to by stačilo,“ vybuchla Magiera.
Wynn se vyděšeně posadila a sledovala, jak Chap prohrabává další pergameny. „Počkejte,“ pronesla tiše. Chvíli zaváhala, pak opět zašeptala, tentokrát psovi: „a'Créohk, mâthajmé.“
Chap ztuhnul a téměř překvapeně na ni pohlédl.
Magiera přistoupila blíž. „Co jste mu to řekla?“
Pozornost všech se nyní soustředila na Chapa a spoušť, kterou napáchal, byla pro tuto chvíli zapomenuta. Pes sklonil hlavu, jako by si uvědomoval, že je středem pozornosti. Položil čenich na stůl a s tichým vrčením se zadíval na učenku.
Wynn hleděla na psa. Dýchala při tom rychle a mělce. „a'Créohk, mâthajmé,“ zopakovala.
Chap dopadl na všechny čtyři, zavrčel a vplížil se pod nedaleký stůl.
Stejně náhle, jako se Chap vrhl na pergameny, vyrazila Wynn ke stolům na opačné straně komnaty a začala se přehrabovat v papírech, které na nich byly nashromážděny. Zdálo se, že nenašla, co hledala, proto se obrátila k policím v zadní části místnosti.
„Co to děláte?“ zeptal se Leesil. „Co se tady děje?“
„Rozuměl mi.“ Wynn zalapala po dechu. Odstrčila hrubě stranou knihy, položila na stůl malé krabičky a začala rychle prohlížet jejich obsah.
„No a? Tak rozumí elfsky,“ řekl Leesil zmateně. „Dostal jsem ho od matky, která jej pravděpodobně získala od svých lidí. Už ten jazyk slyšel.“
„Ne,“ řekla Wynn. „Požádala jsem ho, aby nechal toho, co dělá.“
„No tak jste mu řekla, ať přestane,“ odvětila Magiera. „Je natolik chytrý, aby tomu rozuměl. Ačkoli nechápu, proč vás poslechl, a nás ne.“ Přesto ale ustoupila stranou, aby se podívala, kam Chap zmizel.
„Ne!“ Wynn tentokráte vykřikla. Leesila s Magierou její tón překvapil.

Wynn se pokusila ovládnout a zklidnit dech.
„Nebyl to příkaz," promluvila opět klidněji, „a on nemohl… neměl by to vědět, i když ho vychovala vaše matka, která v jeho přítomnost elfštinu občas užívala."
„Mluvte jasně," obořila se na ni Magiera.
Wynn se několikrát zhluboka nadechla. „Nic jsem mu nepřikázala, nýbrž jsem ho formálně požádala, aby toho nechal." Zaváhala, pak pozvedla ruku, aby ji nepřerušovali. „Pronesla jsem svoji žádost elfským dialektem, který znám. Každý kmen slova může být v elfštině proměněn v konání či věc nebo spíše ve sloveso, podstatné jméno a podobně. Od doby, kdy jsem dorazila do Bely, jsem si přečetla několik věcí, psaných místním elfským dialektem. Ten se však od jazyka v mé domovině velmi liší. Nevím proč."
Magiera byla nyní naprosto zmatená a sotva dokázala sledovat, o čem mladá učenka mluví. Wynn si podrážděně povzdechla.
„Pronesla jsem žádost v jazyce, kterým hovořím a který Chap nikdy předtím neslyšel. A i kdyby ano, pes by nikdy význam nepochopil. Musel by si vyložit rozdíly v dialektech a rozeznat formálnost mé žádosti."
Když skončila, počkala, až pochopí.
Magiera si začala pomalu uvědomovat, co se jim Wynn snaží říct, ačkoli její vysvětlení příliš mnoho neobjasnilo. Zamrazilo ji. Leesil si dřepl, aby se mohl podívat pod stůl.
„Chape?" řekl polohlasně.
Magiera si také dřepla.
Pes se krčil ve stínu nábytku v nejvzdálenějším koutě místnosti. Jeho třpytící se očí se přesunuly z ní na Leesila a zase zpět. Poté pohlédl Wynniným směrem a mírně vycenil zuby, jako by ji považoval za nebezpečí, jemuž odmítá čelit.
Wynn pokračovala v horečném pátrání, pak popadla něco z krabice s pery, násadkami a uhly. Pospíšila si doprostřed místnosti mezi Leesila a Chapa a klekla si na podlahu.
„Prosím, držte se za mnou," přikázala jim. „Myslím, že ví, o čem mluvíme… a je velmi rozčilený."
Chap se pod stolem zatočil a s očima upřenýma na mladou učenku zavrčel a vycenil zuby.
„Chape, nech toho," přikázal Leesil, ale pes na něj sotva pohlédl.
„Tohle je směšné," zamumlala si pro sebe Magiera, ale byla připravená strhnout Wynn stranou, kdyby na ni Chap zaútočil.
Wynn držela v ruce úlomek křídy. Dotkla se jím podlahy.
„Zavolejte ho," řekla Leesilovi.
Leesil na ni podezíravě pohlédl, pak si rezignovaně povzdechl a udělal, oč ho požádala. „Pojď sem, chlapče."
Chap na něj zavrčel a sklonil hlavu nízko k podlaze.
„Pojď ven," přikázal Leesil.
Pes se pomalinku pohnul vpřed. Pohled mu skákal z jednoho na druhého, po většinu času se ale mračil na Wynn. Když překonal polovinu vzdálenosti mezi nimi, začala Wynn kreslit křídou na podlahu. Načrtla dvě sady symbolů, které byly od sebe vzdáleny asi na šířku dlaně. Magiera nedokázala přečíst ani jednu skupinu znaků. Wynn ukázala na jeden, pak na druhý.
„Bithâ… na-bithâ," řekla s pohledem upřeným na Chapa.
Pod znaky nakreslila další dvě skupiny symbolů, tentokrát v belaskijském jazyce.
„Ano… ne."
Chap okamžitě s ubohým zakňučením ucouvl.
„Pojď sem," přikázala mu Magiera.
Pes sklonil čenich k podlaze a vyrazil ze sebe dlouhé, vzdorovité zavrčení. Přesto však přikulhal blíž, zastavil se před nakreslenými znaky a vycenil na mladou učenku zuby. Chvíli trvalo, než Wynn dokázala opět promluvit.
„Majay-hi?"
Chap se otočil k Leesilovi, na okamžik se na něj zahleděl, pak položil tlapu na první sadu symbolů.
Ano.
„Ach…" zašeptala Wynn a posadila se na paty. „Ach…"

Chap svěsil hlavu.
Leesil tvrdě dosedl na podlahu a přejel si rukou po tváři. Vypadal jako truchlící venkovan na vlhkém droevinském hřbitově, ztracený a opuštěný.
Wynnina ruka, v níž stále držela křídu, se chvěla.
„Kouzelný," zašeptala mladá učenka s pohledem upřeným na psa.
„Cože?" zeptala se Magiera, když však nedostala odpověď, zatřásla Wynn ramenem. „Co tím myslíte ‚kouzelný'?"
Wynn na ni pohlédla.
„Je kouzelný," řekla a namáhavě polkla. „Je to přírodní duch."
Magiera potřásla hlavou a znechuceně si odfrkla. „Takhle mu říkal i ten podivín Welstiel. Sama jste řekla, že jde pravděpodobně o lidový název pro jeho druh, i když je asi velmi vzácný."
Wynn se poněkud ovládla a rozdělila pozornost mezi Magieru a psa.
„Dokáže vycítit smrt a život, je velmi inteligentní, rozumí jazyku i dialektům, zázračně se uzdravuje a jeho zranění jsou nicotná v porovnání s tím, jaká by měla být. Neznám žádný druh, kterému by se podobal, a nevypadá na křížence ani na uliční směs. Vy sami jste mi řekli, že je velmi zdatný v boji, natolik zdatný, že se může postavit nemrtvému."
Znovu pohlédla na Chapa. Sklonila se, aby zachytila jeho pohled, ale Chap se odvrátil.
„Pokud vím, nedokáže vrozenou inteligenci zvířete nic změnit," pokračovala. „Takže rozum je jeho přirozenou součástí. Neexistuje způsob, jak něco podobného stvořit kouzly." Dotkla se křídových kreseb na podlaze. „A když se ho zeptáte, sám to potvrdí."
Magiera zostražitěla. Chap s nimi byl už roky - s Leesilem strávil většinu života. Rozuměl snad celou dobu všemu, co říkali a co dělali? Na zvíře byl Chap skutečně velmi inteligentní, ale tohle všechno byl nesmysl.
„Jak je to možné?" obrátila se Magiera na Wynn. „I kdyby toho byl schopen? Leesil ho dostal, když byli oba velmi mladí… a proč se o tom dozvídáme teprve teď?"
Wynn namáhavě polkla a zavrtěla hlavou.
„Kašlu na to," zamumlal Leesil. „Je mi zle z toho, jak každý den odhalíme… něco nového." Podezíravě pohlédl na psa. „Připadám si jako loutka na drátkách."
Magiera nemohla než sdílet Leesilovu podezíravost. Před lety vyšla z hospody do vlhké, chladné noci stravinského města, které se nacházelo tak daleko ve vnitrozemí, že zapomněla jeho jméno.
Po páteři jí proběhlo zachvění. Její smysly ožily a zareagovaly i na nejslabší zvuk a pach. Náhle pocítila nutkání otočit se. Někdo k ní zezadu přistoupil.
Upozornilo ji nejtišší, nejslabší zašustění, které by ani neměla zaslechnout, přesto však spíše slyšela, než cítila ruku, jež vklouzla do plátěné brašny, kterou nesla přehozenou přes rameno.
Magiera se zprudka otočila, aby zloděje zastavila, a chytla ho za zápěstí. Oba zůstali stát a zahleděli se na sebe. Ani jeden z nich se nepokusil uniknout. Na zlodějově snědé tváři se objevil výraz dokonalého překvapení.
Na Leesilově tváři.
Nyní, v kasárnách učenců, pohlédla Magiera Leesilovi opět do jantarových očí.
Něco Leesila přimělo, aby se pokusil okrást dobře ozbrojenou ženu. Něco ji upozornilo na zloděje. S Leesilovými schopnostmi a lstivostí, které během let prokázal, ho tehdy neměla chytit. A někde poblíž byl pes.
Pokud všechno, co Wynn řekla, byla pravda, proč se toto stvoření rozhodlo zůstat ve společnosti podvodníků, kteří okrádali vesničany?
Magiera se zachvěla při vzpomínce na noc, kdy vyběhla za Chapem z hostince U Burdocka. Vzpomněla si tehdy na jejich první setkání a pocítila silné nutkání najít Leesila. Proč si na tyto dvě události nyní vzpomněla?
Leesilovi se náhle rozšířily oči a Magieře se stáhl žaludek.
„Co…?" zeptala se zdráhavě. „Na co myslíš?"
„Tu první noc…" řekl nejistě. „Vzpomněl jsem si na noc, kdy jsme se potkali."
Leesil se obrátil k Chapovi. Tvář mu ztuhla a usadil se na ní chladný výraz.

„Ty…“ zašeptal.
Magiera se napjala, když si uvědomila, co se asi stalo, když Leesilovi poprvé pohlédla do očí - a ani jeden z nich to do této chvíle nevěděl.
„Ty čubčí synu!“ vybuchl Leesil a vrhl se na psa.
Chap se dal na útěk a Wynn se převrátila na záda, lapena mezi nimi.
Magiera popadla Leesila za pas a strhla ho zpátky. Oba se z podřepu překulili na záda. Wynn roztáhla ruce jako zábranu a Chap vykoukl nervózně zpoza ní.
Magiera Leesila pevně sevřela a přiměla ho ucouvnout spolu s ní až k nohám stolu.
„Tys mi to udělal!“ zakřičel Leesil na psa. „Okrást ozbrojenou ženu - taková šílenost - ale já to prostě nemohl nechat být.“
„Přestaňte,“ zaječela na něj Wynn. „Z toho, co jste mi řekli, vám nikdy neublížil… nikdy neudělal nic, čím by vás zranil.“
„Leesile, uklidni se,“ zašeptala Magiera.
Vytrhl se z jejího sevření, vstal a začal couvat k východu z místnosti. Na Chapa se nedokázal ani podívat.
„Nemůžu tady zůstat.“
Bez dalšího slova odešel.
Wynn si přehodila cop přes rameno, sevřela v ruce svůj šedý háv a vyškrábala se na nohy. Mladá učenka očividně nevěděla, co dělat.
„Nechápu,“ řekla a pohlédla na Magiera v očekávání odpovědi. „Proč se Leesil takhle chová?“
Magiera jí nedokázala odpovědět. Bylo to příliš složité, měli velmi málo času a věci, kterým byli nuceni čelit, se nyní ještě zkomplikovaly. Chap se před nimi celé roky skrýval a tiše je následoval. Kdyby měla Wynn odpovědět, znamenalo by to prozradit jí, jakým způsobem si v minulosti vydělávali na živobytí. Nikdy by to nepochopila.
„Zůstaňte,“ podařilo se Magieře nakonec ze sebe vymáčknout. „Zůstaňte s Chapem a pokuste se zjistit, proč se vrhl na ty pergameny.“
I přes zradu a nová odhalení se jejich situace nezměnila. Nemohla Leesilovi dovolit, aby se od ní v tuto chvíli odvrátil. Když začala couvat k východu z místnosti, vykoukl Chap opět zpoza Wynnina šedého hávu.
Jeho křišťálové oči Magiera pozorně sledovaly.

V okamžiku, kdy slunce zapadlo, vyplížil se Chane z domu, aby našel oběť pro Toreta. On sám cítil také hlad a stále ho trápilo zraněné rameno. Pálilo ho.
Uličkami a dvory zamířil do nižších čtvrtí, kde si vyhlédl zhrzenou ženu, která odpočívala za hromadou beden. Byla napůl v bezvědomí a v ruce držela prázdnou láhev z hnědého skla. Obklopoval ji zápach levného alkoholu. Smrděla potem, špínou a močí, Chane se však i přesto nahltal její krve a nasál do sebe život. Dával si velký pozor, aby si oblečení nepotřísnil ani kapkou krve. Když skončil, posadil se, zavřel oči a zahleděl se do sebe, do potrhaných svalů, do nichž soustředil život, který ženě ukradl.
Bolest ustoupila, ale rána se zcela nezahojila.
Nechal tělo ženy ležet tam, kde ji našel. Když mířil pryč, uvědomil si, že Toret ustoupil od všech pravidel, která stanovil pro lov. Než lovkyně dorazila, zabíjeli nepravidelně a vždy se tajně zbavovali těl - Chane se alespoň postaral, aby si to Toret myslel. Nyní už nebyly kladeny žádné otázky.
Lovkyně.
Ona byla klíčem, který odemkne zámky na řetězech, které ho poutaly. Jediné, co pro to musel udělat, bylo zařídit, aby se Toret a dhampir setkali. Všechny předchozí plány už nebyly důležité. Vstoupil na hlavní cestu čtvrti za vnitřním kruhem hradeb a zamířil ke kasárnám učenců. Toret čekal na krev, takže měl jen velmi málo času.
Když dorazil k cíli, vstoupil bez zaklepání dovnitř. Bylo stále brzy večer, takže existovala možnost, že je Wynn ještě vzhůru. Zamířil přímo do velké studovny. Ulevilo se mu, když uvnitř našel Wynn, jak prochází hromady pergamenů.
Před vstupem do místnosti zaváhal.
Na podlaze byly křídou nakresleny znaky. Pouze slova „ano“ a „ne“ byla v belaskijštině, zbytek se zdál

být napsán v podivných shlucích a směrech elfštinou.
Vstoupil dovnitř a Wynn zvedla hlavu. Vypadala dokonale. Seděla za stolem, na kterém zářila studená lampa, oblečená byla do úhledného šedého hávu, vlasy měla zapleteny do dlouhého copu a obklopovaly ji hromady pergamenů. Měla velmi půvabnou, klidnou tvář s olivovou barvou kůže a její rada mu byla vždy vítaná. Věděl, že ji přitahuje, ačkoli si to díky racionální povaze neuvědomovala. Byla malý učený vrabčák a on neměl v úmyslu si s ní zahrávat.
„Dobrý večer, Wynn," pozdravil zdvořile.
Vypadala rozrušeně a jeho návštěva ji očividně nepotěšila.
„Ach, Chane… měli jsme se dnes večer setkat?"
Prošel místností, přitáhl si k ní prázdnou židli a posadil se. „Ne, potřebuji ale informaci, proto jsem si řekl, že se zastavím. Doufám, že vám to nevadí."
Zamyšleně přikývla a začala skládat pergameny do úhledných hromádek. „Ne, jste tady vždy vítán. Prostě se toho teď příliš mnoho děje."
„Co je to?" zeptal se Chane a ukázal na znaky, namalované na podlaze, a nepořádek v místnosti.
„Pomáhám přátelům," odvětila a opřela se v židli. „Ráda vás vidím. Jsem trochu unavená. Snad mi malá přestávka prospěje."
Wynn si protřela oči; očividně se svému úkolu věnovala velmi dlouhou dobu bez přestávky. Chane na okamžik zaváhal, neboť by ji nerad zatížil dalšími problémy. Smrtelníci pro něj nic neznamenali, ale Wynn byla výjimečná.
Natáhla malé, dokonalé ruce a narovnala stůl. „Povězte mi, co potřebujete."
„Mohla byste mi přeložit jedno elfské slovo?"
„Mohu se o to pokusit. Které máte na mysli?"
„Anmaglâhk" odpověděl. „Nedávno jsem ho někde četl, ale netuším, co znamená."
Wynn stáhla obočí. „Nemyslím, že by to bylo skutečné elfské slovo, Chane. Kde jste ho viděl?"
„V textu o historii elfů na tomto světadíle," zalhal.
Na okamžik se zamyslela. „Přeložila bych ho jako… ‚zloděj životů'. Tento výraz mu nejlépe odpovídá."
„Zloděj životů?" zopakoval. „To zní jako zabiják - nebo nájemný vrah."
„Možná," odvětila a zamračila se. Asi se jí jeho výklad nelíbil. „Ale elfové nájemné vrahy nepoužívají, takže výraz museli používat ve vztahu k jiným národům." Unaveně se na něj usmála. „A kvůli čemu jste sem skutečně přišel?"
„Povím vám to, ale nesmíte se mi smát," napomenul ji.
„Proč bych se vám měla smát?" Zamrkala, neboť nepochopila, že žertuje.
„Rád bych se dozvěděl něco o legendě o ‚dhampirovi'. Měl by být potomkem smrtelníka a upíra. Jde jen o pověru, ale zní to zajímavě."
Wynn se nerozesmála. Ve skutečnosti se mu zahleděla na ruce, pak na vlasy a na okamžik se Chanovi zdálo, že se jí pěknou tváří mihl záblesk strachu.
„Kde jste to slovo zaslechl?" zeptala se.
Její reakce Chana natolik zmátla, že zostřil smysly. S hranou uvolněností roztáhl ruce a obrátil je dlaněmi vzhůru.
„Už ani nevím," řekl. „Myslím, že jsem tu povídačku zaslechl někde v hospodě."
Přikývla. Navenek vypadala klidně, zaslechl však, jak se jí zrychlil tep a rozechvěl dech. Bála se… ho?
„Lidovými pověstmi se zabývá mistr Tilswith. Pokud tady počkáte, najdu ho."
Postavila se a Chane pocítil náhlé nutkání zastavit ji, zjistit, co ji tolik vylekalo. Takový čin by ji však určitě ještě víc vyděsil, což mu z nějakého podivného důvodu vadilo.
Wynn se mu rychle uklonila, rozechvěle se na něj usmála a opustila studovnu.
Něco se dělo. Náhle Chane zaslechl, jak se jeho směrem blíží ze vzdálené části kasáren rychlé kroky. Instinkt vyhrál a on vyrazil z místnosti k hlavním dveřím.

Magiera pochodovala sem a tam po malé ložnici v kasárnách. Prošla mezi postelemi a vyšla ven na chodbu, pak se obrátila a vstoupila zpět do místnosti. Pokaždé při tom obrátila oči k Chapovi, sedícímu se smutným výrazem u stolu.

Pochopila jen málo z toho, co se jí Wynn pokoušela celé odpoledne a večer vysvětlit, neboť mladá učenka se zároveň snažila komunikovat i se psem. Podlaha ve studovně byla nyní pokryta křídou namalovanými znaky.
Kouzelná stvoření byla stejně stará jako sám svět a povětšinou byla považována za mýtus nebo pověru. Každé náboženství mělo vlastní příběh o tom, jak vznikl život, ještě starší však byly pověsti o počátku světa.
Země, voda, vzduch, oheň a duše.
Hory, vlny, vítr, plamen a strom.
Pevná hmota, tekutina, plyn, síla a podstata.
Tyto základní prvky, které byly považovány za čarovné, se jednoho dne smísily - možná z boží vůle nebo řízením víry - a daly život novým stvořením.
Učenci považovali lidi za nejstarší druh a byli přesvědčeni, že ze spojení prvních lidí a kouzelných stvoření v době, kdy byl svět ještě mladý, se zrodily nové bytosti. Tyto bytosti se pak pářily mezi sebou a během dlouhých věků z nich vzešly nové druhy. Elfský výraz pro tyto druhy, pocházející z kouzelných stvoření, zněl Úirishg - což znamenalo „kouzelná krev“ nebo „děti kouzelných“.
V lesích žili elfové, v podzemí a v horách pak trpaslíci, ačkoli Magiera nikdy o žádných neslyšela.
Potomky větru, vln a plamene Wynn neznala.
A z dávno zapomenutých dob pocházela také kouzelná stvoření, jimž se říkalo přírodní duchové.
Magiera pohlédla na Leesila, jenž ležel na horní posteli. Přes tvář měl přehozenou paži a ignoroval ji i psa.
„Wynn tvrdí, že nás neovládá,“ řekla. „Jen se dotýká našich myšlenek, vkládá do nás nutkání, podložené vzpomínkou - nic víc.“ Podívala se na Chapa. „A protože jsme si toho nebyli vědomi, jednali jsme podle toho.“
„A kolikrát jsme si toho nevšimli?“ zeptal se Leesil. „Kolik rozhodnutí jsme udělali jen proto, že se nám vplížil do myšlenek?“
Chap dvakrát štěknul.
„Ticho!“ okřikl ho Leesil. Odtáhl paži z obličeje a otočil hlavu, aby mohl pohlédnout na Magieru.
„Nevím,“ odvětila nakonec.
„A co jiného ještě skrývá?“ zeptal se jedovatě. „Čím jsme si zasloužili jeho společnost?“
Magiera potřásla hlavou. „Nevím,“ zopakovala.
„No, už bych si měl zvyknout na to, že vlastně nic nevím,“ zamumlal si pro sebe.
Zaváhala. Zdálo se jí, že mluví o něčem úplně jiném, neměla však čas o tom přemýšlet.
„Víme, že si Chap… myslí… že vrahem není člen rady,“ nadhodila Magiera ve snaze obrátit Leesilovy myšlenky k naléhavějším záležitostem.
Ve skutečnosti neměla zájem dále rozebírat tajemství, které psa obklopovalo. Důvody a důsledky skutečnosti, že před nimi Chap dlouhá léta skrýval svoji skutečnou podstatu, byly příliš ohromující.
„Jediné, co Wynn napadlo, je,“ pokračovala, „že Chap pátral mezi pergameny po pachu. Jestli nemrtvý některý z nich podepsal, možná na něm zůstala stopa, ale nic nenašel. Asi už uplynula příliš dlouhá doba a pach vyprchal.“
Chap se postavil na všechny čtyři, štěkl a začal vrtět ocasem.
„Řekl jsem ti, že máš být zticha!“ zakřičel na něj Leesil.
„To znamená ‚ano‘,“ řekla Magiera unaveně. „Naučila ho to Wynn.“ Zhluboka si povzdechla. „Jednou znamená ‚ano‘, dvakrát ‚ne‘ a třikrát ‚možná‘.“
Leesil opět praštil hlavou o polštář.
„Myslíš si snad, že vymyslíš něco lepšího?“ zeptala se ho Magiera. „Když vezmeš v úvahu, že se pokoušela komunikovat s někým, kdo nedokáže psát ani mluvit, tak udělala, co bylo v jejích silách. Říkala, že kouzelná stvoření nemyslí stejným způsobem jako my, proto je obtížné s nimi komunikovat.“
Její ruky se dotklo něco mokrého a studeného. Trhla sebou.
Chap se připlížil blíž, strčil jí do ruky čenich a tiše zakňučel. Jazykem jí olízl kůži mezi prsty.
„Jak velkou část našich životů ovlivnil?“ řekl Leesil a opřel se o jeden loket, aby na ně mohl dolů pohlédnout. „Kdyby nás k tomu tehdy v noci nepřinutil, setkali bychom se vůbec?“

„Záleží na tom?“ zeptala se. „Z nějakého důvodu jsme tady spolu. A já musím věřit, že bychom tady byli, i kdyby se do toho nezapletl.“
Leesil přimhouřil oči. Hrudí jí projela bolest. Toužila ho utěšit, netušila však jak. V tu chvíli se místností rozlehl vysoký hlásek.
„O co jde? Podařilo se vám snad zapálit něco dalšího?“
Ve dveřích stál Vatz. Na sobě měl čistou, i když příliš velkou košili a kalhoty, vlasy však měl stejně pocuchané jako ráno. Magieře se poněkud ulevilo.
„Našel jsi strýce?“ zeptala se.
„Jo. Chvíli sténal, jako by ztratil vlastní mámu, pak si vás chtěl připravit k večeři. Když jsem mu ale řekl o penězích, začal vrčet nad ziskem, který ztratí, zatímco bude hostinec znovu stavět.“
Magiera si opět povzdechla.
„Už jste večeřeli?“ otázal se Vatz. „Od včerejšího večera jsem toho moc nesnědl.“
„Najdu Wynn a něco ti seženu,“ odvětila. „Zůstaň tady.“
Doufala, že chlapcova přítomnost a skutečnost, že nevěděl nic o tom, co se večer stalo, Leesila trochu zklidní.
Magiera zamířila do studovny. Hlavou se jí honily otázky, které odmítaly zmizet. Byla to příliš velká shoda náhod, že zvíře, zrozené k tomu, aby lovilo nemrtvé - ačkoli mohlo jít jen o důsledek jeho skutečného původu - skončilo nejen ve společnosti dhampira, nýbrž také zdráhavého nájemného vraha na odpočinku. Až se postarají o naléhavější záležitosti a dokončí úkol, doufala, že se Leesil natolik sebere, aby dokázali najít odpovědi na některé z otázek.
Když vstoupila do studovny, nikde Wynn nezahlédla. Na desce stolu, u kterého mladá učenka pracovala, stála studená lampa.
Zamířila chodbou do kuchyně. V temnotě průchodu upoutalo její pozornost měkké světlo. Pohlédla dolů. Amulet s topazem jasně zářil.
Magiera se zprudka otočila.
V místnosti nikdo nebyl. Z hlavní chodby k ní dolehl klapot bot o podlahu. Rozběhla se.
„Leesile!“ vykřikla. „Můj meč!“
Vyrazila ven ze dveří, nikoho však nezahlédla. Než se mohla vrátit zpět do pokoje, dorazil k ní Chap, těsně následován Leesilem. Pes stále kulhal, přesto kolem ní proběhl. Leesil jí hodil meč. V pravé ruce držel svoji zbraň. Nakonec se k nim přihnal s nabitou kuší v malých rukou Vatz.
„Vrať se do pokoje!“ přikázala.
Na čele se mu objevily mraky a jeho zlostná malá ústa se otevřela.
„Žádné hádky,“ okřikla ho. „Jdeme!“
Z chodby zpoza ní se ozvalo Chapovo táhlé zavytí. Magiera se zprudka otočila a následovala ho, aniž by se přesvědčila, jestli jí Vatz poslechl.
Když dorazila zpět do studovny, vstoupili do ní z boční chodby, vedoucí do kuchyně, Wynn a Tilswith. Leesil s Chapem následovali Magieru do místnosti a pes začal s hrdelním vrčením komnatu očichávat. Když míjel Wynnin stůl, hlasitě zavrčel. Pak odklusal zpět do hlavní chodby.
Magiera zaváhala, pak se vydala za ním. Učenci se drželi zpátky.
„Kdo tady právě teď byl?“ zeptala se.
„Náš přítel, Chane,“ odvětila Wynn. Byla udýchaná a hlas se jí chvěl.
„Dobrý učenec, ale…“ Mistr se odmlčel, pak sevřel Wynn paži a v hlase se mu ozval smutek. „Je vysoký, vypadá jako šlechtic… rudočerné vlasy si zastrkává za uši.“
„Ach, bohové!“ vybuchl Leesil a vyrazil za Chapem. „Pojďte. Popíjeli tady s nemrtvým nad knihami čaj.“
Magiera ho následovala. Když obešla roh, zjistila, že jsou přední dveře mírně pootevřené. Leesil již vyrazil do noci a Chapovo zavytí se odrazilo od zdí ulice.

Sgäile si uvázal konce pláště kolem pasu, aby se mu nepletly pod nohy a také držely skříňku s nástroji pevně na zádech. Malý luk si přehodil přes rameno, vklouzl do prostoru mezi budovami poblíž vnitřního kruhu hradeb a pokusil se najít způsob, jak se dostat na střechu.
Měl za sebou dlouhý den, strávený čekáním. Elf v Ulici zřícenin ho informoval o podivném, dobře

oblečeném člověku, který se začal vyptávat. Kvůli několika nevysvětlitelným úmrtím zamykali v noci město, takže nebude snadné pohybovat se v něm. Těsně před západem slunce se vydal ven, aby měl dost času vstoupit do bohatých vnitřních čtvrtí, než na noc zavřou brány.
Pro Sgäila nebyl problém vyšplhat po hrubé omítce domů. O chvíli později se již krčil na střeše tříposchoďové budovy. Odtud přeskočil na sousední střechu, tiše přistál a pokračoval v běhu. Vpředu nad sebou zahlédl na vrcholu hradeb bílou tečku, proto se přikrčil ve stínu hliněného komínu. Po cimbuří prošel strážný v bílé uniformě a opeřené přilbě. Když ho muž minul, pokračoval Sgäile dál po střechách. Bude velmi obtížné cíl najít, neboť jediný popis, který měl, pocházel od elfa, který se ho dozvěděl od cizího muže. Připravil se na dlouhou noc, strávenou tichým pátráním. Pak se k němu však doneslo táhlé zavytí.
Sgäile opět ztuhl a přikrčil se.
Elf se zmínil o psovi.
Opět zaslechl vytí. Bylo dlouhé a divoké. Sgäile vyskočil na nohy a rozběhl se po střechách.

Když Chane zaslechl v chodbě křik, schoval se za nejbližšími dveřmi. Nezdržel se, aby si poslechl, oč jde. Jakmile ho kroky minuly a zamířily ke studovně, vyklouzl ven hlavním vchodem.
Náhle se zpoza něj ozvalo ostré zavytí. Chane sebou překvapeně trhl. Ten zvuk slyšel již dvakrát - jednou zdálky a jednou zblízka. Poznal, že dhampirův pes je v kasárnách.
Co mohla dhampir dělat mezi učenci?
Zatímco běžel ulicemi, vytí přešlo ve vysoký tón, který prořízl noční vzduch. Pes se dostal ven. Ohlédl se a spatřil daleko za sebou dva svítící body, jež ve tmě zářily jako diamanty. Chane běžel rychle a dělal dlouhé kroky, pes ho však začal i přes kulhání dohánět.
Rozhlédl se kolem ve snaze najít nějaký úkryt. U hradeb mezi dvěma budovami zahlédl omšelou kůlnu. Dveře byly vylomené, ale tři stěny budovy pořád stály. Vklouzl dovnitř, ustoupil k zadní stěně a dal se do zaklínání.
V mysli začal světelnými čarami kreslit symboly. Napřed kruh, kolem kterého namaloval trojúhelník, do jehož prázdných rohů vně kruhu načrtl tah po tahu znaky apiktografy. Kamkoli se podíval, překrýval čáry v jeho mysli temný prostor kolem něj. Zamířil středem obrazce na zem před dveřmi.
Pes s vytím narazil do rozlámaných dveří a ty se s hlasitou ránou otevřely. Pes vztekle zavrčel.
I přes tmu, která v místnosti panovala, spatřil Chane, jak se zvířeti naježila srst na krku a zádech. Pes nakrčil pysky a vycenil ostré zuby. Byl tak vysoký, že by dosáhl Chanovi až ke stehnu. A dhampir bude těsně za ním.
Chane se soustředil a místnost kolem něj se zatočila.
Ze země před psem vyšlehly spirály ohně.
Aniž by se Chane ohlédl, vyrazil ven rozpadlou stěnou chatrče. Rozhlédl se kolem, pátraje po nejbližší kanálové mříži.

Leesil vyrazil ze vstupních dveří. Chap nebyl daleko, ale na to, že běžel pouze na třech nohách, pádil neuvěřitelně rychle.
Přidal do kroku, aby psa dohonil. Při tomhle dobrodružství utrpěl Chap už příliš mnoho zranění, neboť se do všeho vrhal po hlavě. Už víc než jednou byl nucen čelit přesile nebo mu vpadli do zad, než k němu Leesil dorazil. O nemrtvém, kterého Chap pronásledoval, toho věděli jen velmi málo. Dobře ovládal meč a možná to byl také mág. S někým takovým Chap ještě nebojoval.
Pes… kouzelné stvoření… možná obojí. V Leesilovi se zvedla vlna zlosti, směsice odporu k Chapovi a podráždění vůči nemrtvému, jenž se klidně procházel budovou, když nedávali pozor. Zrychlil. Musel psa dohonit. Věděl, že Magiera bude těsně za ním. Před sebou zachytil obrys uhánějícího Chapa. Zahleděl se dále do mírného oblouku cesty.
Před nimi se pohybovala temná, prchající postava. Pak náhle zmizela.
Chap zabočil a vyrazil k velké, omšelé chatrči se třemi stěnami na vzdáleném konci pozemku kasáren.
Proč by nemrtvý běžel tímto směrem? Nebylo se zde kam schovat.
Leesil se přiblížil a zahlédl vrčícího Chapa, který zůstal stát těsně za dveřmi. O chvíli později vyrazily ze

země v chatrči jako vodotrysk plameny a rychle pohltily dveře za psem.
Z rozpadlé stěny vyrazil stín.
Leesil toužil vykřiknout. Vrazil dveřmi dovnitř, sklonil se, chytil Chapa kolem hrudi a vrhl se vpřed. Horko se nad ním zavřelo jako vodní hladina. Měl pocit, jako by skočil z výšky do vroucího moře. S Chapem pevně přitisknutým k hrudi se odkutálel stranou, dokud nenarazil na zadní stěnu chatrče. Leesil se vyškrábal na nohy, pak postrčil Chapa ven rozpadlou stěnou chatrče.
Jakmile se dostali na ulici, popadl Leesil opět Chapa a začal mu rukama přejíždět po kožichu, pátraje po spáleninách. Srdce mu bušilo tak prudce, až naráželo na žebra. K velké úlevě zjistil, že plameny Chapovi pouze sežehly ocas a srst na několika místech na zadních nohách. Kdyby zůstal v ohni jen o chvíli déle… Leesil si nedokázal ani představit, jak by skončil.
Chap se pokusil Leesilovi vytrhnout, ten jej však pevně držel.
„Ne," řekl. „Čekej."
„Leesile!"
Magieřin výkřik k němu dolehl od přední části hořící chatrče.
„Tady," zavolal. „Jsme tady."
Přiběhla k němu s mečem v ruce. „Kde je ten nemrtvý?"
„Nevím." Leesil zavrtěl hlavou a pohlédl na hořící chatrč. „Neměli bychom spustit poplach. Skutečně si ohýnky užívá."
Magiera se také zadívala na chatrč a zavrtěla hlavou. „Bouda s ničím nesousedí." Podřepla vedle Chapa. „Ublížil mu ten bastard?"
„Ne, ani ne." Leesila zaplavila úleva.
Chap se otočil, olízl mu obličej, pak zavrčel a opět se mu snažil vykroutit. Ale Leesil zaváhal.
„Jsi připravena?" zeptal se Magiery.
„Pusť ho," odvětila.
Chap vyrazil pryč ulicí a jen tu a tam zpomalil, aby znovu chytil stopu. Leesil netušil, jak dokáže s poraněnou tlapou tak rychle utíkat, běželi však za ním.
V Leesilovi se opět vzedmula vlna vzteku. Při představě, jak se hlava nemrtvého kutálí po dlážděné cestě, mu zvlhla dlaň, v níž držel dýku. Přesunul zbraň do druhé ruky a otřel si ji o kalhoty. Pouliční lampy cestu zčásti osvětlovaly, ale nikdo nebyl v dohledu.
Stráže u městských hradeb byly posíleny, ale on doufal, že na ně nemrtvý nenarazí. Pravděpodobně by je zabil.
Chap se zastavil u kanálové mříže, oběhl ji dokola s čenichem u země a podíval se na ně. Zdravou přední tlapou zaškrábal na mříž. Z hrdla mu vyrazilo nedočkavé zavrčení, ale Leesil si všiml, jak se Chapovi chvějí nohy. Pes unaveně lapal po dechu.
Magiera kopla do mříže. „Utekl dolů."
Leesil sledoval, jak se zář jejího amuletu s topazem vytratila. Klekl si vedle Chapa a také Magiera si dřepla. Podívala se na mříž, pak na Chapa.
„Nemáme lucernu ani pochodeň a Chap je vyčerpaný," řekla.
Leesil nahlédl dolů mříží. Měla pravdu, v mysli ho však stále pálila vzpomínka na Chapa, obklopeného plameny. Položil psovi ruku na záda a pod vibrací vrčení ucítil jeho unavené chvění. Natáhl se po mříži. Magiera mu položila ruku na rameno.
„Takhle ne," řekla. „Budeme se držet plánu. Najdeme jejich sídlo a půjdeme tam ve dne, až budeme dobře připravení a odpočatí."
„Nemůže být daleko," protestoval Leesil.
„Najdeme je," trvala na svém. „Možná to bude chvíli trvat, ale podaří se nám to. Když teď Chetnik po západu slunce zavírá všechny brány, nemohou se dostat ven. Alespoň v to doufám."
Leesil se pomalu nadechl a přikývl, ale Chap dále vrčel a hleděl skrz železné mříže.
„Vím, že mi rozumíš," řekla mu Magiera, „takže nepředstírej, že ne."
Chap ztichnul a zlostně se na ni zahleděl.
Dříve, když ještě považovali Chapa za obyčejného psa, by jeho výraz Leesila rozesmál. Nyní ho zamrazilo. Náhle Leesil zachytil v ulici za sebou pohyb. Vstal, obrátil se a pozdvihl zbraň.

S nabitou kuší a rozhodným výrazem ve tváři k nim mířil Vatz.
„Jdeme dolů?“ zeptal se.
Magieře poklesla čelist. „Řekla jsem ti, abys zůstal uvnitř s učenci.“
„Nebudu se schovávat za šedými sukněmi.“
Magieře rozzlobeně zajiskřilo v očích. Právě se chystala na Vatze vrhnout, když ho Leesil postrčil zpět ulicí, kterou přišli.
„Pojďme zpátky,“ řekl. „Můžeme si o tom promluvit později.“
„Co!“ zavrčel Vatz. „Myslel jsem, že vy dva…“
„Pohyb,“ přikázal Leesil.
Chlapec zdráhavě poslechl. Magiera ho následovala a Leesil se otočil, aby zavolal na Chapa. Pes byl pryč.

Oheň na pozadí nočního nebe. Vytí v nočním tichu.
Sgäile se soustředil na zlatou záři před sebou, která se zdvíhala k nebi mezi tmavými obrysy střech. Zaslechl zvuk běžících nohou a nerozluštitelné hlasy. Když přistál na omšelé střeše domu se dvěma komíny, jedním vpředu, druhým vzadu, spatřil na opačné straně ulice oheň. Zahleděl se na hradby. V dálce se na jejich vrcholku procházely stráže v bílých uniformách. Nezdálo se, že by si některá z nich všimla pohasínající záře. Možná se oheň nacházel příliš blízko hradeb, než aby jej muži z takové dálky spatřili.
V plamenech zde stála opuštěná kůlna, která se již propadla do sebe, a oheň již začal pohasínat. Jiskry, které vylétaly k obloze, zhasínaly dřív, než mohly dosáhnout vrcholu hradeb. Zář ohně byla při schopnosti vidět i v noci spíše nevýhodou. Vytí, kroky a hlasy umlkly. Připlížil se k okraji střechy a nahlédl dolů do ulice.
Vpravo se od něj vzdaloval malý chlapec s kuší přes rameno. Následovala ho vysoká žena. Byla k němu otočená zády, takže viděl jen její dlouhé černé vlasy a volnou košili. Kromě těžkého meče v její ruce už nic jiného nerozeznal. Záblesk bílé ve tmě ulice nalevo přilákal jeho pozornost.
Poblíž kanálové mříže stál muž s dlouhými světlými vlasy. Oblečen byl do otrhané bílé vesty nebo košile bez rukávů, nedbale uvázané kolem pasu. Jediná další věc, kterou se Sgäilovi podařilo rozeznat, byla zvláštní zbraň v jeho ruce.
Muž se pomalu otočil a soustředěně se rozhlédl kolem. Sgäile zahlédl jeho tvář a zostřil zrak.
Měl snědou kůži, stejně jako Sgäile, ale rysy jeho tváře zcela neodpovídaly. Mužovy oči byly menší a užší než jeho a ani obočí neměl tak vysoko klenuté. A také bradu měl spíše hranatější, což by odpovídalo člověku.
Míšenec.
Sgäile rychle pohlédl směrem k ženě a chlapci, kteří pokračovali dále mírným obloukem ulice. Jeho cíl stál nehybně na volném prostranství. Takovou příležitost si nemohl nechat ujít.
Zpoza opasku na zádech vytáhl šíp a přiložil ho k luku. Zamířil a napnul tětivu.

Leesil se pozorně rozhlédl kolem, aby zjistil, kam Chap zmizel. Právě na něj chtěl zavolat, když mu po páteři přeběhlo zachvění. Zostražitěl, zostřil zrak a znovu pohlédl do tmy, jako by poblíž něco číhalo. Opustil snad nemrtvý o kus dál stoku a vpadl jim do zad? Zadíval se do stínů budov a pečlivě naslouchal. Jeden ze stínů těsně u země se pohnul a Leesil se napjal.
Z prostoru mezi dvěma obchody pomalu vyšel Chap. S čenichem u země se pohyboval podél budov. Leesil se podrážděně uvolnil.
„Pojď sem,“ zavolal. „Už je pryč.“
Chap vzhlédl, zastavil se a rozhlédl se po ulici. Zdráhavě začal kulhat směrem k Leesilovi.
* * *
Sgäile se soustředil na levou část míšencova hrudníku a jeho srdce. Pomalu a zhluboka se nadechl, pak napůl vydechl.
Z budovy nalevo vykulhala šedá skvrna a zamířila po dláždění k jeho cíli. Sgäile zaváhal a úplně vydechl. K míšenci se pomalým, kulhavým krokem vydal pes. Sgäile se opět soustředil, nadechl se a napůl

vydechl. Pes muže obešel a spolu pak pomalu vyrazili pryč ulicí. Sgäile napnul tětivu ještě silněji.
Úhel však již neodpovídal, proto zvedl zrak a zamířil míšenci na spánek.
V záři pouliční lampy se psův kožich zaleskl.
Sgäile opět zaváhal a tentokrát zatajil dech.
Zvíře kulhalo míšenci po boku. Sgäile se na ně pozorně zadíval.
Pes měl modrošedou barvu a byl větší než lesní vlci. Měl také užší hlavu a delší čenich než tato divoká zvířata. Dokonce i z dálky zachytil Sgäile třpyt jeho očí, když se soustředěně rozhlížel kolem. Sklonil luk a pomalu uvolnil napjatou tětivu. Pak se posadil a sledoval, jak postavy míří pryč ulicí.
„Majay-hi," zašeptal nevěřícně.

16. kapitola

Toret seděl v salónu a čekal, až se Chane vrátí s nějakým smrtelníkem, jehož krví by se mohl nakrmit. Poraněné oko se mu již zacelilo. Uzavřel se vůči bolesti, kterou mu působila rána v hrudi, ale ztráta krve ho unavila. Prázdnotu, kterou cítil, však nezpůsoboval jen hlad. Iluze „Toreta" se mu zdála být čím dál víc pouhým směšným vtipem a začala se v něm vzmáhat realita „Krysařík a".
Do Toretových myšlenek se vloudil neklid. Znovu a znovu si v hlavě probíral boj, k němuž došlo předchozí noci. Byl silnější než míšenec, ale i přes veškerý výcvik s mečem, který mu poskytl Chane, ho nedokázal přemoci.
Do salónu vstoupil Tibor a jeho příchod přerušil tok Toretových myšlenek.
„Promiňte, mistře, ale přišel za vámi nějaký muž."
Rána v námořníkově krku se zacelila, ale kůže kolem ní byla stále ještě spálená. Díky nemrtvému bytí ještě více vystouply jeho vyzáblé, jestřábí rysy a napnutá kůže, ošlehaná větrem, začala ztrácet tmavý, zarudlý odstín. V hnědých očích měl vzdálený, smutný výraz.
„Sestmir byl tvým přítelem velmi dlouho, že?" zeptal se Toret.
„Byl to můj bratr." Tibor zaváhal. „A myslím, že také přítel."
Bratr? Toret si toho měl všimnout dřív. Byli si tak podobní.
„Kdo je u dveří?" zeptal se. Nebyl v nejlepším stavu na nákupy.
„Nějaký vznešený džentlmen," odvětil Tibor.
Toret se mírně napjal. „Tmavovlasý s bílými prameny na spáncích?"
„Ano, mistře, to je on."
Cizinec, který se objevoval odnikud, aby ho varoval před dhampirem, byl poslední osobou, s níž se Toret v tuto chvíli toužil setkat.
„Pověz mu, že tady nejsem."
Tibor se vrátil ke dveřím, ze vstupní haly však zazněl chladný hlas.
„Myslím, že byste mě měl vyslechnout."
Cizinec vstoupil dovnitř. Jako vždy byl oděn do dlouhého černého pláště a dokonale padnoucích rukavic. Toret pocítil bodnutí spravedlivého hněvu.
„Tohle je můj dům," řekl. „Necítím se dobře a byl bych rád, kdybyste mě nechal o samotě."
„Ano," odvětil cizinec stejně chladným hlasem. „Jestli to chápu dobře, zranil vás elfí míšenec. To se skutečně k muži vašeho postavení nehodí."
Jeho postavení? Jak zvrácený smysl pro humor. Toret pohlédl na Tibora.
„Počkej v jídelně. Tohle nebude trvat dlouho."
Tibor přikývl a odešel. Toret vstal.
„Kde jsou dhampir a míšenec teď?" zeptal se cizinec. „Ani se svými zdroji je nemohu najít."
Toreta napadlo, jak starý muž asi je. Hádal by mu tak pětačtyřicet let. Vypadal poněkud vyčerpaně a unaveně, možná z nedostatku spánku - jak velký rozdíl od poslední návštěvy. Proč se o dhampira tolik zajímal a vynakládal tolik námahy, aby ho varoval? Náhle na odpovědích nezáleželo.
„Nemám tušení a ani mě to nezajímá. Zítra i s rodinu odejdu."
„Odejdete?" Cizinec se zdál zaskočen. „Kam? Jediný způsob, jak si zajistit bezpečí, je zabít ji."

Toret se téměř pousmál. „Kdysi jsem znal někoho, kdo uvažoval stejně. Jeho kosti se proměnily v prach pod hospodou dhampira. Pomsta něco stojí."
Do cizincova hlasu pronikla otevřená zlost. „Stráže po západu slunce zamykají město. Nikdo se nedostane dovnitř, ani ven. Zamkli dokonce i mříže na stokách v zálivu. A přelézt všechny hradby města by bylo přinejmenším obtížné."
Toret se odvrátil. Začal ho sžírat prázdný hlad jeho bytí.
„Pokud si myslíte, že nedokážu proklouznout kolem několika smrtelných stráží, pak netušíte, kdo jsem. Vypadněte. Už tady nejste vítán."
Slyšel, jak se k němu blíží kroky, a zprudka se otočil. Cizinec nyní stál velmi blízko. Na tváři se mu usadil prudký, ostražitý výraz. Zdálo se, jako by došel k nějakému rozhodnutí.
„Mám zavolat Tibora, aby vás vyvedl?" dodal Toret.
Cizinec otevřel ústa a opět je zavřel. Ovládl se a ustoupil.
„Jak si přejete."
Otočil se a odešel. Toret ho následoval a zavřel za ním dveře na závoru.
„Tibore!"
Nemrtvý námořník vstoupil do haly. „Ano, mistře?"
„Až se vrátí Chane, pusť ho dovnitř, ale nikoho jiného. Pokud se tady znovu objeví tento muž, pošli ho pryč. Rozumíš?"
„Ano."
Toret vystoupal po schodech do nejvyššího patra. Byl unavený a vyčerpaný a nutně se potřeboval nakrmit, ale konečně viděl svět jasně. Do Sapphiřina pokoje vstoupil bez klepání. Oblékala se před oválným zrcadlem.
„Ach, Torete," řekla, překvapena jeho přítomností, a prohlédla si ho od hlavy k patě.
Věděl, že je bledší než obvykle a jedno oko má slepené jizvou, ale v čisté košili by nikdo nepoznal, že má zraněné také tělo. Právě si zavazovala rudé sametové šaty a pohled na ni ho rozechvěl. Teesha se občas oblékala do rudého sametu, ačkoli neměl tak zářivý odstín. Na Sapphiřině kulaté tváři se objevil trucovitý, podrážděný výraz. Pak se náhle usmála, přistoupila blíž a položila mu paže kolem krku.
„Už vypadáš lépe," řekla a pohladila ho po rameni. „Prostě jsem včera večer nedokázala snést všechna ta zranění a krev. Jsem příliš křehká."
Ano, možná že je, pomyslel si Toret a zahleděl se na ni. Možná to není Teesha, ale je jeho.
„Musíš se nakrmit," řekla. „Jen se obléknu a půjdeme ti někoho najít. Dostaneš cokoli, co budeš chtít."
Opět se usmála. Možná se považovala za velkorysou, když si vzpomněla také na jeho potřeby.
„Chane je venku," řekl. „Někoho mi přivede."
„Takže zůstaneme doma?" zeptala se a opět našpulila ústa. „Trčím tady už od chvíle, co mě napadla ta hrozná lovkyně."
„Dnes v noci budeš mít spoustu práce. Musíš se sbalit," řekl tiše. „Zítra po západu slunce odejdeme z Bely. Dnes v noci všechno zařídím."
Chvíli trvalo, než jeho slova pochopila, pak se rozesmála.
„To nemůžeš myslet vážně. Já z Bely neodejdu. Tohle místo je ráj. Nikde v celé zemi nemají lepší hospody."
„Odejdeme," zopakoval. „Pokud to neuděláme, dhampir nás najde, a až budeme spát, polije celé tohle místo olejem a zapálí ho. Pořád to zní jako ráj?"
Pomalu jí začalo docházet, že to myslí vážně, a na okamžik nedokázala ani promluvit. Pak z rudých, vrčících úst vyrazila výkřik, popadla z prádelníku porcelánovou vázu a mrštila jí po něm.
Toret se sklonil a váza se roztříštila o stěnu za jeho zády.

Welstiel seděl v hostinci U Calabara a čekal na Lanjova. Stále ho tížil poslední sen. Cítil se unavený. Jeho pečlivě spletená síť se začala vlákno po vláknu rozpadat. Po požáru hostince ztratil Magieřinu stopu a nyní se Krysařík připravoval na útěk. Napil se z poháru vína a snažil se zklidnit myšlenky. Požádal posla, aby Lanjovovi vzkázal, ať si pospíší. Pokud existoval někdo, kdo věděl, kde se Magiera nyní ukrývá, byl to Lanjov.

Stále existovala možnost, že se plán vydaří. Musel jen zpomalit Krysaříkův odchod a nenápadně pomoct Magieře v lovu. Ale ne zase příliš. Pokud by se jí podařilo najít do večera Krysaříkův úkryt, využila by denního světla. On však potřeboval, aby se postavila několika protivníkům a také zaklínači. Její výcvik musel pokračovat.
K jeho stolu přistoupila podsaditá žena se šedivějícími vlasy.
„Jste pan Welstiel?“ zeptala se. „Chlapec právě přinesl vzkaz.“
Když přikývl, podala mu malý složený papír. Vzal si ho. Stálo na něm jeho jméno. Žena zavadila pohledem o jeho chybějící prst.
„Děkuji,“ řekl, a zatímco čekal, nespustil z ní oči.
Žena zavrčela a odešla.
Welstiel dopis obrátil. Byl zapečetěný. Rozlomil vosk a otevřel ho.

Mému drahému příteli:
Lituji, že se k Vám dnes večer nemohu v našem oblíbeném hostinci připojit. Události v Bele si vyžadují mé neustálé pozornosti. Obávám se, že mi nedostatek času nedovolí, abych se s Vámi setkal v Rytířově doupěti ani v hostinci U Calabara.
V tuto chvíli již možná víte o smrti lorda Au'shiyna. Poslechl jsem Vaši radu a ponechal dhampira v našich službách, proto již není třeba, abychom o této záležitosti dále diskutovali v mé kanceláři.
Mohu Vás ujistit, že jí pomáhá jak městská stráž, tak učenci. Ještě jednou Vám děkuji za pomoc.
Netuším, kdy se budeme moci opět setkat.
Váš oddaný přítel
Alexi Lanjov

Welstiel si vzkaz ještě jednou přečetl, ačkoli obsah pochopil již napoprvé.
Lanjov ho právě zdvořilým způsobem džentlmena informoval, že už na radnici není vítán a skončil také jejich soukromý vztah. Od této chvíle se k němu Lanjov neznal.
Welstiela začal pomalu opouštět klid. Znovu si vzkaz přečetl, tentokrát se však zastavil u poznámky o učencích. Lanjov se zmínil, že se usídlili v opuštěných kasárnách.
Welstiel položil na stůl stříbrnou minci a ani nepočkal na drobné. Vyšel na ulici a zastavil projíždějící kočár.
„Víte, kde jsou ubytování učenci?“ zeptal se kočího. „Hned mě tam zavezte.“

Chane vylezl ven ze stoky někde za druhým kruhem městských hradeb. Dhampira setřásl už u kasáren učenců, něco mu však stále dělalo starosti. Wynn a Tilswith už ví, co je.
Ocitl se v ubohé čtvrti na západ od čtvrtě obchodníků. Stále ještě potřeboval krev pro Toreta. Na rohu ulice poblíž hospody postávala trojice prostitutek, Chane si však nikdy nevybral nikoho ze skupiny. Na opačné straně ulice stála osamělá mladá žena. Byla malá a měla zplihlé, umaštěné vlasy. Její mušelínové šaty byly obnošené, ale vyspravené. Měla jasné oči, nezatemněné pivem.
Zamířil k ní.
„Hledáte společnost?“ zeptala se. Měla poražený, prázdný hlas a v ústech jí chybělo několik zubů.
„Ano, ale ne tady. Půjdeš se mnou?“
Zdráhavě si prohlédla jeho plášť a boty. Muži odění jako Chane nenavštěvovali často nižší obchodnické čtvrtě.
„Mám pokoj. Není to daleko,“ navrhla.
Ukázal jí váček s penězi. „Zaplatím za celou noc.“
Zaváhala. Cinkot mincí ji očividně uchvátil. Přesto zůstala ostražitá. Nervózně, ale přesto odhodlaně k němu přistoupila a zavěsila se do něj.
V této části města bylo obtížné najít kočár. Podařilo se mu to až o několik ulic dál. Chanovi se ulevilo, neboť dívka očividně neočekávala, že ji bude během jízdy bavit. Poté co vystoupili, vydali se k domu.
Chana překvapilo, že jsou dveře zamčeny.
Zaklepal. Tibor pootevřel a vyhlédl ven. Jakmile spatřil Chana, otevřel dveře dokořán a ustoupil stranou.

Chane pokynul své společnici, aby vešla, a řekl Tiborovi: „Řekni mistrovi, že jsem doma."
Z horních pater k nim dolehlo Sapphiřino zaječení a zvuk tříštícího se porcelánu. Žena vzhlédla a ostražitě se podívala na Chana.
„Vy máte pána? Myslela jsem, že vy jste pán."
Chane neodpověděl a žena začala couvat ke dveřím.
„Změnila jsem názor," řekla. „Půjdu zpátky pěšky. Nic mi nedlužíte."
Chane ji popadl za horní část paže.
Nevykřikla, místo toho rychle zvedla nohu, vytrhla z boty nůž a sekla Chana do hřbetu ruky. Natolik ho překvapila, že ji pustil. Ale když se otočila ke dveřím, byly již zavřené a před nimi stál nehybně Tibor.
Chane ji popadl za zátylek. Ačkoli se již dříve nakrmil, díky ráně na ruce se mu začaly v ústech sbíhat sliny. Poslepu se po něm ohnala nožem, chytil ji však za tenké zápěstí. Jen silou vůle se držel zpátky, neboť nesmírně toužil zabořit jí zuby do hrdla.
„To je pro mě?" ozval se zpoza něj Toretův hlas.
Chane přitáhl zajatkyni ke schodům. Malý bledý mistr scházel dolů a sledoval ženu zdravým okem.
„Ano… samozřejmě," odvětil Chane.
Jen s nechutí nabízel takovou pochoutku Toretovi. Tato žena, ačkoli byla velmi malá, kypěla životem a touhou přežít. Bylo to jako podat nejlepší víno opilci, který se už dlouho nenapil piva.
Chane ji postrčil kupředu, jako by byla nějaký dárek. Žena dále bojovala, proto jí sevřel zápěstí takovou silou, až se ozvalo prasknutí kosti. Nůž jí vypadl z ruky a ona zafňukala bolestí.
Toret sevřel ženu v hubených pažích a zakousl se jí do hrdla tak zprudka, až Chanovi její krk vyklouzl z ruky. Pustil její paži a potlačil zhnusený úšklebek.
Jaká škoda.
Domem se rozlehla rána, jak někdo v horních patrech otevřel nebo zavřel dveře. Na schodech nad nimi se ozvaly kroky. Brzy poté se na vrcholku schodiště ve vstupní hale objevila Sapphire. Její obvykle tak dokonalé kudrny byly pocuchané a zdálo se, že je podrážděnější než obvykle.
„Neopovažuj se jen tak zmizet, ty malá kryso!" zaječela. „Nikam nejdu, rozumíš? Nikam!"
Toret nechal tělo mrtvé dívky klesnout na podlahu a rozepnul si košili. Otevřená rána v hrudi se zacelila. Propadlý oční důlek se mu začal naplňovat, a když ho otevřel, objevilo se v něm zakalené oko. Obrátil se ke schodišti.
„Buď zticha," přikázal Sapphire. „Okamžitě se jdi sbalit."
Sapphire zprudka zavřela ústa, trhla sebou a jedna ruka jí vylétla k hlavě, jako by náhle pocítila prudkou bolest za očima. Otočila se a pomalu se vydala zpět do pokoje.
„Sbalit?" zeptal se Chane.
„Odcházíme."
„Z domu?"
„Z města. Vrátíme se domů, do mého domova. Zítra večer podplatíme pašeráky, aby nás dostali ven z přístavu, a zamíříme na jih do sumanské říše. Už je to tak dávno, co jsem byl naposledy doma." Odmlčel se. „Jestli zůstaneme, dhampir nás najde. Přežijeme jen, když odejdeme. Poušť se ti bude líbit - je čistá."
Toret začal stoupat vzhůru po schodech. Tělo mrtvé nevěstky nechal ležet na podlaze haly.
„Pokud se tady objeví muž s tmavými vlasy a bílými prameny na spáncích," dodal, „nepouštěj ho dovnitř."
Pak se zastavil a otočil.
„Existuje jen malá šance, že se dhampirovi podaří najít tenhle dům v tak velkém městě dřív, než odejdeme. Přesto bychom neměli riskovat. Zůstal nám ještě jeden den. Vymysli nějakou past, ochranu nebo něco podobného pro případ, že by se sem někdo vloupal. Stačí něco jednoduchého, co ji zpomalí a nás varuje."
Chane se ovládl a poslušně přikývl. „Když v přízemí vypustíme Tihka a vlka, včas nás varují. A já připravím nějakou past."
„Ale žádný drát," řekl Toret. „Míšenec podobné pasti vycítí na míli daleko. Použij magii."
„Dobře," odvětil Chane. Takže to nebude zas až tak jednoduché.
Toretovo rozhodnutí Chana zneklidnilo. Pokud se Toretovi plán povede, budou zítra v noci na cestě do

sumanské říše, aby tam žili mezi velbloudy, nomády a kdoví čím ještě. Chanovi by trvalo roky, nebo možná dokonce desetiletí, než by si našel nebo vytvořil podobnou příležitost, jakou mu skýtala dhampir. Musí něco udělat. Ale co?

Ačkoli Welstiel učence nikdy nenavštívil, s několika z nich se setkal díky Lanjovovi na radnici. Stárnoucí mistr Tilswith se objevoval v nejpodivnějších chvílích, aby radního otravoval žádostmi o zlepšení jejich podmínek. Když nyní spatřil kasárna na vlastní oči, dokázal mistra lépe pochopit. Jedna stará, větrem ošlehaná budova skutečně nebyla dost velká na to, aby se v ní ubytovali učenci, a ještě v ní zřídili knihovnu.
Zaklepal na dveře. Zevnitř se ozval ženský hlas.
„Kdo je tam?“
„Jmenuji se Welstiel Massing. Myslím, že mě někteří z učenců znají. Občas pomáhám radnímu Lanjovovi.“
Dveře se pootevřely a ven vyhlédla mladá žena v šedém hávu a s dlouhým copem.
„Vy jste Wynn, že?“ zeptal se. „Vzpomínáte si na mě? Jednou jsme se setkali na radnici.“
„Ano, vzpomínám si na vás. Je už ale dost pozdě.“ Na oválné tváři se jí objevil ustaraný výraz. Neklidně se rozhlédla na obě strany ulice. „Přinesl jste nám snad nějaký vzkaz?“
„Ne,“ ujistil ji. „Ale po rozhovoru s předsedou jsem se rozhodl, že vám nabídnu své služby. Mám nějaké zkušenosti s kořistí, kterou nyní dhampir loví, a jestli jsem to pochopil dobře, tak jí pomáháte.“
Zaváhala, pak ustoupila, aby mohl vejít.
„Prosím, pojďte dovnitř. Omlouvám se, pokud vám připadám příliš opatrná, ale dnes večer se toho hodně stalo.“
Vstoupil do dveří a zdvořile se uklonil na znamení díků.
Zavedla ho do místnosti, která vypadala jako komnata staršího důstojníka. Učenci ji proměnili ve studovnu a zaplnili vším, co by mohli potřebovat.
„Viděla jste teď někdy dhampira?“ zeptal se. „Předpokládám, že si se společníkem našli nové ubytování. Radní Lanjov si dělá starosti.“
„Ach,“ řekla Wynn. „On o tom neví? Měla jsem v úmyslu poslat mu zprávu, ale tolik se toho stalo. Myslela jsem, že ho mistr Tilswith informoval, ale pokud ne, tak radnímu, prosím, vzkažte, že jsme Magieru a Leesila ubytovali u nás.“
Welstiel se zastavil. „Ona je tady? Teď?“
„Ano, chtěl byste se s ní setkat?“ zeptala se. „Myslím, že v kuchyni ošetřují Chapa. Je v pořádku, jen se trochu popálil.“
Welstiel nechtěl, aby ho Magiera spatřila. Způsobilo by to ještě víc komplikací, než kolika už byl nucen čelit.
„Kde leží kuchyně?“ otázal se.
„Je v zadní části budovy.“ Ukázala na boční východ ze studovny.
„Pak ji neobtěžujte. Jak přišel její pes k popáleninám?“
Opět mlčela. Nabyl podezření, že ať už ji trápí cokoli, má to co dělat s Magierou. Soustředil se a jemně jí vnuknul myšlenku.
Byl hodným starším mužem stejného založení a dobrého vzdělání, ochotným posluchačem, jenž ji rád vyslechne.
Smutně sklopila oči.
„Mám přítele,“ zašeptala. „Je to také přítel mistra Tilswitha. Mnoho hodin jsme spolu studovali. Věřili jsme mu… jeho jméno je Chane. Když dnes večer přišel, pes dhampira ho odhalil jako Vznešeného mrtvého.“
Zpráva o tom, že se Toretův zaklínač stýká s učenci, ho nepřekvapila. Zvědavost v něm však vzbudila skutečnost, že Wynn na Toretova sluhu tolik myslí.
„Utekl…“ pokračovala, „a Chap se vydal za ním. Vrhl ale po Chapovi oheň a zmizel ve stokách.“
Welstiel trpělivě sledoval, jak jí po jemné tváři přeběhl záblesk emocí.
„Je velmi zdvořilý, vzdělaný, pozorný…“ Zlomil se jí hlas. „Kdybyste ho znal, neuvěřil byste tomu, co je.

Sotva to dokážu přijmout.“
Jak zajímavé. Pokud však byla Magiera skutečně blízko, nemohl se Welstiel déle zdržet.
„Je mi to líto, drahá,“ řekl. „Ale pokud došlo k omylu, všechno se vysvětlí. Měli bychom se soustředit na to, abychom dhampirovi pomohli odhalit pravdu.“
Wynn se napřímila, na okamžik zahanbena svým citovým výlevem.
„Samozřejmě. Je to od vás velmi milé.“
Přistoupila ke stolu a ukázala mu hromádku roztažených pergamenových svitků.
„Leesil si myslí, že si alespoň jeden z nemrtvých koupil třípatrový dům. Jedná se ale o ženu a já nenašla žádnou zmínku o tom, že by si v posledních třech měsících koupila nějaký dům žena. To však nic neznamená, protože upíři prý obvykle žijí ve skupinách.“
Welstiel pozvedl obočí. „Proč si to myslí?“
„Asi jde o zkušenost.“
Welstiel prošel jeden po druhém všechny pergameny. U pátého vložil do hromádky palec a plynule listoval dál. Dokument, který si označil, zaznamenával koupi domu poblíž vnitřní hradby, k níž došlo před dvěma měsíci. V dolní části byl podepsán Toret min'Sharref.
Jak blízko byla učenka tomu, co hledala.
„No, předpokládám,“ řekl, „že si nejpravděpodobnější možnosti půjdete osobně prohlédnout.“
Welstiel začal listovat zpátky hromádkou a vytahovat z ní některé dokumenty. Když jich držel v ruce asi dvanáct, vsunul do nich až na úplný konec pergamen, který označil, a podal jí je.
„Já bych volil tyhle,“ řekl.
Vzala od něj pergameny. „Proč myslíte?“
„Podívejte se na ně,“ řekl se zaujatým tónem v hlase.
Welstiel snížil hlas a soustředil se na jeho zvuk, vibrace, které se v uších učenky proměnily v tepání.
„Spojení je jasné. Pomyslete na všechno, co se stalo.“
Wynn se mu na okamžik zahleděla do očí, pak pohlédla na pergameny.
Welstiel dál nechával hlas opatrně vklouzávat do jejího podvědomí.
„Nalézají se v rozumné vzdálenosti od nedávných úmrtí a zmizení. Bude vám trvat celý den, než je zkontrolujete. K poslednímu se dostanete až po soumraku. Zítra půjdete s dhampirem a všechny je navštívíte. Bude potřebovat vaši radu, i když bude protestovat.“
Wynn bez mrknutí zírala na pergameny. Dýchala pomalu a vyrovnaně. Ztratila se v jeho slovech, v hlase, a kdyby neměla otevřené oči, vypadala by, jako by usnula vestoje.
„Wynn, podívejte se na mě,“ řekl klidně.
Mladá žena zvedla oči.
„Zapomeňte na to, co jste viděla,“ řekl. Jeho hlas zněl v tichu místnosti vyrovnaně. „Zapomeňte, že jsem tady byl. Zapamatujte si jen to, co máte v rukou a co musíte udělat. K poslednímu domu musíte dorazit až po soumraku.“
Opustil studovnu i kasárna. Opět měl vše pod kontrolou.

„Měl jsi štěstí, že jsem se tam dostal včas,“ zavrčel Leesil na Chapa, „jinak bys byl ožehnutý jako oškubaná husa.“
Magiera stála ve dveřích kuchyně a sledovala, jak její partner ještě jednou prohlíží psa. Měl sežehnutý ocas a tu a tam mu ohořela srst, ale jinak byl Chap v pořádku. Protože věděla, že jí pes rozumí, chystala se mu vynadat do hlupáků za to, že bezhlavě napadá nemrtvé, aniž by počkal na posilu. A Leesil nebyl o moc lepší, když byl připraven vrhnout se do temných stok. Dokonale se k sobě hodili.
„A proč se ty tak uculuješ?“ zeptal se Leesil.
Magiera si ani neuvědomila, jak se tváří. V oškubané uniformě vypadal Leesil směšně, ale aspoň neměla problém ho ve tmě sledovat.
„Zítra ti musíme sehnat košili. A možná i něco víc.“
„Ach, nemluv už zase o oblečení,“ řekl. „Tohle stačí. Ale potřeboval bych nějaké boty a doufám, že už bude hotová druhá zbraň.“
Ano, boty nechal v plamenech hostince, ale skříňku s nástroji s sebou vzal. Magiera žasla nad jeho

žebříčkem hodnot.
„A co vlastně budeme zítra dělat? Tedy kromě vzrušujících nákupů," otázal se.
„Wynn dala dohromady kupní smlouvy na domy, které bychom si měli prohlédnout. Doufám, že mezi nimi najdeme ten, který hledáme."
Při zmínce o dalších domech Chap hlasitě zakňučel.
„Nejde o domy radních," dodala.
Štěknul a začal se s Leesilem přetahovat. Jeho hlas zněl vzrušeně a nedočkavě.
„Brzy budeme bojovat," ujistila ho. „Uděláme to stejně jako v Miisce. Vejdeme za denního světla a zbavíme se jich dřív, než si uvědomí, co se děje - a nic přitom nespálíme."
Leesil se na ni podrážděně zamračil. „Nejsem to já, kdo v Bele zakládá požáry."
„Malý zázrak," odvětila a dřepla si vedle něj a Chapa.
Ačkoli si z něj dělala legraci, Leesil zůstal vážný.
„V Miisce jsem neměl na výběr. Umírala jsi a já se musel zbavit pronásledovatelů." Natáhl ruku a dotkl se amuletu s kostí, který jí visel na krku. „Kdybys do mě po závalu nevdechla vzduch, zemřel bych. A kdybych tě nenakrmil poté, co jsme se dostali ven, zemřela bys ty."
Pro jednou jí jeho slova tolik nevadila. Oba byli v minulosti nuceni sáhnout k mimořádným činům. Chápala jeho úmysl, ačkoli on stále ještě neporozuměl smyslu toho, co říká, ani důsledkům svých činů. Neodtáhla se ani mu nesebrala amulet z ruky. Největší starosti jí dělala skutečnost, že rád doháněl věci do krajnosti, kdežto ona považovala takové činy za nešťastné.
„Až bude po všem, Leesile, co uděláš?"
„Vrátím se domů. Co je to za otázku?"
Oheň v kuchyňském krbu vesele praskal a dým, stoupající z hořících polen, se mísil s jemnou vůní sušených bylin, visících podél hrnců a nádobí. A za tím vším cítila Leesila. Potřeboval by koupel, stejně jako ona, ale jeho silná, pižmová vůně nebyla nepříjemná.
„A budeš šťastný? Bude ti opravdu stačit žít v Miisce a vést hospodu?"
Magiera cítila, jak jí amulet s kostí dopadl na košili. Leesil se posadil na podlahu a zkřížil nohy.
„Tohle ti dělá starosti? Že začnu být neklidný?"
„Kromě jiného," řekla opatrně.
„Poslouchej," pronesl se stejnou opatrností. „Sedíme v kuchyni učeného bratrstva a spíme ve starých kasárnách. Takhle bude pravděpodobně vypadat náš život. Prožijeme si klidná období ve Lvounovi, pokud budeme mít štěstí, půjde o celé roky, ale tohle není naposled, co nás zavolali."
Nebyla si jistá, co tím myslí.
„Jsem k tobě připoután," pokračoval, „stejně jako jsi ty připoutána k téhle stezce. Pokud se budeme snažit téhle skutečnosti vyhnout nebo ji odmítneme, zaskočí nás. Proč si myslíš, že jsem v Miisce chodil každé ráno do lesů? Abych se udržel ve formě. Samozřejmě že bych si přál žít ve Lvounovi, nikdy to ale nebude tak jednoduché."
Zamyslela se nad jeho slovy. Měl pravdu, ačkoli si přála, aby tomu tak nebylo.
Naděje na klidný, ničím nerušený život se kousek po kousku vytratila. Pokud dobrodružství v Miisce způsobilo, že je zavolali do Bely, kolika snů se bude muset vzdát, až zde skončí?
Magiera se zastyděla nad tím, jak o Leesilovi smýšlela. Byl ochoten se s ní usadit v hostinci, ale věděl, že je to nemožné. Stezka, kterou si zvolili, jim to nedovolí. Když obdržela dopis z Bely, pokusila se před skutečností ukrýt, on však ne. Věděl, co přijde, a přesto s ní zůstal.
„Stezka, po níž kráčím, se každý den zužuje," zašeptala. „A kdybys ji nesdílel se mnou, na ničem by nezáleželo."
„Já to cítím stejně," řekl.
Magieře vyschlo v ústech. „Ale když lovíme, neustále se obávám, co by se ti mohlo stát."
Kvůli mně a kvůli tobě, pomyslela si.
Zprvu nic neřekl. Magiera si vzpomněla na slanou chuť jeho krve v ústech, na kůži mezi zuby, na život, který z něj unikal do ní, a opět ji přepadl známý ledový strach.
„Nic se mi nestane," řekl. „Není tak snadné mě zabít."
Dlouho seděli v tichosti před krbem a Chap si olizoval spálenou srst na zadní noze.

„Myslím, že plameny nezasáhly jenom jeho kožich," řekl Leesil.
Změna tématu rozhovoru jí nepřinesla úlevu. „Máme ještě trochu Tilswithovy masti?"
Leesil se postavil. „Stejně bych měl zkontrolovat Vatze. Když jsem ho ukládal do postele, pořád ještě prskal nad tím, že jsi mu přikázala, aby tady zůstal."
„Nedělá si o něj jeho strýc starosti?" zeptala se Magiera. „Dozvěděl ses něco o jeho rodině?"
„Nemyslím, že by Milouse zajímalo, kde je. Předpokládám, že jeho rodiče jsou mrtví nebo odešli už před dlouhou dobou. Vatz je samostatný. Umí se o sebe postarat."
Magieru napadlo, že pokud je to pravda, proč ho Leesil ukládal do postele a cítil potřebu ho zkontrolovat?
„Za chvilku jsem zpátky," řekl a zamířil ke dveřím kuchyně.
Magiera si jeho zvláštní něhu oblíbila. Připadalo jí divné, že někdo s chladnokrevnou minulostí dokáže projevit takové city. Pohladila Chapa po hlavě a náhle si uvědomila, že na ni pes s nastraženýma ušima pozorně hledí.
Slyšel každé jejich slovo. Štěknul a přitiskl jí hlavu k boku.

Leesil se pomalu vydal do ložnice a snažil se přijít na to, co se právě stalo - nebo nestalo. Magiera předpokládala, že není se životem v Miisce spokojen. Byla pravda, že si cestování užíval, ale jen proto, že nechtěl, aby byla nucena čelit budoucnosti sama. Byl to on, kdo lépe chápal důsledky jejich činů a budoucnost, která je čekala. Alespoň v tomto ohledu se snad uvolnila, v jejím odstupu se však skrývalo víc než jen obava z toho, že by mohl odejít. Ve skutečnosti se zdálo, že ji jeho touha zůstat zneklidňuje stejně jako možnost odchodu. Celá tahle záležitost byla horší než kocovina.
Z otevřených dveří jejich ložnice vycházela zář. Než Vatze uložil, rozžal krystal ve studené lampě. Ačkoli se chlapec choval statečně, stále zůstával jen klukem, jehož noční můry se staly skutečností.
Ze dveří pokoje o dva vchody blíž pronikalo ven měkčí světlo. Leesil zpomalil. Byl zvědavý, kdo se tam ubytoval. Možná to byl jen další student. Nahlédl dovnitř.
Místnost vypadala téměř stejně jako pokoj, v němž ubytovali je: u protilehlých stěn stály dvě dvoupatrové postele a v zadní části stály malý stůl a židle. Lůžka však byla holá, bez povlečení i přikrývek. Místo studené lampy hořela na kraji stolu tlumeně malá svíčka.
Leesil vstoupil dovnitř. Pak si vzpomněl.
Učenci se báli používat otevřený oheň v budově. Žádný z nich by tady svíčku nezapálil, a už vůbec ne bez svícnu.
Před očima se mu mihla lesklá tenká linka a na ramena mu dopadla velká tíha.
Ucítil, jak ho někdo kopl koleny do dolní části zad, pak botami zezadu do kolen. Zhroutil se tváří k zemi na dřevěnou podlahu, a než mohl pod drát vsunout ruku, utáhl se mu kolem krku.
Stočil ruku, aby mohl uvolnit dýku, něco jej však zasáhlo do lokte a celá paže mu zdřevěněla. Než se mohl pokusit o totéž druhou rukou, dostal stejný zásah a obě paže mu klesly bezvládně podél těla.
Drát mu svíral hrdlo, aniž by mu bránil v dýchání.
Garota.
„Cântasij tú äiche so aovar!"
Hlas zněl tlumeně. Leesil poznal rytmus slov, ale nerozuměl jim.
„Nerozumím," odvětil. „Nehovořím vaším jazykem."
Sevření drátu zesílilo. Následovalo dlouhé ticho.
„Řekni mi, proč jsi tady… v Bele," řekl muž tišeji.
Útočník klečel Leesilovi na horních částech paží a tiskl mu je k tělu a na stehna mu tlačil chodidly. Jeho váha byla rovnoměrně rozložena. Znal tento chvat, ačkoli mu nikdy sám nepadl za oběť. Používal ho k ochromení jiných. Útočník voněl po divoké trávě, borovicovém jehličí a mořské soli. Leesil si uvědomil, kdo jej drží v šachu, ačkoli stále netušil proč.
Elf - zabiják se stejným výcvikem, jakým prošla jeho matka.
Do rukou se mu začal vracet cit. I kdyby se Leesilovi podařilo s trochou námahy věznitele setřást, drátu kolem krku by neunikl. Když řekne pravdu, uvěří mu?
„Lovím nemrtvé," odpověděl.

Útočník trhl drátem a sevřel mu hrdlo ještě těsněji.
„Lžeš!“ zasyčel elf. „A co dělá majay-hi ve společnosti zrádce?“
„O čem… o čem to mluvíš?“ vypravil ze sebe Leesil. Zrádce? A co to mělo do činění s Chapem?
„Zeptej se ho sám. Mně toho moc neřekl.“
Když elf uvolnil Leesilovo hrdlo, drát zavibroval a zanechal mu na krku horkou, pálící čáru. O okamžik později zmizela i tíha z jeho zad.
Leesil se zprudka obrátil a hmátl po dýce, kterou upustil na podlahu. Nebyla tam však. Vyškrábal se na nohy a zahlédl stát na chodbě těsně za dveřmi temnou postavu muže.
Byl oblečený do černé a lesní zelené. Konce pláště měl uvázané kolem pasu a tvář pod kápí mu až k očím zakrýval šátek nebo šál. Zpod vysokého, špinavě blonďatého obočí na Leesila hleděly velké, zkosené oči jantarové barvy.
Elf svíral v jedné ruce Leesilův nůž, v druhé rukojeti garoty. Když Leesil tasil zbývající dýku, elf ani nemrknul.
„Kdo tě naučil našim způsobům?“ zeptal se elf.
„Napřed mi řekni, co tím myslíš,“ odvětil Leesil. „Čím způsobům? Elfím?“
Místo odpovědi trhl elf zápěstím a dýka prolétla vzduchem.
Leesil ustoupil stranou a chytil ji v letu za jílec. Než mohl dýku v ruce otočit, postava v plášti se na něj vrhla. Máchl křížem dýkami, aby útočníka odrazil. Ale elf se okamžitě sklonil, zvedl se mezi Leesilovými pažemi a uhodil ho dlaní do obličeje.
Leesil dopadl na podlahu, vykopl pravou nohou nalevo, směrem k nohám elfa, pak zvedl ruce, aby odrazil elfovu pěst, a sekl po něm dýkami. Ucítil, jak ho něco zasáhlo do pravé ruky, omotalo se kolem dýky a vytrhlo mu ji z ruky. Leesil zahákl pravou nohu za elfův kotník a jeho levá noha vystřelila vzhůru. Nic nezasáhla.
Leesil se protivníka jen lehce dotkl. Elf udělal přemet vzad a vrátil se zpět do chodby. Dopadl na zem a pozorně se na Leesila zahleděl. Dýka, kterou před okamžikem mrštil, se nyní houpala v zákrutech garoty v jeho ruce.
„Kdo tě naučil Map am'a Fiar?“ zeptal se chladně.
Leesil na něj ostražitě, ale nechápavě pohlédl. „Co?“
„Kočku v trávě,“ řekl. „Boj na zemi.“
„Moje matka,“ odvětil Leesil opatrně. „A můj otec. Ale já netuším, o čem to mluvíš.“
Elf pomalu vyprostil dýku ze zákrutů drátu.
„Tvá matka je zrádkyně. Nikdo, kdo k nám nepatří, nesmí znát způsoby anmaglâhků.“
Leesil ztuhl. Než se mohl rozzlobit, uvědomil si, co elf právě pronesl.
„Co to znamená?“ zeptal se. „Co je anmaglâhk?“
Elfovi se rozšířily oči a objevilo se v nich zmatené podezření. Když si však uvědomil, že Leesil slovu opravdu nerozumí, uvolnil se.
„Nejsi nic jiného než odpadlík, který nerozumí vlastnímu jazyku. Dokonči svůj úkol a odejdi.“
„Leesile?“
Z konce chodby k nim dolehl Magieřin hlas a tiché hrdelní vrčení Chapa. Leesil byl pryč už příliš dlouho, proto ho šli hledat. Přiblížil se k postavě za dveřmi.
„Dotkni se jich a zabiju tě,“ varoval ho. „Bez ohledu na to, co mě to bude stát.“
Elf po něm střelil pohledem, pak vyrazil pryč chodbou. Leesil se rozběhl ven ze dveří, aby ho následoval. K jeho nohám zalétl záblesk kovu.
Leesil se vrhl k opačné straně chodby. Do dřevěných veřejí se zabodla dýka, kterou mu elf vyškubl drátem garoty. Chap vyrazil s vrčením vpřed. Elf psa přeskočil a dopadl na pravou stěnu.
Na okamžik se zdálo, že na ní zůstane viset jako pavouk - s nohama a rukama přitisknutýma ke zdi a hlavou téměř u stropu. Pak se ale odrazil a dopadl na zem za Magierou, která se zprudka otočila, aby mohla sledovat jeho pohyb.
Chap se pokusil rychle otočit, ale Leesil ho popadl pažemi kolem hrudi a sevřel ho pevně v náruči.
„Ššš,“ řekl. „Nech toho.“
Chap se přestal vzpírat, stále však tiše vrčel. „Návštěvník“ mezitím zmizel v chodbě za Magierou, která

se zmateně rozhlédla, pak si dřepla vedle Leesila.
„Co se děje?“ zeptala se. „Byl to elf? Tvůj krk… zaútočil na tebe?“
Leesil se instinktivně dotkl hrdla, které ho stále ještě pálilo od drátu.
„Drát v jeho ruce…“ dodala Magiera klidněji. Pohlédla na dýku, zabodnutou ve veřejích. Poznala, že patří Leesilovi. „A pohyboval se jako ty.“
Leesil sklopil oči.
„Je to nájemný vrah, stejně jako ty, že?“ dožadovala se odpovědi.
Leesil zaváhal. „Anmaglâhk,“ zašeptal Chapovi.
Pes se zahleděl do chodby a jeho vrčení se proměnilo v tiché hřmění. Když se otočil zpět k Leesilovi, jednou štěkl.
„To znamená ‚ano'," řekla Magiera tvrdě a rozzlobeně. „Proč reaguje kouzelné stvoření tak zle na elfa? Jsou přece skoro příbuzní, ne? A co to bylo za slovo?“
Leesil na sobě cítil její pohled.
„To slovo, Leesile,“ zopakovala. „Nájemný vrah?“
Leesil slovu nerozuměl a elf užasl nad jeho nevědomostí. Nazval Leesila i jeho matku zrádci. Zradit může člověk pouze přísahu, věc, národ nebo lid. Skutečnost, že ho elf nezabil, ačkoli nejednal tak, jak by jeho lidé jednat měli, znamenala, že nejde o věrnost národu nebo lidu. Elfa zajímaly dovednosti, které ho matka naučila - proto ji považovali za zrádce? V umění nájemného vraha a špeha se může vycvičit pouze anmaglâhk.
„Myslím, že jde o kastu,“ řekl tiše. „Anmaglâhkové budou kastou mezi elfy. A má matka k nim patřila.“
Magiera se přesunula před něj. Pohlédl jí do tváře a viděl, jak si začíná dávat kousky skládačky dohromady. A jak už se v jejich životě stalo zvykem, přinesla odpověď jen další otázky.
„Nač by měli elfové kastu nájemných vrahů?“ zeptala se. „A i kdyby tomu tak bylo, proč napadl jeden z nich tebe? Nemáme s nimi nic společného.“
Leesil neznal odpověď.
Matka ho naučila jejich způsobům, ale nic o nich. Byl jedním z nich, a přesto nebyl. Všechno ostatní, co se týkalo elfů, včetně jazyka, si nechala pro sebe. Podle elfových slov byla odsouzená navěky, ačkoli už byla mrtvá.
Ale anmaglâhk řekl, že jeho matka je zrádce. Neřekl byla, nýbrž je.

Sgäile sledoval kasárna ze střechy domu na protější straně ulice. Nechal míšence naživu. Zpochybnil moudrost starších a Aoishenis-Ahâre, Nejstaršího otce. Zabít jednoho z vlastních bylo přísně zakázáno, a ačkoli byla míšencova krev zkažená, určitým zvráceným způsobem přesto patřil k nim. Skutečnost, že po něm chtěli, aby překročil zákon, znamenala, že jde o velmi důležitou věci.
Míšence opravdu naučili jejich způsobům, avšak ne dokonale. Přesto však nevěděl nic o svých lidech. Neznal dokonce ani jazyk. Jak jen to bylo možné? A proč?
Aoishenis-Ahâre to předpověděl, tak proč mu neřekl nic o majay-hi? Nevěděl to snad? Kouzelná stvoření se zjevovála už jen zřídka, dokonce i jeho lidem, tak proč dělalo jedno z nich společnost nepovedenému dítěti zrádce? Vzalo na sebe jednu ze starých podob z pradávných časů, o nichž Sgäilovi vykládala babička.
Přítomnost majay-hi zneklidnila Sgäila stejně jako vlastní neposlušnost. Seděl na střeše dlouho do noci a pozoroval.

17. kapitola

V
še, co Magiera naplánovala, přišlo vniveč už při snídani. Wynn byla přesvědčena, že toho dne určitě najdou doupě nemrtvých, proto Leesil trval na tom, aby se dobře připravili.
Když dojedli snídani, uvařilo několik učenců česnekovou vodu. Leesil přichystal krátké pochodně, měchy s česnekovou vodou a olejem, suchý troud a jeden velký a jeden malý toulec se šípy, smočenými v česnekové vodě. Mistr Tilswith jim věnoval lehkou kuš. Leesil si připnul Vatzovu těžkou kuši na záda,

pak šokoval Magieru tím, že podal malou kuši a toulec chlapci.
„Nemůžeme ho tady nechat," pošeptal jí Leesil. „Stejně nás bude sledovat. Pokud se ale dostaneme do problémů, budu ho moct jednoduše strčit do kočáru a poslat pryč."
Magiera Vatze do plánů nezahrnula, musela však přiznat, že má Leesil pravdu.
Leesil si zasunul skříňku s nástroji za košili na zádech, přivázal si k opasku zbraň v pochvě a oznámil, že je připraven vyrazit. Wynn jim však připravila ještě dvě další překvapení.
Prohrabala věci, které po sobě v kasárnách zanechala městská stráž, a našla Leesilovi měkké kožené boty. Pak oznámila, že půjde s nimi.
Než ji Magiera s Leesilem mohli odmítnout, obořila se na ně s větší prudkostí, než očekávali.
Několik podpisů na smlouvách bylo v cizím jazyce, takže budou potřebovat překladatele. Byla to ona, kdo prošel nejvíce dokumentů, které jim město poslalo, takže se bez ní neobejdou. A kromě toho odmítala přijmout jakékoli jiné rozhodnutí. Rozhodla se jim nepředat městské záznamy, za něž byla odpovědná, pokud nebudou souhlasit.
Když jejich pestrá skupinka vyšla na ulici, Magiera tiše zuřila. Pohlédla na Wynn a její dokumenty, pak na Vatze, jemuž visela přes příliš malé rameno nepřehlédnutelná kuše, a nakonec se otočila k Leesilovi, jako by to všechno byla jeho vina.
„Nic neříkej," varovala ho. „Prostě nám sežeň kočár, než si nás všimne celé město."
Leesil nevypadal v otrhané uniformě a s toulcem, kuší, dýkami a čepelí o nic lépe než Wynn s Vatzem. Vypadal jako tulák, jenž si hraje na žoldáka.
S nadějí, že bude Leesilova druhá čepel dokončena, se zastavili u kováře. Zatímco kočár projížděl ulicemi, pátrala Magiera po jistém krámě. Když našla, co hledala, ulevilo se jí. Potřebovala už jen odvést pozornost a o to se postarají Wynn s Vatzem.
Když všichni kromě Chapa vystoupili z kočáru, zamířil Leesil přímo do kovárny mistra Balgavího. Magiera popadla Wynn za paži a podala jí několik drobných stříbrných mincí.
„Až skončí, řekněte Vatzovi, aby vás vzal k nejbližšímu krejčímu a kupte Leesilovi novou košili. Měla by něco vydržet a mít co nejtmavší barvu. Setkám se s vámi zase u kočáru."
Wynn zdráhavě přikývla. „A kam jdete vy?"
Magiera pohlédla na Leesila. Ulevilo se jí, když zahlédla, jak si před obrovitým mužem prohlíží druhou čepel.
„Bude potřebovat ještě něco," řekla tiše. „Ať už se mu to bude líbit, nebo ne."
Opustila zmatenou Wynn a vydala se zpět k obchodu, který cestou zahlédla.
Byl to jen malý krámek s úzkým vchodem, postavený z tmavého, větrem ošlehaného dřeva. Nad dveřmi se jemně kýval vyřezávaný vývěsní štít, na kterém bylo nad brněním a zkříženými rukavicemi napsáno vybledlým písmem U Sharteka. Magiera vstoupila dovnitř.
Obchod byl naplněn ostrým pachem oleje, železa a vydělané kůže. Zápach byl tak silný, že jej skoro cítila na jazyku. U pracovního stolu seděl v kožené zástěře malý, starý muž a zapracovával do kusu kůže barvivo. Kývl na ni a pokračoval v práci.
Na hrubých stolech leželo vedle sebe naskládáno různé zboží od rukavic a vest až po čepice a řemeslnické zástěry. Na lavici se pak nacházely nástroje, odřezky kůže, tkanice a kousky kovu. Brzy nalezla věc, kterou hledala. Visela na věšáku na zadní stěně.
Kožené brnění mělo do hrudi vpleteny koženými tkanicemi v diamantovém vzoru kovové kruhy. Poškození při bitvě bude možno lehce opravit novým spletením místo zašívání. Brnění bylo dobře vymyšlené a mělo jen lehké vycpávky, takže nebránilo v pohybu. Bylo však příliš dlouhé a rukávy sahaly skoro k loktům. Sundala brnění ze stěny a zamířila ke starci.
„Vezmu si tohle," řekla. „Ale potřebuji něco změnit a potřebuji to hned."
Starý muž přikývl a ona mu vysvětlila, co potřebuje. Když skončil, dolní část brnění se vepředu i vzadu zužovala a rozparky na bocích sahaly až téměř k pasu. Také rukávy byly kratší. Brnění už sice nezakrývalo tolik jako předtím, ale na druhou stranu se lépe hodilo k Leesilovu způsobu boje.
„Kolik?" zeptala se starce.
„Stříbrňák," odvětil bez zaváhání.
Magieře se zadrhl dech v hrdle, ale byla to slušná cena. Když odpočítala mince, zjistila, že je zbytek ve

městě uživí už jen dva, nanejvýš tři dny. S brněním svinutým pod paží zamířila zpět. Ostatní už na ni čekali u kočáru.
Wynn si s úsměvem prohlížela Leesila, což u Magiery vzbudilo nenadálé podráždění. Leesil měl nyní na sobě silnou plátěnou košili čokoládově hnědé barvy, která mu velmi slušela, a kolem hlavy si omotal uhlově černý šátek. Když ji zahlédl, rozhodil pažemi.
„Už jsi spokojená?“ obořil se na ni.
„Ještě ne.“ Hodila mu brnění.
Leesil ho rozbalil. Podržel ho v rukou a rozzuřeně na ni pohlédl.
„Ani za život!“
„Obleč si to,“ řekla.
„V tomhle nemůžu bojovat.“
„Leesile, buď si to oblečeš,“ zvýšila hlas a ukázala na kovárnu, „nebo si najmu čtyři nejsilnější muže, aby tě přidrželi, a obleču ti to sama!“
Wynn ucouvla ve zděšeném zahanbení ke kočáru. Vatz všechno nadšeně sledoval a pravděpodobně doufal, že Leesil odmítne, jen aby viděl, co se bude dít.
„Jak chceš,“ vybuchl Leesil.
Nastoupil do kočáru a Chap mu rychle uhnul z cesty. Wynn udala kočímu adresu prvního cíle a Magiera pokynula Vatzovi, aby si nastoupil. Když nasedla, Leesil se právě pokoušel svléknout si košili.
„Na košili, ty pitomče,“ zavrčela Magiera.
Leesil se na ni zamračil otvorem pro krk, neboť měl košili už napůl svlečenou, a Chap se rychle přesunul na vzdálený konec sedadla. Trhl košilí zpátky, a aby dal najevo svůj odpor, dělal s oblékáním velké cavyky. Magiera mu nenabídla pomoc, protože odmítala podřídit se jeho špatné náladě.
Jakmile si Leesil brnění oblékl, okatě zatahal za límec a trucovitě se zahleděl z okna. Už nevypadal jako ozbrojený tulák, ale spíše jako chodící zbrojnice, ale hlavně že bude chráněný. Pohled jí zalétl k jeho pravému zápěstí. Otevřený rukáv košile nebyl dostatečně široký, aby se zavřel za rukojetí jeho dýky. Jeho jizvy byly sotva viditelné.
Ano, chráněný. Ale ne před ní - nebo před sebou.

Leesil cítil, jak ho Magiera pozoruje. No tak se bála o jeho bezpečí. Když už se ale o všechno vlastnoručně postarala, proč po něm stále vrhala ustarané pohledy? Díky jejím rozpolceným náladám a problémům, které se neustále odněkud vynořovaly, začínal mít všeho dost - včetně jí. Kosile pod koženou zbrojí ho kousala, jako by celou noc spal v mraveništi.
Během rána objel kočár většinu vnitřního kruhu a nejbohatší čtvrti středního kruhu hradeb. Chap pokaždé vyskočil, jednou nebo dvakrát začichal, a někdy ani to ne, a skočil zpátky do kočáru. Když minulo poledne, Leesilova přepjatá trpělivost málem praskla.
Náhle se Chap posadil, nasál vzduch a nadšeně vystrčil hlavu z okna kočáru. Všichni nedočkavě vzhlédli a Leesil se naklonil přes psa, aby se také podíval ven.
Právě míjeli malé otevřené tržiště nedaleko jedné z bran. Několik obchodníků se právě s kárami zastavilo na rušné křižovatce.
„Zasloužíš si vůbec něco k jídlu?“ zeptal se Leesil a chystal se vtáhnout psa dovnitř kočáru.
„Malou zastávku,“ navrhla Wynn.
Unaveně a napjatě se opírala o boční stěnu kočáru. Jízda kodrcajícím kočárem ji schvátila.
„Ano,“ řekla Magiera. „Souhlasím.“
Leesil dal kočímu znamení, aby zastavil. Sotva se mu podařilo vystoupit, když Chap vyskočil ven a vyrazil směrem k tržišti.
„Vrať se!“ zakřičel Leesil, ale pes zmizel v davu.
„Dohoníme ho,“ ujistila ho Magiera. „Nemůže si přece sám koupit jídlo. Nebo si zase něco vyškemrá.“
Bylo poledne a trh se hemžil lidmi. Téměř všichni se zastavili u káry, aby si koupili kus pečeného hovězího nebo horké pečivo. Leesil se bezcílně potuloval kolem a všechny ignoroval, dokud jeho pozornost neupoutal výkřik.
„Zloděj! Zastavte ho!“

Všude kolem se pohybovalo příliš mnoho lidí, než aby zahlédl, co se vlastně děje, proto brzy opět pokračoval v chůzi. Mezi podomními obchodníky a rozviklanými kárami nedokázalo jeho pozornost nic upoutat, a protože neměl hlad, zamířil zpět ke kočáru.
Tam už seděl na dláždění Chap a zoufale se snažil urvat kus z ohromné klobásy.
Leesil přistoupil ke psovi. „Cos to udělal?“
Chap si ho nevšímal. Nedalo se odhadnout, jak dlouho ležela klobása v obchodníkově káře, ale byla tužší než srolovaná plachtovina. Ať se Chap snažil, jak chtěl, nedařilo se mu ukousnout ani kousek.
Ostatní už se také vrátili a seděli uvnitř kočáru. Vatz okusoval kus pečeného hovězího, zatímco Wynn uždibovala z bramborové placky. Magiera seděla tiše s prázdnýma rukama.
„Taky nemáš hlad?“ zeptala se ho.
„Vyrazíme. Můžou to dojíst cestou,“ navrhl Leesil, potřásl hlavou a obrátil se k Chapovi. „Dovnitř, ty nenažraný malý zloději.“
Chap podrážděně zakňučel, sebral stále celou klobásu do zubů a skočil do kočáru. Leesil ho následoval a dal kočímu znamení, aby pokračoval.
Chap si sedl na podlahu mezi sedadly, jeden konec klobásy přitiskl k zemi tlapou a zuby tahal za druhý. Potřásl hlavou a ve snaze urvat aspoň kousek zaskřípal zuby.
„Dobře ti tak,“ zavrčel na něj Leesil. „Příště aspoň počkáš, až ti koupím něco jedlého.“
Vatz dojedl kus masa a sebral konec klobásy psovi zpod tlapy. „Bláznivý čokle, takhle se ti nic ukousnout nepodaří.“
Pak využil Leesilovy nepozornosti a sebral mu z pouzdra na předloktí dýku.
„Dej mi to,“ řekla Magiera a natáhla se po noži.
„Umím si s tím poradit,“ zavrčel na ni Vatz a uhnul.
Chap ucouvl mezi Leesilovy nohy, vrčel a odmítl pustit žrádlo. Vatz chytil druhý konec oběma rukama, neboť se mu nepodařilo dýkou nic uřezat. Leesil popadl psa, aby mu klobásu vytáhl z tlamy, zatímco se Magiera začala znova přetahovat s Vatzem o dýku. Wynn ucouvla, aby jí zápasící čtveřice nerozmačkala bramborovou placku. Náhle bylo po všem.
Klobása praskla.
Chap narazil do Leesila a zvedl čenich, takže na Leesilově hrudi přistál tuk a mleté maso. Když Vatz odlétl dozadu a dopadl na Magieru, právě ho chytila za zápěstí, takže jeho část klobásy vystřelila do vzduchu. Narazila na střechu, rozplácla se Chapovi o hlavu a potřísnila svým obsahem Leesilovy rukávy.
Všichni ztichli a Leesil na sebe nevěřícně pohlédl.
Wynn vyhodila placku z okna, neboť očividně ztratila chuť. Magiera nakrčila znechuceně nos, pak zavolala na kočího, aby zastavil.
„Ty máš být kouzelné stvoření?“ zasyčel Leesil na psa.
Chap zakňučel, chňapnul čelistmi a spolkl najednou půlku klobásy.
Leesil natáhl ruku k Vatzovi.
Chlapec se pokusil rychle otřít dýku o kalhoty, ale jenom se mu podařilo po čepeli rozetřít tuk, pak ji podal jílcem napřed Leesilovi. Leesil vystoupil ven, setřásl ze sebe kousky masa a seškrábl zbytek z podlahy. Chap opět zakňučel.
„Odporné prase,“ zamumlala Magiera. „Nahoru na sedadlo a zůstaň tam.“
Chap na Vatze krátce zavrčel, ale poslechl příkaz.
„Co?“ zeptal se Vatz a podíval se na Magieru. „Chtěl jsem mu pomoct.“
„Pohyb,“ odvětila, pleskla ho po hlavě a ukázala na roh kočáru, který byl nejdál od Chapa.
Leesil zakřičel na kočího, aby pokračoval v cestě. Jeho nová košile byla špinavá, ačkoli netušil, proč mu to tolik vadí, protože ji vlastně vůbec nechtěl. Obral si z rukávů poslední kousky masa, pak je sroloval.
Opět si všiml, že ho Magiera pozoruje. Opatrně složil ruce do klína. Sledovala každý jeho pohyb.
Pohlédl dolů, neboť ho napadlo, že možná přehlédl nějakou šmouhu, jeho paže však byly až k jizvám naprosto čisté.
Leesil přejel prstem po bílé čáře, jež mu zůstala v místech, kde si rozřízl zápěstí, a po rozeklaných obloučcích, které mu na kůži zanechaly Magieřiny zuby.
Leesilovu mysl zaplavilo chladné poznání.

Jejich kořist, nejistá budoucnost, a dokonce ani anmaglâhk nebyli důvodem její odtažitosti ani strachu o něj.
Nebezpečí, kterého se Magiera nejvíce bála, byla ona sama.

Magiera sledovala kamenné domy tiché, bohaté čtvrti za okny kočáru.
„Zbývá už jen jeden," řekla Wynn. „Pokud tohle není jejich doupě, jsme v koncích."
Leesil vyhlédl z okna, pak se podíval na Magieru. „Slunce zapadá. Chceš počkat do rána?"
„Ne, ještě máme čas," dodala Wynn. „Je to už jen kousek."
Leesil měl pravdu, ale ačkoli Magieru naléhání učenky překvapilo, chtěla to už mít za sebou. Promarnili celý den a v půli odpoledne se vzdala naděje, že se jim podaří najít, co hledali.
„Tak dobře, poslední," souhlasila.
Wynn zavolala na kočího a oznámila mu adresu posledního domu. Vydali se na cestu. Mladá učenka zůstala u okna a vyklonila se ven, aby se nadýchala čerstvého vzduchu. V kočáře se stále ještě držel zápach klobásy. Vatz sice trochu reptal, ale jinak zůstal celý den zticha. A co bylo zvláštní, mlčel i Leesil. Když se dotkl jizev, vyschlo jí v krku i v ústech. Možná ho stále svědily nebo bolely.
Chap náhle zvedl hlavu, vyskočil na sedadlo a zadíval se na domy za okny. Z tlamy se mu vydralo hrdelní vrčení a srst na zádech se mu naježila. Vatz se pokusil slézt ze sedadla a dostat se k Chapovu oknu, Magiera však přitlačila chlapce zpátky a přikrčila se na podlaze vedle psa.
Leesil se vyklonil ze dveří na opačné straně kočáru a zavolal tiše na kočího: „Ještě nezastavujte."
„Měli bychom být přímo před domem," zašeptala Wynn.
Magiera pečlivě sledovala Chapa. Pes nasával vzduch a pohyboval očima ze strany na stranu. Nakonec se jeho pohled zastavil na jednom domě.
Byl to třípatrový, kamenný dům s obloukovými okny a širokými vstupními dveřmi. Ničím se nelišil od ostatních domů v ulici. Chap otevřel tlamu a ohrnul pysky. Jeho vrčení zesílilo. Magiera mu sevřela čenich v rukou.
„Nech toho!" přikázala. „Žádný hluk. Slunce už skoro zapadlo a my je nechceme varovat. Rozumíš?"
Chap k ní stočil oči a tiše štěknul na souhlas.
Magiera se zachvěla a pustila ho. Stále si ještě nezvykla na to, že jí Chap rozumí, a dokonce dokáže inteligentním způsobem odpovědět.
Kočár pokračoval dál ulicí. Než tiše zastavil, minuli čtyři nebo pět domů. Magiera otevřela dveře a Chap okamžitě vyskočil ven, nevyrazil však k cíli, nýbrž zůstal s naježenou srstí stát.
Magiera pohlédla dolů, ale její amulet s topazem nezářil. Možná se musela dostat blíž. Leesil se k ní připojil a také Vatz s Wynn vystoupili. Magieru překvapilo, když se Wynn natáhla ke kočímu a podala mu několik mincí.
„Co to děláte?" zeptala se Magiera.
„Tohle je ten dům, ne?" odvětila Wynn.
„Počkejte…" začal Leesil.
Než se mohla ozvat také Magiera, mávla Wynn na kočího, který práskl otěžemi. Kůň začal klusat pryč ulicí.
Leesil si zakryl obličej rukou. Wynn jeho reakce dokonale zmátla.
„Vy a Vatz s námi nemůžete jít," řekl nakonec. „Ani my sami nevíme, čemu budeme čelit."
Vatzova malá tvář zrudla. „Neproseděl jsem celý den v tom zatraceném kočáře pro nic za nic. Jsem tady, abych si zasloužil svůj podíl."
Magiera snížila hlas do hlubokého, hrozivého tónu.
„Kdy jsme se na tomhle dohodli?" Bez zaváhání se otočila k Wynn. „A vy… sotva se dokážete nepozvracet, když ucítíte shnilý salám."
Při této urážce našpulila Wynn rty. „Nejsem skutečný mág," řekla, jako by se k něčemu přiznávala, „ale všichni učenci se během studia naučí nejzákladnějším věcem. Mistr Tilswith mě naučil základům kouzlení. Ačkoli nevíme, jaké magii budeme čelit, mohla bych vám pomoct, až se opět setkáte s… Chanem."
Když pronesla jeho jméno, její oválná tvář mírně zčervenala, stále však na ně zpříma hleděla.
„Nejste nic jiného než nepotřebný amatér," obořila se na ni Magiera. „Ať už Chane ovládá jakoukoli

magii, nemůžete se mu rovnat.“
„Pro lásku boží,“ rozčílil se Leesil. „Tohle je šílenství.“
„Vy dva zůstanete venku,“ rozhodla Magiera. „Nebudeme o tom diskutovat.“
„To nepůjde,“ řekl Leesil. „Jestli se něco dostane z domu, nedokážeme je ochránit. A pokud se zdržíme tím, abychom tyhle dva někam uklidili, mohli by nemrtví uvnitř vycítit naši přítomnost. Zítra ráno už budou pryč… nebo ještě hůř, budou na nás čekat.“
Leesil měl opět pravdu, což Magiera nesmírně podráždilo. Kdyby se jen k tomuhle domu dostali dřív. Naděje, že zastihnou kořist za denního světla, pominula a oni si nemohli dovolit čekat.
„Tak jo, možná je moment překvapení stále na naší straně,“ pronesla s odporem a otočila se k chlapci a učence. „Ale uděláte, co vám přikážeme, a ani neceknete.“
Pomalu vyrazila podél dřevěných a kamenných domů. Neustále při tom sledovala okolí a pátrala po známkách pohybu či života. Zastavila se na vzdálenost jednoho domu od cíle a dřepla si.
Dům byl postaven z těžkého, otesaného kamene. Něco podobného nečekala. Alespoň ne, když si vzpomněla na zadní místnosti ve skladišti v Miisce a podzemní prostory pod ním. Leesil se k ní připlížil a také si dřepl.
Dům stál tiše a důstojně mezi ostatními v pěkné, tiché ulici. Vstupní dveře měl nalevo a vedly k nim tři schody. Nad nimi se nacházelo jedno okno, uzavřené těžkými okenicemi. V obou zbývajících patrech se nacházela vždy dvě rovnoměrně umístěná, ale stejně zajištěná okna.
„Nemůžeme jít předními dveřmi,“ řekl Leesil. „Je možné, že jsme už teď nevědomky upoutali nechtěnou pozornost. Měli bychom se podívat po zadním vchodu.“
Připlížil se k domu, pečlivě si ho prohlédl a rychle se vrátil k Magieře.
„Na opačné straně jsem něco zahlédl,“ řekl.
Leesil hmátl za záda a vytáhl tenkou skříňku, kterou si zasunul za brnění. Pohlédl na Vatze, Wynn a nakonec na Magieru.
Mlčela, neboť očekávala, že něco řekne. On však místo toho jen sevřel skříňku v podpaží a vyrazil podél přední části domu. Magiera tasila meč a následovala ho.

Zadní dveře nebyly tak široké jako přední. Leesil vytáhl z víka skříňky tenký stříbrný drát a prohlédl si kliku dveří.
„Není tady zámek, to znamená, že je uvnitř nějaká západka nebo závora,“ zašeptal Magieře.
Pomalu zatlačil na dveře, až se mu podařilo vzniklou skulinou protlačit drát. Zavřel oči a pohnul drátem nahoru, až zavadil o západku a nadzvedl ji. Pak drát vytáhl a opět schoval do víka skříňky.
„Je to příliš jednoduché,“ zašeptal Leesil. „Všichni uhněte od dveří.“
Leesil shodil popruh kuše z ramene a odložil zbraň na zem. Natáhl ji a nabil, pak pokynul Vatzovi, aby udělal totéž. Chlapec se posadil na zem, zapřel se nohama o kuš a natáhl tětivu až k západce.
Leesil opět prozkoumal dveře i veřeje, ale nic nenašel. Opřel se o zeď po straně dveří, kde se nacházely jejich panty. Pak do dveří strčil pravou rukou a rychle se stáhl.
Nic se nestalo.
„Pokud se na vás s Wynn cokoli vyřítí, a tím myslím naprosto cokoli,“ řekl Leesil Vatzovi, „vystřelíš a oba uhnete z cesty. Nesnaž si hrát na hrdinu. Zamiř na střed těla nebo na cokoli, co spatříš jako první. Bolest, kterou jim způsobí česneková voda, vám dá trochu času, ale nic víc. Pokud vás některá z těch nestvůr chytí, roztrhá vás.“
Vatz mrknul, ztichl a znehybněl. Stiskl rty a odhodlaně přikývl. Chap tiše zavrčel a Leesil ho popadl za čelist.
„A ty se uklidni a dávej na ně pozor.“ Ukázal na Wynn a Vatze.
Chap se na něj uraženě podíval a zavrčel na dveře.
Wynn náhle sáhla do kapsy hávu a vytáhla z ní malý krystal, podobný těm, které používali ve studených lampách. Začala ho zuřivě mnout v dlaních, dokud se nerozzářil.
„Schovejte to, dokud vám neřeknu,“ napomenul ji Leesil.
Wynn přikývla a ukryla krystal v dlaních. Ostré světlo se proměnilo v tlumenou oranžovou zář, která jí pronikala mezi prsty.

Leesil pokynul Magieře. S mečem v ruce se protáhla dveřmi.
V uzavřených prostorech malé rozlohy nebylo prakticky třeba mířit. Kuše byla těžká, Leesil ji však i přesto dokázal ovládat jednou rukou. Přehodil si ji do levé ruky a druhou vytáhl z pochvy zbraň.
Teď už nevedla žádná cesta zpět.
Magiera vypadala klidně, Leesil ji však dobře znal. Byla dhampir, zahalený tajemstvím, který s odvážnou jistotou předstoupil před městskou radu. Ve skutečnosti však lovili nemrtvé teprve podruhé. Vplížil se dovnitř a dostal se před ni.
Jak očekával, vstoupili do kuchyně. Všechno bylo upravené a čisté. Na stěnách viselo jen pár kousků starého nádobí, které po sobě asi zanechal předchozí majitel. Vpravo se nalézal studený krb bez jediné stopy po popelu nebo sazích, vpravo pak řada hrubých polic. Ve středu místnosti stál masivní kuchyňský stůl se silnou deskou, byl však prázdný a na hácích po jeho stranách neviselo žádné nádobí. V kuchyni se nenacházelo žádné jídlo, chléb, čaj, a dokonce ani seschlá mrkev.
Už velmi dlouho ji nikdo nepoužíval.
Leesil je vedl ke dveřím naproti vstupních, Magiera ho v těsné vzdálenosti následovala. Rychle dveře prohlédl, pak je otevřel a zapátral v místnosti za nimi po pohybu nebo něčí přítomnosti.
Vstoupili do jídelny. Na stěnách visely jednoduché tapisérie a ve středu místnosti se nacházel oválný stůl z třešňového dřeva a několik židlí. Na desce stolu stály dva velké, stříbrné svícny. Svíčky v nich byly nové, nikdo je zatím nezapálil. Ze stropu visel na řetězu lustr s křišťálovými ozdobami.
Ticho místnosti prořízlo hlasité zakrákání a Leesil se přikrčil. Na rameni mu přistála Magieřina ruka, zatímco cinkavý zvuk nad hlavou přitáhl jeho pozornost.
Po křišťálovém lustru hopkal velký havran, rozpínal křídla a koulel po nich černýma očima. Opět zakrákal, tentokrát ještě hlasitěji. Chap zavrčel.
„Ticho," varoval Leesil psa. Musel havrana rychle utišit.
Zpoza Leesila zaznělo prasknutí a cvaknutí a křišťály na lustru hlasitě zacinkaly. Havran dopadl s dutou ránou doprostřed stolu, probodnut šípem.
Leesil se otočil přes rameno.
Vatzova kuš byla prázdná. Chlapec pokrčil rameny. „Dělal rámus."
„Znovu nabij," zašeptal Leesil a zvedl se z podřepu.
Na opačné straně místnosti se nacházel obloukový vchod a on k němu zamířil kolem stolu.
Komnatou se opět rozlehlo vrčení, ale než se mohl Leesil obrátit a znovu Chapa napomenout, objevily se ve vchodu žhnoucí oči.
V cestě jim stál šedý vlk, velký jako Chap, a z hrdla se mu dralo tiché vrčení.
Chap vyskočil na stůl vedle Leesila a s velkým rámusem přitom shodil oba svícny na zem. Na vlkovo zavrčení odpověděl vlastním, ohrnul pysky a vycenil zuby.
Než mohl Leesil vystřelit, vrhl se Chap ze stolu a také vlk vyrazil vpřed. Narazili do sebe a povalili přitom židli v čele stolu. Místnost naplnilo chňapání a cvakání zubů.
Leesil vyděšeně ucouvl. Moment překvapení byl pryč.

Chane ležel oblečený na posteli v zadní místnosti sklepa a naslouchal. Ačkoli nic neslyšel, jeho nervy se napjaly. Někdo byl v domě.
Jeho vědomí se vzneslo vzhůru a spojilo se s ptákem v přízemí domu.
To, co spatřil, ho na okamžik zmátlo. Havran Tihko hleděl dolů z výšky a výhled mu částečně zakrývaly malinkaté odlesky světla v tmavé jídelně. Ano, Chane nyní jasně rozeznal stůl. Tihko seděl na lustru, jeho krystaly mu zacláněly výhled. Proč však odrážely světlo? Lesknoucí se odraz se dal do pohybu.
Z jednoho konce místnosti se linula tlumená záře, v níž zahlédl elfího míšence.
Bylo to poprvé, co si Chane mohl muže dobře prohlédnout. Vlasy měl schované pod tmavým šátkem a byl průměrné výšky, což ho překvapilo, neboť většina elfu byla vyšší než člověk. Oblečený byl do kožené zbroje, v levé ruce držel nabitou kuši, v pravé zvláštní čepel se širokou špičkou, která se po vnější straně táhla v oblouku podél jeho předloktí.
Vedle míšence stál modrošedý pes, který se jasnýma očima rozhlížel po místnosti. Těsně za nimi zahlédl lovkyni. Při pohledu na ni přepadl Chana hlad.

Ve dveřích do kuchyně stál malý chlapec, jenž v rukou svíral kuši. Zmátlo ho to. Chana udivilo, že lovkyně vtáhla do boje dítě. Světlo, které místnost tlumeně osvětlovalo, vycházelo z rukou mladé ženy v šedém hávu.
Chane ztuhl. V odpověď na jeho pocity zamával Tihko křídly a Chanův pohled očima ptáka se zachvěl. Wynn byla v domě.
Její přítomnost Chanem natolik otřásla, že málem ztratil spojení s ptákem. Sledoval, jak elfí míšenec vstoupil do místnosti. Pohyboval se opatrně, s koleny mírně pokrčenými.
Chanovu mysl naplnilo Tihkovo hlasité zakrákání. Míšenec se přikrčil a pohlédl vzhůru. Chlapec za ním pozvedl kuš a zamířil na havrana - na Chana.
Chanovou hrudí prolétla ostrá bolest a jeho zrak potemněl.
Chane se křečovitě schoulil do klubíčka. Hruď mu probodla bolest. Začal se zmítat, a když přepadl přes okraj postele, zařinčela jeho malá urna o kamennou podlahu. Vyškrábal se na kolena a opět soustředil smysly na své okolí.
Tihko byl mrtvý.
Z patra nad ním k Chanovi dolehlo vrčení a zvuky zápasu. Zamotaly se mu myšlenky. Mohl by uniknout tajným východem do kanálů a nechat Toreta se Sapphire, aby čelili lovkyni a jejím pomocníkům sami. Ale co kdyby Toret přežil a uvědomil si, že Chane utekl? Dokud byl Toret naživu, zůstával Chane otrokem. A pak tady byla Wynn.
Pročistil si mysl a rozum mu nabídl jen jediné možné řešení.
Chane tasil dlouhý meč a zamířil ke vstupu do tajného průchodu u paty sklepního schodiště.

„Nestřílej," přikázal Leesil Vatzovi. „Mohl bys zasáhnout Chapa."
„Nejsem blbý," odsekl chlapec.
Leesil odložil kuš na jídelní stůl. Slyšel, jak ji do ruky vzala Magiera a následovala ho, zatímco se on snažil přiblížit ke zmítajícímu se klubku ve vchodu. Chap si s vlkem poradí, ale jejich zápas nadělal tolik rámusu, že by probudil i mrtvého. A to doslova.
Když se vlk vysmekl z Chapova sevření, Leesil ho tvrdě nakopl.
Vlk narazil do veřejí a svezl se na podlahu. Leesil k němu přiskočil a máchnul mu čepelí po krku. Vlk se na poslední chvíli napřímil a chňapnul Leesilovi po noze.
Chap vyrazil vpřed, sklapl čelisti kolem vlkova čenichu a trhl jeho hlavou na stranu. Leesilova čepel zasáhla zvíře do krku, protnula srst i svaly a málem mu usekla hlavu. Vlk dopadl na zem a zůstal nehybně ležet. Chap jím naposledy trhnul a zavrčel, pak ho pustil.
Magiera se protáhla kolem Leesila do vstupní haly. Všiml si žluté záře topazu.
Zasténala. „Všechno, co má uši, je už vzhůru."
„Počkej," řekl. „Půjdu první."
Zastavila se a nechala ho vést. Když se Leesil ohlédl, Vatz právě vytahoval šíp z těla ptáka a Wynn upírala nervózní pohled na mrtvého vlka.
Nic nešlo podle plánu.

Toret ležel sám v pokoji, který během dne obyčejně sdílel se Sapphire. Při vzdáleném zakrákání otevřel oči a pročistil si zmatené myšlenky.
Chanův havran se pohyboval po domě. Jeho křik k němu doléhal z přízemí. Toret si vzpomněl na vlka. Pokusil se využít toho, co jej Chane učil, vidět očima vlka, ale jediné, co zachytil, byly zmatené záblesky. Pohled měl rozostřený, zamlžený a neustále se měnil.
Ze stropu spadlo na stůl něco černého a on ušima vlka z dálky zaslechl tupou ránu, která se při nárazu ozvala. Pak se na stole objevil modrošedý pes, zahleděl se na něj křišťálově modrýma očima a zavrčel.
Po straně stolu stál muž v kožené zbroji, kterého zrovna dobře neviděl. Pak si všiml zahnuté čepele, kterou držel muž v ruce.
Leesil.
Pes se vrhl ze stolu na Toreta. Trhl sebou a ztratil spojení s vlkem.
Toret zpanikařil. Míšenec ho našel. Byl stále ještě den - nebo už nastala noc?

Přinutil se uklidnit. Pokud tady byl Leesil, byla s ním i lovkyně. A Sapphire možná stále spala.
Byla na něj tak rozzuřená, že když nastal úsvit a ona zůstala ve svém pokoji, nic neřekl. Rychle vstal z postele. Meč stál opřený v západním koutě místnosti. Jedna jeho část toužila nechat ho tam, kde je, a vrátit se zpět ke způsobům Krysaříka, jenž bojoval zuby a nehty, ale když vycházel z místnosti, přece jen ho s sebou vzal.

Leesil vstoupil do salónu a ostatní ho následovali. Uvědomil si, že se atmosféra domu změnila
Barvy se zde mísily v tak teplých kombinacích, až ho to překvapilo. Na podlaze ležel hustý rudohnědý sumanský koberec a okna zakrývaly těžké brokátové závěsy. Po místnosti byly rozestavěné fialkové pohovky a na stěnách visely obrazy, znázorňující otevřené louky a lesy. Když do místnosti vstoupila Wynn, její světlo salón ještě více oživilo. Leesilův pohled sklouzl k zadní stěně místnosti. Visel na ní portrét Sapphire v těžkých rudých šatech v životní velikosti.
Wynn si obraz prohlédla. „Někdo tady žije. Cítíte to?“
Tato místnost u něj vyvolávala jiný pocit. Obyvatelé domu nikdy nevstupovali do jídelny ani do kuchyně, nýbrž trávili čas tady. Dál chodbou se nacházela hala s vchodovými dveřmi a schodištěm, které vedlo do vyššího patra. Pod ním bylo situováno schodiště do sklepa.
„Nahoru, nebo dolů?“ zeptala se Magiera.
Stále v rukou držela meč i kuš a záře amuletu na její hrudi zesílila. Chap zavrčel směrem ke vstupní hale a sklonil hlavu.
„Nahoru,“ řekl Leesil.
Schoval čepel do pochvy a natáhl ruku k Wynn. Podala mu krystal. Vstoupil do chodby a pečlivě se rozhlížel po všem neobvyklém. Když posledně vnikli do příbytku nemrtvého, zakopl o drát a málem zůstal pohřbený pod hromadou sutě.
Vstoupil do haly a otočil se ke schodům, vedoucím vzhůru. Místo knoflíku, který obvykle zdobil konec dubového zábradlí schodiště, se zde nalézala jemně svítící koule. Vydávala záři, podobnou světlu studených lamp učenců, a zdálo se, že neslouží žádnému jinému účelu než osvětlení. Leesil obrátil pozornost k samotným schodům. Opět nic nenašel, a to ho zneklidnilo.
„Je to bezpečné?“ zeptala se Magiera.
„Nemůžu nic najít,“ odvětil. I jemu samému zněl jeho hlas nejistě, museli však jít. „Půjdu se podívat kousek nahoru. Vy zatím zůstaňte dole v hale.“
Právě položil nohu na první schod, když ho něco napadlo.
Nač potřebovali nemrtví, kteří viděli ve tmě, na schodišti světlo? Vstoupil na první schod a obrátil se ke kouli.
Její světlo se rozzářilo silou blesku a Leesil zvedl paži příliš pozdě.
Do hlavy se mu očima zabodlo nesmírně ostré bílé světlo. Trhl sebou a uklouzl. Přitiskl si ruce na oči a nedokázal zadržet výkřik, který se mu vydral z hrdla. Začal padat.
Zády narazil na něco, co zastavilo jeho pád. Sevřely se kolem něj paže a jemně ho položily na zem.
Někdo ho popadl za zápěstí a odtáhl mu ruce z obličeje.
„Leesile?“ oslovila ho Magiera ostře. „Jsi v pořádku?“
Zády a hlavou spočíval na podlaze. Pomalu otevřel oči. Nad sebou nezahlédl Magieřinu bledou tvář, nýbrž olejovitě černou temnotu, v níž se rozmazaně stáčely tlumené barvy.
Nebyl v pořádku. Byl slepý.

Toret vyhlédl ze dveří. V chodbě nikdo nebyl. Doufal, že hluk v přízemí probudil i Chana. Potichu se proplížil chodbou, vklouzl do Sapphiřina pokoje a zavřel za sebou tiše dveře.
Ležela na sametové přikrývce broskvové barvy a stále ještě spala. Zastavil se a zadíval na její krémově bílou tvář a tmavě blonďaté kudrny, které jí spočívaly na lících. V hrudi se mu vzedmula vlna lásky.
Přitiskl jí prsty na měkká ústa.
„Drahá,“ zašeptal. „Musíš vstát.“
Její safírově modré oči se překvapeně otevřely. Když ho však zahlédla, potemněly vztekem.
„Pokud jsi přišel žadonit o lásku, můžeš jít zase pryč!“

„Tiše," řekl a opět se dotkl jejích úst. „Tiše, poklade. Lovkyně je v domě."
Na tváři se jí objevil výraz šoku, poté pochopení. Ulevilo se mu, neboť to znamenalo, že si uvědomila, v jaké situaci se nacházejí.
„Jak nás mohla najít?"
Toret potřásl hlavou. „Musíš utéct. Chane, Tibor a já se o to postaráme."
„Jak se odsud dostanu, když už je tady?"
„Tajná chodba za schodištěm, pamatuješ?" odvětil a počkal, až porozumí. „Jdi do sklepa a odtud tunelem, který jsme vyhloubili do stok. Slyšel jsem, že výstupy v zálivu zamřížovali, ale můžeš urazit kus cesty, pak vylézt na ulici. Později si tě najdu."
Zamrkala na něj, jako by hovořil cizím jazykem.
„Chceš po mně, abych se v šatech tahala kanálem? A co mé nohy? Co všechna ta špína a zápach?"
Domem se rozlehl bolestivý výkřik.
„Co to bylo?" zeptala se.
„Jestli nám přálo štěstí, tak se jeden z našich návštěvníků chytil do Chanovy pasti. Teď musíš pryč z domu."
Měla na sobě jen noční košili, proto si pospíšil ke skříni a vytáhl z ní první šaty, které mu přišly pod ruku.
„Nemůžeš teď ve městě přitáhnout nechtěnou pozornost. Obleč si to a rychle zmiz."
„Tyhle si na sebe nevezmu. Koupil jsi je ty, ne já. V půlnoční modré vypadám zažloutle."
„Pak ti nebude líto, když je zničíš ve stoce," řekl a hodil šaty na postel.
Musel se ujistit, že je Chane vzhůru. Nemohl už dál ztrácet čas. Právě se chystal dát jí přímý rozkaz, když se na něj usmála.
„Samozřejmě. Máš pravdu," řekla. „Nechci dělat potíže. Jak mě později najdeš?"
„Najdu tě. Teď se obleč a jdi."
„Budu potřebovat nějaké peníze," řekla a tvrdohlavě na něj pohlédla.
Toret si zhluboka povzdechl. „Na šatníku v mém pokoji leží měšec."

Leesil začal padat a Magiera ho zachytila. Oči ji bolely, a ať pohlédla na cokoli, všechno bylo pokryto barevnými tečkami, jinak však viděla.
„Jsem slepý," pronesl Leesil divoce. „Magiero, jsem slepý."
Záblesk koule zasáhl Leesila naplno. Vatz si napjatě a ostražitě protíral oči, byl však nezraněn. Stejně jako Wynn. Chap stál ke kouli blíž. Kňučel, třásl hlavou a tlapami se škrábal po čenichu, rozhlížel se však kolem a reagoval na pohyb, takže alespoň něco viděl.
Magiera vytáhla Leesila do sedu a podepřela mu rukou záda. Nevěděla, co dělat. Nenáviděla nejistotu.
„Drž se," zašeptala a obrátila se k mladé učence. „Můžete mu pomoct?"
Wynn zvedla ze země krystal, který Leesil upustil, vstala a pečlivě si prohlédla žhnoucí kouli.
„Je stále aktivní," zašeptala.
„Co je to?" zeptala se Magiera.
„Ta koule? Nevím, jak se spouští, ale mohlo by jít o nějaký druh magie… zaklínání, kouzla nebo možná i o alchymii."
„Co s ní?" zeptala se Magiera naléhavěji.
„Nevím."
Vatz popadl kouli oběma rukama, odtrhl ji od zábradlí, upustil na zem a dupnul na ni. Koule praskla a na podlaze zůstala ležet jen prázdná skořápka.
„Teď už je po ní," řekl.
Wynn si povzdechla a klekla si vedle Leesila.
„Wynn, můžete mu pomoct?" otázala se znovu Magiera.
„Slepota způsobená zábleskem je obvykle jen dočasná a po chvíli přejde sama," odvětila učenka. „Učedníkům se při prvním kouzlení stávají takové věci neustále."
„Ale my nemáme čas," zavrčel Leesil. „Pokud můžete něco udělat… udělejte to!"
Wynn položila Leesilovi ruku na záda a pokynula Magieře, aby ustoupila. Magiera vstala a obrátila meč v ruce, takže ho mohla držet a přitom mířit.

„Vatzi, sleduj chodbu," řekla. „Střílej po všem, co se pohne."
Chlapec se posadil vedle Wynn a namířil kuš do chodby, vedoucí ke dveřím do kuchyně.
Wynn položila krystal na podlahu a odvázala Leesilovi od opasku měch s vodou. Obrátila se a přitáhla si Leesila blíž, aby se jí mohl opřít o hruď.
„Prostě musíme vašemu tělu pomoct, aby se kolem očí rychleji hojilo," řekla. „Nejsem léčitel, ale možná se mi to povede. Opřete se hlavou o mé rameno. Napřed vám vypláchnu oči."
Leesil udělal, co mu řekla. Wynn opatrně nalila vodu na jeho mrkající oči.
„Teď buďte zticha a nehýbejte se," řekla. „Musím se soustředit."
Položila mu dlaně na obličej jako masku, pak zavřela oči a začala tiše zpívat zaříkání.
Magiera netrpělivě a neklidně čekala a sledovala Leesila. Bez něj to nezvládne, a i kdyby ano, nenechá ho v tomhle doupěti slepého. Pokud mu Wynn nedokáže pomoct, okamžitě utečou.
Wynn přestala zpívat a Magiera zapomněla sledovat schodiště. Nebyla si jistá, co učenka udělala nebo jak taková magie funguje, ale neobjevilo se žádné světlo, zvuk ani nic podobného. Nezdálo se, že se cokoli stalo. Wynn sundala ruce z Leesilovy tváře.
„Otevřete oči," řekla. „Už je to lepší?"
Leesil se zvedl a posadil. Dvakrát mrknul, pak přimhouřil oči a Magiera si před něj dřepla. Pohlédl jí přímo do tváře a ona se dlouze a zhluboka nadechla.
„Ano…" řekl nejistě, pak přikývl. „Vidím jasněji."
Jeho hlas zněl klidněji, avšak stále napjatě. Slepota byla pravděpodobně tou nejhorší věcí, jakou si Leesil dokázal představit. Byl bojovník. Otočil hlavu a zamžoural na Wynn.
„Děkuji. Nevím, jak…"
„Jak dobře vidíš?" přerušila ho Magiera.
Leesil se vyškrábal na nohy a Magiera ho popadla za paži, aby mu pomohla nabýt rovnováhu.
„Lépe," odpověděl. „Rychle se to zlepšuje. Víc nepotřebuji."
Přikývla, nebyla si však jistá, jestli jí říká úplnou pravdu. „Pak tedy jdeme nahoru."
* * *
Chane opustil tajnou chodbu v druhém patře a rychle zamířil do Tiborova pokoje. Kromě hustých závěsů a matrace na podlaze v něm nebyl žádný nábytek. Tibor hluboce spal a Chane si klekl vedle něj.
„Probuď se," řekl naléhavě. „Lovkyně je v domě."
Tibor sebou trhl a otevřel oči. Rychle se od Chana odtáhl, pak ale vystřídalo překvapený výraz na jeho tváři poznání.
„Lovkyně?"
„Seber meč. Musíme ochránit mistra."
Při zmínce o Toretovi popadl Tibor meč, který ležel na matraci vedle něj.
„Jdi první," řekl Chane. „Tajným průchodem se dostaneme do přízemí."
Bez dlouhého vyptávání zamířil Tibor ke dveřím ložnice. Chane ho v těsné blízkosti následoval. Když Tibor vstoupil do chodby, Chane zvedl meč. Nějaký skrytý instinkt Tibora přiměl, aby se v tu chvíli otočil.
Chanův meč prolétl tmou a čistě oddělil Tiborovu hlavu od těla.
Námořníkova hlava dopadla na podlahu a odkutálela se pryč chodbou. Jeho tělo se zhroutilo s tupou ránou na zem. Do koberce začala vsakovat černá krev.
Chane otřel meč o tělo, překročil je a pospíšil si k tajnému průchodu. V úzkém, pavučinami opředeném prostoru bral schody po dvou a o chvíli později tiše vstoupil do chodby třetího patra.
Zahlédl, jak Toret opatrně vyhlédl ze Sapphiřina pokoje. Zaklepal na zeď. Toret zvuk zaslechl a otočil se k němu. Malý nemrtvý ukázal na místo za zábradlím na vrcholku schodiště. Chane přikývl a pokynul Toretovi, aby zamířil ke vzdálenému konci zábradlí, který vyčníval nad schodiště.
Toret zavrtěl hlavou, ukázal zpět do ložnice a pohnul ústy: Sapphire. Pak ukázal na chodbu, z níž Chane právě vyšel, a dolů.
Chane pochopil. Sapphire byla stále ještě v pokoji a Toret ji chtěl dostat do průchodu, aby mohla uniknout. Ukázal Toretovi, aby ji k němu poslal chodbou. Pak zaslechl dole v domě hlasy.
Malý mistr vytáhl vzpírající se Sapphire z ložnice a ukázal na Chana, ale Sapphire očividně ještě nebyla

připravena odejít. Mohla by snad být ještě hloupější? S rozzlobeným výrazem ve tváři se vydala chodbou jeho směrem. K Chanovu úžasu však nezamířila přímo k němu, nýbrž zmizela v Toretově pokoji.
Chane pohlédl nevěřícně na Toreta a spatřil, jak mistr podrážděně sevřel čelist. Lovkyně tu mohla být každou chvíli. Ale než se Chane mohl pro Sapphire vydat, vyklouzla ven z pokoje a v ruce nesla měšec. Chtěla peníze. Byla oblečená do půlnočně modrých šatů, na krku měla zavěšený safírový přívěsek a v ruce nesla velkou brašnu, do níž schovala měšec. Jakmile byla dostatečně blízko, popadl ji Chane za paži a postrčil ji do průchodu, aby ho mohl zavřít.
„Nepolezu do žádného kanálu!“ zasyčela a odstrčila jeho ruku.
Chane téměř vybuchl vzteky, pak si však uvědomil, jaká příležitost se mu naskytla. Možná by se dnes večer nemusel zbavit jen Toreta. Ohlédl se přes rameno. Toret se schovával nad schodištěm na opačném konci chodby. Chane snížil hlas, aby se ujistil, že ho mistr nezaslechne.
„Tak sejdi do druhého patra a počkej tam,“ poradil jí. „Postaráme se s Toretem o lovkyni a až skončíme, přijdu pro tebe.“
Zamyslela se nad jeho návrhem. „A co když začnete bojovat nahoře? Nemohla bych prostě sejít do přízemí a vyklouznout ze dveří?“
„Ne. Počkej za dveřmi v druhém patře a nevycházej ven, dokud je neotevřu.“
Chane ji postrčil dovnitř a zavřel dveře.
Nevrátí se pro ni. Sapphire nakonec přemůže netrpělivost, pokusí se proplížit domem, a když bude mít štěstí, připojí se k Toretovi v druhé smrti.
Chane zostřil smysly, jak nejvíce to šlo.
Zespodu k němu dolehlo tiché vrčení a zvuk kroků na schodech. Přikrčil se za zábradlím na vrcholku schodů. Toret se ukrýval na vzdáleném konci zábradlí nad schodištěm a dlouze si prohlížel svůj meč. K Chanovu údivu nakonec zbraň odložil. Čím chtěl bojovat?
Kde je Tibor? zeptal se ho Toret bezhlesně.
Chane si přejel jedním prstem po krku a ukázal dolů, odkud se ozýval zvuk blížících se kroků.
Toret vrhl prázdný pohled přes okraj zábradlí, pak si opět dřepl a na tváři se mu objevil vzteklý, rozhodný výraz. Chane se přikrčil a čekal.
S trochou štěstí bude muset Toret čelit dhampirovi a míšenci sám. Nebyl to nejlepší plán, nic lepšího však Chana v tomto okamžiku nenapadlo. Už za pár okamžiků bude možná volný.

18. kapitola

Leesil nechal Magieru, aby je vedla vzhůru po schodech. Její mírně rozmazaná postava byla ve tmě vykreslena září amuletu s topazem, což u něj vyvolalo nepříjemné pocity. Doufal, že zářící koule byla posledním překvapením, s níž se setkají. Ačkoli viděl natolik dobře, aby mohl bojovat, nedokázal rozeznat vzor na koberci. Jemné detaily mu zatím unikaly, nemohli však čekat, až se mu pročistí zrak. Existovalo jen málo věcí, které ho dokázaly vyděsit, nikdy ho však nenapadlo, že by mohl oslepnout.
Chap stoupal po schodech vedle něj a tiše vrčel. Wynn s Vatzem je následovali. Mladá učenka nyní nesla v rukou krystal ze studené lampy a kuš, kterou jí dala Magiera. Když se přiblížili ke druhému patru, Magiera se zastavila s jednou nohou na odpočívadle a ustaraně a nejistě pohlédla na Leesila.
Leesil tasil z pochvy také druhou čepel a vystoupal o dva schody výš, aby mohl skrz zábradlí nahlédnout do chodby.
Na podlaze leželo bezhlavé tělo. Koberec kolem něj byl nasáklý černou krví. Leesil natáhl ruku a dotkl se skvrny - byla ještě vlhká.
Magiera vstoupila na odpočívadlo a zamířila do chodby. Leesil ji následoval. V půlce chodby našli useknutou hlavu. Zpoza Leesila se ozvalo zalapání po dechu. Otočil se.
S očima doširoka otevřenýma hleděla Wynn upřeně na tělo. Musel na ni několikrát mávnout, než si ho všimla. Když zvedla hlavu, zamračil se na ni a přitiskl si prst na ústa. Pomalu přikývla.
Vatz tělo obešel. Zamračil se na ně, jako by mu někdo před nosem ukradl peníze, které si vydělal.
Leesil pohlédl tázavě na Magieru, ale ona jen zmateně zavrtěla hlavou a vydala se dál chodbou. Minuli

hlavu a dorazili k patě posledního schodiště.
Magiera se pomalu plížila vzhůru. Ostatní ji následovali. Když vystoupali do poloviny, Chap hlasitě zavrčel.
Magiera se přitiskla ke zdi. Chap udělal další krok, naježil srst a zahleděl se vzhůru. Leesil udělal totéž. Někde nad nimi čekali nemrtví.
Chap ze sebe vyrazil zavytí, které rozrazilo ticho, a svět kolem Leesila se dal do pohybu.
Přes zábradlí třetího patra se naklonila vysoká postava a švihla dlouhým mečem po Magieře. Náraz kovu na kov zazvonil Leesilovi v uších. Chňapnul po Chapovi, ten mu však proklouzl pod rukama a vystřelil kolem Magiery k odpočívadlu.
Magiera odrazila meč a zamířila vzhůru. Z úkrytu vystoupila postava s mečem a ohnala se jím po Chapovi, který se na ni vrhl.
Byl to vysoký muž s rudohnědými vlasy, oděný do prosté, ale kvalitně ušité tuniky. Leesil vyběhl další dva schody, když se zpoza něj ozval Wynnin výkřik.
„Chane!“
Toto jediné slovo přimělo muže zaváhat. Pohlédl dolů. Chladnou rozhodnost v jeho tváři prolomil záblesk nerozhodnosti.
Kolem Leesilovy hlavy prosvištěl šíp a zasáhl vysokého nemrtvého do hrudníku. Z rány začal stoupat dým. Leesil se otočil. Byl to Vatz, kdo vystřelil. Wynn stáhla ztuhle a tiskla si kuš k hrudi, zatímco Vatz znovu nabíjel.
Leesil vyrazil vzhůru, zahlédl přitom záblesk postavy, která se přehoupla přes zábradlí, prolétla schodištěm, dopadla mu na záda a srazila ho na schody. Šlachovité ruce, které se podobaly kůží obtaženým kostem, mu sevřely zápěstí a přitiskly je k podlaze.
„Jsi mrtvý, míšenče,“ zasyčel mu známý hlas do ucha.
Leesil cítil ledový dotek Krysaříkových rukou na zápěstích. Měl pocit, jako by se mu celým tělem začal šířit chlad. Do límce kožené zbroje se mu zakously zuby a pálivá bolest mu ukradla dech.
Ne, znovu už ne.
Kolem Leesilova krku se sevřely zuby, ale límec ho zachránil. Šok však rychle pominul. Pokrčil levou nohu, zapřel se o stěnu vlevo a odrazil se od ní.
Když narazil zády do stěny vpravo, ocitl se Krysařík mezi ním a zdí a uvolnil sevření. Leesil trhl levým loktem vzad a ucítil, jak se špičatý konec zbraně zabořil šlachovitému nemrtvému do boku. Krysaříkovy zuby pustily kořist.
Leesil sklouzl o dva schody níž a ohnal se zpět pravou čepelí. Zakousla se jen do prázdných schodů, neboť Krysařík již stál na odpočívadle.
Oko, které mu Leesil vypíchl, bylo pouhou bílou koulí ve zhmožděném důlku. Na místě duhovky se skvěla jen kulatá tmavá skvrna.
S čepelemi napřaženými před sebou ho Leesil pomalu následoval. „Chape!“ zavolal.
Pes opustil Magieru a obrátil se ke Krysaříkovi.
Náhle zasáhl malého nemrtvého do čela nad pravým okem šíp a proklál mu vrcholek lebky. Krysařík narazil hlavou do zdi a z rány mu začal stoupat kouř. Vykřikl a začal se rukama ohánět po obličeji. Chap využil šance a vrazil do něj předními tlapami. Nemrtvý prolétl odpočívadlem a tvrdě narazil do kouta.
Leesil se nemohl otočit, aby se podíval, kde jsou Wynn s Vatzem, ani který z nich vystřelil. Vyrazil vzhůru a ohnal se levou čepelí po Krysaříkově hrdle.
Krysařík si vytrhl šíp z čela a přikrčil se, takže Leesilova zbraň jen škrábla po zdi. Nárazem mu na okamžik strnula paže. Krysařík se pod ní protáhl a vyrazil ke schodišti.
Leesil se obrátil.
Na schodech stála Wynn a v rukou třímala prázdnou kuši. Ohnala se jí po Krysaříkovi, ten však ustoupil, napřáhl ruku a zahnul prsty jako drápy.
Čas se pro Leesila téměř zastavil. Nehty nemrtvého dokázaly bez potíží rozervat lidská hrdla. Zacukalo mu v jizvách na čelisti.
Chap se vrhl dolů schodištěm.
Pes zasáhl nemrtvého předními tlapami plnou vahou do zad. Pes, upír i učenka se v jednom velkém

chumlu zřítili ze schodů. Vatzovi se podařilo chytit zábradlí a včas uhnout z cesty.
„Wynn!“ vykřikl hluboký mužský hlas.
Leesil se překvapeně otočil.
S úplně černýma očima a vytaseným špičáky se Magiera ohnala mečem po Chanovi. Byl to Chane, kdo vyděšeně zavolal Wynnino jméno.
Leesil však neměl čas o celé věci dlouze přemýšlet. Vyrazil za Krysaříkem dolů po schodech.

Chane zuřil. Než stačil zareagovat, všechno se pokazilo. Měl v plánu zaměstnat míšence a nechat Toreta, aby si poradil s dhampirem, ale neudržitelná touha mistra po pomstě všechno zničila.
A také nepočítal se psem. Jeho zuby byly něčím víc než jen malou nepříjemností. Rány na nohou ho pálily. Vyhnul se sice psovi, do hrudi ho však zasáhl šíp a nakonec byl nucen čelit dhampirovi sám. Z rány mu stále ještě stoupal dým, ačkoli už šíp vytrhl.
A nyní byla Wynn někde dole, chycena mezi psem a Toretem.
Chane zařval a vrhl se na Magieru. Otevřela ústa a zavrčela a on si poprvé všiml jejích špičáků. Oči nemrtvého se ve tmě křišťálově leskly, její však byly naprosto černé, jako by do sebe vtahovaly světlo.
Přinutila ho ustoupit dál chodbou. Díky ráně v hrudi se nemohl volně ohánět mečem. Odrazil ránu a všiml si, že chlapec u schodů opět nabíjí kuš. Pokud něco rychle neudělá, nalezne zde brzy druhou smrt.
Chane předstíral výpad, pak ustoupil.
„Toret ho vykuchá,“ řekl. „Rozpárá ho od hrdla až k rozkroku.“
Dhampir zaváhala. Chane opět předstíral výpad, a když se pohnula, aby ránu odrazila, uhodil ji levou pěstí.
Rána ji zasáhla do čelisti. Chana překvapilo, když ho zabrněla paže. Byla statnější, než předpokládal, přesto však trhla hlavou zprudka na stranu.
Zapotácela se vzad, narazila na dveře Sapphiřina pokoje a sklouzla po zdi. Než stačila dopadnout na podlahu, vstoupil do chodby chlapec s nabitou kuší. Chane se chytil zábradlí a přeskočil ho právě ve chvíli, kdy mu nad hlavou zaznělo zasyčení letícího šípu.
Wynn se krčila u paty schodiště a vrčící pes stál před ní na stráži. Chane nad sebou zaslechl malé kroky. Když vzhlédl, chlapec se zase snažil nabít kuš. Ohnal se po něm mečem. Špička meče narazila na horní schod a chlapec rychle ucouvl do chodby.
Chane seskočil ze schodů a dopadl na odpočívadlo v druhém patře. Než se k němu mohl pes obrátit, uhodil ho plochou stranou meče do hlavy. Pes se odkutálel po podlaze.
Wynn k němu vyděšeně vzhlédla.
Doufal, že se na něj takhle nikdy nepodívá. Sklonil se k ní, uchopil ji za zápěstí a postavil na nohy.
„Chane… ne!“ vykřikla.
Na vysvětlování neměl čas, a tak si ji přehodil přes rameno. Wynn byla tak malá, že skoro nic nevážila. Bojovala s ním, ale nepomohlo jí to.
Toret se vyškrábal na nohy a míšenec ho kopl do boku. Malý nemrtvý se zapotácel a narazil na dveře prázdného pokoje. Když se k němu elf přiblížil, zasáhl ho Chane kopnutím do zad. Míšenec zavrávoral a dopadl na Toreta.
Dvěma dlouhými kroky proběhl Chane chodbou v druhém patře, opřel se o zábradlí a skočil na další schodiště. Pak se rozběhl dolů po schodech a ven vchodovými dveřmi. Zaslechl, jak míšenec volá Wynnino jméno. Bez jediného ohlédnutí vyrazil pryč ulicí.

Toret se právě snažil vyprostit zpod Leesila, když zahlédl Chana, jak se ženou v šedém hávu skáče přes zábradlí. Pak si všiml Tiborovy hlavy na podlaze.
Zůstal sám.
Nikdy ho nenapadlo, že bude nucen čelit míšenci a dhampirovi sám. Pes už byl také na nohou a blížil se k němu. Leesil svíral čepele přímo před sebou.
Leesil střelil pohledem směrem, kterým Chane před okamžikem zmizel, a Toret poznal, že by se míšenec nejraději rozběhl za unesenou ženou.
„Proč už konečně neumřeš,“ zavrčel na něj Leesil a vyrazil vpřed ve snaze zatlačit Toreta dál do chodby.

Toret se přikrčil, a když jedna z Leesilových čepelí klesla příliš nízko, ohnal se míšenci po obličeji. Věděl však, že jen protahuje nevyhnutelné.
Sapphire byla na útěku ve stokách, jeho však zabijí. Co se stane, když podruhé zemře? Vetřelci se mohou vydat za Chanem, ale možná také použijí tu zvířecí potvoru, aby našli průchod, kterým Sapphire zmizela. Mohli by ji pronásledovat, nebo se dokonce rozdělit a vydat se po stopách Sapphire i Chana.
Toret se rychle rozhlédl ve snaze najít nějakou výhodu, kterou by mohl využít, ale jediné, co spatřil, byla Tiborova hlava. Ucouvl ještě o krok. Náhle zavadil o něco nohou.
Tělo.
Počkal, až Leesil opět zaútočí, pak se sklonil a prosmýknul se pod čepelí.
Toret si dřepl a popadl oběma rukama Tiborovo bezhlavé tělo. Když se zvedl, odrazil se oběma nohama a mrštil jím po Leesilovi.
Když do míšence narazila mrtvola, jeho oči se rozšířily. Obě těla - živé i mrtvé - dopadla na podlahu k nohám psa, jenž rychle ustoupil. Toret přeskočil zábradlí, dopadl na schody a rozběhl se do vstupní haly.
Přední dveře zůstaly po Chanově útěku otevřené, Toret však sluhu nenásledoval. Zatlačil na zeď u paty schodiště, aby uvolnil západku, a tajný vchod se otevřel. Vklouzl dovnitř a zabouchl ho za sebou. A právě včas, neboť v ten samý okamžik zaslechl za stěnou tiché kroky a zuřivé štěkání psa.
Pes začal dorážet na stěnu, za níž se ukrýval tajný průchod. Toret rychle zamířil do sklepa.
Stěny lemovalo několik cvičebních mečů. Popadl nejmasivnější z nich a vklouzl do otevřeného průchodu, který prokopali do stok.
Sapphire nemohla být daleko. Dohoní ji a spolu pak utečou z Bely do sumanského království. Už se netoužil pomstít. Jediné, na čem mu nyní záleželo, bylo přežít.

„Vstávejte! Vstávejte!“ křičel Vatz a tahal přitom Magieru za paži.
Vtáhla vzduch do plic a vyškrábala se na všechny čtyři. Měla pocit, jako by ji někdo praštil železnou tyčí. Pak se jí vrátilo vědomí a uvědomila si, že na ni Vatz hledí.
Magiera rychle zavřela ústa a přejela si jazykem po zubech. Ulevilo se jí, když se ujistila, že špičáky opět zmizely a ona může bez problému stisknout zuby.
„Pospěšte si,“ řekl Vatz. „Unesl Wynn a Leesil je dole a bojuje s tím druhým.“
Magiera se zvedla a sebrala ze země meč. Než mohla Vatze zastavit, oběhl zábradlí a s kuší v ruce se rozběhl dolů ze schodů. Rychle ho následovala a s každým krokem se jí víc a víc pročišťovala mysl.
Když se zastavila na odpočívadle v druhém patře, Leesil se právě snažil ze sebe setřást tělo, které před chvílí minuli. Po Chapovi jako by se slehla zem. Pomohla Leesilovi postavit se.
„Kde je Wynn?“ zeptala se.
„Vzal ji s sebou,“ zavolal Leesil, oběhl zábradlí a vyrazil dolů po schodech. „Ten vraždící nemrtvý, kterého celou dobu honíme - má ji.“
Vatz se pokusil dostat před Magieru, ale ona ho postrčila za sebe. „Drž se zpátky.“
U paty schodiště zahlédla, jak se Chap opakovaně vrhá na stěnu a vůbec si nevšímá otevřených vchodových dveří. Jeho vrčení přerušovalo pouze zakňučení, které doprovázelo každý náraz na zeď.
Wynnina kuš ležela na zemi u paty schodiště.
Leesil vyběhl před dveře a rozhlédl se temnou ulicí.
„Nech toho,“ zaječela Magiera na Chapa a chytila ho dřív, než mohl opět skočit na stěnu.
Pes se jí vymknul, obrátil se a chňapnul po ní. Magiera ucouvla. Vatz vystoupil o jeden schod vzhůru, aby se dostal z jejich dosahu.
„Co je to s tebou?“ zakřičela na psa.
Chap se zatočil a zamračil na prázdnou stěnu u paty schodiště.
„Dávej pozor,“ řekla Magiera. „Kam šel ten vysoký? Zatraceně, najdi stopu!“
Chap se na ni na okamžik zadíval, pak se vrátil ke schodišti. Očichal podlahu, zprudka se otočil a vyrazil ze dveří. Magiera ho následovala. Zastavila se na schodech vedle Leesila a sledovala, jak pes běhá sem tam a snaží se na dláždění najít stopu.
Zastavil se s hlavou u země a zahleděl se směrem, odkud před setměním přišli. Hřmění, které mu vycházelo z hrdla, se proměnilo v zuřivé vrčení, které se neslo nočním vzduchem.

„Chane zpanikařil," řekl Leesil. „Vsadil bych se, že se zase schová do stok."
Chap se k nim vrátil a očividně chtěl, aby ho někdo následoval. Také však vrhal vstupními dveřmi pohledy na zeď, na kterou tak šíleně útočil.
Leesil se otočil, aby zjistil, kam se Chap dívá, a zlost v jeho tváři vystřídal na okamžik zmatek. Magiera se rozhodla nechat to být a obrátila se k Vatzovi, jenž stál nyní ve dveřích.
„Znáš nová kasárna městské stráže přímo za vnitřními hradbami?"
Chlapec nejistě přikývl.
„Běž za kapitánem Chetnikem," řekla Magiera. „Pověz mu, co se stalo a že alespoň jeden upír unikl do stok. Ať zdvojnásobí stráže u výstupů v zálivu, ale ať nikoho neposílá dovnitř. Zvládneš to?"
Vatz si uvědomil, že dostal velmi důležitý úkol. Přikývl. „Ano, pospíším si."
Hodila mu měšec se zbytkem peněz.
„Pokud budeš muset, najmi si kočár."
Zatímco se chlapec rozběhl pryč ulicí, vešla Magiera zpátky do domu a zvedla ze země kuš.
„Leesile, dej mi zbývající šípy."
Odepnul si ze zad toulec a podal jí je. Velká část šípů měla ulámané opeřené konce, ale tři zůstaly celé.
Leesil dál hleděl na stěnu vedle schodiště.
„Pojďme," řekla.
„Ne," odpověděl.
Vešel dovnitř, přistoupil ke stěně, na kterou se Chap vrhal, a přejel prsty po jejím povrchu. Pak vyšel opět ven z domu a pečlivě si prohlédl část nalevo od vstupních dveří.
„Leesile!" štěkla po něm Magiera rozzlobeně.
Špičkou čepele se jako prstem dotkl rtů a dal jí znamení, aby ztichla.
„Je příliš široká," zašeptal a ukázal na levou stranu budovy.
Když změřil sílu zdi ve vchodu, zjistil, že je užší než délka jedné jeho paže. Pak roztáhl paže a přitiskl je ke stěně na vnější straně budovy.
Ačkoli na sebe zdi uvnitř domu přímo navazovaly, byla vnější zeď domu třikrát nebo čtyřikrát širší, než by měla být. Neexistoval důvod, proč by měla být jedna kamenná stěna budovy o tolik silnější než ostatní.
Magiera na Leesila zmateně pohlédla. Co se jí pokoušel v tichosti říct? Opatrně ukázal špičkou čepele na její hruď. Pohlédla dolů.
Ještě než Magiera zahlédla sílící záři topazu, ucítila rostoucí hlad, který jí stáhl žaludek.
Ze vstupní haly se ozvalo tiché zaskřípání kamene o kámen. Stěna u paty schodiště se pomalu otevřela. Ze vchodu vykoukla kulatá tvář, orámovaná blonďatými kudrnami. Sapphire se rozhlédla po salónu na opačné straně vstupní haly, s úlevou se usmála a opustila tajnou chodbu.
Když se však obrátila ke vstupním dveřím, zalapala po dechu a zděšeně zaječela: „Torete!"
Magiera sebou při výkřiku trhla a zpozorněla. Předpokládala, že Krysařík vyběhl z domu, aby se ukryl v kanále. Bylo však možné, že také zůstal v domě. Proč by jinak tahle zmalovaná děvka křičela o pomoc?
Sapphire se vrhla zpět k tajnému vchodu, Magiera však zprudka kopla do dveří, které přibouchly Sapphire paži, a Magiera se ohnala nemrtvé mečem po krku. Sapphire zaječela, přikrčila se a vyprostila paži ze dveří. Magieřin meč zazvonil o kámen.
Tahle běhna seděla Leesilovi na klíně.
„Prohledej horní patra," zakřičela Magiera na Leesila. „Není tady sama."
„Ale Chane…" začal Leesil.
„Nechci, aby nám někdo vpadl do zad," odsekla a vyrazila za Sapphire, jež se rozběhla pryč chodbou. Nemrtvá utíkala podél zábradlí schodiště, vedoucího dolů. Magiera po ní máchla zezadu, Sapphire ale uskočila stranou a Magieřin meč roztříštil zábradlí. Sapphire vrazila do salónu, oběhla sametovou pohovku a přitiskla se k zadní stěně. Magiera ji rychle následovala, švihla mečem, zasáhla však pouze opěradlo pohovky.
Zatímco se snažila meč vytrhnout, pokusila se Sapphire kolem ní prosmýknout, ale Magiera ji kopla do břicha. Sapphire se v těžkých šatech zapotácela, pak popadla ze stolu porcelánovou vázu krémové barvy a mrštila jí po Magieře.

Magiera ustoupila stranou a váza se roztříštila o Sapphiřin portrét. S rozhodným výrazem ve tváři se začala přibližovat k nemrtvé. Sapphire znovu zaječela a schovala se za další pohovku. Magiera rozbila i tu. Sapphire ucouvla do vzdáleného kouta pokoje.
Magieřinou čelistí se začala šířit známá bolest, potlačila ji však. Tentokrát se nenechá ovládnout bezhlavou zuřivostí a hladem. Chtěla být naprosto při smyslech. Povolila uzdu hladu jen natolik, aby se jí zostřilo noční vidění.
Tohle stvoření sedělo Leesilovi na klíně.
Sapphire se divoce rozhlédla kolem.
Magiera švihla mečem a roztříštila světlý dubový stolek po Sapphiřině pravici. Nemrtvá se přikrčila a vykřikla.
Magiera necítila žádnou lítost. Sapphire s obětmi také nesoucítila. Bez váhání zabila neozbrojeného strážce v Rowanwoodu. Nyní žadonila o pomoc jako její oběti. Jak jen dokázala tahle ubohá bytost v noci přežít?
Sapphire se snažila kopnout trosky stolku po Magieře, ale dlouhé šaty zhatily její úmysl a Magiera letící úlomky s lehkostí odrazila. Když se Sapphire opět pokusila prosmýknout do haly, popadla ji Magiera volnou rukou za vlasy a nenadálým škubnutím ji zastavila. Sapphire trhla zprudka hlavou vzad.
„Otoč se," přikázala Magiera, „a podívej se na mě."
Sapphire se zahleděla Magieře do černých očí. Vzlykala a rudé rty se jí chvěly, z mrtvých očí však nekanuly žádné slzy.
Magiera zesílila stisk, kterým držela Sapphire za vlasy, pak sekla mečem dolů a opět nahoru pod druhou paží.
Ne! pokusila se Sapphire pronést a zvedla ruku. Snad chtěla ránu zastavit.
Magiera švihla mečem napříč a zároveň trhla za ženiny vlasy. Překřížila paže a opět je roztáhla. Meč prolétl tmou pokoje.
Poslední Sapphiřino vzlyknutí bylo utnuto v půli, když jí meč čistě proťal napřed paži, pak krk. Ruka se otočila ve vzduchu a dopadla na koberec.
Ani když tělo dopadlo na podlahu a začala z něj vytékat černá krev, neopustily Magieřiny oči bledou, namalovanou tvář hlavy, jež jí zůstala viset v ruce.
Na okamžik zůstala stát, pak si uvědomila, že lapá po dechu. Tolik zesílila stisk, že jí tmavě blond vlasy začaly praskat mezi prsty.
Tahle věc se pokusila vzít jí Leesila.
Místnost kolem ní potemněla, stále však dokázala ve tmě rozeznat jednotlivé drobnosti. Podívala se dolů.
Topaz ležel temný a bez života na brnění.
Magiera upustila hlavu na pomačkané šaty těla.
Její soustředění narušily rychlé kroky na schodech. Leesil s Chapem si pospíšili do salónu. Leesil okamžitě podřepí vedle těla, chvíli na ně hleděl, pak se natáhl po uťaté hlavě.
Magiera se ho chystala zastavit. Teď nebyl čas sbírat důkazy pro radu. Leesil ji však mávnutím ruky zastavil.
„Možná to budu potřebovat," řekl prostě.
Sebral mrtvole tmavomodrou brašnu, vložil do ní hlavu a přivázal si ji k opasku. Pak vytáhl křemen a několikrát do něj udeřil dýkou. Po chvilce se mu podařilo zapálit pochodně, které s sebou přinesl. Jednu podal Magieře.
„Najdi Chana a přiveď zpátky Wynn," řekl. „Chapovi se už podařilo vystopovat ho k prvnímu kanálu v ulici. Vím, kam šel Krysařík."
Než se ho mohla na cokoli zeptat, opustil salón a vstoupil do haly. Magiera ho následovala až k otvoru ve zdi. Uvnitř se nacházelo úzké kamenné schodiště, vedoucí nahoru i dolů.
„Chap už to potvrdil," řekl Leesil s pohledem upřeným na schodiště, mizící v podzemí. „Krysařík je můj."
„Vezmi si s sebou Chapa," odvětila Magiera. „A tohle."
Rozvázala řemínek s topazem a připevnila mu ho kolem krku. Chtěl ji zastavit, potřásla však hlavou.
„Myslím, že už ho nepotřebuji," vysvětlila a ohlédla se zpět do salónu. „Když jsou blízko, cítím je. Pokud se později nenajdeme, sejdeme se v kasárnách učenců."

Leesil přikývl a pokynul Chapovi. Magiera se právě chystala vyrazit ven vstupními dveřmi, když ji popadl za ruku.
Ohlédla se. Neusmíval se a v jeho tváři ani očích nenašla ani stopu po teple a humoru, na které si tolik zvykla.
„Zůstaň naživu," řekl.
Magiera pocítila uvnitř chlad.
Leesil už nebyl jen na lovu. Šlo mu o pomstu. Nebo o bláznivou snahu napravit domnělé selhání z minulosti. Někde hluboko v mysli to už dlouho věděla a teď nebyl čas ho zastavit.
„Ty taky," odvětila.
Magiera vyklouzla ven předními dveřmi, seběhla ze schodů a zamířila po dlážděné ulici k první kanálové mříži.

Ze stínů mezi domy naproti přes ulici sledoval Sgäile s nepříjemnou nerozhodností dění kolem. Po celý den, kdy odpadlík a majay-hi prohlíželi domy v bohatých čtvrtích, je sledoval. Netušil proč.
Už se rozhodl, že neposlechne přání Aoishenis-Ahâre -Nejstaršího otce - přesto to však nemohl jen tak nechat být. Neřekli mu všechno, a on proto málem prolil krev svých lidí. Nezáleželo na tom, že koluje v žilách míšence. A majay-hi by nezůstával ve společnosti zrádce. Bylo to nemyslitelné.
Když se zešeřilo, vstoupili odpadlík a jeho společníci do domu na opačné straně ulice. Sgäile se schoval ve stínech, aby mohl vše nepozorován sledovat. Dlouhou dobu se nic nedělo. Pak z domu vyběhl vysoký muž, jenž přes rameno nesl přehozenou ženu v šedém hávu, a zmizel ve stoce. Po chvíli se objevili také odpadlík, lidská žena a malý chlapec. Chlapec se rozběhl pryč ulicí, zatímco žena zamířila ke stejné kanálové mříži a sestoupila do podzemí.
Sgäile čekal dál, ale odpadlík ani majay-hi z domu nevyšli. Vyklouzl z úkrytu a připlížil se k domu, jehož přední dveře zůstaly pootevřené.
Trhl rukou a do dlaně mu vklouzla dýka. Pak vstoupil dovnitř a tiše prošel vstupní halou až k patě schodiště. Opatrně se při tom rozhlížel. Když minul obloukový vchod na právě straně, zahlédl na podlaze ležet bezhlavé tělo. Celá místnost byla vzhůru nohama.
Sgäile ztuhnul a zaposlouchal se, temný dům však byl naprosto tichý. Otočil se zpět ke vchodovým dveřím, přitom však zavadil pohledem o stěnu u paty schodiště.
Táhla se po ní prasklina.
Jednalo se však o něco víc než jen pouhou trhlinu ve zdivu; v kamenné zdi se nacházely dveře, které někdo dobře nezavřel.
Sgäile dveře otevřel, vklouzl do průchodu za nimi a zamířil dolů.

19. kapitola

C
hane běžel temnými stokami, přes rameno nesl Wynn a sledoval po kotníky hluboký proud, tekoucí do zálivu. V dolní části města chtěl v některé z ubohých čtvrtí za třetí městskou hradbou vystoupit zpět na povrch a zmizet v bočních uličkách. Když bude mít štěstí, najde Toret v rukou dhampira a míšence druhou smrt a on bude konečně volný.
Wynn se zalkla. Asi jí vadil zápach, stoupající z mořské vody, která byla používána k vyplachování vnitřností města, nebo nárazy Chanova ramena do břicha.
„Chane, prosím," vykoktala. „Postavte mě."
Ohlédl se, kromě omítnutých kamenných zdí však za sebou nic neviděl, proto ji opatrně postavil na nohy. V rukou stále ještě svírala zářící krystal.
„Musíme si pospíšit," pobídl ji. „Pokud se Toretovi podaří utéct a dohoní nás, zabije vás. Nebo přikáže mně, abych to udělal, a já mu nedokážu vzdorovat."
Popadl ji za zápěstí a s dlouhým mečem v druhé ruce ji začal táhnout za sebou. Rána po šípu v hrudi ho pořád pálila stejně jako škrábance na nohou. Wynn se od něj pokusila odtáhnout, on však zesílil sevření a nedovolil jí zastavit.

„Co to říkáte?“ zeptala se. Byla vyděšená a zmatená. „Pusťte mě. Jen vás zpomalím.“
Obrátil se k ní, jako by ji mohl vůlí přinutit k poslušnosti, pak z něj však odplynula veškerá zloba. Váha promočeného hávu ji tížila a on cítil, jak se v jeho sevření chvěje. Ledová voda mu nevadila, jí však ano, neboť byla naživu. Při pohledu na její kulatou hebkou tvář si však uvědomil, že ji netrápí jen chlad. Na tvářích jí zasychaly slzy a při každém vydechují z úst unikla do zatuchlého vzduchu pára a její malé rty zachvěly. Hleděla na něj hnědýma očima, avšak ne jako na návštěvníka, který přišel, aby s ní bok po boku sdílel zájmy, hlad po vědění a šálek mátového čaje v tichém pokoji.
V očích se jí zračil strach.
Chane ji však nepustil.
„Bytost, která na vás na schodech zaútočila, je můj stvořitel,“ pronesl chladně, „proměnil mě, udělal ze mě otroka. Když mi něco přikáže, nemohu odmítnout. Dokáže vycítit, kde jsem. Umí mě vystopovat. Pokud mě najde, tak či tak zemřete.“
„Takže vy jste… upír?“ zeptala se Wynn tiše. „Zabíjel jste lidi… udělal jste všechny ty hrozné věci?“
„Abych přežil,“ odpověděl. „Toret mě stvořil, protože potřeboval peníze a ochranu. Já mu mohl obojí nabídnout. Nikdy jsem o tuto existenci nežádal, ale akceptoval jsem ji, stejně jako jiná stvoření.“
„Takže to není vaše vina?“ řekla.
Dokázala by ho pochopit?
„Záleží na tom, z jakého úhlu se na celou věc díváte,“ odvětil. „Byla by to otázka pro filozofy v bratrstvu.“
Pohlédl do tunelu a opět ho přepadl pocit naléhavosti. Znovu přidal do kroku a Wynn se tentokrát snažila udržet s ním krok.
„U nejbližší mříže byste mě mohl nechat jít,“ navrhla a snažila se přitom popadnout dech. „Prosím, Chane, nechte mě jít.“
„Toret nebo Sapphire se nás mohou pokusit dohonit,“ odpověděl. „Je to stále příliš nebezpečné.“
„Ale sám jste přece říkal, že jestli nás Toret dožene, budete ho muset poslechnout.“ Když neodpověděl, vykřikla: „Pokud jste vrah, tak proč mě chráníte?“
Chane přidal do kroku a táhl ji za sebou špinavou vodou ještě rychleji.
„Protože se celý život nezabýváte hloupostmi,“ zavrčel, jako by odpověď byla očividná. „Většina smrtelníků je pouhým dobytkem a jejich smrt nic nezmění.“
Zprudka sebou trhla. Natolik ho překvapila, že se téměř zastavil.
„Zachránil jste mě, protože jsem učenka?“ zeptala se. „Protože mám hlavu plnou vědomostí, které považujete za užitečné?“
„Samozřejmě,“ odvětil.
Byla to však jen poloviční pravda, pro druhou půlku však nebyl správný čas ani místo. Když se opět ohlédl, tunel už nebyl prázdný. V dálce probleskovalo světlo.
„Pochodeň,“ řekla Wynn. „Potřebují Toret nebo Sapphire pochodeň?“
„Ne,“ odpověděl.
„Pak jsou to možná Magiera s Leesilem. Pusťte mě a utečte.“
Chane pohlédl na Wynn.
Mohl by ji pustit a na chvíli tak zpomalit dhampira nebo míšence. Ale ani kdyby Wynn našli nezraněnou, nenechali by ho už jít. Předtím ho nenapadlo, že by mohl Wynn použít jako nástroj nebo rukojmí, možná to však bude nutné.
Chane táhl Wynn dál za sebou. O okamžik později narazil na křižovatku, kde tunel navazoval na širší průchod. Zdálo se, že jde o jeden z hlavních kanálů, které vedly do zálivu. Po jeho stranách běžely vyvýšené kamenné chodníky. Na jednom z rohů se nacházel železný žebřík, vedoucí vzhůru kolmou šachtou. Pravděpodobně vedla k jedné z mříží v městských ulicích. Chane vyzdvihl Wynn na kamenný chodník, vyšvihl se za ni a zamířil doleva.
„Buďte zticha,“ řekl. „A schovejte ten krystal.“
„Chane, nedělejte to,“ obrátila se na něj naléhavě.
Střelil po ní zamračeným pohledem a pozvedl meč. Wynn se přikrčila u zdi a schovala krystal do kapsy. Chane se přitiskl ke stěně u vchodu do tunelu, z něhož právě vyšli, a sledoval protější stěnu, zda se na ní

neobjeví záblesky světla, které by mu prozradily, že se jeho pronásledovatelé blíží.
Dhampir mu v plánu zbavit se Toreta zatím k ničemu nebyla. Už měl dost plánování.
* * *
Toret se protáhl dírou ve zdi sklepení a seskočil dolů do tunelu stoky. Rozhlédl se oběma směry, nikde však nezahlédl ani stopu po Sapphire. Měla už velký náskok a on se musel rozhodnout.
Mohl zamířit k chudinské čtvrti za vnějším kruhem hradeb nebo k východu v zálivu, který byl blíž. Ale kudy se vydala Sapphire? Řekl jí, aby šla k moři, ale byla… nevyzpytatelná.
Protože ji stvořil, dokázal na krátkou vzdálenost vytušit její přítomnost. Jeho schopnosti nikdy nedosáhly Rashedovy nebo Teeshiny úrovně, když se však soustředil, dokázal ji téměř „cítit".
Toret zavřel oči, představil si Sapphire - a necítil vůbec nic.
Sapphire by do chudinské čtvrti nikdy nezamířila. Milovala bohaté čtvrti po západu slunce. Doufal, že se vydá na místo, kde se pohybovalo málo lidí. Možná do střední obchodnické čtvrti, kde bude většina obchodů v noci zavřená. Vydal se na jih.
Musel se brodit špinavou vodou, což zpomalovalo jeho postup, Sapphire na tom však nebude s těžkými sametovými šaty o nic lépe. Ale i přesto, že se pohyboval rychleji než ona, neviděl ji ani necítil. Možná zvolil špatný směr? Byla by natolik bláhová, aby zamířila vzhůru za vnitřní kruh hradeb?
Obrátil se, aby se vydal zpátky, v tunelu za sebou však zahlédl světlo pochodně.
Sapphire u sebe pochodeň neměla.
Zavedl snad pes míšence do sklepa? Dokázal přece vyslídit Rasheda ve skladišti v Miisce. Dávalo to zvrácený smysl. Napjal se, lapen mezi strachem a vztekem.
Leesil se svým prokletým štěstím mu byl na stopě.
Toret se rozběhl pryč tunelem. Musel najít nějaké místo, kam by se mohl ukrýt. Než tentokrát uteče, ujistí se, že už ho nikdo nebude moct vystopovat.
Postará se o to, aby pes shnil mezi odpadky pod městem.
* * *
Chap skočil dolů dírou v Toretově sklepení a s hlasitým šplouchnutím dopadl do stoky.
„Kterým směrem?" zeptal se Leesil.
Pes zavrčel a zamířil na jih proti proudu vody. Leesil rovněž seskočil dolů. Ihned na něj zaútočil odporný zápach. Pod pachem rozkladu ucítil slanou vodu. Posunul si vak s hlavou Sapphire po opasku dozadu a rychle Chapa následoval.
Krysařík tohle město neopustí - jedině snad rozčtvrcený.
Jemné bílé chloupky na Leesilově krku se naježily. Někdo ho sledoval. Ohlédl se a zvedl pochodeň výš, ale spatřil jen holé zdi a pomalu tekoucí vodu. Ukryl pochodeň za sebe, aby mohl elfím zrakem snadněji prozkoumat stíny, nic však neviděl.
Chap se pohyboval stále vpřed a Leesil ho opět následoval, nervy však měl napnuté k prasknutí.
Minuli několik tunelů, které se odkláněly stranou. Pokaždé zavolal Chapa zpět, aby tunel dobře prozkoumal. Když se ujistil, že je prázdný, nechal Chapa opět jít, dobře však sledoval, jestli se pes neohlédne. Ale Chap pokračoval dál k jihu, a míjel dokonce i širší tunely, které vedly přímo do zálivu.
Po chvíli Leesila napadlo, jestli Chap vůbec sleduje nějakou stopu. Magieřin topaz, který mu visel kolem krku, pouze jemně svítil. Ve stokách se nacházel nemrtvý, byl však stále ještě daleko. Jak mohl Chap sledovat Krysaříka tekoucí vodou?
Tunel se před nimi zvedal obloukovým průchodem prudce vzhůru. Když se Leesil přiblížil, všiml si ostrých kovových špic v horní části oblouku a stejného průchodu na vrcholu stoupání. Obě strany zdvíhajícího se tunelu lemovaly zvýšené kamenné chodníky. Odněkud shora slyšel Leesil šplouchání tekoucí vody. Chap začal šplhat vzhůru, v tu chvíli si však Leesil všiml žluté záře, která se odrážela od omítnutých zdí. Podíval se dolů.
Topaz se mu před očima rozzářil.
„Chape, vrať se!" zavolal Leesil.
Stoupajícím průchodem se rozlehlo chřestění řetězů a kovové hroty v oblouku se uvolnily. Leesil instinktivně uskočil zpět, jinak by mu dopadly přímo na hlavu.
Leesil zahlédl postavu, která se prosmýkla pod okrajem železné brány a se šplouchnutím dopadla do

vody. Leesil si zakryl tvář před slanou sprškou. Na vrcholu stoupání se Chap bojovně rozštěkal, pak se stokami rozlehlo strašidelné zavytí.
Leesil zvedl pochodeň a nahlédl bránou do průchodu. Na vrcholu stoupání se tunel otvíral do velké, okrouhlé místnosti. Nedokázal rozeznat, jestli do ní vedou další vchody nebo tunely. Shora se ozval Chapův štěkot, pes však zmizel z dohledu za vrcholkem průchodu.
Seshora k němu dolehl známý hlas.
„Skoda, že tě brána minula.“ Krysaříkův tenký smích se odrážel od stěn. „Ale aspoň budeš moct sledovat, jak zabiju tu bestii. Už nás nikdy nedokážeš vystopovat.“
„Chape, zpátky k bráně!“ zakřičel Leesil, slyšel však cákání nohou, běžících v mělké vodě, a věděl, že Krysařík je už blízko.
Chap byl zrozen ke stopování a k boji, stejně jako psi, které na Bojištích chovali lordové a tyrani k lovu horských medvědů. Tito psi dokázali sáhnout za hranice svých sil, jen aby vystopovali kořist, a pokud je nikdo neovládal, vrhali se po hlavě do boje. Mnoho z nich při prvním lovu zemřelo. A Chap byl ještě odhodlanější než ony bestie.
Musel existovat důvod, proč sem bránu umístili, Leesil netušil jaký. Stráže uzavřely výpusti do zálivu, brány hlouběji ve stokách však přehlédly. Rozhlédl se kolem ve snaze najít způsob, jak bránu otevřít, jediné, co však po obou stranách tunelu spatřil, byly držáky na pochodně. Do jednoho z nich vrazil pochodeň, popadl bránu oběma rukama a celou silou se ji pokusil nadzvednout. Odmítla se však pohnout.
Z průchodu k Leesilovi doléhalo cákání vody a Chapovo hlasité vrčení.
„Nech ho být,“ zakřičel Leesil. „Vrať se zpátky.“
I kdyby ho Chap poslechl, Krysařík by se nevzdal šance psa zabít.
Vrchním obloukem průchodu prolétly stíny a Leesil na okamžik zanechal snahy otevřít bránu. V horní komnatě byla příliš velká tma i pro jeho oči. Popadl pochodeň a hodil ji bránou na levý chodník jak nejdále mohl. V průchodu se pohyboval Krysařík a obcházel Chapa, jehož stříbrná srst vypadala v záři pochodně zlatě.
Krysařík ucouvl a ohnal se po Chapovi krátkým, silným mečem. Jen o vlásek minul jeho krk.
„Valhachkasej'â!“ zaklel Leesil. Kéž by si od Vatze býval vzal kuš.
Chap prorazil Krysaříkovu obranu, dostal se mu do zad a zaútočil mu zezadu zuby na koleno. Nemrtvý vykřikl, rychle se obrátil a zprudka vykopl. Zasáhl Chapa do boku. Pes odletěl vzad a s hlasitým šplouchnutím dopadl do vody.
Krysařík zavrčel a pozvedl meč.
Leesil tasil pravou čepel a udeřil jí o mříže brány. Ocel narazila na železo a zanechala v něm jen malý zářez.
Krysařík se po něm ohlédl, vycenil zuby a opět se postavil tváří v tvář Chapovi. Leesil opět zaútočil na bránu, ale Krysařík mu již nevěnoval pozornost.
Z pravé strany horního průchodu prolétl vzduchem záblesk stříbrné.
Krysařík trhl hlavou na stranu a zapotácel se. Rychle se však narovnal a zvedl volnou ruku.
Z krku mu trčela stříbrná dýka.
Zmatený Leesil přestal útočit na bránu. Kdyby si myslel, že dýka nějak pomůže, už dávno by ji vrhl sám.
„Zastav,“ přikázal tichý, melodický hlas.
Díky ozvěně, která se rozlehla horní místností, bylo pro Leesila nemožné určit, z jakého směru hlas přišel.
V průchodu se objevila šedá postava.
Z pravé strany vstoupil do horního oblouku muž, oblečený do šedého pláště s kápí, jehož konce měl uvázány kolem pasu. Kolem prstů levé ruky měl omotaný stříbrný drát, který se ve světle pochodně leskl. Podobal se garotě v Leesilově skříňce.
Byl to anmaglâhk z minulé noci.
Elf ho sledoval. To on musel být stínem, který proklouzl pod bránou těsně předtím, než se zavřela. Dýku použil pouze k upoutání Krysaříkovy pozornosti.
„Copak je tohle?“ zamumlal Krysařík a vytáhl si dýku z hrdla. „Nový kamarád?“
„Nezajímáš mě,“ řekl elf klidně. „Ale nech na pokoji toho psa.“

Krysařík znejistěl, Leesil však nedokázal uvěřit tomu, co slyší. Tasil i druhou čepel.
„Zabij ho!“ zakřičel na elfa. „Jediný způsob, jak se ho zbavit, je oheň nebo useknutí hlavy.“
Elf si ho nevšímal. Otočil hlavu v kápi směrem k zadní části místnosti a řekl: „Pojď ke mně, prosím.“
Chap přišel blíž, obešel elfa a zastavil se asi dva kroky od něj. Muž na něj pohlédl, ukázal prázdné ruce, jež mu volně visely u boků, a pronesl něco v elfštině. Leesil neměl ani tušení, o čem mluví.
„Je to nemrtvý,“ vybuchl Leesil podrážděně. „Usekni mu hlavu, hned.“
Po dobu dvou nadechnutí se tichem stok rozléhalo pouze praskání pochodně.
Krysařík vykřikl, odhodil meč a dýku a vrhl se na elfa. Srazil se s ním a oba dopadli s velkým šplouchnutím do vody.
Leesil očekával, že se Chap vrhne do boje, ale pes zůstal stát na místě, podrážděně štěkal a sledoval zápasící postavy. Krysařík zvedl ruku, zahnul prsty a ohnal se elfovi nehty po hrdle, zasáhl však pouze lem kápě. Elfova šedě oděná noha vystřelila vzhůru a do strany a zasáhla Krysaříka do krku.
Kromě cákání vody a zmítání mokrých těl Leesil nic neviděl. Když boj skončil, stál elf za Krysaříkem a svíral mu hrdlo garotou.
Elf trhl rukama do stran a drát se nemrtvému zakousl do krku.
„Nepouštěj ho,“ zavolal Leesil. „Skonči to.“
I ve slabé záři pochodně Leesil spatřil, jak tenká čára kolem Krysaříkova hrdla potemněla černou krví.
Krysařík hmátl dozadu, sevřel v rukou cípy elfova pláště a mrštil elfem vpřed. Elf přelétl nemrtvému nad hlavou. Krysařík vykopl a muž narazil do stěny obloukového vchodu. Elfovi však vyklouzla z ruky jen jedna rukojeť garoty. Drát se s prudkým trhnutím zaryl nemrtvému hlouběji do hrdla, teprve pak se uvolnil.
Krysařík ucouvl a chytil se za krk. S očima stále upřenýma na postavu v šedém se snažil v plytké vodě nalézt meč, který upustil.
„Jdi,“ řekl opět elf. „Jdi lovit lidi a nechej majay-hi na pokoji.“
Chap se začal plížit k šlachovitému nemrtvému.
Krysařík vrhl po Leesilovi nenávistný pohled, pak se obrátil a dal se na útěk.
„Ne!“ vykřikl Leesil a uhodil čepelemi o mříže.

Magieře se stáhl žaludek hladem.
S pochodní zdviženou do výše se přiblížila ke křižovatce tunelů. Zpomalila a zamířila kuší na klenutý otvor. Když po ní zleva máchl meč, rychle ho odrazila pochodní a vstoupila do rozcestí.
Chane stál na chodníku a těsně za ním se krčila Wynn. Přitáhl si ji před sebe a přitiskl jí ruku na ústa. Učenka byla tak malá, že mu dosáhla sotva ke klíční kosti. Magiera cítila, jak ji začínají bolet zuby.
„Pusť ji,“ přikázala.
Odhodila pochodeň na protější chodník a tasila meč. K jejímu překvapení promluvil tiše a zdvořile.
„Je Toret mrtvý?“
Otázky ji nezajímaly. Jejím jediným cílem bylo připravit ho o hlavu. Přistoupila k němu o dva kroky blíž vodou.
„Pusť ji, pokud nechceš přijít o ruku.“
„Pochybuji, že bys to dokázala, aniž bys vážně zranila svoji přítelkyni.“
Místo odpovědi stiskla Magiera spoušť kuše. Šíp se Chanovi zaryl do lýtka, které mu Chap rozsápal zuby. Vykřikl a z rány mu začal stoupat dým. Chane uvolnil sevření a natáhl se po šípu. V tu chvíli se mu Wynn vytrhla a ustoupila podél stěny.
Magiera hodila kuš na chodník k nohám učenky. Měla ideální příležitost na Chana zaútočit, ale dokud nebude Wynn v bezpečí, nemohla si Magiera dovolit nic uspěchat. Chane si vytrhl šíp z lýtka a vstoupil do plynoucí vody stoky. Magiera uřízla popruh toulce a hodila ho Wynn.
„Nabij ji,“ přikázala a pohnula se vpřed, aby se postavila mezi nemrtvého šlechtice a učenku.
Chanovo chování se změnilo. V hostinci a v domě ho ovládal hlad a touha uniknout, nyní v něm zahlédla náznak odhodlanosti.
„Nechte toho! Oba dva,“ zakřičela Wynn. „Chane, ona je jedinečná - neubližujte jí. Magiero, nic z toho není jeho vina. Toret ho beze svolení proměnil.“

Zbytečná slova. Magiera se na Wynn zamračila, aby ji utišila, a zahlédla, jak do kuše vkládá jeden ze dvou zbývajících šípů.
„Až vám řeknu," pronesla Magiera, „vystřelíte na něj."
Bylo nepravděpodobné, že by Wynn věděla, jak se zbraní zacházet. Příkaz vyslovila, jen aby zaměstnala Chana. Nemrtvý ji obešel, pátraje po únikové cestě.
„Nevystřelí po mně," řekl s tichou jistotou. „Zbytečně se snažíš."
„Uvidíme," odvětila Magiera.
Nikdy předtím ji nenapadlo, že by Wynn mohla být něčím jiným než rukojmím, mezi učenkou a upírem však očividně existoval nějaký vztah. Ale jak Magiera následovala Chanovy pohyby, spatřila, že učenka namířila šíp na nemrtvého.
Chane zvedl paži a zaútočil shora. Pokusil se o Rashedův starý trik, prorazit její obranu silou. Úder byl natolik silný, že Magieru přinutil téměř pokleknout. Už si na nic nehrál.
Ale ona také ne.
Magiera ránu odrazila a zaútočila mu na nohy. Když uskočil, ucouvla zpět, aby se od něj vzdálila. Okamžitě se na ni vrhl. Sotva se narovnala, ohnal se po ní mečem. Tentokrát to byla ona, kdo ucouvl, a opět mu sekla po nohou. Pokusil se ustoupit, ale špička meče ho zasáhla do kolena. Zavrčel a zapotácel se, neboť rána neuvěřitelně pálila. Zároveň však máchnul mečem vzhůru.
Meč částečně protnul Magieřinu koženou zbroj pod límcem a zasáhl ji do ramene. Zavrávorala a z ramene jí do těla vystřelila ostrá bolest.
Chane se snažil nedošlapovat na zraněnou nohu a Magiera cítila, jak jí košilí prosakuje krev. Potřebovala na okamžik rozptýlit jeho pozornost.
„Wynn, střílejte!" zavolala.
Chane se ji pokusil obejít, avšak kulhal. Při pohledu na její krev se mu roztáhly zorničky a rozzářily se.
Cítila, jak v něm roste hlad a ještě něco jiného.
Touha.
Chana těšilo zabíjet a pít krev, užíval si posledních okamžiků života obětí.
Proč Wynn nevystřelila?
Vyrazil vpřed a v poslední chvíli seknul mečem dolů.
Magiera sklonila meč, aby úder odrazila. Popadl ji volnou rukou za zápěstí a přirazil ji ke stěně.
Magiera dovolila, aby ji ovládl hlad. Ohnala se pěstí a zasáhla ho do čelisti.
Trhl hlavou vzad tak zprudka, že se jeho tělo prohnulo, odklonilo od ní a Chane uvolnil stisk, kterým jí svíral paži. Zavrávoral a oči se mu rozšířily. Když otevřel ústa, měl zuby zbarvené černou krví.
Magiera zvedla meč a zaútočila mu na hlavu.
Chane ránu odrazil a čepele na sebe s hlasitým třeskem narazily. Opřel se o meč a přitiskl Magieru opět ke stěně.
S meči zkříženými mezi nimi sevřela Magiera volnou rukou jeho hrdlo a zabořila mu prsty do studené kůže. Odlepila se od stěny.
Chane začal pomalu ztrácet půdu pod nohama. Opřel se do ní větší silou a snažil se zvednout meče k jejímu obličeji.
Náhle mu tělem proběhla křeč a oči i ústa se mu rozšířily. Vykřikl a odtáhl se od ní.
Nenadálé osvobození vyvedlo Magieru z rovnováhy. Zavrávorala. Když opět nabyla rovnováhu, Chane se zoufale pokoušel vytrhnout si z dolní části zad kouřící šíp.
„Wynn…?" zašeptal zmateně.
Magiera zahlédla, jak učenka nabíjí kuš posledním šípem. V okamžiku rozptýlení na ni Chane divoce zaútočil a sekl Magieru do pravého stehna.
Noha se jí podlomila a ona klesla na koleno do vody. Ale také Chane se zapotácel. Ze šípu v zádech mu stále ještě stoupal kouř. Zasténal a sevřel šíp v ruce.
Magiera se opřela o meč. Snažila se postavit, ale zraněná noha ji odmítala držet. Chane na tom nebyl o nic lépe. Kdyby se jí podařilo dostat blíž… stačila by jediná rána.
„Mířte mu na hlavu!" zakřičela na Wynn.
Ale Wynn zůstala nehybně stát. Po tvářích se jí kutálely slzy.

Svět kolem nich se zpomalil a zastavil. V tichosti na sebe všichni tři hleděli.
Kdyby Wynn vystřelila, zasáhla by Chana taková bolest, že by se nedokázal bránit ani utéct. Ale pokud to Wynn neudělá, bylo možné, že ho Magiera kvůli zraněné noze nedohoní.
Chane se zadíval Wynn pozorně do tváře, jako by v ní něco hledal.
„Pokud se přiblížíte k Magieře - nebo se pokusíte čarovat - vystřelím," zašeptala Wynn.
Chane vrávoravě ustoupil a na tváři se mu usadil výraz nevíry.
„Je to vrah - zrůda," zakřičela Magiera na učenku. „Zastřelte ho!"
Stáli úplně špatně. Pokud se Magiera pokusí přiblížit k Chanovi, dostane se mezi něj a Wynn.
„Wynn?" vyštěkla. „Zatraceně, stiskněte spoušť."
Ale Wynn se nepohnula ani se od nemrtvého neodvrátila.
Chane na ni zíral. Průzračná barva jeho očí se proměnila v hnědou a po tváři mu přeběhl výraz ztráty. Pak se obrátil a dal se na útěk tunelem.
Magiera zalapala po zatuchlém vzduchu a pokusila se kořist následovat, zavrávorala však a málem spadla do vody ve stoce. Obrátila se k Wynn.
„Co jste to udělala?"
„Možná je to vrah," zašeptala Wynn a paže s kuší jí poklesly. „Ale já zabít nedokážu. Ne takhle. Ušetřil mě - a vás."
„Protože neměl na výběr!" vybuchla Magiera.
Wynn s trhnutím upustila kuš, jako by se zbavila něčeho odporného. Pak vstoupila do vody a položila si Magieřinu paži kolem ramen.
„Tvrdila jste mi, že honíme divoké zrůdy," řekla učenka a v hlase jí zaznělo obvinění.
„Vy hloupá… holko," odpověděla Magiera. Copak tahle žena mezi zaprášenými knihami a v odloučení od skutečného světa naprosto zešílela? „Také jimi jsou."
„Tak proč mě nechal naživu?"
„Byla jste jeho nástrojem."
„Ne," řekla Wynn pevně. „Teď musíme ošetřit vaše zranění."
Magiera se zhluboka nadechla, aby téhle bláznivce řekla, co si o její etice myslí, když se tunelem rozezněly kroky.
„Tady máte to vaše milosrdenství," řekla. „Vrací se, aby s námi skoncoval."
Právě se chystala Wynn odstrčit, když si uvědomila, že stvoření, které se k nim blíží, jde po kamenném chodníku, ne vodou. Pomalé, rozvážné kroky k nim mířily širokým tunelem ze středu města, ne stokou, kterou Chane utekl.
Magieřino noční vidění bylo téměř pryč. Její hlad už také zmizel. Cítila jen podráždění, únavu a touhu opět vidět ve tmě. Rozeznala jen temný obrys postavy na chodníku po levé straně tunelu. Dolehl k ní hlas.
„Na okamžik, prosím."
Prázdný a kultivovaný - a známý. Magiera ztuhla.
Do kruhu světla vstoupil muž střední postavy. Přes tmavé oblečení měl přehozený černý plášť, který ho dokonale ukrýval. Pak si ale rukama v černých rukavicích stáhl kápi z obličeje. Dokonce i ve slabém světle pochodně zahlédla Magiera na jeho spáncích bílé prameny vlasů. Opět se jí podlomila noha a ona se opřela o Wynn.
„Welstiele?"
„Tohle jsem zrovna neočekával," řekl, a nevšímaje si jejího zmatení, zadíval se do tunelu, kterým uprchl Chane. „Ale tvé dovednosti se zlepšují. Celou tuhle záležitost můžeme i přesto považovat za cennou lekci. Nikdy se nespoléhej na nikoho jiného než na sebe. No, možná na toho míšence a majay-hi."
Jeho hlas. Připadal jí podivně, naléhavě známý, a to nejen proto, že se setkali v Miisce.
„Co tady děláte?" zeptala se.
Opět ji ignoroval a pohlédl na Wynn. „Jdi."
Magiera ucítila, jak Wynn zesílila sevření, kterým ji držela kolem pasu. Welstiel zvedl ruku v černé rukavici a ukázal na boční tunel.
Magiera si vzpomněla na jeho předchozí slova - na okamžik, prosím.

Postrčila Wynn směrem, kterým Welstiel ukazoval, zavrávorala a sebrala ze země nabitou kuš, kterou si opřela o paži, v níž držela meč.
„Běžte," přikázala Magiera. „Najděte Leesila."
Se zmateným a vyděšeným výrazem ve tváři pohlédla Wynn z Magiery na Welstiela a s hlasitým cákáním se rozběhla pryč tunelem.
Magiera zamířila kuší na Welstiela.

Leesil podrážděně a rozzuřeně sledoval, jak Krysařík mizí.
Chap k němu seběhl dolů tunelem a prostrčil čenich skrz železné mříže. Alespoň že byl v pořádku. Měl by za to elfovi poděkovat, byl však příliš rozzuřený.
„Otevři tu zatracenou bránu!" zakřičel.
Elf se na něj zadíval z horního obloukového otvoru, pak zašel za roh a o chvíli později Leesil zaslechl chřestění řetězů. Brána se konečně pohnula. Když byla napůl zvednutá, Leesil se pod ní protáhl a rozběhl se vzhůru po chodníku. Cestou sebral pochodeň a spolu se zbraní ji uchopil do levé ruky. Chap ho v těsné vzdálenosti následoval.
Komnata představovala velký půlkruh, v jehož rovné části se nacházel obloukový vchod. Podél stejné stěny se na obě strany táhly tunely. Krysařík unikl pravděpodobně východem vlevo, zatímco u pravého stál elfa otáčel kovovým kolem, které pak zarazil západkou a uzamkl tak mechanismus, který otvíral bránu.
Stěny byly čtyřikrát vyšší než člověk. Vysoko v klenuté zdi se nalézala široká propusť, z níž do místnosti přitékala voda. Pach soli zde zesílil a Leesil odhadl, že se asi nachází pod solným mlýnem, kde přebytečnou mořskou vodu pumpovali do stok.
„Jdeme za ním," řekl elfovi. „Půjdeš s námi?"
Chap přistoupil k levému vchodu do tunelu a začal tiše vrčet. Elf na něj zmateně pohlédl a také Leesil střelil po psovi pohledem.
„Jste stejní," řekl elf. „Zajímá vás jenom jedna věc - zabíjet mrtvé. Proč?"
Na tohle neměl Leesil čas. Krysařík mu opět unikal.
„Protože vraždí živé," odvětil rychle. „Nikdo jiný je neumí… nedokáže lovit, proto to děláme my."
„Lidé," řekl Sgäile, jako by vyplivl něco odporného. „Pocházejí z lidí a živí se jimi. Tahle stvoření zbavují svět nákazy. Lidé zapomněli na vlastní pošetilost, která v dávné minulosti přivedla svět na pokraj zkázy."
„Tak proč jsi mě, z poloviny člověka, nezabil?" zeptal se Leesil záštiplně. „Proč jsi mě vůbec napadl?"
„Udělali jsme chybu - nezabíjíme naši krev," vysoukal ze sebe elf, ale pozornost, s jakou sledoval Chapa, Leesila přesvědčila, že šlo ještě o něco jiného.
„Chtěl jsi snad říct ‚nevraždíte'," odsekl Leesil. „Jste stejní jako ty zrůdy." Ukázal na tunel, kterým zmizel Krysařík.
„Proto jsi opustil rodiče? Abys mohl lovit lidské mrtvé?"
Leesil ztuhnul. Co věděl tenhle elf o jeho minulosti?
„Odešel jsem, protože můj život byl jedna velká noční můra. Nedokázal jsem už dál dělat, co mi Darmouth přikázal. Vím, že je kvůli mně popravili."
„Nezajímá mě, co se stalo s tvým lidským otcem," odvětil elf. „Ale Cuirin'nen'a zradila své lidi a jejich budoucnost. Už nikdy nikoho nenaučí našim způsobům. A nezáleží na tom, zda se rozhodneš promarnit život takovými zbytečnostmi."
Chap zavrčel a vrhl se na elfa, který o dva kroky ustoupil. Ale Leesil to sotva vnímal. Na okamžik nemohl dýchat.
Otec oslovoval matku Nein'a, což se velmi podobalo jménu, které elf pronesl.
Chap se opět vrhl kupředu, cvakl zuby a přinutil elfa ucouvnout ke stěně. Anmaglâhk hleděl na Leesila, jako by byl něčím odporným, čeho se nemůže zbavit.
„Přišel jsem jen z jednoho důvodu," řekl zdráhavě a přitom nepouštěl Chapa z očí. „Chtěl jsem ti říct, že se nám nesmíš nikdy připlést do cesty, jinak tě ani krev, kterou s námi sdílíš, nedokáže ochránit před osudem zrádce."
Leesil mávnutím přivolal Chapa zpět a pes o několik kroků ustoupil. Elf se odlepil od stěny a zamířil k

průchodu, spadajícímu do tunelů pod městem.
„Jak se jmenuješ?“ zeptal se Leesil.
„Sgäilsheilleache á Oshâgäirea gan'Coilehkrotall,“ odpověděl vyzývavě, jako by chtěl, aby Leesil jméno zopakoval. „Prostě Sgäile, jestli je to pro tebe snazší vyslovit. Ale nemysli si, že tím něco získáš. Nikdo, koho v životě potkáš, mě nezná.“
Začal sestupovat průchodem, pak se ale otočil.
„Měl jsem za úkol tě zabít, nepředstavuješ pro nás však žádnou hrozbu. Jsi anmaglâhk, ale ještě ne zrádce. Jdi si svou cestou a nech nás na pokoji.“
Sgäile se otočil a zmizel ve stokách.
Leesilovu pozornost upoutalo Chapovo zavrčení. Pes stál u vchodu do úzkého tunelu, v němž zmizel Krysařík. Leesil se chystal ho následovat, zastavil se však a otočil se zpět k šikmému průchodu.
Sgäilova slova mu naplnila mysl a vyvolala v něm taková muka, až téměř vykřikl. Rychle seběhl tunelem, ale po elfovi nebylo nikde ani vidu, ani slechu.
Nezabíjíme naši krev… Už nikdy nikoho nenaučí našim způsobům.
Pokud elfové nezabíjeli vlastní lidi, ale trestali zrádce…
Kde byla Cuirin'nen'a - a co se vlastně s jeho matkou stalo?

Toret běžel a mával divoce pažemi, v nichž sotva dokázal udržet krátký meč.
Elfové - všude narážel na prokleté elfy.
Otočil se a následoval tok vody směrem k zálivu.
Rána po šípu v hlavě ho stále pálila a elfův drát se mu zaryl hluboko do krku. Zraněné oko neměl pořád ještě zahojené a potřeboval se nakrmit.
Všechno cvičení s Chanem mu bylo k ničemu. Chtěl převzít Rashedovo místo a stát se pánem rodiny a domu a tato role ho nutila naučit se bojovat se zbraní. Ale ani s převahou síly a rychlosti se nedokázal po dvou měsících postavit umění, které se bojovník učil celé roky. Byl takový hlupák.
Na druhé straně Chane bojovat dokázal, ale zbaběle utekl a nechal ho napospas dhampirovi a míšenci.
Jediná věc, po níž Toret v tuto chvíli toužil, bylo najít Sapphire a rychle opustit město.
Běžel rychle. Sapphire musela uniknout do čtvrti u zálivu, ale ať se obrátil jakýmkoli směrem, nedokázal její přítomnost vycítit. Co když se jí podařilo dostat se z města? To by vysvětlovalo, proč ji necítí.
Strop tunelu před ním prudce klesal, takže se zdálo, že se dotýká podlahy. Když se přiblížil, zjistil, že tunel padá prudce do hloubky. Voda kolem jeho nohou tekla rychleji. Sešplhal dolů stokou, která se na konci otvírala do zálivu.
Východ uzavírala železná brána. Zaslechl hlasy - mnoho hlasů.
Toret se připlížil blíž k bráně, přikrčil se a naslouchal. Vně výpusti hlídkovaly městské stráže. Podle hlasů jich napočítal sedm nebo možná i víc. Toret vyšplhal zpět vzhůru tunelem a začal se vracet cestou, kterou přišel.
Ostatní východy budou určitě podobně hlídány, takže Sapphire musela utéct do města. Pokud si zvolila stejnou cestu jako on, nabízelo se mnoho šachet, kudy se mohla dostat na povrch. Pravděpodobně utíkala tunely, jak nejdále to šlo, pak použila poslední žebřík a ukryla se ve městě. Určitě musí být vyděšená, protože zůstala sama.
Na další křižovatce našel železný žebřík, vedoucí vzhůru. Jakákoli cesta ven byla dobrá. Právě se natáhl po první příčce, když se po zdi roztančila žlutá zář.
Toret se přitiskl ke kameni a nahlédl do tunelu.
Světlo vydával kámen, který měl míšenec zavěšený na krku. Leesil se psem vstoupili za hlasitého čvachtání do křižovatky. Leesil odhodil pochodeň na nejbližší chodník a postavil se Toretovi. V rukou svíral obnažené čepele. Pes, jehož srst byla vlhká a pocuchaná, zavrčel.
Toreta už nezajímalo, jestli míšenec zemře, nebo ne. Byl unavený a netoužil po ničem jiném než najít Sapphire a opustit město. V královstvích sumanského impéria budou v bezpečí a nikdo jim nebude bránit v lovu.
Jediné, co musel udělat, bylo vyškrábat se vzhůru po žebříku. Dostane se na ulici dřív, než stačí míšenec mrknout. Toret o své rychlosti nepochyboval.

Leesilova tvář byla bez výrazu. „Počkej.“
Míšenec si přesunul obě čepele do jedné ruky a od opasku si odvázal tmavě modrý, sametový vak.
Toret zmateně sledoval, jak z něj Leesil něco nemotorně vytáhl.
Míšenec svíral v ruce Sapphiřinu hlavu, jejíž bílé tváře byly pomazané černou krví, vytékající jí z otevřených úst.

Leesil se připravil na Krysaříkův výkřik, na útok.
Malý nemrtvý však pouze sklonil paži, v níž držel meč, až se špička ponořila do tekoucí vody. Ve zdravém oku se mu objevil prázdný pohled. Pomalu zavrtěl odmítavě hlavou.
„Nemohl jsi,“ pronesl chabě. „Byla ve stokách přede mnou. Je to nějaký trik.“
Leesil odhodil useknutou hlavu a do volné ruky si přesunul druhou čepel.
Sapphiřina hlava zasáhla Krysaříka do břicha. Sevřel ji v ruce, zatímco ve druhé stále držel meč.
„Podívej se zblízka,“ řekl Leesil.
Krysařík pohlédl na Sapphiřiny blonďaté kudrny, ušpiněné černou krví. Na okamžik zůstal nehybně stát, jako by stále nemohl uvěřit tomu, co drží v rukou. Náhle se však jeho bledá tvář zkroutila v bezhlesném vzlyku.
„To je za Beth-rae,“ vyplivl Leesil. „V Miisce jsi jí rozsápal nehty hrdlo, vzpomínáš? A za Elizu. Nechal jsi ji ležet mrtvou na dvoře, kde ji našel její bratr, Brenden.“
V Leesilovi se opět zvedla vlna zuřivosti nad životy, které Krysařík zničil.
„Jaké to je ztratit někoho?“ zašeptal.
Tentokrát Krysařík vykřikl. Hlava mu vypadla z rukou a on divoce, bezhlavě zaútočil.
Leesil ovládl nenávist a ustoupil stranou. Potřeboval téhle zrůdě zasadit jen jedinou čistou ránu do krku.
Chap zavyl a pohnul se vpřed.
„Drž se zpátky!“ přikázal Leesil.
Pes podrážděně zavrčel, ale ustoupil a začal přecházet sem a tam za Leesilovými zády.
Krysařík se znovu a znovu vrhal vpřed. Leesil rány odrážel čepelemi a krátký meč sklouzával po zahnutých ostřích.
Tenhle vraždící spratek postrádal zkušenosti, byl však velmi silný a rozzuřený a Leesil se obával, že ho naprosto vyčerpá. Nemrtví se, jak se zdálo, nikdy neunavili. Ale když nemrtvého obešel, aby ho přinutil opět změnit postavení, všiml si, že Krysařík na okamžik zavrávoral.
Chap sice za Leesilovými zády vrčel, držel se však zpátky. Krysařík tvrdě zaútočil. Leesil úder odrazil, pod jeho silou však klesl na koleno do vody. Vykopl nataženou nohou a zasáhl Krysaříka do vnitřní strany kolena.
Kloub při zásahu zapraskal, ale Krysařík se jen zapotácel a znovu zaútočil. Leesil se zvedl a seknul čepelemi vzhůru. Našly svůj cíl, očekávaný zvuk kovu, narážejícího na kov, se však nedostavil.
Ostří se zařízlo do Krysaříkova zápěstí a Leesil trhl Čepelí do strany.
Do vody dopadla ruka i s mečem. Nemrtvý opět pozvedl paži, aby jí znovu máchl dolů, nevěřícně se však zahleděl na pahýl zápěstí.
Leesil se přikrčil a opět vykopl. Vložil do kopu celou váhu. Znovu zasáhl Krysaříka do kolena, tentokrát však narazil botou na kost a tunelem se rozlehlo hlasité prasknutí. Jeho natažená noha dopadla do vody.
Přenesl na ni váhu a švihnul čepelí ve výšce pasu. Krysařík o dva kroky ucouvl.
Upír se začal pohybovat trhaně a nejistě, nedal však najevo žádnou bolest, jen rozzuřenou nevíru. Čepel mu odřízla spodní část tuniky, která odhalila propadlý žaludek, potřísněný černou krví.
Leesil pozvedl levou čepel a pravou spustil dolů. Krysařík se vrhl vpřed a šlehnul po něm zdravou rukou.
Rána přišla tak rychle, že ji Leesil nedokázal ani odrazit, ani uhnout stranou. Hubené, ledové prsty mu sevřely hrdlo a do kůže se mu zaryly nehty.
Stisk na okamžik polevil, pak opět zesílil, jen aby o chvíli později opět polevil.
Leesil zalapal po dechu a uvědomil si, co se děje. Ten malý bastard silně krvácel, což ho oslabovalo.
Také síla nemrtvých měla očividně své hranice.
Krysařík otevřel ústa a rychle pohnul hlavou vpřed. Kolem Leesilovy tváře se mihly ostré zuby. Vyrazil pravou čepelí vzhůru. Její špička se Krysaříkovi zabodla do spodní části čelisti a s cvaknutím mu zavřela

ústa. Krysařík sebou sotva trhl, zásah však poskytl Leesilovi příležitost, aby máchnul vzhůru také levou čepelí.
Zasekla se až do poloviny paže, která mu svírala krk. Stisk polevil.
Nemrtvý mávnul divoce pahýlem pravé paže, Leesil se však přikrčil, ustoupil stranou a dostal se Krysaříkovi do zad. Upustil pravou čepel, položil si pravou ruku na levé předloktí a vší silou bodl levou čepelí vzad.
Krysařík se k němu otočil. Z otevřených úst mu vytékala černá krev.
Leesil seknul zbraní dolů a vložil do rány celou váhu. Ocel narazila na kost a čistě protnula Krysaříkovi hrdlo.
Bezhlavé tělo dopadlo s hlasitým šplouchnutím do vody.
S dalším šplouchnutím dopadl na kolena do vody Leesil a hlasitě oddychoval. Ledová voda z něj vyhnala vztek i temné potěšení. Tunel okamžitě ztichl. Rozléhalo se jím jen tlumené pleskání vody o kámen.
Bylo po všem - Leesil však měl i přesto pocit, že svá minulá selhání napravil jen z části.
Přepadla ho velká únava. Dlouhou chvíli jen klečel s hlavou skloněnou a snažil se popadnout dech.
Nakonec ho probral Chapův teplý jazyk na tváři.
Leesil se pomalu vyškrábal na nohy, zasunul do pochvy jednu zbraň, pak prohledal vodu, aby nalezl i druhou. Když schoval obě čepele, rozhlédl se ve snaze najít obě useknuté hlavy. Všiml si, že Chap stojí na chodníku vedle pochodně. U předních tlap mu spočívaly obě hlavy i sametový vak. Leesil trofeje sebral, místo vítězství však pocítil úlevu.
Ve chvíli, kdy hlavy ukryl do brašny a přivázal si ji k opasku, se Chap rozběhl pryč tunelem, kterým přišli. Leesil ho bez otázek následoval.
Museli najít Magieru.

20. kapitola

Magiera hleděla pozorně na Welstiela. Vypadal stejně jako v Miisce - byl klidný a dokonale se ovládal. Přesunula pohled k jeho černým rukavicím a plášti a do myšlenek se jí vloudil hlas.
Na okamžik, prosím.
V mysli se jí vynořila mrtvá tvář lorda Au'shiyna. Vrah použil tato slova, aby upoutal jeho pozornost.
„Vy," zašeptala hlasitě. Stále si nebyla jistá tím, co jí smysly vlastně napovídají. „Váš hlas… vaše ruce."
Byl klidný, netečný a stejně tajemný jako v Miisce. Magiera se v sobě pokusila najít hlad, který ji vždy varoval před přítomností nemrtvého, ale nenašla jej.
„Sledoval jste Krysaříka, nebo on sledoval vás?" zeptala se.
Zamračil se, jako by její otázka byla dětinská.
„Nejsem jedním z nich," řekl. „Připravoval jsem tě na to, co přijde. Bez pobídnutí bys s těmito stvořeními nebojovala a podívej se, co se z tebe nyní stalo. Jsi mnohem víc, než čím jsi byla po svém probuzení v Miisce."
Co myslel ‚pobídnutím'? Magieřin zmatek následovala nevolnost.
„Vy jste tohle všechno zařídil?" zeptala se zhrozeně. „A také to, co se stalo v Miisce?"
„Bylo to jednoduché," odvětil. „Musel jsem se jen postarat o to, abys hostinec koupila ty."
Její zmatek se pomalu měnil v zuřivost.
Rada Bely, Chapovy skryté manipulace, elfové, toužící zabít Leesila, a teď Welstiel. Kolik lidí ovládalo její a Leesilův život? Kolik jich tahalo za drátky, jako by s Leesilem byli pouhými loutkami?
Welstiel mávl rukou, jako by ho začínala dráždit. „Účel světí prostředky a ty už jsi skoro připravena. Zbytek se naučíš cestou, proto jsem pro tebe přišel. Zaklínač je nevyzpytatelný, a tak jsem chtěl být na místě pro případ, že by byl skutečně nebezpečný."
Byl rozčilený, ale Magiera netušila, co by měla udělat. Pohled jí neustále zalétal k jeho černým rukavicím.
„Nikam s vámi nepůjdu," řekla.
„Ještě neznáš cíl naší cesty," odpověděl.
„Nezajímá mě."

Jeho hladkou tvář ozářilo zlaté světlo pochodně.
„Občas jsem tě sledoval při hře na cestách a poznal jsem, že děláš pokroky - a že jsi ctižádostivá. Nejsi jako ostatní smrtelníci - nemyslíš jako oni. Když dojde na věc, uděláš, co je nutné. To, co jsi získala od venkovanů, je jen almužna. A ani odměna, kterou ti nabídla rada, se nemůže rovnat tomu, po čem pátrám. Vycvičil jsem tě, abys mi to pomohla najít."
Ukázal na ni rukou v černé rukavici a Magiera sebou trhla.
Rána na jejím rameni stále krvácela, nebyla však životu nebezpečná. Větší starosti jí dělalo zranění na stehně, neboť na nohu nemohla přenést váhu. Při pohledu na Welstiela si vzpomněla, že když se nemrtví nakrmí, dokáží silou vůle přinutit rány, aby se zahojily. Soustředila myšlenky na zranění ve stehně. Krvácení ustalo, rána však zůstala otevřená. Opatrně se na nohu postavila.
„Nemluvím o penězích," pokračoval. „Nýbrž o moci. V zasněžených horách je ukryt dávno zapomenutý předmět, který hlídají ‚staří' - pravděpodobně nejstarší upíři na světě. Narodila jsi se jako lovkyně, v boji se Vznešenými mrtvými, žijícími ve městě, se však už nemůžeš nic naučit. Musím ti ukázat, jak skutečně využít nezkrocených schopností, kterých jsi nabyla."
Jeho hlas, slova a chování jí opět připomněly poslední okamžiky Chesny a Au'shiyna, to, co těsně před smrtí cítili.
„Znám tě," řekl. „Pokud je odměna dostatečně vysoká, riskuješ. Nemáš však ani tušení, co ti chci nabídnout."
Po všem, čím museli s Leesilem při pátrání po vrahovi projít, nyní kousky skládačky ukazovaly úplně jiným směrem. Měl to být Chane. Rukavice, tmavý plášť, vznešené chování - všechno odpovídalo. Dokonce i hlas, který ve vidinách zaslechla, mohl být jeho. Možná pronesl Welstiel svá slova jen náhodou.
Na okamžik, prosím.
Magiera se zahleděla do Welstielovy klidné, vážné tváře a vzpomněla si, co v přítomnosti Chana cítila. Nemrtvý mág zabíjel rád, vychutnával si smrt obětí.
Ale vrah ne.
Magiera sklopila oči k šípu v kuši. Jako všechny ostatní, které Leesil před lovem připravil, páchl i tento slabě po česneku. Existoval jen jeden způsob, jak hádanku vyřešit.

Leesil běžel za Chapem. Tunel se opět zdál nekonečný. Nezbývalo mu než věřit, že jakmile se vrátí k domu nemrtvých, podaří se Chapovi zachytit Magieřinu stopu. Nechápal, jak pes dokáže v zapáchajících stokách cokoli vyčenichat.
Chap se náhle zprudka zastavil. Leesil ho o několik kroků předběhl, než se mu také podařilo zůstat stát. Pes napjatě hleděl do tmavého tunelu před nimi, než však stačil Leesil promluvit, vyrazil kupředu. Z dálky Leesil zaslechl cákání. Ulevilo se mu, když zahlédl, jak se k němu blíží Wynn se zářícím krystalem v ruce. Zavrávorala a tiše zasténala, pak se rozběhla k nim. Háv měla až po stehna nasáklý vodou. Malýma rukama sevřela Leesilovi paži.
„Pospěšte si," zalapala po dechu. „Myslím, že se Magiera dostala do problémů."
„Chane?" zeptal se.
„Ne - unikl."
Leesila zasáhla vlna paniky.
„Co se stalo Magieře?" zeptal se zprudka.
„Je v pořádku," ujistila ho Wynn. „Ale narazili jsme ještě na někoho jiného." Sevřela mu paži pevněji. „Ten muž se jmenuje Welstiel. Zdá se, že jeho přítomnost Magieru velmi rozrušila. Přikázala mi, abych utekla a našla vás."
„Welstiel?" odpověděl Leesil zmateně. Co dělal ten bláznivý chlap v Bele a proč sledoval Magieru až do stok?
„Pojďte rychle," pobídla ho Wynn. „Jsou támhle v tunelu."
Chap vyrazil vpřed. Leesil ho následoval a táhl za sebou Wynn. „Chape, zůstaň na dohled," zavolal na psa.
Chap štěknul a zpomalil. Wynn byla unavená a vodou nasáklý háv je velmi zpomaloval, Leesil však

odmítal opustit ji. Pohybovali se vpřed, jak nejrychleji mohli.
„Už to není daleko," vypravila ze sebe Wynn.
Před nimi se objevil vstup do tunelu, v němž tlumeně plápolalo světlo pochodně.
Chap se zastavil a zadíval se doprava. Magieru však Leesil zahlédl nalevo. Pomalu se pohybovala mělkou vodou a kuší mířila směrem, kterým hleděl pes.
Byla promočená a koženou zbroj měla na rameni rozseknutou. Zranění stále krvácelo a další ránu měla na pravém stehně.
Leesil předal pochodeň Wynn, přistoupil k Chapovi a tasil obě čepele. Na protějším chodníku vpravo stál Welstiel. Dokonce i v šeru tunelu rozeznal Leesil jeho nezapomenutelnou tvář, tmavé vlasy a bílé prameny na spáncích.
Magieřiny oči zalétly na okamžik k Leesilovi, pak se opět soustředila na Welstiela.
„Byl to on," vydechla. „Zabil Chesnu, aby nás sem dostal."
Leesil nic nechápal. Lanjovovu dceru zabil nemrtvý, ne tenhle posedlý muž, který neustále plácal něco o Vznešených mrtvých. Leesil pohlédl na topaz na krku, ale kámen nevydával ani tu nejslabší záři. A ani Chap se nechoval, jako by byl nablízku nemrtvý, pouze se otáčel od černě oblečeného muže k Magieře a zase zpět.
Welstiel pohlédl na Leesila a mírně se zamračil.
„Je rozrušená. Přišel jsem jen proto, abych se ujistil, že si dokáže poradit se zaklínačem. Už v minulosti jsem vám přece pomohl. Nyní vám chci učinit nabídku."
Wynn také poslouchala, ale držela se zpátky. Leesil vstoupil do křižovatky tunelů a pozorně se zadíval na Magieru.
Hleděla na Welstiela upřeně a bez mrkání. Tiskla kuš tak silně, až jí zbělely nehty.
„Magiero," řekl Leesil a přistoupil blíž. „Není to on. Byl to Chane."
Ucouvla od Leesila a udělala krok blíž k Welstielovi, jenž před ní začal ustupovat.
„Magiero…" pronesl Leesil něžně a špičkou čepele ukázal na topaz, který mu visel kolem krku. „Nesvítí, vidíš? A Chap by to poznal."
Krátce na něj a na psa pohlédla.
„Existuje jen jediný způsob, jak se o tom ujistit," řekla a stiskla spoušť.
„Ne!" vykřikl Leesil.
Ohnal se čepelí po kuši, ale šíp již vylétl a zasáhl Welstiela do hrudi. Leesil se v hrůze otočil, aby se k muži rozběhl.
Welstiel narazil do stěny tunelu a z hrudi se mu začal linout dým.
„Ne," zašeptal Leesil.
„Usekni mu hlavu!" zakřičela Magiera a její hlas se rozlehl tunely. „Zavraždil Chesnu."
Chap zavrčel a obrátil průzračné oči k Leesilovi.
Jak jen to bylo možné? Amulet nezářil. Chap ho také necítil. A dokonce ani Magieru nepřepadla zuřivost, jak se to obyčejně v přítomnosti nemrtvého stávalo. Ale česnek dokázal spálit jen nemrtvého.
Leesil vyrazil k Welstielovi.
„Vezmi si ho, hned!" zakřičel na Chapa
Chap vystřelil vpřed a s cákáním Leesila minul. Welstiel sevřel v ruce šíp a vytrhl si ho z rány. Leesil viděl, jak se Welstielovy rty pohnuly a hlavou se mu rozlehla podivná slova. Welstiel trhl volnou rukou a rozprášil vzduchem jemný bílý prášek. Dým kolem něj zhoustl a začal naplňovat tunel.
Kouř Leesila obklopil, až neviděl ani na krok. Mávl čepelí směrem, kde Welstiela naposledy zahlédl, ale ostří pouze zazvonilo o kámen. Pak dýmem prolétl šíp.
Zpoza něj se ozval bolestivý, rozzuřený výkřik.
„Magiero!" zavolal Leesil, obrátil se a pokusil se najít si cestu zpět k čistějšímu vzduchu v rozcestí tunelů.
Magiera upustila kuš a tiskla si paži těsně pod zraněným ramenem. Držela se sice stále na nohou, když k ní však přistoupil, podlomila se jí kolena a ona se mu opřela hlavou o rameno. Leesil jí rychle odstrčil ruku stranou. Šíp ji jen škrábl, zanechal však po sobě krvácejí šrám.
Z tunelu se začal valit šedý dým a Leesil zaslechl, jak se v něm Chap dusí.
„Ven, Chape," zakřičel. „Musíme zpátky směrem, kterým jsme přišli."

„Ne," řekla Wynn. „K žebříku a nahoru na ulici."
„Uteče," zasípala Magiera. „Nemůžeš ho nechat jít."
Leesil však hleděl na hustý dým, který se k nim rychle blížil. Ani netušil, jestli je Welstiel stále ještě v tunelu.
Wynn se přebrodila k žebříku a pobídla je, aby ji následovali. Chap vyrazil ven z kouře. Leesil schoval čepele do pochev a pomohl Magieře k žebříku. Zdálo se, že se jí podaří po něm vyšplhat i jen s pomocí jedné ruky. Leesil se sklonil, vzal Chapa do náruče a začal lézt za nimi.
Šplhal vzhůru a přidržoval se jen jednou rukou, neboť ve druhé držel Chapa, šachta však byla úzká, což mu pomáhalo udržovat rovnováhu. Třikrát se mu vak s hlavami zadrhl o stěnu a on se musel zastavit a vyprostit je. Když dosáhl vrcholu, Wynn s Magierou popadli Chapa a vytáhli ho ven otvorem. Jako poslední se ven vyškrábal Leesil, převrátil se na dláždění, hlasitě lapal po dechu a nasával do plic čistý vzduch.
Magiera bezvýrazně hleděla na zem. Ulicemi k nim dolehl zvuk běžících nohou. Leesil se zvedl na kolena a hmátl po čepelích. Mířili k nim však jen tři strážní.
„Chetnikovi muži," pronesl s úlevou. „Požádám je, aby sehnali vůz. Musíme tě dopravit zpět k učencům."
Magiera nezvedla hlavu ani neodpověděla.

Chane kulhal obytnou čtvrtí poblíž jejich domu, když mu náhle do mysli vstoupila prázdnota. Byl to tak silný pocit, až téměř bolel, jako by mu někdo vyrval něco z hlavy. Stejně náhle to však pominulo.
Mysl se mu pročistila a on opět po dlouhé době dokázal jasně uvažovat. Zastavil se, a dokonce vstoupil do ulice, aby se rozhlédl.
Nikde nikoho neviděl. Dokonce i v myšlenkách byl sám. Zavřel oči a usmál se.
Netušil, jak bude chutnat svoboda, až přijde. Nevěděl, jestli ji vůbec ucítí, nyní však pochopil.
Toret byl mrtvý.
Chanův úsměv zmizel.
Byl zraněný a bez domova a v bratrstvu učenců už ho jistě také neuvítají. Dhampir, její společníci a učenci už znali jeho jméno a brzy se o něm dozví i jiní.
„Wynn," zašeptal.
Chane mířil temnými ulicemi k domu. Bude si moct vzít jen to, co unese. Nemohl zůstat v Bele.
Utrpěl vážná zranění, proto bylo nemyslitelné, aby čelil dalšímu boji. Na stole na něj bude v kleci stále ještě čekat krysa. Přiblížil se ke vchodu pro služebnictvo, sáhl do omezené mysli zvířete a naslouchal.
Dům byl naprosto tichý. Tasil meč, vstoupil dovnitř otevřenými zadními dveřmi a opět se zaposlouchal.
Nic. Zdálo se, že je dům prázdný.
Prošel jídelnou, kde minul Tihkovo tělo na stole a zdechlinu vlka. V salónu zahlédl na zemi Sapphiřino bezhlavé tělo v sametových šatech. Kolem něj pomalu zasychala kaluž černé krve. Obrátil se ke schodům a zamířil do sklepa.
Páchl stokou, proto se napřed převlékl, pak si sbalil vše, co se mu vešlo do brašny a malé truhlice. Ve stole si za zásuvku schoval v měšci nějaké peníze. Na stole stála malá studená lampa, kterou mu darovala Wynn. Vytáhl z ní krystal, chvíli ho převracel v ruce, pak si jej zastrčil do kapsy. Vzal si s sebou jen nejnutnější texty a materiály a vzpomněl si na den, kdy mu matka darovala první knihu o magii. Napadlo ho, jestli se ještě stále nachází v jeho pokoji v sídle na severu.
Dnes dá sbohem jediné existenci, kterou znal od noci, kdy ho Toret probudil z mrtvých. Nikdy ho nenapadlo, že by se vrátil zpět do rodinného sídla, a nyní si uvědomil, že už ani nemůže. Nakonec vytáhl z klece krysu a schoval si ji do kapsy pláště. Do jedné ruky popadl brašnu i truhlici, která měla kolem obvodu upevněný popruh, a opustil pokoj.
Ve sklepě se však zastavil, neboť k němu z přízemí dolehl zvuk pomalých kroků.
Chane položil zavazadla na zem, tiše tasil meč a vystoupil nahoru po schodech. Když dorazil ke dveřím do přízemí, vytáhl z kapsy krysu, položil ji na zem a postrčil podél zdi směrem k jídelně.
Když pohlédl očima hlodavce, očekával, že uvidí městskou stráž, která si přišla ověřit historku lovkyně, nebo možná míšence, jenž se z nějakého důvodu vrátil. Místo toho však stál v jídelně Toretův návštěvník s tmavými vlasy a bílými prameny na spáncích a pozorně si prohlížel mrtvého havrana na stole.

Chane se ho pokusil prostřednictvím zvířete vycítit, ale nepodařilo se mu to. Zdálo se, jako by muž byl pouhou iluzí, jako by tam vůbec nebyl. Pozoroval, jak cizinec strčil špičkou boty do zdechliny vlka, pak zamířil do salónu. Chane ho sledoval a vedl krysu podél stěny vstupní haly. O tělo Sapphire cizinec sotva zavadil pohledem.
Muž prozkoumal celý dům a zastavil se pouze v druhém patře nad Tiborovým tělem a jeho useknutou hlavou. Když pak cizinec zamířil do sklepa, vklouzl Chane tiše do tajného průchodu u paty schodiště a čekal.
Chvíli trvalo, než krysa muže dohonila, když se jí to však podařilo, byl právě v Chanově pokoji. Pohlédl na prázdnou klec a prolistoval několik textů, pak z podlahy zvedl Chanovo promočené oblečení. Zamračil se a opět ho upustil.
Nakonec cizinec skončil s prohlídkou, vrátil se zpět do salónu a pozorně se zadíval na Sapphiřino tělo. Chane netušil, co muž v domě chce, přišel sem však s určitým úmyslem. Když cizinec zamířil ke dveřím, vyslal Chane do mysli krysy prostý příkaz spolu s obrázkem muže.
Sleduj ho.
Chane se stáhl z mysli zvířete, pak počkal, dokud si nebyl jistý, že je cizinec skutečně pryč. Poté zamířil do kuchyně a vyklouzl ven zadními dveřmi.

Magiera seděla otupěle na stole v kuchyni učenců. Pomohli jí svléci poničenou zbroj a odříznout zničený rukáv košile. Mistr Tilswith jí opatrně rozetřel po rameni, paži a noze olejovitou mast. Ale ani uklidňující přítomnost starého muže, ani mast nedokázaly utišit zmatek, který panoval v jejím nitru.
Pokud by se měla zabývat všemi hrozivými odhaleními této noci najednou, nedokázala by přestat křičet - nebo plakat.
Leesil postával poblíž a nabízel pomoc, kde mohl. Wynn, jež asistovala starému učenci, jej musela neustále odstrkávat stranou. Chap seděl na podlaze před ní a upřeně na ni hleděl. Čas od času zavrtěl ocasem.
Vatz očividně zůstal v kasárnách městské stráže. Jakmile předal Magieřinu zprávu, přinutil ho kapitán Chetnik, aby pro své vlastní bezpečí zůstal uvnitř. Zdálo se, že byl kapitán s příkazem úspěšnější než ona.
Magiera se rozhlédla po kuchyni a spočinula zrakem na bylinách a hrncích, které visely všude kolem, na praskajícím ohni v krbu a studených lampách, jež učenci rozestavěli kolem. Zadívala se do Leesilovy příjemné, snědé tváře a uvědomila si, že by měla být alespoň zčásti vděčná. Zničili dva nemrtvé a přežili. Leesil posbíral hlavy jako důkaz.
Ale důkaz čeho? Chesnin vrah uprchl, stejně jako Chane, což Magieru odhalilo jako obyčejnou šarlatánku, která v minulosti obírala chudé vesničany o poslední peníze.
Zatímco Wynn obvazovala Magieřinu zraněnou nohu, horečnatě hovořila s mistrem v jejich jazyce. Když mistr nakonec ošetřil všechna její zranění, usmál se na ni.
„Hotovo," pronesl s jistotou. „Brzy ty uzdravit."
Magiera mu unaveně pohlédla do očí a vrásčité tváře. Napadlo ji, jestli hovoří jen o těle. Starý učenec se otočil k Leesilovi.
„Zuby?" zeptal se a ukázal na Leesilův krk. „A modřina."
Leesil se na něj na okamžik zmateně zadíval, pak zvedl ruku a dotkl se rány na krku. Trhl sebou. Mistr mu pokynul, aby se posadil vedle Magiery. Nyní se stal objektem zájmu Leesil. Zatímco Wynn pomáhala Leesilovi svléknout zbroj, obrátil se Tilswith zvědavě k Magieře.
„Ten muž - Vznešený mrtvý - který zabil Chesnu. Znáte ho?"
„Ano," odvětila Magiera hořce. „Známe ho."
Leesil na ni ustaraně pohlédl. „Nemohli jsme to vědět. Nic z toho není naše vina."
„Není?" zeptala se. „Dunction, předchozí majitel našeho hostince, také jedné noci ‚záhadně' zmizel. Welstiel se postaral o to, abych koupila Lvouna, abychom se přestěhovali do Miisky, narazili na mizející lidi a odhalili Krysaříka, Rasheda a Teeshu."
Leesilovou dlouhou tváří probleskl poznání.
„Věděl dřív než já, co jsem," dodala Magiera. „Sledoval nás na cestách. A myslím, že toho o mně, o mé minulosti ví mnohem víc, než nám řekl. Manipuloval námi… stejně jako všichni ostatní."

Tilswith ošetřoval Leesilovi rány a pozorně naslouchal. „Proč? Proč to ví a chce, abyste se učila?“
Magiera si vzpomněla na naléhavost ve Welstielově chování ve stokách.
„Po něčem pátrá,“ řekla zamyšleně. „Jde o nějaký velmi starý, dávno zapomenutý předmět, který mu propůjčí velkou moc. Myslí si, že ho hlídají prastaří Vznešení mrtví. K tomu úkolu mě připravoval.“
Tilswith se zastavil a pohlédl jí zpříma do tváře. „To řekl? Přesně řekl?“
„Ano,“ odvětila a zamračila se. „Záleží na tom?“
Také Wynn ztuhla. Pak spolu s Tilswithem opět začali rychle hovořit v rodném jazyce, zdáli se rozrušení, a možná se dokonce i o něco přeli. Po chvíli Tilswith potřásl hlavou a ukončil tak jejich rozhovor. Wynn se pomalu obrátila k Magieře.
„Řekl vám, že pátrá po předmětu, který stráží staří nemrtví, a že vás připravoval na to, abyste mu pomohla ho získat?“
„O co jde?“ zeptal se Leesil.
Tilswith pokrčil rameny. „Nejisté. Ale jestli nemrtvý, skrývá se před psem a hledá předmět, vy musíte najít první. Věc nesmí do jeho rukou.“
Jeho slova k Magieře na okamžik vůbec nepronikla, jako by šlo o kousek rozhovoru, který náhodou zaslechla a který se jí naprosto netýkal.
Leesil si zhluboka povzdechl. „Ach, zlomyslní bohové.“
„Chcete tím říct, že se máme s Leesilem vydat za ním?“ zeptala se Magiera. „Ani nevíme, kde bychom ho měli hledat. Chap ho nedokáže vystopovat.“
Tilswith se na okamžik zamyslel a zadíval se na Chapa. Všichni ostatní v místnosti se k psovi rovněž obrátili.
Chap na ně pohlédl, začal se vrtět a pomalu se odsunovat po podlaze. Nebyl schopen se jim podívat do očí. Starý učenec něco zabručel.
„Stopovat… ne,“ řekl Tilswith. „Ale Welstiel první poznat majay-hi, že? A elf lovit Leesila přestat, když pes tady. Chap je součástí všeho.“
Při těchto slovech Chap svěsil hlavu.
„On váš vůdce,“ dodal Tilswith, obrátil hřejivé zelené oči k psovi a nesouhlasně se zamračil. „Od jeho omylu k Wynn, vy tři předurčeni být spolu. Dhampir, majay-hi a jediný elfí míšenec na světě. Teď zjistit proč - a co - Welstielovi.“
Místnosti na okamžik ztichla. Pak se slova ujala Wynn.
„Někteří členové bratrstva jsou přesvědčeni, že se blíží okamžik změny, ačkoli se nedokážeme shodnout na tom, co to znamená nebo oč půjde… nebo jestli k tomu vůbec dojde. Během několika poslední desetiletí jsme narazili na zvláštní znamení, nedokázali jsme však mezi nimi najít žádnou spojitost.“
Zaváhala.
„Z toho, co jste nám řekli, se zdá,“ pokračovala, „že váš i Leesilův život byl v minulosti naplněn zklamáním. Je na čase, abyste si našli vlastní cestu a už nedovolili ostatním, aby rozhodovali za vás. Před mnoha stoletími, v Zapomenutých dobách, došlo k legendami opředené válce, která málem přinesla světu zkázu. Vědomosti, velká díla, a dokonce celé civilizace ze dne na den zmizely. Víme jen velmi málo o tom, co se stalo před, během a po této válce. Pokud se Welstielovi podařilo objevit zdroj moci z té doby, bude po něm pátrat dál - s vámi nebo bez vás. Najděte tu věc dřív než on. Pokud zavraždil Chesnu jen proto, aby vás sem přilákal, pomyslete na to, co by byl ochotný udělat, aby tu věc získal a mohl ji použít.“
Slova učenky dávala smysl, žádala však příliš mnoho. Magiera se chtěla prostě vrátit domů. Pokaždé když opustila život, po němž toužila, a neochotně se podřídila přáním ostatních, spočinulo jí na ramenou ještě těžší břemeno.
„Ještě jsme nedokončili náš úkol v Bele,“ řekla a zhluboka se nadechla, ačkoli bylo velmi obtížné vydechnout. „Nejen že jsme lovili nesprávného nemrtvého, ale ještě k tomu nám utekli Chane i Welstiel.“
Tilswith překvapeně mrkl. Leesil znechuceně rozhodil pažemi a trhnul sebou, když jej při tomto pohybu zabolely rány.
„Vezměte peníze pro Miisku,“ trval na svém Tilswith. „Nikdo jiný nedokázat zabít Vznešené mrtvé. Vy udělali město bezpečným. Odmítli Welstiela, takže nezůstal. Najděte jinou cestu k tomu, co hledá.“

Leesil očividně souhlasil. „Banda nadutých pitomců v radě využila toho, co se stalo v Miisce, aby nás sem přitáhli. Ve vaku mám dvě hlavy a další leží v domě."
Vyslechla ho, napadlo ji však, jestli jeho slova nejsou motivována vinou nad tím, že spálil skladiště, aby jí zachránil život.
„A co Chane?" zeptala se.
Když Magiera pronesla jeho jméno, odvrátila Wynn oči.
„Chane je učenec," odpověděl Tilswith, „ale také Vznešený mrtvý. Malá šance, že přijde k nám, a malá šance, že mu pomůžeme. Nezůstane v Miisce, nebude riskovat." Zvedl ruce a pokrčil rameny, jako by odpověď byla jasná. „Úkol splněn. Žádný nemrtvý nezůstal."
„Odvezu za vás směnku do Miisky," dodala Wynn, „a vyhledám pekaře Karlina, o němž jste mi říkali."
Učenci skutečně věřili, že je tím celá situace vyřešená, ale Magieře se zdálo, že se všechno děje příliš rychle. Nyní očekávali, že s Leesilem a Chapem zastaví Welstiela a najdou věc, po níž pátral, ačkoli nikdo netušil, oč jde ani kde je ukryta. Když zavřela oči, znovu a znovu prožívala poslední okamžiky Chesny a Au'shiyna. Jejich vrah necítil vůbec nic - ani lítost, ani žal, a dokonce ani zadostiučinění. Welstiel se ani nenapil jejich krve. Zavraždil je, aby ji sem přilákal. Na okamžik Magiera opět pocítila žár vzteku. Welstiel toho o ní tolik věděl, ale věděl také, jak byla počata? Dhampir, dítě upíra, jenž mu předal tajné vědomosti, a smrtelné matky, kterou Magiera znala jen z dřevěného znamení na vesnickém hřbitově.
A kdy se jí vlastně začal Welstiel plést do života? O tom raději nechtěla ani uvažovat.
Leesil se k ní naklonil. „Existuje ještě něco, o čem jsem ti neřekl."
Při pomyšlení, že jí opět něco zatajil, v Magieře zaplál již chladnoucí vztek.
„Na lodi, kterou jsme sem připluli," pokračoval, „jsem si promluvil s darebákem, kterého zavřeli do skladiště. Muže, kteří ti měli zabránit vrátit se domů se směnkou, najal mistr Poyesk. Musíme Karlina varovat, aby si uvědomil, kam až je Poyesk ochoten zajít, aby zabránil stavbě skladiště."
Magieru opět začala bolet zranění, jako by tišící účinek masti vyprchal. Bolest ještě zvýšila její podráždění.
„Zatraceně, Leesile."
„Už tak sis dělala velké starosti," odsekl, „a některým věcem jsi se odmítala postavit úplně."
Sklopil oči a svěsil hlavu. Magieřina zlost se začala vytrácet. Vypadal unaveně a smutně. Jeho podrážděná reakce vycházela nejen ze sítě klamů a podvodů, kterou se jim podařilo od odjezdu z Miisky odhalit, nýbrž měla také co do činění i s ní.
„Nedělejte si starosti," prohodila Wynn věcně. „Jednoduše mi řeknete, jaký vzkaz mám předat, nebo napíšete dopis. Slibuji, že Karlina na všechno upozorním."
Magiera toužila vrátit se domů, ale slova učenky se jí neustále honila hlavou. Ona, Leesil a Chap ještě neskončili. Chtěla se dozvědět víc o minulosti, budoucnosti a příčině své existence.
Leesil sice seděl blízko, ale ignoroval ji. Náhle ji přepadla velká únava. Jediné, po čem toužila, bylo opustit přecpanou kuchyni a zůstat s ním o samotě.
„Ještě směnku nemáme," řekla. „Počkáme s dalším rozhodnutím, dokud neurovnáme tuhle záležitost."
Učenci jim popřáli dobrou noc a tiše odešli. Leesil si položil Magieřinu zdravou paži kolem ramen. Když se dotkla jeho zraněného krku, trhl sebou, pomohl jí však do ložnice. Chap se loudal za nimi. Byl rozbolavělý a ztuhlý, ale jinak nezraněný.
Leesil posadil Magieru na spodní postel, stále však vypadal zamyšleně.
„Omlouvám se," řekla. „Celá tahle záležitost mi dělala starosti už předtím, než jsme opustili Miisku."
„Ano…" zašeptal. „Ale teď to nech být. Musím ti říct ještě něco. Dneska ve stokách se něco stalo."
Magiera zadržela dech, neboť si nebyla jistá, jestli dokáže unést ještě něco dalšího.
„Má matka…" zašeptal, jako by se bál pronést svoji myšlenku nahlas, „možná ještě žije."
Magiera ho popadla za ruku a přinutila podřepnout. Než se mohla na cokoli zeptat, pověděl jí o setkání s elfem - anmaglâhkem - jenž si říkal Sgäile. Když jí vyprávěl, jak elf před Chapem ucouvl a alespoň zčásti zodpověděl Leesilovy otázky, vkradlo se jí do mysli podezření.
„Možná ji za to, co mě naučila, uvěznili," dokončil Leesil. „Ale jak jsem sledoval Sgäila, neměla čas naučit mě vše nebo se rozhodla to neudělat. Myslím, že mohla Darmouthovi utéct, a pokud mám

pravdu… elfové nezabíjí vlastní krev - ani takzvané zrádce.“
Chap je pozorně sledoval. Magiera měla dojem, že při zmínce o elfském vrahovi ohrnul pysky.
„To ona mi dala Chapa,“ připomněl jí Leesil.
Magieře vnikla do duše nová lítost. Leesila tížila vina nad smrtí rodičů. Dlouho ji skrýval a nyní mu nejistota nad osudem matky vše připomněla.
„Jestli žije, najdeme ji,“ slíbila. „Zjistíme, proč se nám tohle všechno stalo.“
Jejich cesta začala dopisem městské rady Bely, který uvedl věci rychle do pohybu. Nyní nastal čas přemýšlet o nejbližší budoucnosti. Domov bude muset počkat.
„Nám,“ zopakoval Leesil a při jeho tichém smíchu Magieru zamrazilo. „To je další hádanka, na kterou však už znám odpověď.“
Lítostivě na ni pohlédl, jako by ho zradila nějakým tajemstvím, které odhalil. Magiera vyděšeně ztuhla. Leesil zvedl zápěstí, na němž byly jasně viditelné stopy po zubech. Odstrčila jeho ruku a odtáhla se.
„Kvůli tomuhle jsi se mi odcizila,“ obvinil ji.
„Leesile, teď na to není správný okamžik,“ varovala ho.
„Už jsem ti přece říkal, že mě není tak snadné zabít,“ pravil.
Při jeho slovech se Magieře stáhl žaludek. V noc, kdy spálil skladiště, cítila v ústech jeho kůži. Okusila jeho krev a napila se jí. V tu chvíli netoužila po ničem jiném, po krvi nikoho jiného, jen po jeho.
„Ano, je,“ vykřikla. „Není to pro mě tak snadné, jak si myslíš!“
Leesil zmateně ucouvl. „Co to říkáš…?“
„Ani jeden z nás neví, co vlastně jsem,“ odpověděla Magiera. „Jsi tady se mnou a já bych na tom nic neměnila. Ale pokaždé, když se nás snažíš sblížit, stane se něco nepřirozeného, nebezpečného a ty…“
„Co?“ obořil se na ni Leesil. „Nejsem to já, kdo teď něco skrývá. Řekni mi, co ti tak…“
„Mohla bych tě zabít,“ procedila skrz zatnuté zuby a vztek dodal slovům na ostrosti. „A co je horší, ani by ses nebránil.“
Toužila ho uhodit, zatřást jím, probudit jej z hloupé zaslepenosti, která ho málem stála život. Rozhodla se, že bude lepší, když si všechno konečně vyříkají, a tak na něj vychrlila vše, co tak dlouho ukrývala ve svém nitru.
„Tu noc, kdy jsi mě zachránil ze skladiště, sis prostě rozřízl zápěstí a bez zaváhání jsi mi dal napít krve. Kdyby tě ode mne Brenden neodtrhl, zemřel bys. Probudila bych se s tvojí mrtvolou v náruči. To tě ani jednou nenapadlo - a nepokoušej se lhát, vím, že to tak je. Je tak snadné tě zabít, Leesile. A byla bych to já, které bys dovolil to udělat.“
Magiera se už na něj nedokázala dál dívat. Stále ještě cítila jeho krev v ústech a žilami jí kolovala rozžhavená zuřivost. A za tím vším následoval pocit neodvratitelné ztráty.
Leesil poklekl na jedno koleno a naklonil se k ní.
„Žádný z nás tehdy v noci nevěděl, co se děje,“ řekl. „Ty ani já. Jak bychom mohli? Jak bych mohl? Ale už je to pryč. Změnili jsme se.“
Položil jí ruku na tvář, a ačkoli se Magiera toužila odtáhnout, nedokázala ho už víc ranit.
„Prožil jsem tři životy,“ pokračoval. „Jako dítě na Bojištích jsem poznal pouze zradu a smrt. Pak jsem cestoval krajinou jen s Chapem. A nakonec jsem potkal tebe… s Chapovým přispěním. A nyní mám před sebou čtvrtý život. Je to velmi prosté, jednoduše ho začneš žít. A já opakuji, že ti nemíním umřít.“
Než mohla Leesila zastavit, položil jí ruce na tváře a přitiskl svá ústa na její.
Magiera ztuhla odporem, neboť jeho dotyk se promísil se vzpomínkou na noc, kdy ji nakrmil krví. Ale pachuť krve se rychle vytratila.
Jeho ústa byla teplá a měkká, a když se odtáhl, přepadl ji jiný pocit ztráty.
„Nikdy tě neopustím,“ zašeptal. „Ale nemůžu zůstat ve vzduchoprázdnu mezi životy. Budeš muset rozhodnout za nás za oba, protože to vypadá, že už víš, co můžu, a co ne.“
Leesil se poté beze slova vyhoupl na horní postel a zmizel jí z očí.
Teprve po velmi dlouhé době se Magiera, otupělá smrští pocitů, přiměla ulehnout. Chap odpočíval tiše na podlaze a jen čas od času zvedl hlavu a podíval se na ni.
Někdy v průběhu noci Magiera konečně usnula, ale teprve až poté, co k ní shora dolehlo Leesilovo tiché oddychování.

21. kapitola

Ráno vstal Leesil se staženým žaludkem. V noci usnul jen díky naprostému vyčerpání, během spánku jej však trápily sny - nebo spíše noční můry. Nezdálo se mu o smrti a zvrácených lekcích, které v dětství obdržel, nýbrž o matce, po celé roky uvězněné na neznámém místě, a o Magieře a zmateném smutku, který se jí objevil v očích, když ji včera nechal sedět na posteli. Proto jej šokovalo, když mu Magiera oznámila, že musí udělat ještě jednu věc, než nadobro skoncují s nemrtvými v Bele.

Leesil považoval za nutné pouze najít hlavu nemrtvého, kterého někdo záhadně zabil v druhém patře domu. Spolu s Wynn a Chapem se vrátili kočárem k tříposchoďovému domu. Když Magiera vstoupila dovnitř, okamžitě začala rozbíjet mečem nábytek.

„Během lovu nemrtvých jsme zjistili, že mnoho věcí je pouhá pověra, jako dřevěný kůl v Sapphiřině hrudi," vysvětlila. „Musíme se ujistit, že je po všem."

Ačkoli sebou trhla, když jí ramenem vystřelila ostrá bolest, zdálo se, že se jí i tentokrát hojí rány mnohem rychleji, než by měly. Když vynesla na ulici trosky lehátka, polila je olejem a zapálila, pochopil Leesil, co má v úmyslu. Nebyl si však jistý, zda vybrala to nejlepší místo. Wynn na ni šokované pohlédla, ale Magiera umlčela její protest zarputilým zavrtěním hlavy. Narazili už na tolik pověr, které se ukázaly nepravdivé. Leesil chápal, že nemohou nic ponechat náhodě.

„Přinesu víc dřeva," řekla tiše. „Začni vynášet ven těla."

Leesil přikývl a pokynul Chapovi, aby ho následoval. Než vstoupil do domu, pohlédl na Magieru. Stála u ohně, černé vlasy měla svázané do copu a plameny v nich v brzkém ránu vykreslovaly rudé záblesky. Byla unavená, na sobě měla poničenou zbroj a u boku meč a zamyšleně zírala do ohně. Leesil náhle dostal strach, že na ni minulou noc příliš tlačil. Vešel do domu.

Zastavil se v salonu nedaleko Sapphiřina těla a zadíval se na schody, vedoucí do sklepa. Pokud existovaly nějaké pochybnosti o smrti nemrtvého, o skonu jednoho z nich se chtěl určitě přesvědčit. Zamířil k průchodu, vedoucímu do stok.

Leesila zrovna nenadchlo, že se musí vrátit do podzemí města, avšak vzdálenost, kterou překonali, se mu nyní, když jej Chap vedl, zdála kratší. Krysaříkovo tělo našli kousek od křižovatky tunelů, kde mu Leesil usekl hlavu. Zachytilo se o kamenný chodník.

„Připadá mi mrtvý," řekl Leesil.

Chap štěknul na souhlas, nemínili se však s Magierou hádat. Leesil odtáhl tělo ztěžklé vodou zpět do domu a položil je na zem v salonu vedle Sapphiřina. Právě se chystal vyběhnout do druhého patra, místo toho se však obrátil a dřepl si vedle Sapphire.

Jeho pozornost upoutala tenká, vystouplá čára ve slepené krvi na koberci. Leesil vytáhl dýku a píchnul do ní. Trochu se pohnula, a tak jí nabral na špičku dýky a zvedl ji.

Byl to tmavou krví potřísněný náhrdelník. Utřel ho do sukně modrých šatů a zjistil, že jde o zlatý řetízek s přívěskem ze safíru o velikosti nehtu jeho malíčku.

Leesil se na něj zamyšleně zahleděl. Moc dobře věděl, jak by Magiera zareagovala, kdyby ho chytila při tom, jak obírá mrtvé - nebo v tomto případě nemrtvé. Čekaly je však dlouhé měsíce na cestách a vše, co dostanou od městské rady, pošlou do Miisky.

Válečná kořist, pomyslel si, znovu náhrdelník otřel a schoval si ho do zbroje. Poví to Magieře až později, kdy už její protesty nic nezmůžou. Pokud vůbec myslela na budoucnost. Pak ho napadlo ještě něco jiného.

Šaty a k nim šperk stejné barvy. A pokud měla Sapphire ještě další šaty…?

Zamířil ke schodům, v tu chvíli však vstupními dveřmi vrazila dovnitř Wynn.

„Musíte ji zastavit," řekla. Na tváři se jí usadila hrůza. „Nemůžete Magieře dovolit, aby pálila těla uprostřed ulice!"

Leesil se právě chystal odpovědět, když do domu vstoupila Magiera a zastavila se za učenkou.

„Našel jsi Krysaříka?" zeptala se ho.

Leesil přikývl. „Je v salonu. Přinesu dolů i třetího, kterého jsme včera v noci našli mrtvého."

„Je čas to skončit," dodala Magiera. „Lidé už vyšli ven, což není tak hrozné - ačkoli je možné, že nebudou souhlasit s tím, co děláme."
Opět vyšla ven a zamířila k hranici.
Leesil vycítil, že jí jde o něco víc než jen o to, aby se ujistila, že nemrtvé skutečně zničili. Wynn na něj pohlédla. Očividně jí to bylo nepříjemné. Ačkoli Magieru respektovala, nikdy jí zcela neporozuměla.
„Magiera by to nikdy nepřiznala," řekl Leesil, „ale někde hluboko v duši miluje dobré divadlo. Je rozčilená, že si tato stvoření mohla pohodlně žít mezi bohatými a žádný z těch bláznů si to neuvědomil ani se nestaral o to, co se děje. Chce je vyburcovat ze samolibosti."
„Ach…" odvětila Wynn. „Pořád se na mě zlobí, že jsem nechala Chana jít?"
Leesil se snažil ji pochopit a přijít na způsob, jak neublížit jejím citům, ale nemohl.
„To, co jste provedla, bylo špatné, Wynn. Měla jste udělat, co bylo ve vašich silách, abyste Magieře pomohla."
Wynn ucouvla a Leesil poprvé spatřil, jak jí do obličeje vstoupil chladný, krutý výraz.
„Sehrála jsem svoji roli," řekla. „Vy, Magiera a Chap jste ti nejsilnější a nejodvážnější ze všech stvoření, s nimiž jsem se setkala, ale schází vám svědomí. Minulou noc jsem jím byla já. Ne všechny bytosti jsou stejné, Leesile. A já věřím, že ne všichni Vznešení mrtví jsou zlí."
Její odpověď ho překvapila. Dokázal ocenit, že si stojí za svými názory, ačkoli byly neuvěřitelně naivní.
„Pokud nám stále ještě chcete pomoct," řekl, „jděte ven a držte lidi dál od Magiery. Stačí jedno špatné slovo a… no, znáte Magieru natolik dobře, abyste věděla, co může udělat."
Wynn si zhluboka povzdechla. Stále se jí jejich plán nelíbil, avšak přikývla a vyšla na ulici.
Leesil se nezastavil utěla ve druhém poschodí. Místo toho nahlédl do všech pokojů, ale to, co hledal, nalezl teprve v poslední ložnici v nejvyšším patře. Vstoupil dovnitř a roztáhl závěsy a otevřel okenice, aby dovnitř vpustil denní světlo.
Místnost byla zařízena v bílé a broskvové barvě a Leesil se při pohledu na výzdobu zašklebil. Prohlédl skříň a to, co našel, potvrdilo jeho domněnku - visely v ní šaty z velmi drahých látek v nejrůznějších barvách. Bez váhání skříň prohledal, pak se obrátil k toaletnímu stolku, kde našel, po čem pátral. Skříňka z ořechového dřeva byla jen jemně zdobená, obsahovala však nejrůznější ozdoby, náušnice a náhrdelníky, posázené drahokamy, z nichž některé ani nepoznal.
Opět skříňku zavřel.
Nikomu nebude scházet, ne na takovém místě. Pak si ale vzpomněl na Magieru a hrozivou scénu, kterou zahrají venku na ulici. Pomyslel na lidi, jejichž přátelé a členové rodiny v noci zmizeli a už se nikdy neobjevili. Kdyby nebylo hranice, kterou na ulici zapálili, městská rada by před nimi všechno zatajila.
Leesil schoval skříňku zpět do zásuvky. Našel pro ni lepší uplatnění.
U těla ve druhém patře otevřel brašnu se dvěma hlavami a právě se chystal k nim přidat třetí, když si všiml kousku látky, který se zachytil pod Toretovou hlavou. Vytáhl ho z brašny a uvědomil si, že jde o váček s penězi.
Uvnitř našel mince různých hodnot i původu. Polovinu tvořily stříbrné, polovinu zlaté peníze. Váček představoval další věc, nad níž se Magiera určitě rozčílí, přesto ho však schoval k náhrdelníku za brnění.
Přidal do brašny třetí hlavu a odtáhl tělo dolů ze schodů. Nechal je ležet ve vstupní hale a jako první odvlekl ven tělo Toreta.
Lidé na ně hleděli z oken domů a několik se jich sešlo v dostatečné vzdálenosti na ulici, nikdo se k nim však neodvážil přiblížit. Když Leesil došel k ohni, popadla Magiera tělo za nohy a společně vhodili bezhlavou mrtvolu do plamenů.
Do vzduchu vylétly jiskry a Wynn se odvrátila. Chap seděl na rohu ulice a vše pozorně sledoval. Dým zhoustl a ranním vzduchem se začal šířit pach pálícího se masa.
Chap náhle zaštěkal a postavil se.
Leesil zahlédl, jak se k nim na voze blíží davem kapitán Chetnik. Vedle něj seděl Vatz a za ním na voze několik strážných. Praskání hranice a hukot davu zamaskovaly klapání kol.
Vůz zastavil. Chetnik se zdál šokován tím, co na ulici spatřil. Seskočil na zem. Se širokým opaskem, bílým pláštěm a tmavými kudrnatými vlasy, ukrytými pod helmou se třemi hřebeny, vypadal velkolepě. Rozhodným krokem zamířil k Magieře.

„Zbláznila jste se?“ obořil se na ni.
S rukama založenýma na hrudi hleděla Magiera zpříma do ohně.
Leesil sáhl do brašny a vytáhl z ní Krysaříkovu hlavu. „Podívejte se mu do úst.“
Chetnik ucouvl. S Leesilem hovořil jen párkrát a nyní se nejistě zastavil. Nakonec však opatrně ohrnul tuhé, bledé rty hlavy a odkryl dlouhé, ostré špičáky.
„Musíme spálit těla,“ řekl Leesil. „Je to jediný způsob, jak se ujistit, že jsou opravdu mrtví.“
„Mohli jste si k tomu vybrat odlehlejší místo. Pomohl bych vám.“
„Ano,“ pronesla Magiera chladně. „Měli jsme se tiše vypařit i s důkazy, aby nikdo nemusel přiznat, že vůbec k něčemu došlo.“
Chetnik si přejel rukou po tváři a pokusil se opět zaujmout profesionální postoj. „Tak jo. Chápu.“
V tu chvíli si Leesil uvědomil, že kromě učenců je kápitán Chetnik jediný člověk, s nímž se setkali, jemuž skutečně záleželo na tom, co se s měšťany stane. I s těmi nejchudšími. Zanedlouho se roznese zpráva o hrůzné scéně, k níž zde došlo, a lidé se dozvědí, co se stalo. Rada už nebude moci lhát a mít tajnosti. A poté… no, Leesil kapitánovi jeho pozici zrovna nezáviděl, neboť jej určitě vyhledají příbuzní a přátelé pohřešovaných.
„Je nutné udělat ještě něco?“ zeptal se kapitán zdráhavě.
„Musíme se ihned sejít s radou,“ odpověděl Leesil. „Mohl byste nás dostat na radnici?“
Chetnik si povzdechl. „Nasedněte na vůz. Rada dnes ráno zasedá.“
Magiera se beze slova odvrátila od hranice a Wynn ji s Vatzem v bezpečné vzdálenosti následovali. Kapitán se právě chystal k nim připojit, když ho Leesil zastavil. Potřeboval si s ním promluvit v soukromí.
„Ve třetím patře domu se nachází ložnice nemrtvé. Až tady skončíte, zajděte tam a podívejte se, co najdete. Všechno prodejte a peníze rozdělte mezi ty, kteří utrpěli ztrátu. Mrtvé to sice zpátky nepřivede, ale možná jim to pomůže opět začít žít. Pochybuji, že by rada cokoli udělala, a to ani teď, když už se všechno provalilo.“
Chetnik se na okamžik zatvářil podezřívavě. Pak pevně stiskl čelist a přikývl.
Když nakonec všechna těla černala v plamenech, nasedli na vůz a vydali se na cestu. Chetnik zanechal u hranice dva strážné a dal jim pokyny, aby přikládali na oheň, dokud z těl nezůstane nic než popel.

Magiera následovala kapitána dlouhou chodbou k vyřezávaným dveřím, za nimiž probíhalo jednání městské rady. Leesil šel vedle ní a Chap, Wynn, a dokonce i Vatz pospíchali za nimi.
„Předpokládám, že tahle scéna bude stejně ošklivá jako ta na ulici,“ zavrčel Chetnik přes rameno.
Magiera neodpověděla.
Chetnik souhlasně zamručel. „To mi stačí.“
Zženštilý sekretář Doviak běžel za nimi a téměř křičel: „Pane, bez předem domluvené schůzky nemůžete dovnitř.“
Kapitán si ho nevšímal a malý muž se je naštěstí nepokusil zastavit.
Magieřin respekt vůči Chetnikovi ještě vzrostl. Úředníci v Bele byli odporná cháska, ale kapitán stráže neplnil jen povinnosti vůči lidem, nýbrž také dokázal uvažovat a vztyčit hlavu. Takové výjimky dokázaly Magieru rozesmutnit a jen posílit vinu, kterou cítila pokaždé, když si vzpomněla na roky, které strávili obíráním chudých.
Kapitán uchopil do rukou obě kliky a trhnutí dveře otevřel. Radní, oblečení do vybraných černých šatů a plášťů a s pečlivě ostříhanými a načesanými vlasy, se v úžasu zahleděli na otrhanou tlupu, která vnikla do jejich posvátných prostor. Překvapení na některých tvářích rychle vystřídal vztek, následován výkřiky pohoršení a podráždění nad tímto vpádem. Na vzdáleném konci stolu se postavil Lanjov.
Magiera se s ním naposledy setkala toho rána, kdy bylo nalezeno Au'shiynovo tělo. Byl sice dokonale oblečen, vypadal však vyčerpaně a jeho vlasy ztratily barvu naleštěné oceli, kterou si Magiera pamatovala z prvního dne v Bele, a vypadaly nyní spíše šedé jako olovo.
„Paní Magiero,“ pronesl Lanjov zdvořile. „Musíte si napřed sjednat schůzku. Kapitán Chetnik to ví.“
„Skončila jsem,“ odpověděla. Napomenutí nevěnovala žádnou pozornost. „Přišli jsme si pro směnku a ujištění, že město zaplatí opravu hostince strýce tohoto chlapce.“ Ukázala na Vatze. „Během plnění našeho úkolu ho spálil nemrtvý.“

Muži kolem stolu začali rozčileně prskat. Lanjov na ni pohlédl s úzkostí a nadějí.
„Našli jste Chesnina vraha? Zničili jste tu bytost, která soužila Belu?“
„Bytosti,“ opravila ho Magiera.
„Opravdu?“ obořil se na ni vztekle starší džentlmen a postavil se. „A předpokládám, že máte také důkaz o tom, že jste upíry opravdu zničili.“
Magiera pohlédla na Leesila. Její partner se usmál. Na okamžik ji zamrazilo. V jeho duši se skrývala temnota, stejně jako v její.
Leesil popadl brašnu za dno a trhnul jí vpřed.
Na stůl vypadly tři hlavy, které se rozkutálely po naleštěném povrchu a zastavily se na různých místech. Ústa, vlasy a pahýly krků byly pokryty bahnem a černou krví a jejich mrtvé oči zíraly na vybrané džentlmeny, sedící kolem stolu. Z Krysaříkových pootevřených úst vyčuhovaly ostré špičáky.
Několik mužů se postavilo nebo ucouvlo a zakrylo si ústa rukama nebo kapesníky. Lanjov dopadl na židli a ztuhl. Kapitán Chetnik si založil paže na hrudi a nesouhlasně zasténal.
„Pochybuje snad ještě někdo o nabídce radního Lanjova?“ zeptala se Magiera klidně.

K Leesilově spokojenosti rada rychle splnila všechny jejich požadavky - a zdvořile potlačila úlevu, když Magiera oznámila, že okamžitě odjíždí. Když opustili radnici a královské pozemky, držela Wynn v ruce směnku a krátký dopis, který napsal Leesil Karlinovi. Bez důkazů nemohou Poyeska potrestat, ale aspoň Karlina varují.
„Vezměte si vůz a koně,“ nabídl náhle Chetnik s pokřiveným úsměvem. „Myslím, že se mi podaří tenhle výdaj nějak ospravedlnit. Pokud chcete odejít po souši, budete je potřebovat. Tohle bylo skutečně velmi zábavné ráno.“
Leesil na kapitána překvapeně pohlédl, pak mu jednoduše podal ruku. Kapitán mu jí potřásl. Zdálo se, že se chystá přistoupit k Magieře, očividně si to však rozmyslel.
„No, raději bych se měl postarat o tu záležitost, o které jste se zmínil,“ řekl. Pokývl Leesilovi a následován strážemi vyrazil pryč ulicí.
Magiera se obrátila k vnitrozemí, zůstala nehybně stát a zadívala se na otevřenou zemi za vnější hradbou.
„A kdy dostanu zaplaceno já?“ ozval se náhle Vatz.
„Nemusíš se bát,“ zavrčel Leesil.
„Musíme si přichystat zásoby,“ pronesla Magiera, v hlase jí však zaznělo takové vyčerpání, jako by byl tento úkol nad její síly. „Odpoledne odejdeme z Bely a najdeme si nějaký hostinec. Vatzi, co zůstalo z peněz, které jsem ti dala?“
Chlapec jí podal váček, který od ní minulou noc dostal, a pokrčil rameny. Byl prázdný. Magiera náhle vypadala ještě vyčerpaněji. Leesil zaváhal, pak odevzdaně vzdychl a sáhl si za zbroj. Vytáhl odtud ušpiněný váček a podal jí ho.
Magiera ho otevřela. Když pohlédla dovnitř, objevil se jí na tváři napřed výraz úlevy, pak podezření a nakonec, jak očekával, vzteku.
„Neptej se. Vysvětlím ti to později,“ řekl, než mu mohla začít nadávat.
Chtěl ji zbavit všech přízemních povinností, neboť viděl, jak zoufale potřebuje strávit nějaký čas o samotě.
„Vezmu si vůz,“ dodal, „a vyzvednu naše věci. Ty běž napřed. Vydej se po hlavní cestě, která vede bránou do vnitrozemí. Pokud tě nedoženu, počkej na mě v prvním hostinci, na který za hradbami města narazíš.“
Magiera se trochu uvolnila. Přikývla, otočila se a vyrazila pryč. S učenkou a chlapcem se ani nerozloučila. Jen jednou se otočila, aby pohlédla na Leesila, pak byla pryč.
„Nasedněte na vůz, odvezu vás zpět k ubytovně,“ řekl Leesil Wynn a Vatzovi. „Chci vás požádat ještě o jednu laskavost.“
Zavolal na Chapa, který právě očichával koně. Pes oběhl vůz, vyskočil na něj zezadu a usadil se vedle chlapce a učenky.
Jízda trvala jen krátce. S pomocí Wynn pak Leesil odnesl na vůz truhlici a zbytek jejich skrovného majetku spolu s trochou jídla a několika přikrývkami. Mistr Tilswith se vydal na pravidelnou návštěvu

zasedání rady, na kterém na radní pokaždé znovu útočil žádostmi o lepší ubytování, takže Leesil zůstal stát před ubytovnou jen s Wynn a Vatzem. Sáhl si za zbroj, vytáhl odtud Sapphiřin náhrdelník a podal ho učence.
„Prodejte ho," řekl. „Vatzi, ty se postaráš o to, aby za něj dostala dobrou cenu. Nechte si zaplatit jen ve zlatě, protože se obávám, že takové množství stříbra by bylo obtížné nosit s sebou."
„Vrátíte se?" zeptal se chlapec.
„Jen pokud se ti nepodaří mě najít na místě, kde na mne čeká Magiera," vysvětlil. „V prvním hostinci za hradbami města. Zítra mi tam přines peníze."
Odmlčel se, neboť si potřeboval rozmyslet, kolik jim dluží za pomoc.
„Bez ohledu na to, kolik za náhrdelník dostanete, nechejte si dva zlaté. Jeden je pro vaše bratrstvo, Wynn, abyste si trochu přilepšili, než vám pomůže rada. Druhý je pro tebe, Vatzi."
Poprvé od chvíle, kdy se s Vatzem setkali v docích, zůstal chlapec tiše stát. Zíral na Leesila s otevřenými ústy. Jeden zlatý znamenal víc peněz, než kolik by si při současném zaměstnání vydělal za několik let.
Leesil ho poplácal po rameni a otočil se k Wynn.
„Děkuji vám za pomoc při odhalení Chapova malého tajemství."
Wynn se plaše usmála a její oválná tvář se zarděla. Přistoupila blíž a pevně Leesila objala. Leesil ji rovněž na okamžik objal, poté se jí však jemně vymanil z náruče.
„Doufám, že mi Magiera odpustí," řekla Wynn tiše. „I když se v Chanovi spletla."
„Už to udělala," odvětil Leesil s úsměvem. „Jenom to ještě neví. Někdy jí věci trochu pomaleji dochází."
Když vyskočil na vůz a švihl opratěmi, vyšplhal se Chap na sedadlo vedle něj. Leesil naposledy zavolal: „Pozdravujte Karlina, a pokud nám bude přát štěstí, zase se uvidíme… jednou."
Oba mu na rozloučenou mávali, zatímco se vůz vzdaloval, až zmizel za bránou ve střední městské hradbě.
Leesil cestoval po zbytek dne a jeho mysl byla otupělá a ponurá. Nic se nezměnilo - alespoň nic, na čem by záleželo. Získali sice peníze pro Miisku, Magiera se však od něj stále držela dál. Slíbil, že ji neopustí, ačkoli se rozhodla, že mezi nimi všechno zůstane tak, jak je.
Minul bránu, vedoucí do krajiny, chatrče, obchody a budovy, které se táhly podél vnějších hradeb Bely, a cesta se pomalu uklidnila. Dokonce i Chap zůstal po celou dobu zticha. Vezli se podél polí, která zůstala na podzim docela holá, a nakonec vjeli do vesnice. Ihned zamířili k prvnímu hostinci u hlavní silnice. Leesil netušil, jak se Magiera mohla dostat tak daleko. Možná dokonce utratila peníze za kočár.
Když zastavili, seskočil Chap z vozu a zamířil do houští u nejbližšího pole. Leesil vyložil truhlici a pes se na okamžik vrátil, nejistě se však otáčel mezi ním a polem.
„Tak jdi," řekl Leesil. „Jen ať ti to netrvá moc dlouho."
Chap olízl Leesilovi ruku a vyrazil do divoké trávy. Leesil odnesl truhlici do hostince.
Statná stará hostinská ho informovala, že si černovlasá žena, kterou hledal, najala pokoj. Požádal hostinskou, aby se postarala o vůz a koně, a ona mu na oplátku ukázala úzkou chodbu, vedoucí do zadní části hostince. Když se přiblížil ke dveřím pokoje, otevřely se.
Stála v nich Magiera. Odložila již zbroj i meč a rozpustila si vlasy, takže jí volně spadaly na ramena. Ustoupila stranou a podržela mu otevřené dveře.
Leesil postavil truhlici na zem v nohách úzké postele. Pokoj byl malý a ozařovala ho jen jedna olejová lampa. Okno beze skla, uzavřené okenicemi, zakrýval závěs z hrubé pytloviny. Vypadalo to, že Magiera má v úmyslu ukrývat se nejen před ním, nýbrž také před světem.
„Zaplatila jsem jen za jeden pokoj," řekla tiše. Zavřela dveře, opřela se o ně a svěsila hlavu.
„To je v pořádku," odvětil. „Zítra ráno nám přinesou další peníze."
„Cože?" zeptala se. „Jak? Odkud?"
Jen potřásl hlavou, neboť v tuto chvíli neměl chuť se s ní dohadovat.
„Všechno ti vysvětlím zítra, než vyrazíme," ujistil ji. „Můžu spát na podlaze. Ve voze máme přikrývky navíc."
Magiera se na něj zmateně zamračila. S nakrčeným obočím k němu přistoupila a pátravě se mu zahleděla do tváře. Leesil potlačil rozechvění, které ohrožovalo jeho sebeovládání. Alespoň mu nyní vynadá a bude po všem.
Uchopila jeho tvář do dlaní a zamračila se. Než se mohl zeptat, co provedl tentokrát, naklonila se blíž a

tvrdě přitiskla své rty na jeho.
Leesil ztuhl, popadl ji za ramena a odtáhl od sebe, aby jí mohl pohlédnout do očí.
Magieru jeho reakce překvapila. Pak jí ale zněžněly oči. Stáhla mu z hlavy šátek a prohrábla mu prsty vlasy.
„Pokud chceme začít žít čtvrtý život, budeme se muset postavit naší minulosti… a Chapově," zašeptala.
V její tváři zahlédl strach, a možná dokonce i smutek, ale také teplo. „Pořád z toho mám divný pocit, ale naprosto jsi mi důvěřoval, kdežto já tobě ne. Je na čase to změnit."
Leesilovi se vytratily z mysli všechny myšlenky. Zaplavila ho úleva, a tak se naklonil blíž a opět Magieru políbil. Pak se však náhle zastavil.
„Myslím, že potřebuji koupel."
„Později," odvětila. „V tuto chvíli si musíme odpočinout."
Magiera odtáhla stranou límec zbroje, aby mu zkontrolovala obvaz, pak Leesilovi pomohla se svléknout a stáhla knot lampy, až plamen zhasnul. Opět ucítil její ruku na tváři.
„Takhle si neodpočineme," pronesl ve tmě.
„Leesile…" řekla a povzdechla si. „Buď na chvíli zticha."
Toužil se zasmát a nechat všechno být kromě ní. A jako v jiných okamžicích štěstí se v něm i tentokrát probudil smysl pro humor.
„Magiero…"
„Leesile, zmlkni."
„Ještě jednu drobnou věc."
„Co?" obořila se na něj.
„Hm… žádné kousání."
Popadla ho za ramena a převrátila na malou postel. Cítil, jak na něj Magiera dopadla a přitiskla se k němu.
„To není směšné."
V hlase jí zaznělo podráždění, na které si už dávno zvykl.
Rozzlobené Magieře totiž do duše viděl nejlépe.

Epilog

P
omalu se zešeřilo. Chap stál za hostincem a hleděl přes pole na hradbu stromů. Sever Belaski byl uprostřed podzimu velmi chladný, statné jedle a cedry však zůstávaly stále zelené. Několikrát se vrátil pod jedno z oken hostince a zaposlouchal se do hovoru uvnitř. Hlasy jeho společníků však konečně utichly.
Pes stále hleděl křišťálově jasnýma očima přes pole. Ztuhl, ale nezačal vrčet ani nenaježil dlouhé modrošedé chlupy. Srst mu čechral pouze večerní vánek.
Za hranicí lesa cítil prázdnotu. Něco se tam ukrývalo, ačkoli nic neviděl ani necítil. Ale bylo to tam. Prázdnota ve tmě.
Chap se otočil a na okamžik se zadíval na okno pokoje, který nyní obývali Magiera s Leesilem. Pak se posadil na zem, opřel se o stěnu hostince a nespustil z lesa oči.
Welstiel stál mezi stromy a nevědomky otáčel mosazným prstenem na prstě pod rukavicí. Sledoval, jak z komínu osamělého hostince na opačné straně úhoru stoupá kouř.
Jeho pečlivě spředené plány nakonec nepřinesly očekávaný výsledek, avšak zdálo se, že se Magiera s Leesilem nakonec přece jen vydají směrem, který s takovou námahou vytyčil. Dhampir a míšenec se nevrátí domů. Možná by mohl Magieru využít i proti její vůli.
Jeho ukvapená, nevyslyšená nabídka se snad přece jen obrátí v jeho prospěch. Najde pro něj „staré"? Mohl by ji jednoduše sledovat. Odehraje svoji roli, ačkoli byla jiná, než s jakou počítal.
Welstiel ucouvl zpět do lesa. Cítil, jak se kolem něj ve tmě stahují černé, šupinaté zákruty hadího těla. Na další setkání s ochráncem ze snů se zrovna netěšil.
V trávě u jeho nohou se něco pohnulo. Pohlédl dolů. Malé zvířátko se dalo na útěk, než však zmizelo v

keřích, zahlédl jeho holý ocásek. Pravděpodobně to byla krysa, ačkoli ty se na podzim objevovaly v lesích jen zřídka. Lesem za ním se rozlehlo hlasité prasknutí. Okamžitě byl ve střehu a rychle se otočil. Zpoza větrem ošlehaného cedru vystoupil vysoký muž s rudohnědými vlasy. Kolem ramen měl přehozený elegantní plášť a u boku měl připnutý meč. Welstiel se zadíval směrem, kterým zmizela krysa.
„Zdá se, že se oba zajímáme o dhampira a o její plány do budoucna," poznamenal Chane zdvořile. „Společné zájmy jsem vždy považoval za příhodný námět pro rozhovor."
Ačkoli byl Welstiel upír, nemrtvé z duše nenáviděl. Možná by však mohl tohle stvoření v budoucnu využít. Aniž by odpověděl, vstoupil mezi stromy a zamířil k silnici.
Chane ho tiše následoval.